

EN *Mükemmel* HATAM

MÜKEMMEL AŞK SERİSİ KİTAP BİR

HANNAH COWAN

PUKKA

Ben, Ulusal Hokey Ligi'nin yüzüydüm. Hayranların taparcasına sevdiği, milyon dolarlık gülümsemesi olan altın çocuktum. Sezon sonunda sözleşmemin süresi dolacaktı ve eleme maçları başlarken en iyi oyunumu sergilemem gerekiyordu. Dikkatleri üzerime çekmemeli, basın mikrofonlarını burnumun dibine soktuğunda onlara karşı saygılı olmalıydım. Bu ilk defa başıma gelmiyordu, o yüzden kolay olması gerekirdi. Değil mi?

Hayır, bu sefer kolay olmayacaktı. Korkunç bir fikrin ardından artık kötü kararlar konusunda türünün tek örneği olacaktım.

Çocukken en iyi arkadaşım olan kızı, kalbimi kırdığı günden ve babası bana ihanet ettiğinden beri görmemiştim. Sekiz yıl sonra geri dönmüştü. Ayrıca önümüzdeki üç ay boyunca sahte kız arkadaşım olacaktı.

Bazı yaralar asla iyileşmezdi. Benimkilerin de iyileşmediğini, Braxton Heights'ı yeniden gördüğüm anda anlamıştım. Ancak itibarımı kurtarıp yeni sezon anlaşmamı güvence altına almak için sahip olduğum tek şans oydu ve onu yıllar önce kaybetmiş olsam da hokeyi kaybetmeyi reddediyordum.

Sadece bu süreçte ona tekrar âşık olmayacak kadar güçlü olmayı umuyordum.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİRİ

/pukkayayinlari

Çeviren: Yağmur Kocagozoğlu

PUKKA
YAYINLARI

EN *Muhammed* HATAM

Orijinal Adı: Her Greatest Mistrake
Hannah Cowan

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Çeviren: Yağmur Kocagözoğlu
Editör: Tuğba Atıcı Coşar
Düzeltili: Dila Öz
Son Okuma: Derya Sevim
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat
Kart İllüstrasyon: Aslıhan Özmen

Düzenleme
Ny.Ozlem

ZM

1. Basım: Eylül 2024
ISBN: 978-625-94995-5-0
Sertifika No: 73186

Copyright © 2022 by Hannah Cowan
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Two Daisy Media Literary Agency aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Cumhuriyet Mah. Çelik Hançer Cad.
No: 49 A ve B Bahçelievler / İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

YIKILMAZLAR BASIM YAYIN PROMOSYON VE
KAĞIT SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. NO:62/C
Bağcılar / İstanbul
Sertifika No: 45464

EN Mükemmel HATAM

HANNAH COWAN

Çeviren: Yağmur Kocagözoğlu

Bu kitapta geçen bazı kısımlar kurgu ürünüdür. Geçmişte yaşanan olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan her türlü atıf, kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğeri isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün bir parçasıdır. Gerçek olaylarla, yerlerle, yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüftür.

*Bu kitabı, kıvrımlı bir vücuda sahip olan
tüm kızlarıma ithaf ediyorum.
Kendimize verdiğimiz değer,
tartıdaki sayı tarafından belirlenemez.
Yapmanız gereken şey, dört yüz elli kilo da olsanız
sizi sevecek olan o adamı bulmak.*

ÇALMA LİSTESİ

1. Mary's Song (Oh My My My) – **Taylor Swift**
2. Leave a Light On – **Tom Walker**
3. F-150 – **Robyn Ottolini**
4. That Ain't Me No More – **Matt Stell**
5. Breakups – **Seaforth**
6. Thanks for the Mmrs – **Fall Out Boy**
7. Grew Apart – **Logan Mize, Donovan Woods**
8. Totally (feat. Jon Eyden) – **Madden**
9. Hate You Like I Love You – **Granger Smith**
10. London – **Filmore**
11. Missing You – **CHASE WRIGHT**
12. Friends – **Chase Atlantic**
13. Wasted Summer – **teamwork., Loote, John K**
14. lights – **elijah woods**
15. back to you – **Alexander Stewart**
16. You're Still The One – **Shania Twain**
17. Nothing Hurts Like Goodbye (with Kiiara) – **SLANDER**
18. Livin' On A Prayer – **Bon Jovi**
19. Over You – **Daughtry**
20. Forget Me – **Lewis Capaldi**
21. This Love (Taylor's Version) – **Taylor Swift**
22. I Feel Like I'm Drowning – **Two Feet**
23. After You (feat. Calle Lehmann) – **Gryffin, Jason Ross**
24. What My World Spins Around – **Jordan Davis**
25. Pass Out – **Tinie Tempah**
26. Outta Yours – **Steven Lee Olsen**
27. Perfect – **Ed Sheeran**

PROLOG

MADDOX

On yedi yaşında

Bir yandan yumuşak, gür siyah bukleler boğazımı gıdıklıyor; bir yandan da altımdaki sert ahşap kalaslar yüzünden kıcım hissetmemi engelliyordu. Zımparalanmamış ve artık haşatı çıkmış ahşabın parçaları açıkta kalan uyluklarıma batıyordu. Yaşadığım rahatsızlığı görmezden gelmeme yardımcı olan tek şey Braxton'ın *fazlasıyla* güzel kokan meyve aromalı parfümünün rüzgârda dağılışıydı. Kalbimin göğsümün içinde hızla çarpmasına neden olan şey de işte buydu.

En iyi arkadaşım yanıma kıvrılmıştı. Babamın ve amcalarımın biz çocukken kardeşlerimle kullanmamız için inşa ettikleri ağaç evin duvarlarından birine sırtımızı yaslamış, yan yana oturuyorduk. Son iki saatimizi sokağa çıkma yaşağımız yokmuş gibi davranarak geçirmiştik. Bir de hava durumu raporlarında tahmin edilen yağmur fırtınasının Vancouver'ı vurması ve burada mahsur kalmamıza sebep olması için dua ettiğimiz gerçeği de vardı.

Annemin koşarak dışarı çıkmasını, ailelerimiz ikimizin de kıcını tekmelemeden Braxton'ı arabayla eve bırakmam için bana bağırmasını bekliyordum ama etrafa yalnızca sessizlik hakimdi. Arkadaş grubumuzda ehliyeti olan tek kişi bendim ve bunu kendi avantajıma kullandığım herkes tarafından biliniyordu.

Brax ile sırf birkaç dakika daha geçirebilmek için onu eve zamanında götürmeyi işime geldiği üzere *unutmuş* oluyordum.

Braxton onu eve götürmem için beni asla zorlamazdı. Ben de çenemi kapalı tutardım. Hem de seve seve.

Yüzünü omzuma çevirip iç çekti. “Neredeyse düşüncelerinin sesini duyabiliyorum,” dediğinde kendimi titrememek için zor tuttum. “Eğer odaklanırsan, eminim zihnimin içine girmeyi de başarırırsın.”

Mırıldandı. “Keşke ama bu gece duvarlarını örmüşsün. Ne düşünüyorsun böyle?”

“Seni.”

Dürüst cevabım karşısında şaşırmamış gibi görüldüğünde, gülsem mi ağlasam mı karar veremedim. Aksine, vücudunun benimkine nasıl yaklaştığı düşünülürse rahatlamış görünüyordu. Gömleğimi yumruğunun içine alıp tam kalbimin üzerinden kavramıştı.

Bir yutkunmayla tutuşumu düzelttim ve kolumu sırtına doladım. Parmak uçlarımı kalçasının kıvrımında gezdirdikten sonra elimi güvenli bir şekilde bükülmüş dizine koydum. Hockey ceketimin üzerinde oturuyordu. Bu sayede çıplak bacakları altımızdaki tahtadan korunur haldeydi. Diğer en iyi arkadaşımız Cooper burada bizimle takılırken battaniyelerimiz olurdu. Ancak Cooper liseyi bizden iki yıl önce bitirmişti. Annem o zamandan sonra burada oturmak için çok büyük olduğumuzu düşünerek ağaç evi temizlemişti.

Bir bakıma haklıydı. On üç yaşımızdan beri bu ağaç evde oynamamıştık. Fakat bu şekilde duracağımız anlamına geliyorsa, hayatımın geri kalan her lanet gününde Braxton’ı buraya getirmeye devam edebilirdim. Dış dünyadan korunan bu duvarların içindeyken dünyanın geri kalanını unutmak kolaydı.

“Benim hakkımda düşündüğün şey ne?” diye sordu yavaşça.

Bu sırada başparmağımı dizinin üzerinde gezdiriyordum. Geri ve ileri, geri ve ileri. Zaten bildiğini düşünsem bile ona söylemek istediğim çok fazla şey vardı. Aslında herkes biliyordu.

“Hâlâ okul seçmedin mi?”

“Hayır. Çok fazla var.”

“Çünkü harikasın ve bu yüzden her okul seni istiyor.”

Dudakları boynumla omzumun birleştiği noktaya değdiğinde inlememek için dişlerimi birbirine bastırdım. Üzerimde böyle bir etki yarattığından haberi var mıydı? Yoksa bunların hepsini yaptıran şey bilinçaltı mıydı?

“Teşekkür ederim. Nereye gitmek istediğimi henüz seçmedim.”

“Seni her zaman Ontario’ya da Quebec’teki” prestijli bir okulda hayal etmişimdir ama sen büyük şehirlerden nefret ediyorsun. Ayrıca Fransızcan da berbat.”

Göğsümü çimdiklediğinde kahkaha attım. “Benim Fransızcam seninkinden daha iyi.”

“*Tais-toi*”.

“Çok komik. Bunu söylemek için ne kadar zamandır pratik yapıyorsun?”

Omuz silktim. “Başka bir dil konuşmaya uygun olmadığımı bilecek kadar uzun süredir.”

Elini açıp göğüs kafesime bastırırken parmakları gömleğimi serbest bırakmıştı. “*Je ne veux pas te quitter*”,” diye mırıldandı.

Kaşlarımı çattım. “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

Konuyu değiştirerek, “Seçmeler” yaklaşıyor. Yakında hangi okula gitmeyi tercih edersem edeyim sen çoktan gitmiş

* Kanada’da yer alan bir eyalet.

** Kanada’da yer alan ve Fransızcanın resmî dil olduğu tek eyalet.

*** (Fr.) Kapa çeneni.

**** (Fr.) Seni bırakmak istemiyorum.

***** NHL Seçmeleri, Ulusal Hokey Ligi’ndeki her takımın, uygunluk koşullarını karşılayan amatör buz hokeyi oyuncularını seçtiği yıllık bir etkinliktir.

olacaksın,” dedi. Fransızcam berbat olabilirdi ama söylediğinin bu olmadığını biliyordum.

“Öyleyse benimle gel. Gittiğim yere yakın bir okul bul.”

Başını iki yana salladı. “Seni kovalayamam.”

Kolumu sırtından çekip yüz yüze gelecek şekilde ona dönmeyi önce parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Bacaklarım uzundu ve kaslarım bu sabah yaptığım antrenmandan dolayı fazla gergindi. Bu yüzden bacaklarımı ondan tarafa uzatıyor, onu benim tarafımdan kuşatılmış bir şekilde oturtmak zorunda bırakıyordum. Ellerimi bükülmüş dizlerinin üzerine koyarak ona doğru eğildim.

“O zaman izin ver ben seni kovalayayım.” Başparmağımı altdudağına bastırduğimde çok yumuşak ve sıcak olduğunu hissettim. Dudakları ne kadar da öpülesi duruyordu... “Ben seni nereye gidersen git takip ederim. Ne olursa olsun bunu mümkün kılarım.”

Elektrik mavisi gözleri bakışlarıma ustalıkla karşılık veriyor, beni kendi içine hapsediyordu. “Bundan bir anlığına bile şüphe duymuyorum.”

“Bana bir söz ver,” diye fısıldarken alnımı onunkine dayadım. Burunlarımız hafifçe birbirine temas ediyordu. Tanrım, adeta nefesim kesilmişti.

“Ne istersen,” diye yanıtladı anında.

Ağzımı yumuşak dudaklarının köşesine bastırıp nefes verdim. “Sonsuza kadar en iyi arkadaşım olacaksın. Ne olursa olsun bu değişmeyecek. Kavga etsek ya da aramızdaki mesafe artsa bile. Bizim için, benim kadar sıkı mücadele edeceğine söz ver.”

Braxton, “Söz veriyorum,” dedi.

Yalan söylüyordu.

1

MADDOX

Dokuz sene sonra, yirmi altı yaşında

Uyluklarım yanıyordu, kaslarım yorgunluktan gerilmişti ve gittikçe de ağırlaşıyorlardı. Yine de yavaşlamıyordum. Aksine, acı beni yalnızca hızımı artırmaya teşvik ediyordu. Göz açıp kapayıncaya kadar, birlik olup beni hedefimden şaşırtmaya çalışan iki Vegas Crowns oyuncusundan kurtuldum.

Pakı' kendi bölgesinden uzaklaştırmaya çalışan savunma oyuncularından birini hazırlıksız yakalamıştım. Tam önünde duran pakı dışarı doğru ittiğimde dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Omzuna gereğinden fazla sert vurup uzaklaştığım sırada yüzümde kibirli bir ifade olduğunu biliyordum. İsmim adamın dişliğinin arasından tükürürcesine döküldü. Bu oyunda yaptığım ikinci hücumdu. *Siktir, işte bu.*

Kaleciye yaklaşırken ter damlaları alnımdan süzülüp kir-piklerime damlıyordu. Kaleci bir metre doksan beş santimlik boyuyla fileyi bloke etme konusunda harika bir iş çıkarıyordu. Travis MacAvoy sert görünen orospu çocuğunun teki olabilirdi ama aynı zamanda el becerisi zayıftı. Bu, dün Vegas'a gelmek için uçağa bindiğimizden beri takım arasında espri haline gelmişti. *Travis MacAvoy bir plaj topunu bile durduramazdı.*

* Buz hokeyi oynarken kullanılan disk.

Bu gece Vegas'ı sikip atmıştık. Maçın bitimine on dakika kalmıştı ve üç sayı öndeydik. İyi kalpli Travis ile ilgili söylentiler kanıtlanmış olsa da gözlerimi sol omzunun üzerinden filenin en çok pak isabet eden noktasına dikmişken bunu yeniden test etme isteği duyuyordum.

Nefesimi düzenledim ve sopamı daha sıkı kavrayıp atış yapmadan hemen önce kalabalığa gülümsedim. Her şey tam da sevdiğim gibi oldukça hızlı gelişti. Gol kornasıyla aynı anda patenlerimi yan çevirip filenin arkasındaki skor tabelasının önünde durdum ve buz zerreciklerinin havada uçuşmasına izin verdim.

Taraftarlar sessizdi. Hayal kırıklığının tüm havayı kaplaması beni daha çok gülümsetiyordu. Skor tabelasının arkasında oturan, siyah ve altın renklerine bürünmüş, kaşlarını derin bir şekilde çatmış seyircilere elimi salladım. Saç çizgisi geriye doğru çekilmiş, yanaklarında Vegas dövmeleri olan iri yapılı bir adam bana el hareketi çekti. Bir yandan da beni yüksek sesle protesto ederek yakınındaki insanları da aynısını yapmaya teşvik ediyordu. Ses, arenaya yayılırken bunun her anından zevk alarak havayı içime çektim.

Sırtıma bir vücudun çarptığını hissettim. Sol kanat oyuncusu ve yakın arkadaşım Bentley Daniels kaskımın tepesine vurup benimle itişmeye başladığında dudaklarımdan bir kahkaha yükseldi.

“Ligdeki en hızlı atış, bebeğim!” diye bağırdı kulağıma.

Sırıtmaktan ve buzda kalan Vancouver Warriors oyuncularının da kutlamaya katılmasına izin vermekten başka yapacak bir şey yoktu. Birbirimizden ayrılırken kanımdaki adrenalin soğumaya başlamıştı. Engelin üzerinden çevik bir hareketle atlayıp yedek kulübesine gittim. Adımımınla birlikte bir su şişesi

uzatıldı. Başımı hafifçe sallayarak şişeyi aldım ve soğuk sıvıyı hem yüzüme hem de ağzıma doğru fışkırttım.

İkinci hattaki forvet oyuncularını pakı Vegas'tan uzak tutmaya çalışırken zaman hızla akıyordu. Ev sahibi takım, maçın bitimine bir dakika kala kalecisini çekmeye* karar vermişti. Hatlarımız yeniden oluşturulurken koç hafifçe sırtıma vurdu. Takım arkadaşlarım bana ayak uydurup kalecimizin bu sezon on birinci kez rakibe sayı vermemesine yardım ederken buza geri döndüm ve omuzlarımı yuvarladım.

Başlama vuruşunu yapmadan önce iki tarafa da, "Hazır mısınız?" diye sordum.

Bentley solumdan haince sırtlıyor, Logan Hart ise sağımda başını sallıyordu. Öne eğilip sopamı uyluklarımın üzerine kaldırdım. Paka doğru savurduktan sonra patenimin topuğuyla buza üç kez vurdum.

Başımı onaylarcasına salladım. "Onlara günlerini gösterin, çocuklar."

Duş almış bir halde, medya salonundaki bir masada Bentley ile en iyi defans oyuncularımızdan biri olan Colt Warner'ın arasında oturuyordum. Önümde bir mikrofon, bir şişe su ve bir sürü muhabir vardı. Maç yarım saat önce sona ermişti ve her zamanki gibi soyunma odasından ilk çıkan oyuncular bizler olmuştuk.

Yanıp sönen ışıklar tenimi kaşındırıyordu ama son yedi yılımı böylesine kalabalık bir medya grubunun önünde geçirdikten sonra bu, daha az korkutucu hissettirmeye başlamıştı.

* Fazladan bir forvet oyuncusu için kalecinin çıkarılmasına "kaleciyi çekmek" denir ve bu da kalenin boş kalmasına neden olur.

Kaptan, başka bir yerde olmayı tercih etse bile herkes onunla konuşmak isterdi.

Bentley bir sonraki oyunumuzla ve neyi elde etmeyi umduğumuzla -tabii ki galibiyeti- ilgili soruyu yanıtlamayı bitirdiğinde başka bir muhabir söz aldı. Dikkatimi ona yönelttiğim sırada ayağa kalkıp büyük spor haberciliği sitelerinden birinden geldiğini söyleyerek kendini tanıttı.

“Maddox, dört sayılık bir maç daha oynamanın nasıl bir his olduğunu anlatabilir misin?”

İki gol, iki asist. Boğazımı temizleyip dirseklerimi masaya dayadım ve mikrofona doğru eğildim. Bulduğum noktadaki çoğu kişi gibi, muhabir tanıdık geliyordu. Rahat bir gülümsemesi vardı ve bu, bir türlü kurtulamadığım ı yatıştırmaya yardımcı oluyordu.

“İyi hissettiriyor. İşimi yapmama yardımcı olan harika takım arkadaşlarım var,” diye cevapladım.

Bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce başını sallayıp notlarına baktı. “Gelecek sezona ilişkin planların hakkında bir gelişme var mı?”

“Henüz paylaşmaya hazır olduğumuz bir şey yok,” derken sözlerimdeki hafif keskinliği bir gülümsemeyle saklamaya çalışıyordum.

Adam tekrar başını salladıktan sonra yerine oturdu ve başka bir muhabir söz aldı. Bu seferki, kısılmış gözlerinde ölçüp biçen bakışlar olan bir kadındı. Duruşumu düzelttim.

Kendisini, “Sports Weekly’den Rose Carpenter,” diye tanıtırken ses tonu keskindi. Dikkatli bir tavırla hafifçe kaşlarımı kaldırdım. “Maddox, hayranlar huzursuz olmaya başladı. *Play-off* planların hakkında hiçbir şey söylemek istemediğinden emin misin? Belki bu gizem bulutunu dağıtmak istersin.”

Rahatsızlığımı bastırdım. “Bulutların henüz dağılmasına gerek yok. Burada bitirmemiz gereken bir sezon daha var. Şu anda ona odaklanmış durumdayım.”

Bana göre yakalaşan sözleşmem hakkında medyanın söz hakkı olmamalıydı. Ancak hayranların merakını anlayabiliyordum, Vancouver benim evimdi. Tabii ki burada kalmak istiyordum ve ajansım da bunun farkındaydı. Bunun haricindeki diğer her şey kontrolüm dışındaydı. Birkaç hafta önce kesinleştirdiğimiz rövanş maçı da dahil olmak üzere, bu sezon oynanacak daha çok maçımız bulunuyordu. Bir hafta sonra rövanş maçları başlayacaktı ve takım buna hazırды. Hatta bunun için açlık duyduklarını bile söyleyebilirdim.

“Kariyerinin zorlu başlangıcına rağmen, eminim ki diğer takımlar sana bir şans vermek için arzuyla yanıp tutuşuyorlardır. Zaman ayırdığın için teşekkür ederim.”

Kadın yerine otururken dişlerimi gıcırdattım. Bana açıkca laf sokmuştu ve bu hiç hoşuma gitmemişti.

Buna rağmen, baskı diğer çocukların üzerine geçmeden önce gülümsedim ve ona teşekkür ettim. Tenim öfkeden, tıpkı kaynayıp fokurdayan suyun yüzeyindeki baloncuklar gibi ısınmıştı. Geçmiş, bugünümü ve geleceğimi rahatsız etmeyi ne zaman bırakacaktı?

Geriye dönüp baktığımda beni ilgilendiren tek şey, kadroya seçildikten sonra yaşadığım şeylerdi. Üzerinde pek durmuyor, bunu yalnızca motivasyon kaynağı olarak kullanıyordum. İnsanlara bu kadar kolay güvenmemem gerektiğinin bir hatırlatıcısı olarak işime yaramasını sağlıyordum.

Takım arkadaşlarımla ve çeşitli medya kuruluşlarının önünde bunun ima edilmesi hoş değildi. Kesinlikle sinir bozucuydu. Kaç tane yüz puanlık sezon geçirdiğim veya kaç kez Warriors’ı

neredeyse Stanley Kupası finallerine getirdiğimin bir önemi yoktu. Onların gözünde ben her zaman kıcına bir şey girmiş gibi gergin duran, ukala Maddox Hutton olacaktım.

Seçmelerden, onlar için *fazla iyi* olduğunu düşündüğü için vazgeçen adam. Göt herifler hiçbir şey bilmiyorlardı.

Birisi masanın altından ayak bileğimi tekmelediğinde nefesimi tuttum. Bentley zar zor bastırdığı bir gülümsemeyle bana bakarken salonun boşaldığını fark ettim.

Rengini açtırdığı sarı saçları her zamanki gibi yeni taranmış ve tıraş edilmişti. Çene hattını göstermeyi sevdiğini düşünüyordum. Çünkü bunun en iyi özelliği olduğunu biliyordu. Yine de bazı zamanlar kendini beğenmiş olmasına rağmen bunu yüksek sesle itiraf edecek kadar da kibirli değildi.

Hafifçe omzuma vurdu. “Gitme zamanı.”

“Bana uzun zamandır burada oturmuş boş boş bakmadığımı söyle.”

“Hayır. Sorun yok.”

Siktir, şükürler olsun.

Sandalyemi geriye itip onu takip ederek arka kapıdan çıktım. Colt koridorda kollarını kavuşturmuş, sırtı duvara yaslı halde bekliyordu. Kendini duvardan itip diğer yanıma geçti.

“O piliç fazla sertti.” Hafif bir Nashville aksanı sözcüklerini gölgeliyordu. Nashville’de altı yıl geçirdikten sonra daha geçen yıl VW’ya* transfer olmuştu.

Bentley homurdandı. “Yeni olmalı.”

Soyunma odasına girdiğimizde eşyalarımızı almak için ayrıldık. Çantamı omzuma atar atmaz ağırlığıyla inleyerek yutkundum. “Gelecek sezon nereye gideceğim konusunda

* VW: Vancouver Warriors.

endişelenmeme gerek yok. VW beni takımda tutmak konusunda net davrandı.”

“Hem zaten bunu neden istemesinler ki? Bir yıldız gibi parlıyorsun.” Bentley telefonunu çantasından çıkardı ve bir şeyler yazmaya başladı. “Otele dönerken Uber paylaşmak ister misiniz? Çok yorulдум.”

“Tabii,” diye cevapladım çünkü lanet pilim bitmek üzereydi. Şu an uzun ve güzel bir uyku kulağa cennet gibi geliyordu.

Colt elinde çantasıyla yanıma geldiğinde, “Bu gece dışarı çıkmayacak mısınız?” diye sordu alayla. “Uber falan çağırmyorsunuz. Sizi ben bırakırım.”

Birkaç oyuncu hâlâ soyunma odasında dolaşıyordu ama çoğunun işi bitmişti. Bu üst üste dördüncü deplasman maçımızdı ve artık evimize dönmeye hazır olduğumuzu biliyordum. Annem son birkaç gündür bana gecikmiş bir aile yemeği hakkında mesaj atıyordu. Ona istediğini verene kadar bunun sonunun gelmeyeceğini biliyordum. Üstelik yemeklerini de özlemiştim. Restoranlar, annemin fırında patatesleri ya da babamın bifteğiyle yarışacak bir şey yapamıyorlardı.

Bentley, arenanın arka girişindeki kapıyı itip bizim için açık tuttu. Sadece oyuncular için ayrılmış yeraltı otoparkına adım attık. Colt’un kiraladığı Escalade birkaç metre ileride duruyordu. Devasa görünmesine yetecek kadar yüksekti ve camları içi görülemeyecek kadar siyahtı. Aslında Escalade’in yerinde eski bir kamyon görmeyi bekliyordum.

“Asla olmaz. Tek istediğim bol miktarda Çin yemeği ve iyi bir porno.”

Başımı geriye atıp güldüm. “Siktir git.”

Bentley omuz silkti. “Ne?”

“Dışarı çıkıp birisiyle yatmak yerine porno mu izleyeceksin?” diye sordu Colt şaşkınlıkla.

“Bu seni hâlâ şaşırtıyor mu? Buradaki küçük Bentley’nin konu kadınlara gelince utangaç olduğunu hepimiz biliyoruz,” diye takıldım.

Bentley, “Ha-ha. Çok komik,” derken sesi kulağa donuk geliyordu.

Colt inledi. “Her neyse. Arkadaşınızla bir barda bedava bira içmek yerine, gecenizi elinizle ve sapık bir pizza servis elemanı ile geçirerek eğlenin.”

“Bira zevkin iğrenç.” Sözlerimi vurgulamak için ürperir gibi yaptım.

Colt uzanıp hayalarımın saldırıya çalışırken kahkaha atarak hızla uzaklaştım. “Ah, hayır. Takımlarıma dokunayım dem... Siktir!”

Bentley arkamdan bacağını uzatıp ayağını dizimin arkasına bastırduğunda öne doğru sendeledim. Düşüşümü engellemek için kollarımı kaldırdım ve Colt’un SUV’sinin kaportasına çarparak alarmin ötmesine sebep oldum. Bentley elleri dizlerinin üzerinde keyifle ulurken omzumun üzerinden ona ölümcül bir bakış attım. Mavi gözlerinde gözyaşları parlıyordu.

Colt SUV’nin sürücü kapısına yaslanmış, arabanın anahtarında alarmı susturan düğmeye basarken gözleri kapalı bir şekilde hırıltılı sesler çıkarıyordu. “SUV’ye... Bin... Maddox. İkinizi de... bırakacağım,” derken kahkahaları yüzünden güçlükle konuşuyordu.

Ona dik dik baktım. “Siktir git.”

Bentley, “Bunun güvenlik kamerası görüntülerine ihtiyacım var,” diye soludu. Ellerini havaya kaldırıp yavaşça iki yana

açarken gözlerinde hayalperest bir bakış vardı. “*Maddox Hutton galibiyetin ardından arenadan tökezleyerek ayrıldı. Sarhoş mu yoksa sadece dengesiz mi?* Başlıkları şimdiden görebiliyorum.”

Gözlerimi devirerek kapüşonumu indirdim ve Escalade’in yolcu koltuğuna yürüyüp kapıyı açtım. “Bin arabaya.”

Colt imalı bir sesle, “Rahatla, tatlım,” diye dalga geçti. “Kahrolası gecemi güzelleştirdin. Teşekkür ederim.”

Büyük gövdemi SUV’ye sığdırmaya çalışırken, “Hedefim her daim memnun etmek,” diye homurdandım. Arabanın karanlık içi rahatsızlık verecek kadar sıcaktı. “Acele et. Eğer burada klimayı açmadan daha fazla oturursam, mikrodalgadaki patlamış mısır tanesi gibi patlayacağım.”

Colt sürücü kapısını açtı ve arabaya bindiğinde sırtarak anahtarlarını bardaklığa bıraktı. Motoru çalıştırma düğmesine bastıktan biraz sonra ızgaralardan içeriye serin hava üflemeye başladığında inledim.

Colt, “İyi misin, prenses?” diye dalga geçti.

Başımı geriye atıp gözlerimi kapattım. “Evet. Hadi gidelim.”

Bentley arka koltuğa geçti ve yola koyulduk.

2

MADDOX

Uyku sersemi bir halde odamın içinde yankılanan tiz sesi yok saymaya çalışıyordum. Başımı yastığa gömdüm ve tek elimi komodine doğru uzatıp telefonumu bulana kadar etrafı yoklamaya devam ettim. Telefon numaramı bilen pek fazla insan yoktu. Bu yüzden gecenin bir yarısı telefonum çalıyorsa, önemli bir durum olmalıydı.

Aramaya kabaca bir homurtuyla cevap verdim. “Selam.”

“Selam. Üzgünüm, Dox. Eve daha bugün geldiğini biliyorum ama bir sorunumuz var. Noah.”

Küçük kız kardeşimin sesindeki korku, yattığım yerden doğrulmama sebep oldu. Şimdiden uykum kaçmıştı. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırptırdım ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Yatak odamın yerden tavana kadar uzanan pencerelerinden görünen gökyüzü karanlıktı. Telefonumu kulağımdan çekip saate baktığımda saatin gece ikiyi geçtiğini gördüm. Göğsüm sıkıştı.

“Ne oldu?”

İç çekerek, “Şu an Ralph’in Yeri’nde,” dedi Adalyn. Konuşurken sesi titriyordu. “Biliyorsun, yardım istemek için babamı aramaz. Benim arabam da tamirde. Senden başka yardım isteyebileceğim kimse yok.”

O konuşmayı bitirdiğinde çoktan yataktan kalkmış, kotumu giymiştim. Yürürken ışığı açma zahmetine bile girmeden çatı katımda aceleci birkaç adım attım. Ralph'ın Yeri, Adalyn için uygun değildi. Orası bağımlılar ve kız kardeşimin görüş mesafesinde dahi olmasını istemediğim adamların olduğu bir bok çukuruydu. Erkek kardeşimizi bulmaya çalışmak için orada dolaştığını düşünmek bile kanımın kaynamasına yetiyordu.

“Seni ne zaman aradı?”

“Sadece birkaç dakika önce. Yüzüme kapattıktan hemen sonra seni aradım.”

“Tamam. Beni araman iyi oldu. Sen yatağına dön, Addie. Hemen oraya gideceğim.”

“Teşekkür ederim. Sonrasında bana mesaj at.”

“Atacağım.” Mutfak adasındaki tabaktan cüzdanımla anahtarlarımı aldım.

Bir süre sessizce bekledikten sonra, “Onu bu gece eve geri getirme,” dedi. “Annemin bunu görmesine gerek yok.”

Burun kemerimi sıkarken gözlerimi kapattım. “Seni aramalıydı. Böyle bir pisliğe bulaşmaman gerekiyordu. *Noah* senin pisliğin değil.”

“O kimsenin pisliği değil. O bizim *kardeşimiz* ve tökezleyerek eve gelirken bir arabanın altında kalmasındansa beni aramasını tercih ederim.” Şu anda telefona doğru kaşlarını çatarken ağzının kenarlarında oluşan keskin kıvrımı hayal edebiliyordum.

“Henüz yirmi yaşında bile değil. Böyle bir şeyin yaşanması gerekiyor. Annem ve babamın bu durumla ilgilenmesi lazım. Onu bu gece alıp evime getireceğim ama kendi hayatını mahvetmesine izin veremem.” Telefonun diğer ucundan burnunu çektiğini duydum ve bu, evimin içindeki asansöre

yürürken adımlarımın sendelemesine neden oldu. Suçluluk duygusu içimi parçalarken sesimi yumuşatmaya çalıştım. “Hal-ledeceğim, tamam mı? Söz veriyorum.”

“Öğleden sonra beni aradığında sesi heyecanlı geliyordu. Bu gece bir konser vereceğini söyledi,” diye fısıldadı.

Zemin kat tuşuna bastım ve asansör hareket etmeye başladığında uzun bir nefes verdim.

Noah harika bir müzisyendi. İlk enstrümanını alabilecek yaşa geldiğinden beri öyleydi. Bu güzel yoldan sapması ve kendisini her gün daha da derine çeken bir bataklık çukuru-na düşmesi yazık olurdu. Bu gidişle nefes alamayacak kadar batması uzun sürmeyecekti ve ben o günün gelmesinden çok korkuyordum.

“Öyle olduğuna eminim. Şimdi çatı katından ayrılıyorum. Geri döndüğümüzde sana mesaj atacağım. Bizim için endişelenerek kendini yıpratmamaya çalış, anlaştık mı?”

“Deneyeceğim. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Biraz uyu.”

“Evet, deneyeceğim. Hoşça kal.”

“Görüşürüz.”

Asansörün kapıları açıldığı anda telefonumu cebime atıp lobiye yürüdüm. Danışma bankosuna yaslanmış telefonuyla uğraşan güvenlik görevlisi dışında ortalık sessiz ve boştu. Yanından geçerken bakışlarını kaldırıp başıyla selam verdiğinde sert bir tavırla olsa da hareketine karşılık verdim.

Binanın dışına adım atar atmaz yüzüme sıcak bir esinti çarptı ve cam kapıların önünde öylece kalakaldım. Başım öne düştü ve derin bir nefes verdim.

“Bu sefer ne yaptın, Noah?”

Ralph'ın Yeri, Noah'yı ilk kez buradan aldığım güne kadar aşına olmadığım, kasabanın ücra bölgesinde yer alan bir bardı. Hepsinin pencereleri tahtalarla kapatılmış ve kapılarına *Uzak Durun* tabelaları asılmış kapalı işletmelerle dolu ıssız bir yol üzerindeydi. Eğer planınız hayattan kaçmak ve saklanmak değilse gitmeyeceğiniz türden bir yer olduğunu söyleyebilirdim. Söz konusu kardeşim olduğunda ise... Eh, o her şeyden saklanmak istiyordu. Çoğu kişinin sandığı gibi korkudan değil, kimsenin yanında olmak istemediği için bunu yapıyordu.

Noah'nın şimdiye kadar birlikte vakit geçirmek istediği tek bir kişi olmuştu ve o kadın da ülkenin diğer ucunda yaşıyordu.

Her ihtimale karşı kamyonetimin kapılarını iki kez kilitledim ve kaldırım boyunca yürümeye başladım. Gerçi birisi arabama girmeyi kafasına koyarsa bu pek de zor olmazdı. Tuğla binanın dışında tökezleyen sarhoşlar, ben yanlarından geçerken midemin bulanmasına sebep oluyorlardı. Hava duman ve kusmuk gibi kokuyordu. Beton zeminin dört bir yanına enjektörler saçılmıştı. Babam burada olduğumu bilseydi...

Adamlardan biri, ben onu itip yoluma devam etmeden önce, "Eyvah, eğlenceli polis geldi!" dedi. Onu sanki bir yerlerden tanır gibi olmuştum ama adını hatırlamıyordum.

Ben aramıza yeterince mesafe koyamadan kemikli parmakları bileğime dolandı. Bakışlarımı kaldırıp gözleriyle buluşmadan önce yavaşça beni tuttuğu yere baktım. "Ne yapacaksın? Beni tutuklayacak mısın? Seni geçen seferden hatırlıyorum."

"Bu sabah kahvaltıda ne yediğini hatırladığından bile şüpheliyim."

Bana doğru bir adım attığında yüzünü daha net bir şekilde görebildim. Hafifçe titriyordu. Gözbebekleri yerdeki

şırıngaların ucu kadar ufak iki kara noktadan ibaretti. Dudakları çatlamış ve kanlıydı. Yüzümü ifadesiz tutmak çok zordu ama bir şekilde bunu başardım.

“Bırak beni,” dedim sakince.

“Lütfen demek yok mu?”

Başka birisi daha yanıma yaklaştığında huzursuzlandım. Ancak yandan kısa bir bakış onun Noah olduğunu anlamam için yeterli olmuştu. Yine de rahatlayamıyordum. Buradan uzaklaşana kadar da rahatlayamayacaktım.

Noah sert bir şekilde, “Bırak onu,” derken sesi emir verir gibi çıkmıştı. Kulağa beni bile ürpertecek kadar soğuk geliyordu. Normalden çok daha mesafeliydi.

“Gidiyoruz,” demeden önce kolumu sarhoşun elinden kurtardım ve kardeşimi kaldırım boyunca iteleyerek bu lanet yerden uzaklaştırmaya başladım. Bu konuda benimle tartışmadı bile. Asla tartışmazdı. “Gitarın nerede? Yanında değil.”

“Parçaladım.”

“Parçaladın mı?”

“Evet.”

“Neden?”

“Sadece yaptım işte.”

Kaldırımın ortasında birdenbire duraksadım. Kamyonetim yalnızca birkaç metre uzaktaydı ama ben sersemlemiş bir haldeydim. Noah yürümeyi kestiğimi fark edip arkasına döndü.

Bu gece yanımda aniden belirlediğinden beri ona ilk kez gerçek anlamda bakıyordum. Gözlerindeki mesafeli bakış kalbimin ağrmasına sebep oldu. Siyah uzun saçları dövmeli boynuna dökülüyordu. Beyaz damalı bir bandana ile onları geriye doğru çekmiş ve yüzünün ortaya çıkmasını sağlamıştı. Yanakları hafifçe kızarmış, gözleriyse kan çanağına dönmüştü.

“Şu anda neyin etkisindesin? Alkol mü?” diye sordum.

Bana öylece gözlerini kırpmadan bakmaya devam etti. “Senden buraya gelmeni asla istemedim.”

“Başlama, Noah. Bu konuşmayı şimdi yaparsak sonuçlarından hiç hoşlanmayacaksın. O yüzden bana ne aldığını söyle.”

En sonunda gözlerini kırptı. “Kız kardeşimiz benim için fazla endişeleniyor. Sana hiçbir şey söylememesi gerekirdi.”

“Adalyn on sekiz yaşında, Noah. Endişelenmesi gereken son şey, erkek kardeşinin kafayı bulup yanlış kişiyle kavga ettiği için bok çukuru bir barda bıçaklanması olmalı. Sabahın ikisinde onu yardıma çağırırken ne yapmasını bekliyordun?”

Nabzım boğazımda deli gibi atıyordu. Bu olanlar hiç normal değildi. Kardeşimin başına bunlar gelmemeliydi. Bu noktaya nasıl gelmiştik?

“Ondan hiçbir zaman yardım istemedim. Sadece eve geleceğimi söylemek için aradım. Bu gece bana bir sürü mesaj atıp iyi olup olmadığımı sordu ve ben de onu sakinleştirmek istedim.”

“Eğer durum buysa, o zaman sen düşündüğümünden daha da büyük bir aptalsın. Onu aradığın anda bir şeylerin ters gittiğini anladı bile. Şimdi kamyonete bin, bu konuyu sabah konuşacağız.”

Anahtarın düğmesine bastığımda kamyonetin farları sokağı aydınlattı.

“Esrar içtim ve biraz da sarhoşum. Ama bağımlı falan değilim. Bundan daha güçlü olan maddelere arzu duymuyorum,” dedi. Hızlı bir hareketle cebinden küçük bir poşet çıkarıp aramızda salladığında içindeki koyu yeşil, otsu madde yere döküldü.

Ellerimi kotumun cebine sokup topuklarımın üzerinde geriye yaslandım. Samimi görünüyordu, hem de fazla samimi.

Kardeşimin hiç ağır uyuşturucular aldığını görmemiştim ama böyle yerlerde takılıp riskli seçimler yapması... ona inanmamı zorlaştırıyordu.

Noah her zaman sessiz ve içine kapanık biri olmuştu. Mutlu bir çocuk değildi ve ergenliğe girdiğinde durumu daha da kötüleşmişti. Hayatım boyunca onu yalnızca birkaç kez gülümserken görmüştüm ve hiçbirisi benim yüzümden değildi.

“Kaldır şunu. Ben de sana inanmaya çalışıyorum, Noah. Ama... sikeyim.”

Poşeti tekrar cebine koydu. “Bir konser için buradaydım.”

“Addie söyledi.”

Gözlerini sokağın karşı tarafına dikti. “İyi gitti. Burada olmasından nefret ediyorum ama sonuçta bir konserdi.”

Başımla onayladım. “Gitarını neden parçaladın?”

Aniden, yüzünde daha dikkatli bir ifade belirdi. Bakışları arkamdaki sokağa dikildiğinde yüzünde bir korku ifadesi belirdi ve o an tüm bedenimi bir çaresizlik duygusu kapladı. Şu anda içine kapanmasını istemiyordum.

Gözleri arkamdaki bir şeye odaklanmış halde başını iki yana salladı. “Hadi gidelim.”

“Bana gitarını neden parçaladığını söyle. Lütfen. Kendini şimdi kapatma,” diye yalvardım.

“Kamyona bin, Dox. Hemen,” diye çıkıştı.

Davranışlarındaki değişiklik yüzünden kafam karışmıştı. Bakışlarını takip etmek için arkamı döndüğümde sessizce küfrettim.

Hulk* büyüklüğünde bir adam fırtına gibi bize doğru yaklaşıyordu. Kar ayakkabısı büyüklüğündeki elleri yumruk halindeydi ve uzun sarı saçları kahrolası bir süper model gibi

* Hulk, Marvel Evreni'nde Bruce Banner'ın öfke anlarında dönüştüğü yeşil renkte devasa bir süper kahraman olan karakterdir.

rüzgârda uçuşuyordu. Yüzündeki öfkeli duruşa attığım tek bir bakış bile kamyonetimin sürücü koltuğuna doğru ilerlemem için yeterliydi.

“Noah Hutton!” diye kükredi Hulk adam. Sesi birdenbire hiç hoşuma gitmeyecek kadar yakından gelmeye başlamıştı.

Noah’nın nerede olduğuna bakmak için arkama döndüğümde, onu kamyonetin kaputuna yaslanmış ve gömleği adamın yumruğunun içine hapsolmuş bir halde buldum.

“Ellerini üzerimden çek,” diye hırladı Noah.

Telaşla onlara doğru koşmaya başladım. Korku beni her zamankinden daha hızlı bir hale getirmişti. Ben de iri bir adamdım ama kardeşimi kaputtan çekip daha sert bir şekilde tekrar vuran adamla kıyaslandığımda bir hiçtim.

“Parayı bana geri verene kadar olmaz.” Tek eliyle uzanıp Noah’nın saçlarını avucunun içine aldı ve kafası geriye uçup kamyonete çarpma kadar saçını çekti.

Aniden boyut farkımızın bir önemi kalmamıştı. Noah çarpmanın etkisiyle kendini toparlamaya fırsat bulamadan, adamın dizine bir tekme savurdum ve siyah tişörtünün arkasına asılıp onu uzaklaştırdım. Hulk adamda yarattığım sersemlik yalnızca birkaç saniye sürmüştü. Ben daha yoldan çekilmeye fırsat bulamadan, sikik bir tırın hızı ve kuvvetiyle bir yumruk yüzüme doğru uçtu.

Noah sakince, “Para benim. Onu hak ettim,” dedi.

Burnumdan kan fışkırıyor, yüzümden aşağı damlayarak tişörtümü ve pantolonumu lekeliyordu. Gözlerim odağını kaybetmişti, yüzüm zonkluyordu ama bu yüzüme yediğim ilk yumruk değildi ve muhtemelen sonuncu da olmayacaktı.

Dudaklarımı aralayarak sıırttım. “Senin cüssesindeki bir adamdan daha fazlasını beklerdim.”

Bir sonraki darbe karnımaydı. Adamın yumruğu isabet eder etmez dengem bozulurken ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Yine de kendimi koruma içgüdüleriyle iki büklüm olmak yerine onları görmezden gelip kanımı yüzüne tükürdüm.

Noah duruma hemen müdahale etti. “Kahretsin. Bu kadar çok istiyorsan al şu parayı.”

Ayağımın dibine bir şey düşmüştü ama ben gözlerimi önümdeki adamdan ayıramıyordum. Bakışlarına karşılık vermeye devam ettim. Adrenalin pervasız davranmama neden oluyordu.

“Alacak mısın, yoksa ben mi alayım?” diye sordum.

Gözlerini benden ayırıp yanımıza düşen şeye baktı. Birkaç saniye sonra beni son bir kez daha kaputa doğru itti ve yerdeki parayı almak için vücudumu serbest bıraktı.

Bir arabanın kapısı hızla çarparak kapandığında sokağın aşağısında beyaz bir ışık fark ettim ve hemen ardından bir başkası daha görüldü. Ayak sesleri kaldırımda yankılanıyordu.

Sikeyim.

“Tamam, koca adam. Paranı al ve git,” dedim. Bir yandan da giderek artan paniğime engel olmaya çalışıyordum.

“Eğer ikinizden birini bir daha burada görürsem sizi öldürürüm,” diye uyardı Hulk adam.

Noah’nın kara gözlerindeki öfke bu tehdit karşısında alevlendi. Onun bana asla zarar vermeyeceğini biliyordum ama içimde bir korku kıvılcımı belirmişti. Adama hiçbir şey söylemiyor, olduğu yerde duruyor ve sanki onu bir daha kimsenin bulamayacağı bir şekilde ortadan kaldırmanın yollarını düşünüyormuş gibi yalnızca izlemekle yetiniyordu. Sonunda adam dönüp gittiğinde yumrukları hâlâ sıkılıydı.

Vücudum acı içindeydi ama kaputtan uzaklaşıp yüzümdeki kanın bir kısmını silmek için tişörtümün yakasını kaldırırken

bu hissi görmezden geldim. “Gitmemiz gerekiyor. Gazeteciler burada.”

“Ve seni çoktan gördüler,” dedi Noah.

“Evet.”

Kolunu omuzlarıma dolayıp dik durmama yardımcı oldu. “Buradan hemen gitmemiz lazım.”

Başımı sallayıp cebimden anahtarları çıkardım. “Burada olduğumu nasıl öğrendiler?”

“Bar fedaisi az kalsın canına okuyordu. Sen burada tanınmayan biri değilsin. En azından bu şehirde.”

Ayak sesleri yaklaşp da sesler kişisel alanımıza müdahale etmeye başladığında çığlık atmak istedim. Noah’nın gözleri beni sürücü tarafına doğru yönlendirirken çılgınca parlıyordu. Bana yardım ediyor oluşu sadece işlerin daha kötü görünmesine sebep oluyordu ama onu geri çevirmeyecektim.

“Burada ne yapıyorsun, Maddox? O adam kimdi?”

“Burada ne oldu? Kötü giden bir uyuşturucu ticareti mi yaşandı?”

Adamlar ileri atılıp fotoğraf çekmeye ve kayıt cihazlarını yüzüme itmeye çalışırken, kameraların flaşları gözlerimi kamaştırıyordu. Her soruda biraz daha yaklaşmışlardı ama hepsini görmezden geliyordum. Bu durumda yapmam gereken her şeyi yapsam da hiç güven verici hissettirmiyordu.

Steroid pompalayan bir piç ağzıma sıçtıktan sonra bok çukuru bir barın önünde duruyor, kan içinde ve hırpalanmış görünüyordum.. Bu hikâye ortaya çıktığı an, kesinlikle boka battığım resmileşecekti. Artık gerçek hikâyenin bir önemi kalmayacaktı. Zaten söz konusu basın olduğunda nadiren önemi olurdu.

Benim için kamyonetin kapısını açarken Noah muhabire doğru homurdandı. Arabaya bindiğim sırada ellerim titriyordu. Kardeşim yolcu koltuğuna geçmek için kamyonetin etrafından dolanmadan önce kapımı kapattı.

Motoru çalıştırırken direksiyonu sıkı sıkı tutuyordum. Muhabirler önümüzde durmuş yolumuzu keserken ışıklar ön camda yanıp sönmeye devam ediyordu.

Noah keskin bir sesle, “Korna çal. Kaçır şunları,” diye çıkıştı. Dizlerini o kadar güçlü sıkıyordu ki parmaklarındaki dövmelemler gerilmişti.

Kornaya bastım. Sıçrayıp önümüzden çekilseler de fotoğraf çekmeye devam ediyorlardı. Hiç tereddüt etmeden kaldırıma sürterek oradan uzaklaştım ve caddeye çıktım.

“Şu anda sözleşmemi uzatmak için Vancouver ile imza aşamasındayım,” diye patladım. “Bu bir kâbus.”

“İyi olacaksın,” diye homurdandı.

“Hayır. Mahvoldum.”

3

MADDOX

Pazartesi sabahı, Vancouver Warriors'ın sahibinin ofisinin bulunduğu koridorda yürürken menajerim bana sessizce eşlik ediyordu. Midem taklalar atıyor, arenaya giderken içtiğim protein karışımının geri gelmemesi için bol bol yutkunmam gerekiyordu.

Dışarıdan sağduyulu ve sakin görünüyordum ama aslında gergin bir karmaşadan fazlası değildim. Köpekbalıklarının istila ettiği sulara doğru ilerliyorduk ve ben oluk oluk kan akıtiyordum.

Dougie'ye bakarak, "Bir şey söyle," diye mırıldandım. Adam, onu tanıdığım süre boyunca çok yaşlanmıştı ama babamın menajeri olduğu ve neredeyse tüm hayatım boyunca ailemizin yanında bulunduğu göz önüne alındığında, bunun olması kaçınılmazdı.

Elli yaşındaki Douglas Trelax en iyinin de iyisiydi. Yanımda onun gibi biri olduğu için çok şanslıydım. Her ne kadar öyle olmasını istemediğim anlarda bile gerçekten sert bir adam olsa da.

"Şu gözüne yediğin yumruk fenaymış."

"Sen bir de karnımdaki morluğu görmelisin."

Her nasılsa burnum kırılmamıştı ama çok çirkin görünüyordu. Morarmış sağ gözüm ve ağrıyan karnım dün gece uyumamı neredeyse imkânsız hale getirmişti. Güneş doğmadan hemen

önce nihayet uyuyakalmayı başarana kadar sanırım birkaç saat boyunca yatakta uzanıp tavanı seyretmiştim.

“İçeriye girdiğimizde muhakkak gerekli bir şey olmadığı sürece tek kelime etme. İkimiz de tavrının nasıl olacağını biliyoruz,” dedi Dougie.

“Bu da ne anlama geliyor?”

“Ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun. Fazla savunmacı bir tavır takınabilirsin ve bunun hiç sırası değil.”

Sertçe nefesimi bıraktım ve durup onunla yüzleşmek için döndüm. Ellerimi kumaş pantolonumun ceplerine sokmadan önce parmaklarım kıvrılmıştı. “Yani kendimi savunmamam mı gerekiyor? Dün gece yanlış bir şey yapmadım. Bunu sen bile kabul edebilirsin.”

“Benim ne düşündüğüm önemli değil. Bu sabah yazılanları gördün. Instagram’ına baktın mı? İlk fotoğraf sızdırıldığından beri gündemdesin. Gerçek hikâyeyi sen, ben ve ailen dışında kimse bilmiyor. Herkes, NHL’deki en iyi oyuncunun, küçük kardeşiyle birlikte dışarıda geçirdiği bir gecenin sonunda kullanılmış şırıngalarla dolu köhne bir barın önünde dayak yediğini görüyor. Yere bir tomar para atarken götördükleri ve bir ay önce aynı barda kavga çıkardığı için tutuklanan erkek kardeşiyle.”

Sertçe, “Noah’nın bu işe bulaşmasına gerek yok,” dedim.

Dougie neşesiz bir şekilde güldü. “Çok geç. Şimdi kışını kaldırıp ofise gir de şu işi çözebilelim.” Tekrar yürümeye başladık. Ofis kapısına yaklaştığımızda omzumu tutup sıktı. “Zorunlu olmadıkça konuşma. Bırak bu işi biz halledelim.”

Kaşlarımı çattım. “Biz mi?” Beni görmezden gelişi boğazımın düğümlenmesine neden oldu. “Biz derken ne demek istiyorsun, Dougie?”

Beni bir kez daha görmezden geldi. Kapıyı tıklattığında kaşlarımı çattım. Parmak eklemleri Alexander Torello'nun ofisi olduğunu belirten altın plakanın hemen altına vuruyordu. Kapının arkasından ayak sesleri duyulduğunda duruşumu dikleştirdim. Buna hazır olsam da olmasam da kimsenin bocaladığımı görmesine izin vermeyi reddediyordum.

Kapı ardına kadar açılırken yüzümüze bir *esinti* çarptı ve bizi Alexander'ın kendisi karşıladı. İfadesiz yüzü havayı soğutuyor, beni sarsmaya çalışan yoğun bir gerilimle dolduruyordu. Beni görünce sert kahverengi bakışlarını benimkilerle buluşturdu ve tenimi karıncalayacak bir şekilde değerlendirme yaptı.

Kısa bir süre sonra, "Maddox. Douglas. İçeri gelin," diye emretti.

Dougie yumuşak bir sesle, "Bu koşullar altında olsa bile seni tekrar gördüğüme sevindim, Alex," dedi. Kendine olan güveni sarsılmıyordu. İçeri girdiğinde onu takip ettim. Sadece başımı sallayıp tüm kariyerimi ellerinde tutan adama kısaca selam vermek için duraksadım. Bugün masaya hoş şeyler yatırılmayacaktı, bu yüzden çabalamanın bir anlamı yoktu.

"Merhaba, efendim."

Sertçe başını salladı ve kapıyı arkamızdan kapattı. Önümüzden çekilir çekilmez gözüm ofisin diğer ucuna takıldı. Deri kanepenin koluna yaslanmış, lanet bir soğukkanlılıkla duran adama gözlerimi kısarak baktım.

"Baba."

"Oğlum," diye yanıtladı.

Öfke göğsümde davul gibi atarken gözlerim dile getiremediğim her şeyi ona söylüyordu. *Burada ne yapıyorsun?*

Onun *gözleriyse rahatla*, diyordu.

Tabii. Mümkünmüş gibi.

“Alex bu sabah haberler çıktıktan sonra beni aradı,” diye açıklama yaptı ama sözlerini duymazlıktan geldim.

Oakley Hutton bir Vancouver Warriors efsanesiydi. Kariyerinin oldukça erken bir döneminde emekli olmuş olsa da bunun nedeni asla yeteneğini kaybetmesi değildi. Aksine her sezon daha iyiye gitmeye devam etmişti. Üstelik yaşının ilerlemesi hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Ligdekilerle ilişkileri çok iyiydi. Şu anda oldukça öfkeli olan ve babamla karşı karşıya gelişimizi izleyen takımın sahibi, ben büyürken birkaç cumartesi bizimle birlikte akşam yemeği yemişti. Takımın önceki sahibi babamın kariyeri boyunca artık hayatta olmayan babası olmuştu. Belki de bu, babamı şu anda burada gördüğüme şaşırmamam gerektiği anlamına geliyordu.

Ancak bunların hiçbir önemi yoktu. Söz konusu olan babamın kariyeri ya da işi değildi. Benimkiydi ve onu bu toplantıya davet etmeden önce bana haber verilmesi gerektiğini düşünüyordum.

“Baban kariyeri boyunca magazin kâbuslarından payına düşeni aldı, Maddox. Kardeşinin de bu işin içinde olduğunu düşünürsek onun burada olmasını ben istedim. Sorun olur mu?” diye sordu Alexander.

Sinirimi bastırarak başımı salladım. “Hayır, efendim.”

“İyi. O halde hemen konuya girelim. Basın, tüm sikik dikkatini üzerimize yöneltti. Bu iş kolay kolay unutulmayacak. Elllerinde Ralph’in Yeri’nin dışında bir adam tarafından kışına tekme yediğin video görüntüleri var. Dışarıdan birkaç kişinin, bunun aslında ters giden bir uyuşturucu anlaşması olduğunu söyleyen ifadeleri olduğunu duyduk. Ayrıca Noah’nın adama bir tomar para fırlattığı fotoğraflar da durumunuza hiç yardımcı olmuyor. Olayın aslının bu olmadığını biliyoruz. Yine de bugün buradan ayrılmadan ve bir kez de salı günü oynanacak maçtan önce uyuşturucu testi yaptırmanı istiyorum.”

“Problem değil.”

Uyuşturucuya dokunmadan yirmi altı yıl geçirmiştım ve şimdi bu rekoru mahvetmeye niyetim yoktu.

“O halde konuşmamız gereken diğer meseleye gelelim,” diye eklediğinde midem bulandı.

“Hangi diğer mesele?”

Babam yanıma yaklaştı. Aramızdaki hava gergindi. “Roy Heights.”

Anılar, onları kilitli tuttuğum zihinsel kutunun duvarlarını sarsarken kanım dondu. “Ona ne olmuş?”

“Bu sabah beni aradı. Bize önceden haber vererek iyilik yapıyormuş gibi göstermeye çalıştı ama bunun sadece bir güç oyunu girişimi olduğunu biliyoruz. Bu sabah, sekiz yıl önce ikinizin arasında gerçekte neler yaşandığını ‘açıkça ortaya koymak’ adına Sports Weekly’ye katıldı. O adi piç, seni gömme fırsatı yakalamak için dün geceki gibi bir şeyin olmasını bekliyordu,” dedi Dougie. Sesi sert ve gergindi.

Babam güçlü elini sırtıma koyup sıvazladı. “Sahip olduğu tek şey yalanlar ve acı içinde bir ruh. Yaptığı şey işe yaramayacak, oğlum.”

“Burada olmanın sebebi bu. Dün gece olanlar değil,” dedim. Her şey yerli yerine oturmaya başlamıştı. “Programda ne demiş? Ne yalanı? Ondan bahsetmiş mi?”

Patronum görüş alanıma girdiğinde kaşları çatılmış, bakışları kararmıştı. “Öncelikle, bunu nasıl hızlı bir şekilde temizleyeceğimize dair bir plana ihtiyacımız var. İddia ettiği şeyde pek doğruluk yok ama tamamen yanlış değil. Bu zamana kadar bunu gizli tutmak konusunda iyi bir iş çıkarsak da kontrol edemeyeceğimiz çok şey var.”

“Ne dedi?” diye sordum tekrar. Babam beni susturmak için parmaklarını sırtıma bastırırken bile konuşmayı bırakamıyordum. Braxton’ın babasının adını duymuşken olmazdı. Hem de şeyden beri ilk kez...

“On sekiz yaşındayken onu menajerliğinden kovduğunu çünkü kızının senin kalbini kırdığını söyledi. Ayrıca o zamanki küstahlığın yüzünden başka bir işveren bulmakta zorlandığından da bahsetti. Dün gece yaşananlar kendisine sorulduğunda, kızıyla aranızdaki ilişkinin hiçbir zaman yürümemesinin bir nedeni olarak geçmişteki uyuşturucu kullanımını ve şiddeti de ima etti. Korkunç kariyeri için seni suçluyor. Bu da ödeşmek için yalan söylemekten korkmadığını kanıtlıyor,” dedi Dougie.

Bunların hepsi yalandı. Demek istediğim, neredeyse tamamı. Kızı sadece kalbimi kırmakla kalmamış, onu bir parçalayıcıya atmıştı. Ardından parçaları çıkarıp üzerlerine tükürmüştü. Yine de Roy’u yıllar önce menajerlik görevinden kovmamın nedeni bu değildi. Bu, sahte sözleri ve güvenimi boşa çıkarmasıyla kariyerimin ilk yılını mahvetmesinden sonra yaşanmıştı.

Yumruğumu duvara geçirmemek için yavaşça nefes aldım. Soğukkanlılığımı her geçen saniye biraz daha kaybediyor, üç çift göz beni dikkatle izlerken gerginliğim iyice artıyordu.

“Görüntü ne zaman yayına girecek? Ne yapabiliriz?” diye mırıldandım.

“Bu öğleden sonra. Yayınlanmasını engellemek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Şimdi yapabileceğimiz tek şey, bunun sonuçlarıyla uğraşmaya çalışmak,” dedi babam.

“Yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu? Ciddi misin?” diye sorduğum sırada inanamayan bir ifadeyle Alexander’a bakıyordum. “Bunun ortaya çıkmasına izin verecek olamazsın.”

Gözlerini kıstı. “Benden ne yapmamı isterdin? Bu senin pisliğin, Maddox. Seninle tüm iplerimi koparıp bunda boğulmana izin vermediğim için şanslısın.”

“O haklı, evlat. Hoşumuza gitmese de bu hikâye ortaya çıkacak ve kariyerinin ölmesine meydan vermeden önce bunun önüne geçmenin bir yolunu bulmamız gerek,” diye ekledi Dougie.

Dişlerimi birbirine bastırdım. “O adam artık bir ölü. Bana yalan üstüne yalan sattı. Sırf *kızı* yüzünden her birine inandım ve bu, neredeyse her şeye mal oldu. Bu onun için yeterli değil mi?” Alexander’a bir bakış attığımda derin bir nefes koyuverdim. Daha sakın konuşmaya ve minnetimi ifade etmeye odaklandım. “Kariyerimi bir kez kurtardın ve bunu tekrar yapmaya istekli olduğun için minnetarım.”

Başını salladı. “Ligdeki en iyi oyuncusun. Kişisel ilişkimiz ne olursa olsun, bu pozisyonda olan ekibimin herhangi bir üyesi için aynı şeyi yapardım. Geçmişteki kararları alırken genç ve saftın. Bu açıdan sorun sende değil.”

Babam, “Dün gece için aynı şeyi söyleyemeyiz,” derken artık tamamen ebeveyn moduna geçmişti. “Kız kardeşin seni aradığı anda bana haber vermeliydin. Noah’nın hayatıyla ilgili verdiği kararlar sizin sorumluluğunuz değil, benim.”

Kahkahamı bastırdım. “İkimiz de Noah’nın yardım isteyeceği son kişinin sen olduğunu biliyoruz.”

İrkildiğini gizlemeye çalışsa da başaramadı. “Ne olursa olsun, bu karmaşa daha iyi bir şekilde halledilebilirdi.”

Dougie, “Bundan sonra ne yapacağımıza dair zaten birkaç fikrimiz var. Ancak ilerlemeden önce fikrini almak istiyoruz,” diye araya girdi.

Ona döndüğümde kısa ama cesaret verici gülümsemesini fark ettim. “Ne düşünüyorsun?”

“İmajını düştüğü çukurdan çıkarmakla başlayacağız. Bazı hayır işleri, bağış etkinlikleri, Roy’un iddialarını ve dün geceki suçlamaları reddeden resmi bir açıklama gibi çeşitli şeyler. Düzenli davranıp sıkı kurallara uyman gerekecek, evlat. Eğer birisi senden açıklama isterse cevabın bir açıklamanın bulunmadığı olacak. Basından mümkün olduğu kadar uzak duracaksın. Ortalıkta görünmeye devam et, sosyal medyada normal şekilde paylaşım yap. Amacımız bunu huysuz, tükenmiş bir menajerin intikam almak için yaptığı son bir hamle ve barın dışında ters giden bir soygun gibi göstermek.”

Sinirlerim içimde kıvılcımlanırken midem çalkalanıyordu. “Ya bu işe yaramazsa?”

Cevabı veren Alexander oldu, sözleri kısa ve özdü. “Onu o zaman düşünüyoruz.”

4

BRAXTON

İçeri adım atıp ışıkları yaktığımda veteriner kliniğim hayat buldu. İçerisi aydınlandığında yorgun bir gülümsemeyle etrafıma baktım. Bej renkli yumuşacık bekleme koltukları, cam masaların üzerine dağılmış dergi yığınları, hayvanlar için güvenli çok sayıda bitki... Sahiplenmeyi bekleyen üç yavru kedi, pencerenin önündeki kedi ağacına doğru koşmadan önce bana bakıp miyavladı. Kardeşlerin en küçüğü olan Rufus, arka ayakları üzerinde dururken alçak ama uzun bir miyavlamayla ön patilerini pencereye bastırıyordu.

“Olmaz, dostum. Sadece güzel renkler yüzünden orada olmak istediğini düşünüyorsun ama güven bana, hiçbirisi bu kadar abartılacak bir şey değil,” dedim. Bana söylediklerimi anlıyor-muş gibi baktı. Her ne kadar imkânsız olsa da, gerçekten anlayabildiğini düşünüyordum.

Klinik önümüzdeki bir saat daha açılmayacaktı. Bu, kendi işimin patronu oluşumun üçüncü haftasıydı ama içimdeki huzursuzluk hâlâ dinmemişti. Sadece birkaç haftadır açık olmamıza rağmen son derece iyi iş çıkarmıştık. Ancak mükemmeliyetçi bir karakter olduğumu itiraf ediyor, işleri şansa bırakmayı reddediyordum. Bu yüzden de personelim ve hastalarım gelmeden önce her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olmak için erken geliyordum.

Programımı kontrol etmek ve siyah hırkamı beyaz doktor önlüğümle değiştirmek için ofisime doğru yürürken deniz mavisini *converselerim* fayans zeminde gıcırdayıyordu. Duvardaki raflarda eksik köpek mamalarının oluşturduğu boşluğu fark edince hemen yönümü değiştirdim.

Çok geçmeden ağır mama paketlerini depodan dışarı sürüklemeye başlamıştım. Raflardaki boşluklara paketleri kaldırmak için çabalıyordum. Eksik paketlerin her birini depodan tek tek almak yerine hepsini bekleme odasına taşımanın iyi bir karar olduğunu düşünerek hata yapmış olabilirdim. *Özellikle de şimdi yüksekteki bazı raflara erişemediğimi fark ediyorken.* Bir metre atmış beş santimlik boyum, kaşlarımı çatmama neden oldu.

Kısa değildim ama uzun da sayılmazdım. Bunun bir önemi yoktu. Olmaktan hiç hoşlanmadığım o yerde, arafta kalmıştım.

Kapının üstündeki zil ses çıkarınca omzumun üzerinden dönüp baktım ve bu hareketim buklelerimin yüzüme savrulmasına yol açtı. Gülümseyerek elimdeki mama paketini tekrar yere bıraktım.

“Tanrı’ya şükür. Bunları raflara koymak için yardımına ihtiyacım var,” dedim.

Kliniğimde çalışmak üzere işe aldığım diğer tek veteriner olan Marco Creeve, bana doğru başını sallayıp bembeyaz bir gülümsemeyle bakarken kirli ayakkabılarını hızla paspasın üzerine çıkarıyordu. “Tek amacı senin için bunları yapmak olan çalışanların var. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Yarattığım karmaşanın ortasında dururken içleri parlayan soluk yeşil gözleri bakışlarımla buluştu. Az önce uğraştığım nereden bakılırsa kırk kiloluk köpek maması paketini kolaylıkla kaldırıp boştaki rafa yerleştirdi ve diğer paketlere geçti.

Ayağa kalkıp cerrahi üniforma pantolonumun üzerindeki tozları silkeledim. “Zaten buradaydım. Önden başlayabileceğimi düşündüm. Sen bu kadar erken saatte burada ne yapıyorsun?”

“Erken bir randevum var. Bir Golden Retriever iki gün önce bir oyuncak ayıyı yutmuş ve o zamandan beri de bir şey yememiş.”

“Kulağa boktan geliyor.”

Alçak sesle gülererek, “Hayır. Onu da yapmamış,” dedi.

“Ha-ha. Kliniği açmadan önce üzerimi temizleyeceğim.”

“İyi fikir. Micaela da az önce park etti. Her şeyi hazır eder.”

Micaela, giriş bankosunu ve gün boyunca ön tarafta halledilmesi gereken hemen hemen her şeyi yönetiyordu. O olmasaydı tüm bunları nasıl yapardım bilmiyordum.

Hızlı adımlarla bu sabah ikinci kez ofisime doğru yürüdüm. Ortam hem rahat hem de davetkâr görünüyordu. İçeri adım attığım anda kendimi evimdeymiş gibi hissediyordum. Masamın arkasındaki duvarda sıralanan kitap rafları ve üzerinde çok fazla vakit geçirdiğim sandalye ile burası benim cennetimdi.

Doktor önlüğüm, çerçeveli veteriner diplomamın yanında duvardaki askıda asılı duruyordu. Hırkamı çıkarıp önlükle değiştirdim ve her sabah yaptığım gibi başparmağımı nakışla yazılmış ismimin üzerinde gezdirdim.

Doktor Braxton Heights. Gururlu bir his göğsümü doldurdu.

Ellerimi önlüğümün cebine soktum ve ofisten çıkmadan önce steteskopumu alıp boynuma doladım. Okulu bitirmem altı, eve dönmem ise iki yılımı daha almıştı. Fakat burası... Bu *klinik* sürpriz olmuştu. Hayatımda başardığım her şey için kendimle gurur duyuyordum. Her ne kadar bir işletme sahibi olarak babamı etkileme umuduyla risk almaya karar vermiş

olsam da, günden güne buraya olan sevgimin artacağını umut ediyordum.

Bu başka bir yolculuğun başlangıcıydı. Sekiz yıl önce beni Vancouver'dan ayrılmaya iten olaydan daha iyi sonuç vermesini ummaktan başka çarem yoktu.

Oldukça sevimli olan kahverengi labradorun kulağının arkasını kaşıyarak, "Aşının ikinci dozu için yaklaşık üç ay sonra Whiskey'yi tekrar görmek istiyorum ama şu anlık gayet sağlıklı," dedim. Çömeldiğim için göz hizasında duruyordum ve o da çenemden kaşıma doğru çıkan salyalı bir öpücük vermekten çekinmedi.

Sahibi Cindy, omuzlarının üzerinde kesilmiş gümüş renk saçları ve nazik bakışları olan yaşlı bir kadındı. Cindy gülümseyerek beni başıyla onaylarken o da kuyruğunu heyecanla sallayıp duvara çarpıyordu.

"Whiskey, zavallı doktoru boğma," diye azarladı onu gönülsüzce.

"Hiç sorun değil. Henüz bir köpeğim olmasa bile biraz salıyla uğraşma fikrini umursamıyorum." Kulağını bir kez daha kaşıyarak Whisky'nin kafasını okşadım ve ayağa kalktım. Ayaklarım yorucu geçen günün etkisiyle ağrıyordu.

"Henüz bir köpeğinizin olmadığını söylediniz. Bu bir köpek aradığınız anlamına mı geliyor?"

"Çok isterdim. Vancouver'a yalnızca birkaç ay önce taşındım ve henüz zamanım olmadı," diye karşılık verdim.

Cindy bana içten bir gülümseme daha gönderdikten sonra Whiskey'nin tasmağını tekrar boynuna taktı. "Pekâlâ, size yeni en iyi arkadaşınızı ararken harika bir deneyim diliyorum. Köpekler harika arkadaşlardır. Benimki olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

“Harika bir kucaklayıcı olacak gibi görünüyor. Muhteşem bir eşlikçi olduğuna da eminim.”

Yumuşak bir kahkaha attı. “Yatağın tamamını kaplıyor ama zaten sadece ben varım, o yüzden sorun değil.” Neşeli ses tonu kulağa keyifsiz gelmeye başladığında, hayatında zor zamanlar geçirdiği hissine kapıldım. Uzanıp ona sarılmak istedim ama vazgeçtim.

“Bırakayım de işinize geri dönün. Yine çok konuştum. Kontrol için teşekkür ederiz. Üç ay sonra tekrar geleceğiz.”

Etrafindan dolanıp muayene odasının kapısını açtım. Cindy ile Whiskey bugünkü son randevu olduğu için bekleme odası boştu. Uzun, sıcak bir banyo ve bir kadeh şarap fikri, ayak tabanlarımın sızlamaya başladığı öğleden sonranın geri kalanı için beni teşvik etmişti.

“Benim için bir zevkti,” dedikten sonra Micaela’nın oturduğu giriş bankosuna doğru yolu gösterdim. Bizi görünce gülümsedi. “Bu ikisinin üç ay sonrasına randevu alması gerekiyor.”

“Pekâlâ, gelin de size en uygun tarihi ayarlamaya çalışalım.”

Cindy elime uzanıp Whiskey ile birlikte giriş bankosuna yönelmeden önce parmaklarımı sıktı. Onlardan ayrıldıktan sonra yarın için her şeyi temizleyip organize etmeye başlamak için ofisime döndüm. Bu sırada Micaela da ödemeyi alıyor, bir sonraki randevuyu ne zaman ayarlamaları gerektiğini bulmaya çalışıyordu.

Saat daha henüz beşi geçiyordu ama sandalyeme oturup bilgisayarımı açtığım anda karnım öyle yüksek sesle guruldadı ki dışarıdaki kaldırımda yürüyen insanların bile duyabildiğine emindim. Bu, bir daha öğle yemeğini atlamamam için iyi bir ders olmuştu.

“Acıktın mı?”

Başımı kaldırıp baktığımda Marco’nun kapı eşiğinde durduğunu gördüm. Pati baskılı siyah önlüğünün gereğinden fazla vücuduna yapıştığını fark ettiğimde yanaklarım kızardı. Yakışıklı bir adamdı. Saçları, yazları saman tarlalarının aldığı renk gibi açık sarıydı. Yanları kısa, üst kısmı ise biraz daha uzundu. Gözleri bakmayı sevdiğim, mavinin güzel bir tonuna sahipti. Ancak ona duyduğum tüm ilgi bununla sınırlıydı.

Üniversitede geçirdiğim onca iresmî olarak yalnızca birkaç erkekle çıkmıştım. Bu ilişkilerin tek biri bile kayda değer bir şey değildi. Onların tipi değildim ve balıketli kızlardan hoşlanmadıklarını anladıklarındaysa çoktan unutulmuş oluyordum.

“Kurt gibi açım. Öğle yemeği vakti boyunca çalıştım.”

“Çok çalışıyorsun. Arada bir mola ver. Bunu hak ediyorsun,” dedi.

Yanımda bir saç tokası olmasını dilerken asi buklelerimi toparlayıp arkama attım. Gülümsemem zayıftı, yorgunluğum açlığımınla birleşmişti. “Ben de kendime bunu söyleyip duruyorum ama asla yapmıyorum. Şu anda yapmak istediğim tek şey sokağın aşağısındaki restoranın o devasa burgerlerinden birini yemek.”

Parmak eklemlerini duvara vururken duruşunu dikleştirdi. “O halde gidelim. Zaten ben de çıkıyordum. Sana akşam yemeği ısmarlarım.”

“İş arkadaşları olarak, değil mi?” diye cevap verdim beceriksizce.

“Elbette.” Omuz silkti. “Ya da değil.”

“Marco...” dediğim anda sözüm çekmecemde çalmaya başlayan telefonumun zil sesiyle bölündü. Hissettiğim rahatlamamanın yüzüme yayılmasını engellemek için mücadele ettim.

Her zaman hisleri yüzüne yansıyan biri olmuştum ve bu durum birkaç kez başımı derde sokmuştu. “Üzgünüm. Önemli olabilir.”

“Sorun değil. Sen işini bitirirken ben de giriş bankosunda olacağım.”

Sertçe başımı sallayarak üzerime çöken huzursuzluğu uzaklaştırdım. O gittikten sonra telefonumu çıkardım ve ekrandaki kişinin adını görünce rahatladım.

“Selam, anne.”

“Selam, tatlım. Hâlâ işte misin?”

“Evet ama bugünlük mesaim neredeyse bitti sayılır.”

Artık işime konsantre olamayacağımı bildiğim için bilgisayarı kapatıp sandalyemde arkama yaslandım.

“Mükemmel. Akşam için en sevdiğin yemeği yaptım.”

“Fırında peynirli makarna mı? Niyetin bu gece ziyarete gelmek için rüşvet vermek mi yoksa?” diye takıldım.

Kahkahası kulağa o kadar neşeli geliyordu ki ben de yanaklarım acıyana dek gülümsedim. “Beni çok iyi tanıyorsun. Tüm hafta öğle yemeğinde yemen için eve götürmene yetecek kadar yaptım. Evine geleyim mi? Fotoğraflarından bazılarını oturma odana asmana yardım edebilirim. Bir süredir erteleyip duruyorsun.”

“İyi fikir. Hemen çıkabilirim, o yüzden bana yaklaşık yirmi dakika ver.”

Ellerini birbirine vuruşunun sesi telefon hattında yankılandıktan sonra, “Bekliyor olacağım. Arabayı dikkatli sür. Seni seviyorum.” dedi.

“Ben de seni seviyorum. Birazdan görüşürüz.”

Telefonu kapattıktan sonra ofisin içinde hızla dönmeye başladım. Steteskopumu ve doktor önlüğümü üzerimden çıkarttım. Ardından hırkamı kapıp üzerime geçirdim. Işığı söndürüp ofisin kapısını kapattıktan sonra giriş bankosunda Marco'yu buldum ve ona parlak, özür dileyen bir gülümsemeyle baktım.

“Annemle akşam yemeği yiyeceğiz. Özür dilerim,” dedim.

Eğer bu haber onu hayal kırıklığına uğrattıysa bile bunu o kadar iyi gizlemişti ki kendimi onu takdir ederken buldum. İyi giden iş ilişkimizi akşam yemeği randevularıyla karıştırmamak en iyisiydi.

“Sorun yok. Belki başka zaman. En azından sana arabana kadar eşlik edeyim. Micaela'yı çoktan eve gönderdim.”

“Elbette. Teşekkür ederim.”

Elini saygılı bir biçimde sırtımın ortasında tutarken klinikten sessizce çıktık. Kapıyı kilitledikten sonra bana arabama kadar eşlik etti ve kendi arabasına binmeden önce benim yola çıkmamı bekledi.

Gülümseyerek eve sürerken radyo kısık sesle çalıyordu. Bir gün daha geride kalmıştı, üstelik harika bir gündü. Bir kamyon dolusu moral konuşması gerektirmiş olabilirdi ama eve geri dönmemin nedeni tam olarak böyle günlerdi.

Hiçbir şey bunu bozamazdı.

5

BRAXTON

Her biri birbirinin aynısı olan evlerle dolu varlıklı bir muhitte büyümüştüm. Her ev son yirmi yıl içinde inşa edilmişti. Sanki bir çeşit inşaat kanunu tarafından zorlanmış gibi, birbirine uygun yüksek cundalar, koyu renk taşlar, açık renkli dış cephe kaplamaları ve uzun pencereler yapılmıştı.

Bazı evlerde, rahatsız edici bakışları uzak tutmak için yüksek çitler varken bazılarında karmaşık peyzajlı ön bahçelerini sergilemek amacıyla çit yoktu. Çıkmaz sokaklarda basketbol oynayan ya da kaldırımlara tebeşirle karalama yapan çocuklar olmadığı için ortalık sessizdi. Bu hatırladığım kadardı. Ebeveynlerimin kıvrımlı garaj yoluna girdiğimde içimde bir üzüntü hissettim, öyle ki aniden arabam garajın önüne doğru yalpaladı ve eski frenlerim gıcırdamaya başladı.

Şehre döndüğümden beri ailemin evine yalnızca iki kez gelmiştim: yeni evime taşındığım gece ve şimdi, babamın bu öğleden sonra telefonla arayarak buyurduğu hazırlıksız bir aile toplantısı için. Annem ve kız kardeşimle ne zaman görüşsem, ya dün geceki akşam yemeğinde olduğu gibi evime gelirlerdi ya da dışarıya çıkardık.

Çoğunlukla birbirimize yakın olan bir aileydik -yani annem, kız kardeşim ve ben- ve tatillerde onları ziyaret etmek için

eve geldiğim zamanlar benim için özel anlardı. Temelli döndüğümde benzer bir şey hissetmeyi bekliyordum ama bunun yerine bir şeyleri özlediğim hissine kapılmıştım.

Taşınmam pek de ani olmamıştı. Planlı bir insandım. Hayatımı organize edebilmek için programımı önceden bilmeyi seviyordum ve öyle de yapıyordum. Peki o zaman neden bu kadar... kötü hissediyordum? İçimde, sanki burada yerim yokmuş gibi tuhaf bir his belirmişti.

Muhtemelen strestendi. Seçtiğim yoldan ve geldiğim noktadan çok memnundum ama yeni bir iş yürütmek zordu. Böyle olacağını biliyordum.

Evet, sebebi stres olmalıydı.

Kapıyı çalmadan direkt eve girerken, akşam güneşi çıplak kollarımda parlıyordu. Havada zencefil ve portakal kokusu vardı. Bu da demek oluyordu ki, annemin esansiyel yağ difüzörü yakınlarda bir yerlerdeydi.

Parmak arası terliklerimi çıkarıp koyu kahverengi ceviz zemin üzerinde yürürken, “Merhaba?” diye seslendim.

Evin giriş katı, bir tarafında oturma odası, diğer tarafında ise mutfak bulunan oldukça geniş ve açık bir alandı. Yemek alanı, altı kişilik camdan bir yemek masası ve hem ön hem de arka kısmında gümüş düğmeler olan lüks, yüksek arkalıklı kumaş sandalyelerden oluşuyordu. Mutfakta ise zeminle uyumlu koyu renkli dolaplar ve parlak mermer tezgâh bulunuyordu. Annem ve babam mutfakta çok fazla zaman geçirmemesine rağmen tüm aletler yeniydi.

Annemi ve babamı bulmak için ikinci kata çıkıp etrafa baktım. Babamın ofis kapısının diğer tarafından yükselen boşluk sesler beni o yöne çekmişti. Midem ekşimeye başladı.

“Yaşananlardan sonra onun ne halde olduğunu biliyorsun, Roy. Bunu ona bir kez daha yapacağına inanamıyorum,” diye azarladı annem.

“O artık yetişkin. Durum farklı.”

Ne?

İçimdeki huzursuzluk hissi giderek artarken kapıyı çaldım. Sesler anında kesildi.

Ayak sesleri duyuldu ve ardından kapı açıldı. Beni odaya alan annem yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirmeye çalışırken yanakları kızarmıştı. Ufak tefek bir kadındı. Benden biraz kısaydı ama aynı koyu mavi gözlere sahiptik.

“Merhaba, tatlım. Kusura bakma, içeri girdiğini duymadık.”

“Bunca kavga dövüş içinde duymanı bekleyemezdim,” diye yanıtladım.

Babamın sözleri fazlasıyla sertti. “Tavrına dikkat et, Braxton.”

Dilimi ısırıp sahte bir şekilde gülümsedim “Tabii. Özür dilerim.”

“Sorun değil, tatlım,” dedi annem.

Babam masasının ön kısmına sırtını yaslamış halde kollarını göğsünde, bacaklarını da bileklerinin üzerinden çaprazlamıştı. Uzun boylu bir adamdı. Hem annemden hem de benden çok daha uzundu. Kaslı bir yapısı vardı ve koyu renkli kıvrık saçlara sahipti. Küçük bir kızken kız kardeşim ve benim prenses, babamızın da bizim parlak zırhlı şövalyemiz olduğunu, kötü adamları kraliyet ailemizden çok çok uzak tuttuğunu düşünürdük.

O küçük kız, hikâyesindeki kötü adamın babası çıkacağını bilseydi kalbi çok kırılırdı.

Hissettiğim acı, kaşlarımı çatmama engel oldu. “Tüm bunların sebebi ne? Annalise neden burada değil?”

“Bu kız kardeşini ilgilendiren bir durum değil. Otur, lütfen.” Babam masasının karşısındaki duvara dayalı olan uzun deri kanepeyi işaret etti.

“Yani bu Anna’yı içermeyen bir aile toplantısı mı?” diye sordum alayla.

Annem yavaşça koluma dokundu. “Lütfen, sadece otur. Bugün ikiniz arasında yaşanacak bir kavganın ortasında olmak istemiyorum.”

“Pekâlâ.”

Yalnızca annem için gergin ve rahatsız ofisteki o soğuk kanepeye oturdum. Babamla aramız neredeyse on yıldır iyi değildi. Bu durumun annemi yorduğunu biliyordum. Ne yazık ki bu, geçmiş bir kenara bırakmam için yeterli değildi.

Annem sessizce yanıma oturdu. Ondan yayılan tükenmişlik hissi babama dik dik bakmama sebep oldu.

Babam öfkemi görmezden geldi. “Bu öğleden sonra seni üzebilecek bir şey açığa çıkacak. Ben de buna hazırlıklı olman için sana haber vermek istedim.”

Nefesim kesildi. “Ne yaptın?”

“Yıllar öncesinde yapmış olmam gerekeni.”

Annem elini dizime yerleştirdi. Göz ucuyla ona baktığımda gergin bir şekilde altdudağını çiğnediğini gördüm. Sırtımı dikleştirip tekrar babama baktım.

“Ne yaptın?” diye sordum yeniden.

Çenesini kaldırarak, “Onlara Maddox Hutton ile ilgili her şeyi anlattım. Ailemize yaptıklarının bedelini ödeyecek,” dedi.

Göğsüme şiddetli bir ağrı saplanırken gözlerimi sımsıkı kapattım. Ağzımdaki ani kuruluk bir sonraki sözlerimi söylememi zorlaştırıyordu. “Bu aileye yaptığı tek şey bize güvenmekti.” *Bana* güvenmekti.

“O çocuk kariyerimi mahvetti. Annenin hastanede günlerce çalışmak zorunda kalmasının, fazladan mesai yapmasının ve yatağımızdan daha sık nöbetçi odasında uyumasının sebebi o çocuk. Beni mahvettiğinden beri başka bir hokey oyuncusuyla çalışmadım ve artık hak ettiğini bulmasının zamanı geldi.”

Dişlerimi gıcırdattım. “Kariyerini mahveden sendin. Bizler senin geminle batmak zorunda kalan seyircilerdik.”

“Braxton, tatlım,” diye araya girdi annem. Beni sakinleştirmek için dizimi sıkıyordu. Elimi onun elinin üzerine koydum ama başımı iki yana salladım.

“Hayır, anne. Eğer beni buraya bunu yapmak için iznimi almak adına çağırdıysanız, izin vermiyorum. Bugün buraya gelmem gerektiğini biliyordum ama yine de geldim. Tamamen benim hatam. Babamın aynı şeyleri zırvalamasını dinlemeyeceğim. Bunun beni ne kadar üzdüğünü bilmenin verdiği suçlulukla yaşayabilirsin. Sekiz yıl geçti. Bunu aşman gerekiyor, baba. Madd...” İsmi dilimin ucuna geldi ama onu geri yuttum. “O mutlu. Başarılı. Buradan taşındığımda bana yapmamı söylediğin şeyi yap ve bunu aş.”

Babam masadan uzaklaşırken gözlerini kısarak bana baktı. “O pisliğin teki! Haberleri görmedin mi? Maddox Hutton şiddete başvuran bir bağımlı ve kendini beğenmiş züppenin teki. Gelecek sezon için sözleşmesi henüz imzalanmadı ve umarım bundan sonra da imzalanmayacak. Eğer Vancouver onunla sözleşme yapmazsa başka kimse yapmaz.”

Bakışlarımı yere indirip alçak sesle güldüm. Uzun zamandır ilk kez kendimi onun adını söylemeye zorluyordum. “Maddox, Vancouver’da oynamak için doğmuş. Hiçbir şey, sen ya da senin inatçı intikam fikrin bile bunu değiştiremeyecek. O, yaşanan hiçbir şeyi hak etmedi. Hiçbirimiz hak etmedik.”

Annemin günlerce çalışmak zorunda kalmasının nedeni, kocasının başka bir kariyer yapmayı reddetmesiydi. İntikam alma ve hokey dünyasına kendini affettirme fikrine o kadar takıntılıydı ki, kendisini karadan yardım çağıramayacak kadar uzakta, denizde kaybolmuş halde bulmuştu.

“O zamanlar yapmamam gerekirken senin yanında durdum ve bunu bir kez daha yapmayacağım.”

Ayağa kalkıp odadan çıkarken sözlerim havada asılı kaldı. Annemin kalmam için yalvarışını görmezden gelerek yanlarından ayrıldım.

Yıllar önce yaşananları durdurmadığı için annemi affetmiş olabilirdim ama babamı yaptıkları yüzünden hiçbir zaman affedebileceğimi sanmıyordum. Ne kadar zaman geçerse geçsin suçluluk ve pişmanlık hissi omuzlarıma ağır geliyordu.

Zamanın tüm yaraları iyileştireceğini söylüyorlardı. Ben ise çoktan bu yaranın hayatımın geri kalanı boyunca taze ve açık kalacağını kabul etmeye başlamıştım.

6

BRAXTON

Çarşamba sabahı Hades'in köpek kulübesinin önünde oturuyor, kalın, pembe ve salyalı dili yanağımın üzerinde gezinirken çenesinin altını kaşıyordum.

İki yaşındaki, seksen kiloluk Amerikan bulldog, olabildiğince etine dolgundu. Buna rağmen bu koca oğlanla ilgili tek korkutucu şey, ürettiği salya miktarıydı. Hades barınaktaki en sevdiğim ve en çok vakit geçirdiğim köpekti. En azından şu zamana kadar.

Kliniğim için ilk kez potansiyel yerleri aramaya başladığımda temiz bir sayfa açmak istemiştim. Potansiyeli olduğunu ve biraz sıkı çalışmayla olabilecekleri haykıran boş bir bina bulmayı hedeflemiştim. Emlakçım bana eskiden Denver'ın Hayvan Kliniği ve barınağı olan yeri gösterdiğinde buna inanmamıştım. Yalnızca şu anda devamlı hastaları olan bir merkez değildi, aynı zamanda arka tarafında bir hayvan barınağı da vardı.

İki işletmeyi birden yönetmek hiç aklımda yoktu, zaten bir tanesi bile kulağa abartılı geliyordu. Ancak bu fikirden ne kadar korkmuş olsam da kafeslerdeki tapılası yüzlere bir bakış atmak, kâğıtları imzalamam için yeterli olmuştu.

Kendimi bildim bileli hayvanları sevmiştim. Hiç evcil hayvanım olmadan büyümüş olsam bile -kız kardeşimin tüylü her şeye alerjisi vardı- takıntımı desteklemenin bir yolunu

her zaman bulmuştum. Bu lisede hafta sonlarımı bir at çiftliğinde çalışarak geçirmek ya da dersten sonra kütüphanecinin duygusal destek hayvanına* sarılmak şeklinde olabiliyordu.

Her gün saatlerce hayvanlarla vakit geçirebildiğim bir kariyer hiç düşünmeden gerçekleşmişti. Bu küçük cennetin kliniğine bağlı olması sadece bir artı olmuştu.

Yumuşak bir ses, “Bugün neredeyse havuza giriyordu,” dedi. Başımı kaldırdığımda barınak müdürü Sadie’nin kulübenin dışından Hades ile bana baktığını gördüm. Bizi gözlemlerken kahverengi gözlerinde sıcak bir bakış vardı.

Sadie, barınağın açıldığı ilk günden beri burayla ilgileniyordu. Bu yüzden burayı satın aldığımda onun da işine devam etmesini istemiştım. Sonuçta bu hayvanları ondan daha iyi kimse tanıyamazdı.

Elimi Hades’in kulağının arkasına götürüp gözlerinin arasına bir öpücük kondurdum. “Aferin oğluma.”

“Eninde sonunda başaracak. Yapacağını biliyorum.”

“Son zamanlarda ilgi gösteren oldu mu? Birkaç gündür sohbet etme şansımızın olmadığını biliyorum.” Her kelimemden umut sızıyordu. Sonunda onu isteyen bir aile bulmasını ve bir gün geçmişindeki işkencelerin onu böylesine derinden rahatsız etmemesini umuyordum.

“Hayır. Henüz değil. Çok fazla şey yaşadı,” diye içini çekti.

Oğlumun sadece iki yıllık hayatında yaşadığı şeyleri hatırlamak midemi bulandırıyor. Resmi olarak onu buranın sahibi olduğum ikinci günde getirmişlerdi. Polisin daha sonra köpek dövüşü ringi olduğunu öğrendiği yerden sadece birkaç sokak ötede yol kenarında vücudunda kırıklar ve kanlar içinde bulunduğunu söyleyen genç bir çocuk tarafından kliniğe bırakılmıştı.

* Emotional support animal olarak bilinen duygusal destek hayvanı, arkadaşlık yoluyla psikiyatri hastası bireylere rahatlama sağlayan evcil hayvanlara verilen addır.

Yaralarının boyutunu düşünmek, işe gelirken ettiğim kahvaltımı midemde tutmamı zorlaştırıyordu.

Fiziksel yaralarının derinliğine rağmen travması daha kötüydü. Onu tedavi edişimden sonraki ilk birkaç gün, kulübesinin köşesinden kıpırdamamış ve bir insanın varlığını bile hissetse hırlamıştı. Elbette bu beni her sabah ve akşam mamasını bizzat götürmekten ya da ona zarar vermeyeceğimi kanıtlamak için deli gibi çabalamaktan alıkoymamıştı. Nihayet birkaç hafta sonra bana ısınmaya başlamıştı. Her gün sadakatimi kanıtlamak ve onun burada güvende olduğunu göstermek için yeni bir fırsattı. Her şeyimi buna adamıştım.

Ne yazık ki onun bana güvenmesine ve beni önemsiyor gibi görünmesine rağmen ona benim gibi çabalamaya istekli bir aile bulmak kolay olmayacaktı. Tüm o savaş yaralarının ve iri dişlerin ardında o sadece sevmeyi isteyen bir köpek yavrusuydu.

Yine de bunun üzerinde durmamaya çalıştım. Zamanı geldiğinde Hades, kuyruk sallayışını ve yüzüne yayılan fazlasıyla köpeksi sırtışı görmek için *her şeyi* yapacak bir aile bulacaktı. Bunun yerine, bugün havuza atlamaya yeltenmiş olmasını göz önünde bulundurarak bu küçük kazancına odaklandım.

Henüz diğer köpeklerle oynamaya hazır değildi. Hatta belki hiçbir zaman da olmayabilirdi. Öte yandan su korkusunu yenmeye çalıştığını bilmek beni gururlandırıyor. Hayatının bir döneminde suyla cezalandırıldığını tahmin ediyor, korkusuna bunun sebep olduğunu düşünüyorduk. Bu yüzden onu asla zorlamamıştık. Tanrım, denemeyi düşünüyordu. Yüzümü bir kez daha yaladığında sırttım ve dili ağzıma girdi.

Yüzümü tiksintiyle buruşturdum ve gömleğimin yakasını kullanarak yüzümü sildim. “İğrençsin, Hades. Ayrıca nefesin kokuyor.”

Hades başını bana doğru eğerken Sadie kahkaha atıyordu. “Dişlerini fırçalamayı denemekten çekinme. Parıldayan beyaz dişler, yakında gelecek olan insanlara iyi bir ilk izlenim verecektir.”

Kaşlarımı çattım. “Kim geliyor? Potansiyel bir aile mi?”

“Bu sabah mailini kontrol ettin mi?”

Utangaç bir şekilde gülümsedim. “Hayır. Berbat bir hafta sonu geçirdim ve son birkaç gündür de işe gömülmüş durumdayım. Ne kaçırdım?”

“Sana her yaz barınak için düzenlediğimiz bağış toplama etkinliklerinden ve sahiplenme gününden bahsettiğimi hatırlıyor musun? Para toplamak ve potansiyel aileleri buraya getirmek için olan?”

“Evet. Haziran ayındaki.” Hâlâ iki ay vardı ama ajandama çoktan not etmişim. “Bunun için yardıma ihtiyacın var mı? Yardım etmek için biraz zaman ayırmayı planlıyordum ama ihtiyacımız olduğunu düşünüyorsan birkaç kişiyi işe alabiliriz. Bunu gerçekten sabırsızlıkla bekliyorum.”

Sadie'nin yanakları koyu pembe bir renk aldı ve utangaç görünmeye başladı. “Aslında bu seninle daha sonra konuşmak istediğim bir konuydu ama e-postada yer alan şey bu değil. Bu hafta sonu sana yazdığım şey şuydu. Bize yardım edecekler...”

Aniden Hades kaskatı kesildi ve tüyleri diken diken oldu. Güzel kahverengi gözleri kliniği sığınağa bağlayan kapıya odaklandığında bedenim buz kesti. *Bu hiç iyi değildi.* Avucumu yavaşça yan tarafına koyup orada tuttum.

Kapı itilip açılmadan önce kapının arkasından derin sesler yükseldi ve iki adam içeri girdi. Hades, öne uzattığım bacaklarımın arasında durana kadar ilerledi. Vücudu beni saklıyor, gelenleri görmemi engelliyordu. Göğsünü okşadım ve yanağımı

gövdesinin yanına bastırdım. Eğer ayağa kalkıp aramıza mesafe koymaya çalışırsam, büyük olasılıkla bir tür saldırganlığa geri döneceğini biliyordum.

“Ah! Erken geldiniz,” dedi Sadie. Konuşurken sesi titriyordu. “Ben barınağın müdürü, Sadie.”

“Doğru. Telefonda konuşmuştuk,” dedi ilk adam kendinden emin ve kesin bir sesle. Bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu söylemek için henüz çok erkendi.

“Ben Bentley. Tanıştığımıza memnun oldum, Sadie,” dedi diğer ses. Bu da aynı derecede derin ama daha nazik bir sestti.

“Ben de öyle,” diye yanıtladı Sadie.

“Üçüncü silahşörümüz şu anda klinikte telefonda. Giriş bankosundaki kadın, biz beklerken buraya gelmemizin sorun olmayacağını söyledi,” dedi Bentley.

Üçüncü bir adam daha mı vardı? Bütün bunlar da ne demekti böyle? Görünüşe göre önümüzdeki birkaç dakikayı testosteron içinde boğularak geçirecektim. *Kesinlikle olmazdı.*

İlk adam, “Şuradaki öldürücü ve uzun bacaklı piliç de kim?” diye sorunca hemen savunmaya geçtim.

Yumuşak bir dürtmeyle Hades’i, kaslı omuzlarının üzerinden iş sonrası kucaklaşmamızı bozan iki adama bakabilecek kadar kenara çektim.

“Öncelikle o öldürücü falan...” diye söze başladım ama cümlemin geri kalanında boğazım düğümlendi ve bakışlarım Douglas Trelax’ten başkasına odaklanamadı.

Bir duygu fırtınası üzerime hücum ederken, kendime sağlam bir zeminde olduğumu ve aslında bir ölüm dalgasına kapılmadığımı hatırlatmak için çaresizce ellerimi soğuk zemine koydum.

On sekiz yaşımdan beri onun sesini duymamış olsam bile onu tanırdım.

“Braxton,” dedi. Beni burada gördüğüne hiç de şaşırılmış gibi görünmüyordu. Şaşkın olmayışı neredeyse burada olması kadar endişe vericiydi. “Bu senin köpeğin mi?”

Hades’in paniğimi anladığını ve ıslak burnuyla çenemi dürttüğünü o an fark ettim. Parmaklarımı boynundaki tüylere gömüp derin bir nefes aldım.

“O bir barınak köpeği ama barınak benim olduğuna göre evet, o da benim.”

Dikkatimi, “Bana büyürken sahip olduğum bir köpeği hatırlatıyor. Delicesine koruyucuydu,” diyen Bentley denen adama çevirdim.

Bentley geniş omuzlu, baldırlarının yerinde ağaç gövdeleri olan, muhtemelen çok az bir çabayla bir karpuzu ezebilecek iri-yarı bir adamdı. Spor salonunda kaç saat geçirmesi gerektiğini düşünmek bile kaslarımın ağrımasına sebep oluyordu.

Teni koyu renkti. Keskin bir çenesi ve sol kulağında küçük, gümüş bir halka vardı. Ancak korkutucu boyutuna rağmen gülümsemesi yumuşak, hatta neredeyse sakinleştiriciydi. Anında ona kanım ısınmıştı.

Gözlerimi ondan uzaklaştırarak Douglas’a meraklı bir bakış attım. “Burada ne yapıyorsun?” O burada mıydı? Telefondaki adam o muydu?

Sersemlemiş gibi hissediyordum.

Douglas düşünceli bir tavırla elini yüzünden geçirdi ve ardından sakalını çekiştirdi. “Bu konuyu masaya yatırmayı düşünür müsün?”

“Bunun yerine Hades’in şu pahalı deri mokasenlerinden bir ısırık almasını tercih eder misin?”

“Peki. Sen nasıl istersen,” diye mırıldandı huysuzca.

“Harika. Burada ne yapıyorsun? İkinizin de bizimki kadar küçük olan bir hayvan barınağını bırak, herhangi bir hayvan barınağına adım attığından bile şüpheliyim.”

Bentley boğazını temizleyerek odadaki herkesin ona bakmasını sağladı. “Pardon ama siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz? Şu anda kendimi konudan dışlanmış hissediyorum ve dışlanmaktan hoşlanmam. Konunun içinde olmayı, tercihen tam ortasında olmayı severim.”

Ona bakarken iki kez gözlerimi kırptırdım. “Kabalık etmek istemem ama sen tam olarak kimsin, Bentley?”

Dudakları şaşkınlıkla aralanırken dikkatle bana baktı. Sanki numara yapıp yapmadığımı anlamaya çalışıyormuş gibiydi. “Ciddi misin?”

“Fazlasıyla.”

Bir şeyler söylemek üzereydi ki kapı açıldı ve dünya bir anda hareketsiz kaldı. İçeri giren kişinin alt yarısına hızla bulanıklaşan gözlerle bakarken nabzım kafatasımın içinde bir matkap gibi atıyordu. Kalın, güçlü kalçalarını saran ve daralan beline kadar uzanan mavi bir kot giyiyordu. Kim olduğunu bilmek için yüzüne bakmama gerek yoktu.

Atmosferdeki ani değişiklik yetmiyormuş gibi göğsüm de zonklamaya başlamıştı.

Aynı bütünün çok uzun süre ayrı tutulan iki parçası gibi, rçam, diğer yarısı için haykırıyor, yeniden bir araya gelmek için yalvarıyordu.

Sesi, tırtıklı bir bıçak gibi içime saplandı. “Braxton?”

Sanki biri karnıma yumruk atmış gibi, ciğerlerimdeki hava yukarıya doğru itilip dışarı çıktı ve nefesim kesildi. İrademin son zerresine tutunarak onu görmezden geldim ve Hades’in

tasmasını yerden almak için yan tarafa eğildim. Ayağa kalkmadan önce titreyen ellerimle onu bağlamıştım. Kendimi koruma duygusu bana hâlâ onurum varken oradan çıkmamı söylüyordu ama öfkeli kahkahası olduğum yerde donakalmama neden oldu.

“Yine kaçıyor musun? Görünüşe göre pek bir şey değişmemiş.”

İşte böylece, bakışlarımı kaldırdım ve gözlerimiz buluştu.

7

MADDOX

Braxton Heights hakkında unutmayı dilediğim milyonlarca şey vardı. Seksenlerin *rock* müziği ile plaklarına olan takıntısı, sağ omzundaki çillerin mükemmel bir yıldız şeklini oluşturması, canlı siyah bukleleri ve gözleri... O yuvarlak, parlak safir mavisi gözleri beyaz ve gri lekelerle doluydu. Bu dünyada gözlerine bu kadar çok baktığım başka hiç kimse olmamıştı. Şu anda bana bakan o gözlere ise neredeyse on yıldır ilk defa bakıyordum.

Her şeyden çok canımı yakan bu gözleri unutmaya çalışmak olmuştu. Eğer unutmayı başarmış olsaydım, belki de geceleri kendimi ayakta tutmak için yıllarımı harcamazdım. Çünkü gözlerimi her kapattığımda gördüğüm oydu.

Az önce ona söylediklerim yalandı. Değişmişti. Hem de beni öfkeden deliye çevirecek kadar.

Yanakları her daim pembe olan ve nefret ettiği bedenini saklamak için bol kıyafetler giyen genç kız gitmişti. Şu an karşımda duran bir kadındı. Bir *kadın*. Özgüven ve sakinlik saçıyordu. Üstelik şu an benden kaçmaya çalışırken bile. *Yine*.

Dünyanın en çirkin doktor önlüğünü giymiş olmasına rağmen büyüleyiciydi. Oyuncak ayı baskılı pantolonu, kalçalarını ve uyluklarını sararken kıcını ne kadar mükemmel bir şekilde sardığını ancak hayal edebilirdim. Gözlerimi her kırptığımda,

içeriye girdiğim an kavisli çenesinin nasıl gerildiğini ve o so-murtkan pembe dudaklarının tiksintiyle büküldüğünü görü-yordum. Sanki gözlerim onun kahrolası bir fotoğrafını çekip hafızama kaydetmişti.

Suluk pembe teni hâlâ çillerle kaplıydı. Birbirimizi son gör-düğümüzden bu yana başka çillerin ortaya çıkıp çıkmadığını öğ-renmek için hepsini saymak isteyen o parçamdan nefret ettim.

Yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen, gözlerimi bakış-larından ayırmamak için çabalıyordum. Ona yeniden bakmak istiyordum. Bu kez daha fazla.

Siktir. Böyle bir şey asla olmayacaktı.

Bunun yerine dudaklarımı sıktım. “Henüz kaçamazsın. Gö-rünüşe göre konuşacaklarımız var.”

Son açıklama onun için olduğu kadar Dougie için de geçer-liydi. *Hayır işi* olarak bir hayvan barınağı seçme fikrini ortaya attığında, bunun yeterince kolay olacağını düşünmüştüm. Ke-sinlikle hayır işinin kolay olması gerektiğini düşündüğüm-den değildi; çocukluğumdan beri bu işin içindeydim ve ne kadar zor olduğunu biliyordum. Sadece hayvanlarla vakit geçirmek hoş bir fikirdi.

Beklediğim son şey, âşık olduğum ve o zamandan beri kal-bimi kırmasına izin verdiğim tek kadınla yüz yüze gelmekti. Burası onun olmalıydı.

Buraya körü körüne girmeden önce dışarıda bir tabela arama-dığım için sikik bir aptaldım.

Hayvanlara yardım etmek ve kendi kliniğini işletmek Braxton’ın altı yaşından beri hayaliydi. Dougie buranın ona ait olduğunu biliyordu ve buna rağmen, beni buraya getirmişti.

O yaşlı adamın kafasında sürekli çarklar dönerdi ama sanki son yirmi dört saatte hız kazanmışlar gibi görünüyordu.

“Burada konuşamayız. Hades erkeklerden hoşlanmaz,” derken sesi o kadar pürüzsüzdü ki, şehvet ve sevimliliğin mükemmel bir karışımı olduğunu düşünmeden edemedim. Çenemi sıkıldığında kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

“Hades mi?”

Boynundan yanaklarına, oradan da kulaklarına doğru bir kızarıklık yayılırken arkamdaki duvara bakıyordu. “Evet.”

Ve işte böylece yeniden on dört yaşındaydım.

Braxton dışarı çıktığında bana bembeyaz dişleriyle gülümseyerek baktı ve kaldırımdaki yangın musluğunun yanında, her zamanki yerimde durduğumu fark etti. Ellerim ceplerimdeydi ama yeterince yaklaştığında hemen çıkarıp onu kollarımla sardım.

Her zamanki şeftali ve vanilya kokusuna ıslak köpek kokusu karışmıştı ama umurumda değildi. Onu olabildiğince kendime yaklaştırıp kokusunu içime çektim.

Kıkırdayarak beni ittiğinde, “Seni özledim,” dedim.

“Beni daha dört saat önce gördün.”

“Kesinlikle,” dedim alayla.

Oyuncu bir tavırla gözlerini devirdi. Kolumu omuzlarına atmadan önce onu yavaşça kaldırımın ortasına doğru çektim. Babam bana küçük yaşlardan beri erkeklerin her zaman kaldırımın yola yakın olan tarafından yürümesi gerektiğini öğretmişti ve nedense biz de hep bunu uyguluyorduk. Belki de Braxton’ı korudugumu bilmek hoşuma gittiği içindi.

Geçen ay yaz boyunca çalışacağı işe başladığından beri onu her gün işe bırakıyor, sonra da almaya gidiyordum. Evet, benim evimden köpek barınağına kırk dakikalık yürüme mesafesi ve onun evinden benimkine yarım saat daha mesafe vardı ama umurumda değildi. Onunla geçirebileceğim fazladan zamanın her bir

dakikasını istiyordum. Bu, yaz sıcağında hayalarımın terlemesine katlanmak zorunda kalacağım anlamına gelse bile.

"Günün nasıldı?" diye sordum.

Kolunu sırtıma dolayıp bana doğru eğildi. "Harikaydı. Sanırım veteriner olmak istemeseydim köpek bakım evi işletmek isterdim. O tatlı gülümsemelerine doyamıyorum."

Ona köpeklerin gülümseyemediğini söylemek dilimin ucuna gelse de yapamadım. Bunu gerçekten mümkün kılabilcek biri varsa o da benim Braxton'ım olurdu. Tek yapması gereken gamzelerinden birini göstermekti, sonrasında karşısında her kim varsa onun avucunun altında yumuşacık olurdu.

"Bugünkü favorin kimdi?"

"Kesinlikle Perry. Patisini sallama konusunda uzmanlaştı ve artık her iki patisini de aynı anda sallayabiliyor," dedi heyecanla.

"Köpek eğitmenliği alanında bir kariyer düşündün mü hiç?"

Başını iki yana salladı. "Bunun bana göre olduğunu düşünmüyorum. Konu eğitim olduğunda, eğitim sürecindense eğitimin sonunda elde edileni tercih ederim."

"Gayet kabul edilebilir." Beyaz çöpadaının yamp sönmeye başlamasıyla yaya geçidine tam zamanında atladık ve yolun karşısına hızla geçtik. "Gelecekteki köpeğin, dünyanın en iyi eğitilmiş köpeği olacak."

"Köpeğimiz mi demek istedin?" diye düzeltti beni.

Gülümsedim. "Evet, benim hatam."

"Aklında bir isim var mı? İsimler konusunda ne kadar kötü olduğumu biliyorsun."

"Şimdi seçeceğimiz herhangi bir isim muhtemelen o zamana kadar değişecek, Brax."

"Hayır. Bu konuda bir söz verelim."

Ona baktığımda yüzündeki odaklanmış ifadeyi fark ederek kahkahamı bastırdım. "Eğer senin için bu kadar önemliyse peki. Ancak bu söz, yerine getirilmediği takdirde geçmiş ve gelecekteki tüm sözlerin bütünlüğünü tehlikeye atabilir."

"Hımm. Şimdi söyle bakalım."

"Hades. Köpeğimize Hades adını verirdim."

Boy farkımız yüzünden bana bakmak için başını geriye attı. Parlak mavi gözleri bir gelecek vaadiyle parlıyordu. Tanrım, bu bakışı seviyordum.

"Yeraltı dünyasının kralı. Korkunç ve vahşi. Koyu renk kürklü büyük bir köpeğe verilecek bir isim."

Omuzlarımı silktim. Kısa bir an için içimi bir utanç duygusu kaplamıştı. "Elbette bu sadece bir fikir. Neden bu ismi seçtiğimi bilmiyorum. Sanırım bu oldukça sert olurdu."

Parmaklarını gövdemin yanına bastırdı ve yaklaştı. "Hayır, bayıldım. Kararımız Hades."

Bu anıyla soluksuz kaldım. Sanki bir an için geçmişle şimdi ki zaman arasında kaybolmuş, zamanda asılı kalmıştım. Birisi dirseğini gövdemin yan tarafına -yani genç Braxton'ın parmak uçlarını bastırdığı noktaya- geçirene dek kendime gelemedim.

Arkamı dönüp kapıyı açmadan önce, "O halde seni dışarıda bekleyeceğim," diye çıkıştım.

Kalbim play-off maçı sonrasında attığından daha hızlı atıyordu ve bundan nefret ediyordum. Kahrolası derecede tiksiniyordum. Üzerimde bu etkiyi yaratacak son kişi Braxton Heights olmalıydı. Bunu yapamaz, o noktaya tekrar dönemezdim.

Giriş bankosunun ardından beni izleyen sarışın dışında bekleme salonu boştu. Bana ürkek bir gülümsemeyle karşılık verdiğinde ben de ona sahte bir gülümseme gönderdim ve ardından ön cama yürüyüp otoparka baktım.

Arkamdaki kapı aniden açıldı ve zemine çarpan ayak sesleri duyuldu. Kimse konuşmadı ve ben de arkamı dönmedim. Acı göğsümde köpürmeye devam ederken onun tam arkamda olduğunu bilmek bile çok fazlaydı.

Dougie, “Bu işi hemen bitirmemiz lazım. Bir saat sonra başka bir toplantım var,” dediğinde onu görmezden geldim.

“Maddox?”

İsmimi söylemesiyle gözlerimi sımsıkı kapattım. İsmim sanki oraya aitmiş gibi dudaklarından dökülürken parmaklarımı sıkımdım.

Büyük bir el omzumu tuttu. Üzerinden yayılan baharatlı kolonya kokusu bana onun Bentley olduğunu söylüyordu. “Hadi ama.”

Dudaklarımın arasından bir nefes çekerek duruşumu dikleştirdim ve bej rengi sandalyelerden birine doğru gidip dimdik oturdum. Herkes aynı şeyi yaparken bakışlarımı yere sabitlemişim.

Önce Dougie konuşmaya başlayınca rahatlardım.

“Sorun olmazsa resepsiyonistini eve gönderirsen memnun oluruz, Braxton. Bu basına sızması gereken bir konuşma olacak.”

Sanırım sarışından bahsediyordu.

“Evet, tamam. Bana bir saniye ver.”

Ön kapı kapanmadan önce ayakkabı tıkırtıları ve boğuk sesler duyuldu.

“Teşekkür ederim. Buradaki herkesin kafasının karıştığını biliyorum. O yüzden bu işi hızlı bir şekilde yapmaya çalışacağım. Braxton, eminim babanın yeni hikâyesini ve bunun ardından ne gibi yansımaların olabileceğini biliyorsundur. Açıkçası, bu tam olarak senin hatan değildi ama bizi dinlemeni istiyorum.”

Sessizleşti ve devam etmesi için Braxton'ın başıyla onaylaması gerekti.

“Hokey haberlerini ne sıklıkla takip ediyorsun?”

“Etmiyorum.”

Dougie derin bir nefes aldı. “Tamam, pekâlâ. Maddox yakın zamanda kardeşiyle birlikte bir barın önünde kavgaya karıştı. Bu durum da babanın yalanları ve asılsız iddialarıyla araya girmesi için açık kapı bırakmış oldu. Tam olarak küllerinden doğma modundayız ve yardımına ihtiyacımız var. Bunun en iyi şansımız olduğunu düşünmeseydim seni bu işe karıştırmazdım ama ne yazık ki öyle olabilirsin. İkinizin birbirinizi... uzun bir süredir görmediğini biliyorum-”

Ağzımdan yutmaya fırsat bulamadığım sert bir kahkaha kaçtı. Tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissetsem de odanın beyaz zemin döşemesinden bakışlarımı kaldırmadım.

“Söylemek istediğim onun imajına nasıl yardımcı olabileceğimize dair bir planımız olduğuydu. Ancak bunun da ötesinde... eh, burası senin devreye gireceğin yer.”

“Barınağı mı kullanmak istiyorsunuz? Peki. Sadie ihtiyacınız olan her şeyde size yardımcı olur,” dedi Braxton.

“Evet, Maddox'un haziran ayında düzenlemeyi planladığınız bağış toplama etkinliklerine ve evcil hayvan sahiplenme gününe katılmasını istiyoruz. Yerel bir davaya yardım etmesi ona iyi gelecektir. Ama bu sadece planın bir kısmı.”

Son sözlerindeki hafif titreme dikkatimi çekti ve kendimi durduramadan gözlerimi kısarak ona baktım. Ağır ağır yutkunduğunda midem ekşidi. *Her ne planlıyorsan yapma, Dougie.*

“Babanla ne kadar yakınsınız?” diye sordu Dougie tedbirli bir sesle. Dikkatli, onu tanımlayacak kelime değildi. O pişmanlık duymazdı ve kendinden emindi. Hiç sinirlenmezdi.

“Zorunda olmadığım sürece babamla konuşmam. Yakın değiliz.”

“O halde sana bir teklifimiz var.”

“Biz dediğin kim?” diye sordu.

Bentley, dizimi kendi diziyle dürtüp bana şaşkın bir bakış attı. Ben de en az onun kadar şaşkın bir biçimde başımı iki yana salladım.

Kâğıt hışırtısı duyduğumda menajerime baktım ve evrak çantasından bir yığın kâğıt çıkardığını gördüm. Elindekileri Braxton’a teslim etmeden önce hızla gözden geçirdi. Braxton kâğıtları menajerimden alıp kucağına bırakırken elleri titriyordu.

Bakışlarının belge üzerinde hareket edişini, sayfa ilerledikçe gözlerinin daha da irileşmesini izlemeden edemedim. Endişem sandalyemde öne eğilmeme neden oldu.

Burnu hoşnutsuzlukla kırıştı. “Gizlilik sözleşmesi mi? Ne için?”

Dougie benim duruşumu taklit etti ve ben onu merakla izlerken dirseklerini kalçalarına dayadı. “Evet. Bu konuda herhangi bir risk alamayız ve eğer söylentiler yayılırsa senden isteyeceğimiz şey pekâlâ babanın yaptığı kadar kötü olabilir.”

“Bana güvenmiyorsunuz.”

“Güvenmeli miyiz?” diye sorduğumda irkildi ve ben de irkilmemek için kendimi zor tutum.

“Hayır. Sanırım güvenmemelisiniz. Gizlilik sözleşmesini ne için imzalıyorum?”

Dougie parmaklarıyla uyluklarının üzerinde ritim tutarken beklediğimden daha gergin görünüyordu. “Bu konuyu halkla ilişkiler yönetimi ekibiyle görüştük. Bunun, Roy’un neden olduğu hasarı düzeltmeye yardımcı olacak en hızlı ve en güvenilir

yol olduğundan eminiz. Elbette hayır diyebilirsiniz. Sadece lütfen kararını vermeden önce biraz düşün.”

“Dougie, hadi söyle şunu,” diye iç çekti.

Başımla onayladım. Göğsümde öyle bir düğüm vardı ki lanet bir izci bile onları çözemezdi.

“Sahte bir ilişki yaşamamanızı istiyoruz. Roy Heights’ın kızı Maddox ile birlikte görülürse, bu onun bazı iddialarını şüpheye düşürecektir. Özellikle de senin yıllar önce onun kalbini kırdığınla ilgili olanı.”

Bombayı ortaya atar atmaz başımı şaşkınlıkla sallayarak koltuğumdan fırladım. Kahkaha atıyordum ama durum hiç de komik değildi.

“Hayır. Bu olmayacak.”

Tüm gözler benim üzerimdeydi ama benim odaklandığım şey Braxton’ın bakışlarıydı. O mavi gözlerde acının ve reddelişin girdabı dönüyordu. Onda bu duyguları görmenin bana hissettirdiği suçluluk duygusunu bastırarak Dougie’ye baktım.

“Bu konuda bana danışılmalıydı. Beni burada hazırlıksız yakalamaman gerekiyordu,” diye çıkışırken öfkeli elimi saçları-mın arasından geçirdim.

Braxton, “Yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacağım,” diye mırıldandı.

Savaşmaya çalıştığım öfke yanaklarımı alev alev yakarken ona baktım. “Hiçbir sikik şekilde olmaz. Senin yardımını istemiyorum.”

Gözleri hafifçe kısıldı. “İstemene gerek yok. Görünüşe göre buna ihtiyacın var.”

“Evet, senin pislik baban yüzünden.”

Gözlerini yere indirirken omuzları çöktü. “Biliyorum. Bu yüzden yardım etmeyi kabul ediyorum.”

“Başka bir yol bulabiliriz.” *Bulabilir miyiz?*

Dougie sandalyesinden kalktı ve yüzü bana dönük olacak şekilde aramıza girdi. Kaş çatış şekli uğradığı hayal kırıklığını yansıtıyordu. “Kes şunu. Fikri beğenmene gerek yok ama elimizdeki en iyi fikir bu. Öfkeni kızdan çıkarma.”

“Tükenmezkalemin var mı? Bunu bugün imzalayacağım. Sonrasında hepinizin gitmesi gerekiyor. Eve gitmek istiyorum,” dedi Braxton.

Dougie sanki kendimi kontrol altına alıp almadığımı sorar gibi kaşını kaldırdı ve ben de onaylarcasına başımı eğdim. Birkaç saniye daha bana baktıktan sonra Braxton’a döndü ve siyah pantolonunun cebinden bir kalem çıkardı.

Göz açıp kapayıncaya kadar kâğıtları imzalayıp bize geri verirken bir kez bile pişmanlık belirtisi göstermeyişini izledik. Bunu bu kadar kolay kabul edebilmesi beni endişelendiriyor olsa da çenemi kapalı tuttum.

Bu karmaşa bana aitti ve ben önemsiz şeylerle uğraşmamayı tercih edecek kadar yetişkin bir insandım. Şu anda, inancımı hak etmeyen tek kişiye bağlamayı seçiyordum.

Ve ödüm kopuyordu.

8

BRAXTON

Maddox benden nefret ediyordu. Etmiyormuş gibi davranma zahmetine bile girmemişti ki bunun için onu suçlayamazdım. Her şeyi berbat etmiştim ve zaman benim yaralarımı iyileştirmedeği gibi onunkilere de fayda sağlamamıştı.

Hazırsız yakalanmak, Dougie'nin bana verdiği gizlilik sözleşmesini okurken nasıl hissettiğimi ifade etmeye yetmezdi. Daha önce hiçbir belgede bu kadar ayrıntı görmemiştim. Bu sahte ilişki oldukça gerçekçi görünmeliydi ve ben bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Yıllar önce olsaydı hiç şüphesiz yapardım. Peki ya şimdi? Maddox her konuştuğumda bana dudak bükerken? İmkânsız olacaktı.

Yardım etmeyi kabul ederek kendimi bile şaşırtmıştım ama o anda tek düşünebildiğim bunun yaptıklarımı telafi etmek için bir şans olabileceğiydi. Vicdanımı rahatlatmak için. Maddox'un öfkesine hayatım boyunca birkaç defadan fazla maruz kalmıştım. Sırf bu yüzden geri adım atacak değildim.

Tabii ki bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Özellikle de derin düşünceler içinde yanımda durmuş Dougie ve Bentley'nin, fiyatı tüm kliniğimin fiyatına rakip olabilecek bir Corvette'e binip uzaklaşmasını izlerken.

"Kalmana gerek yok," diye mırıldandım.

Dougie Maddox'un burada kalıp benimle biraz zaman geçirmesi, bu işi tam olarak nasıl yapacağımızı düşünmesi gerektiğini söylemişti. Yine de o hiçbir zaman kurallara uyan biri olmamıştı. Buna yakınımda olmaktan duyduğu hoşnutsuzluk da eklenince, gideceğini sanıyordum.

Bana tek bir bakış atmadan, "Bunu nerede yapmak istiyorsun?" diye homurdandı.

Ayağımın ucuyla bir taşı tekmelerken kendimi gözlerimi devirmekten alıkoydum. "Bu kadar coşkulu görünme. Heyecandan ölmeni istemeyiz."

Bakışlarımı ona çevirdiğim anda o da kafasını çevirip bana baktı. Gözlerimiz buluştu, onun gözleri derin bir karanlık ve öfkeyle doluydu. Onu bu kadar sinirli görmek beni neredeyse gülümsetecekti.

"Ben hiç eğlenmiyorum, Braxton. Dürüst olmak gerekirse, bu bugün yapmak istediğim son şey."

Acıttı. "Ben de bunu yapmayı senin istediğinden daha fazla istemiyorum."

"Gerçekten mi? Bu şansın üzerine atlamaktan çekinmediğin ortada."

"İyi bir insan, yardım etmeye gönüllü olduğum için bana kızmak yerine teşekkür ederdi. Bunun için aileme karşı çıkmam gerekecek. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gözlerini kıstığında göz kenarları kırıştı. "Belki de aslında onlara hiç karşı çıkmayacaksınız."

"Gizlilik sözleşmenizi imzaladım."

"Ailenin bunu pek umursamadığını göz ardı edemem."

Burnundan sesli, uzun bir nefes verirken çenesi kasılmış halde gözlerini başka tarafa çevirdi. Havadaki gerilim yoğundu ve onunla birlikte durmayı daha da zorlaştırıyordu. İçinde

bulunduğumuz durumu iki duygu ile açıklamam gerekse, bunlar rahatsızlık ve huzursuzluk olurdu. Aynı zamanda can yakıcıydı ama o hissi olabildiğince bastırdım.

Dişlerimi gıcırdatarak, “Eğer götlük yapacaksan lütfen git. Bunu bugün yapmak zorunda değiliz,” dedim.

Uzun bir aradan sonra, “Benim evimde,” dedi.

“Senin evinde ne?”

“Benim evimde konuşacağız. Bir otoparkta ya da şu köpeğin bana kızgın bir boğa gibi baktığı arka bahçede değil.”

Bir kahkahayı bastırdım. “Düşmanı evinde istediğinden emin misin? Ya iç çamaşırı çekmecenin fotoğraflarını çekip internette yayınlarsam?”

“Bir kadının, iç çamaşırımı para karşılığında satmaya çalışması benim için ilk olmazdı,” diye homurdandığında şaka yapma girişimim başarısızlıkla sonuçlandı.

Ağzımı açtım ama hemen sonra sıkıca kapattım. Böyle bir şeye verilecek uygun tepki ne olabilirdi? Özür dilemek mi? Eh, şu anda özrümü kabul edeceğini sanmıyordum.

Neyse ki cevap vermemi beklemedi. Bunun yerine, özel tasarım kotunun cebinden bir anahtar çıkardı ve dışarı adım attığımız anda ona ait olduğunu anladığım siyah renkli kamyonetin kapılarını açmak için anahtara dokundu.

Biz büyürken Maddox’un babasının da buna benzer bir kamyoneti vardı. Maddox bana birkaç kez bir gün buna benzer bir kamyonet almak istediğini anlatmıştı.

“Kapıyı kilitleyeyim, sonra gidebiliriz.” Cevabını beklemeden arkamı döndüm ve endişemi gidermek için kilitleri iki kez kontrol ettim. İşimi bitirdiğimde onu yolcu kapısına yaslanmış halde buldum, çatık kaşlarla lastiğe ve süslü gümüş janta bakıyordu.

Daha fazla ilerlemeden önce duruşumu dikleştirip çenemi kaldırdım. Ne kadar gergin olduğumu görmesine izin veremedim. Tabii kapımı açıp arabaya binmem için homurdandığında üzerimdeki etkisini saklamak gittikçe zorlaşmıştı.

Bir ayağımı basamağa dayayıp kendimi kamyonetin içine çektim ve iç çekerek koltuğa yığıldım.

Bir dakika sonra yanıma geldi. Motoru çalıştırdığında içerisi Bon Jovi'nin "Livin' On A Prayer" şarkısının tanıdık melodisiyle doldu. En sevdiğim şarkılardan biriydi ve onu burada duy-mak koltuğumda kıpırdanmama sebep oldu.

Müziğin yanı sıra -hepsi de eski dönem *rock* gibi görünüyordu- yolculuk sessiz geçti. Bir yeraltı otoparkına girdiğimizde Maddox'tan bir kol mesafesinden daha uzak olmaya hazırdım.

Onun yakınında olmak hatırladığımdan çok daha göz korkutucuydu. Bunun sebebi öfkesinden ve karmakarışık geçmişinden çok daha fazlasıydı. Sebebi oydu, sebebi her şeyiydi.

Bakışları ve tavırları kibrin sınırında geziyor ama o çizgiyi aşmıyordu. *Henüz*. Bu adamı kendimden bile iyi tanıyordum. Ancak şimdi o kadar farklı görünüyordu ki, onu okuyamadığım ve düşüncelerini anlayamadığım için fiziksel bir acı hissediyordum.

Bu şekilde düşünmek hem kendime hem de ona haksızlıktı ama duramıyordum.

Motoru kapattığında kamyonetten inmeme için vereceği sert emre hazırlandım. Fakat birkaç sessiz saniye geçmesine rağmen böyle bir emir gelmedi. Sürücü tarafına bir göz atmak için döndüğümde derin bir nefes aldım. Derin, canlı yeşil gözler beni bekliyordu. Bakışlarının ardındaki yoğunluk karşısında heyecanlanmıştım. Etrafımızı kaplayan hava dondu. Kimse hareket

etmiyor ya da başka tarafa bakmıyordu. Sanırım ikimiz de korkuyorduk.

Aramızdaki hava gerilim yüklüydü. Bir parçam bunun asla kaybolmayacağını biliyordu. En azından tamamen olmayacaktı. Sanki o da aynı şeyi fark etmiş gibiydi. Bir anda kendini kapatıp ifadesinin yeniden tedbirli hale gelişini izledim. Hızlıca konsoldan cüzdanını ve anahtarlarını aldı.

“Geldik,” diye çıkıştı. Ardından kamyonetten aşağı atlayarak beni kendimi toplayabilmem için yokluğuyla baş başa bıraktı.

Evet, belli bir noktaya gelmiştik. Asla varmamamız gereken bir noktaya.

İki yabancı olduğumuz noktaya.

Çatı katına adım attığımız anda, “Burada mı yaşıyorsun?” diye ağzımdan kaçırdım. Evet, ciddi böyle yaptım. *Çatı katı.*

Siyah-beyaz mermer zemine, bu kadar parlağını hiç görmediğim ışıklara ve tavandan zemine pencerelerle kaplı duvarlara bakarken ona yetişmeye çalışıyordum. Neredeyse şaşkınlıktan ayaklarım birbirine dolaşıp düşmeme sebep olacaktı. İçerinin dekoru kişisellikten uzaktı ve az eşyası vardı. Elbette mobilyalar son teknolojiydi, devasa katı tamamen dolduruyordu. Ancak buradaki hiçbir şey Maddox’u yansıtmıyordu.

Kişisel dokunuşlar neredeydi? Peki ya aile fotoğrafları? Uzanıp memnuniyetsizce kıvrılmış dudaklarıma dokundum. Burası evden çok bir otel odasını andırıyordu. Belki de burası evi değildi. *Hayır, her şeyi aşırı analiz etmeyi bırakmam gerekiyor.*

“Evet, burada yaşıyorum,” diye karşılık verip buzdolabından bir bira ve bir şişe aromalı su çıkardı. Oturma alanına

doğru hareketlenmişti. Yanımdan geçmeden önce suyu bana uzattığında kalbim yine kanat çırpmaya başladı.

Hızla spor ayakkabılarımı çıkarıp onu takip ettim ve uzun beyaz deri kanepenin diğer ucuna oturdum. Koltuğun soğukluğu bir anda üniformamın altına sızdığına ürperdim.

Ürperdiğimi fark etti. “Özür dilerim, soğuğu severim.”

“Biliyorum.” Boğazımı temizleyip elimdeki soğuk şişeyle oynamaya başladım. “Eh, ne zamandır burada yaşıyorsun?”

“İki yıl.”

İki yıl olmuştu ve burası hâlâ bu kadar... boş muydu? Göğsüm sıkışmaya başladı.

“Ailen nasıl?”

“İyiler.”

“Biraz daha ayrıntı verecek misin?”

“Hayır,” diye homurdandı.

“Homurdanmanın modası geçti. Sonuçta mağara adamı değilsin.”

“Bu kadar ısrarcı olduğumu hatırlamıyorum.”

Vücudumdaki ürpertiye bastırarak yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. “Aslında beni hiç hatırlamazsın sanıyordum.”

Kahkahası o kadar sertti ki kulağa acı verici geliyordu. “Seni unutmak imkânsız gibi görünüyor. İnan bana, denedim.”

Bu sefer sözlerinin ne kadar acı verici olduğunu saklamaya çalışmadım. Boğazımdaki düğümü çözmek için yutkundum. Bakışlarımı odanın karşısındaki duvara monte edilmiş düz ekrana ve altındaki elektrikli şömineye çevirdim. Gözlerim yanmaya başladığında öfke yüzeye çıkmaya çalışıyordu ama onları bastırıp gözyaşlarını uzaklaştırdım.

Bana olan güvensizliğini hak ediyor olabilirdim. Yine de geçmişte yaşananlardan dolayı bana ne kadar kızgın olursa olsun sürekli azarlanmayı reddediyordum.

Ona doğru dürüst bakabilmek için vücudumu ona çevirdim. “Bu benimle son kez bu şekilde konuşsun, Maddox. Bana kızmana ve incinmiş olmaya hakkın var ama bana saygısızca davranamazsın. Sen böyle bir adam değilsin ve babam yüzünden böyle bir adam olmana izin vermeyeceğim. Onun senin üzerinde bu şekilde bir gücü olmasına izin verme.”

“Benim tam da böyle bir adam olmadığımı nereden biliyorsun? Senin tanıdığın çocukla hiçbir alakam yok.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, annen ve babanın senin tam bir göt olmana sebep olmuş olmasını kabul etmiyorum. Eğer Ava şu anda benimle nasıl konuştuğunu bilseydi, herkesin göreceği şekilde seni çimdiklerdi.”

Sonunda dolgun pembe dudaklarında bir gülümsemenin izi belirdi. Gülümsemesinin bir iz olarak kalmayıp tüm yüzüne yayılması için başka bir şey daha söylemek istedim. Ancak dudakları yine haline geldi. “Gittiğinde onun kalbini kırdın. Addie’nin de öyle.”

Bir elimi göğsüme bastırdım. “Lütfen bana aileni anlatır mısın? Sadece bu seferlik, sonra bir daha sormayacağım.” Sesim çatlamıştı ve nemlenmiş su şişesinin üzerindeki etiketi sökmeye başladım. “Onları özledim.”

“Babam yaz aylarında yedi yaşının altındaki çocuklara haftada iki kez buz pateni dersi veriyor, annem de evde canı sıkıldığında teyzeme dans stüdyosunda yardım ediyor. İki yıl önce emekli oldu ama babam bundan çok önce bu konuda ısrarcı olmaya başlamıştı. İkisi de şimdi tam bir göçmen kuş gibiler.”

Yeni edindiğim bilgilerle göğsümdeki buzlar erimeye başladı. Ben büyürken, Oakley ve Ava Hutton benim için en iyi arkadaşımın ebeveynleri olmaktan çok daha fazlasıydı. Onlar benim ikinci ailem gibilerdi. Benim için her zaman bir yuva olmuşlardı ve olacaklardı. Onları sevmiştim, hâlâ da seviyordum.

“İnsan zaten fazla kar yağmayan bir yerde yaşıyorsa, gerçekten göçmen kuş olabilir mi?” Hafifçe güldüm.

Kar kuşları, kar yağdığında güneşli ve sıcak bir yere gitmek üzere ayrılan ve hem soğuk hem de kar bitene kadar geri dönmeyen insanlardı.

“Addie de öyle söyledi.”

“Kardeşlerin nasıl?” diye sordum.

Kaskatı kesilmesini gözden kaçırmamıştım. Bunu muhtemelen son zamanlarda Noah’nın başına gelenlere bağlıyordum. Bu konu onun yumuşak karnıydı.

“Addie iyi. Haziran ayında liseden mezun olacak.”

“Vay canına. Kulağa çok heyecan verici geliyor. Sonra ne yapacak?”

“Dünyayı gezmek istediğini söylüyor. Babam onun geri dönmeyeceğinden endişeleniyor.”

“Sen bunun için endişeleniyor musun?”

Adalyn her zaman vahşi bir çocuk olmuştu. Macerayı, risk almayı severdi. Henüz on yaşındayken on altıncı yaş gününde uçaktan atlamak istediğini söyledikten sonra ona adrenalin bağımlısı teşhisi koymuştum. Kişiliğine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Bu durumun devam edip etmediğini her zaman merak etmiştim.

Maddox omuz silkti ve birasından bir yudum aldı. Gözlerim yutkunuşuyla inip çıkan âdemelmasına takılıp kaldı. Ona

bakarken yakalanmamak için bakışlarımı başka yöne çevirmeye zorladım.

Tanrım, güçlü bir boğazı vardı. Parmaklarımı gömmek için can attığım kas bağlarıyla doluydu. Kalın ve güçlü. Acaba birisinin boğazı hakkında bu şekilde konuşmak tuhaf mıydı? Muhtemelen.

Kesinlikle.

“Kız kardeşimi bir balonun içine hapsetmek mümkün değil. Gidip hayatı deneyimlemesi gerekiyor. Ama hazır olduğunda geri dönecek,” dedi.

“Katılıyorum. Görünüşe göre, insanlar her zaman bir şekilde olması gereken yere dönmenin bir yolunu buluyorlar.”

Sanırım buna şimdi her zamankinden daha fazla inanıyordum.

9

MADDOX

Sözleri göğsümün acıyla sıkışmasına sebep oldu. Planlarım arasında geçmişe dönmek yoktu ama eğer bu konuşmayı farklı bir yöne çekmezsem bizi tam olarak başladığımız noktaya ulaştıracaktı.

Braxton ile konuşmak her zaman kolay olmuştu. Çocukken iyi anlaşma sebebimiz de buydu. İçimi dökmeye ihtiyaç duyduğumda beni daima dinlerdi. Karşılığında ben de onun sorunlarını duymak için neredeyse her şeyi yapardım. Siktir, eğer bu onun mutlu olması anlamına geliyorsa sorunlarının her birini çözerdim. Yine de bu sefer farklıydı. Biz farklıydık.

Bu düşünce göğsümde keskin bir acıya neden oldu. Onu buraya getirmemeliydim ama diğer seçeneklerim pek de iyi değildi. Ya da en azından, evime gelmeyi önerdiğimden beri kendime bunu söylüyordum.

Onun burada, oturma odamda, hatta kanepemde olması canımı acıtıyordu. Parfümü, yeni evim ile asla ilişkilendirmek istemediğim bir kokuydu. Zaten bu koku çoktan aile evimle ilişkiliydi. Daha önce bunu hiçbir zaman yüksek sesle itiraf etmemiştim ama takıma seçildikten sonra orada kalmayı reddetmemin nedenlerinden biri de buydu. Sadece on dokuz yaşında olmama ve ailemin yanında kalmanın inkâr edilemez derecede daha kolay olmasına rağmen kendi evimi tutmuştum.

Yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı. Ortalık çok sessizleştğinde Braxton'ın kahkahasını duymayacağım ya da odaya her girdiğimde onun meyveli parfümünün kokusunu almayacağım bir yere. Onu sıkık ruhumdan kolayca çıkarıp atabilmeyi diliyordum.

“Noah nasıl?” diye sorarken ses tonu dikkatliydi. Konunun değişmesiyle sinirlerim gerildi.

“Babandan özet almadın mı?” diye alay ettim.

“Hayır. Ona bu konudan bahsetme şansı vermedim.”

İlginç. “Klasik Noah. Kendi pisliğini kendi çözüyor.”

“Dox... Benimleyken rol yapmana gerek yok.”

Kelimenin tam anlamıyla irkildim. Tekrar lakabımın onun dudaklarından dökülüşünü duymak, vücuduma saplanan bir bıçak gibiydi. Bu tepkim üzerine keskin bir nefes aldığında çenemi kasmış bir halde bakışlarımı odanın karşı tarafına çevirdim.

“Bana o şekilde hitap etme.”

“Peki.”

Daha fazla ileri gitmemiştii ve belki de kardeşim hakkında yıllardır kimseye söylemediğim kadar çok şey anlatmamın nedeni de buydu.

“Noah zor zamanlar geçiriyor. Aptalca kararlar veriyor ve kendini tehlikeli durumların içine sokuyor. Babamla ilişkisi berbat halde. Parasız geziyor, her gün sarhoş ya da kafayı bulmuş durumda. Ona yardım etmek için başka ne yapabilirim bilmiyorum.”

“Yanında sen olduğun için şanslı gibi görünüyor. Bugün kliniğime mor gözlerle ve gizlilik sözleşmesiyle gelmenin nedeni tüm bunlar mı?”

“Kısmen Noah, kısmen de benim koca çenem.”

“Nasıl hissettiriyor?” diye sorduğunda ona baktım ve kaşlarım soru sorarcasına kalktı.

“Gözün. Acı verici görünüyor.”

Omuz silktim. “Sorun değil.”

“Evde buz var mı? Cidden, bu şişliği indirmelisin. Yarın oynamayacak mısın?”

“Aslında, bu akşam oynayacağım. Antrenman için pistte olmam gerekiyordu ama bugün bu durumu çözmek için izin aldım.”

Ben onu durdurma fırsatı bulamadan, koltuğundan fırlayıp mutfığa koştu. Kanepedeki yerimden boynumu uzatıp ne yaptığına baktım. Dondurucuyu karıştırdı ve orada olduğunu bile bilmediğim bir torba mısırı çıkarmasını izledim. Çekmeceleri karıştırdıktan sonra bir bulaşık havlusu bulup onu mısırların etrafına sardıktan sonra bana getirdi. Tam önümde durduğunda nefesim kesilmişti. Dizlerimiz birbirine değiyor, havluya sarılı torbayı gözüme bastırmak için kucağıma doğru eğiliyordu.

O tamamen yaptığı işe odaklanmıştı ama benim odağım yalnızca onda ve yakınlığımızdaydı. Siktir, bana doğru eğilip bir elini dengesini kurmak için masumca uyluğuma -dizimden sadece bir parmak yukarıya- koyduğunda nefesim tekledi. Havlunun soğuk kumaşı şişmiş gözüme dokunduğunda irkilmiştim. O sırada odaklanmış bir ifadeyle dolgun altdudağını dişlemeye başlamasını izlemekle meşguldüm. Kafamda edepsiz düşünceler dolaşırken aletim hareketlendi. Uyluğumdaki elini kendi avucuma alıp yukarıya çeksem ne olurdu? Yukarıya, daha da yukarıya...

Hayır. Bunu yaparsam ne olacağını tam olarak biliyordum. Hayalarımın bir yumruk atar ve içinde bulunduğum pislikle tek başıma başa çıkmamı söylerdi.

Aceleyle mısır poşetini elinden almak için uzandım ve parmaklarımız birbirine değdiğinde derin bir nefes aldım. O da sanki kendine yeni gelmiş gibi geriye doğru sendeledi. Gevşek bir bukleyi kulağının arkasına itip görüş alanından uzaklaştırırken yanakları pembeleşti. Yine aceleyle mutfakta koşturduğunda bu sefer arkasından bakmadım. Bunun yerine, toparlanmak için kendime biraz zaman ayırdım.

Bu boktan halimi düzeltmem gerekiyordu. Eğer ona her yaklaştığımda sertleşirsem bu birkaç ay, çok uzun sürecek demektir.

Bir dakika sonra, mutfakta bir şeylerle uğraşmaya devam ederken sesi duyuldu. “Bir plan yapmalıyız. Tüm bu randevu işleri için.”

“Plan konusunda pek de iyi değilim.”

“Hiçbir zaman olmadın zaten. Ama ben iyiyim.”

“Ne yaparsak yapalım bu kahrolası derecede tuhaf görünecek. Ben randevulara çıkmam. Bunu ligdeki herkes biliyor. Bazı sıkı hayranlar da öyle. İlk çıktığım randevunun, benim hakkımda dedikodu yapan pisliğin kızıyla olduğuna inanmayacaklardır.”

Neredeyse utangaç bir tavırla, “Asla randevuya çıkmadığın için mi, yoksa benim gibi kızlarla çıkmadığın için mi tuhaf görünecek?” diye sordu.

Sorusu beni fena halde şaşkınlığa uğratmıştı. “O da ne demek?”

“Demek istediğim... Tam olarak bir buz hokeyi oyuncusunun kız arkadaşı olacak tipte olmadığımı biliyorum. Ama sorun değil, sadece seni rahatsız bir duruma sokmak istemiyorum.”

Kaşlarımı çattım ve cevabım ağzımdan hırçın bir tavırla çıktı. “Hayır. Demek istediğim bu değildi. Asla. Ayrıca görünüşünde hiç sorun yok. *Hiç*, Braxton.”

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra, “Tamam,” dedi. “O zaman bu ilişkiyi istediğimiz gibi gösterebiliriz, değil mi? Yıllardır gizlice çıkıyor ya da yeniden deniyor olabiliriz.”

Kanepenin yanına yaklaşırken ayakları parke zeminde yumuşak adımlarla hareket ediyordu.

İçinde çay varmış gibi görünen ve dumanı tüten bir kupayı uzattı. İçindeki sıvının dökülmemesi için istemeye istemeye bardağı dikkatli bir şekilde elinden aldım. Kupayı elinden aldığımdan emin olduktan sonra yumruk yaptığı elini açtı ve avucunun üzerinde duran iki beyaz hapi ortaya çıkardı.

Ben sessizce ilaca bakmaya devam ederken, “Bunu iç ve hapları al,” diye emretti. “Sadece Ibuprofen*.”

Çayı yudumlamadan önce ikisini de elinden alıp ağzıma attım. Balın tanıdık tadı, son birkaç gündür yeniden açılan yaralarımın üzerine rahatlatıcı bir merhem gibi gelmişti. Ballı çay çocukluğumdan bu yana benim için rahatlatıcı bir içecek olmuştu. Bunu hâlâ hatırlıyor olmasına şaşırmıştım.

Braxton kanepenin karşı tarafında yüzü bana dönük şekilde oturuyordu. Dudaklarını bükmüş ve bacaklarını altına kıvrırmıştı. “Belki de sen takıma seçildiğinde hayatının çılgınlığına kapılmak istememişimdir. Bu yüzden bunu bir sır olarak saklamışızdır, olamaz mı? Nereden bilecekler?”

Bir anlığına bunun üzerine kafa yordum. “İşe yarar mı, bilmiyorum. Geçmişini araştıracaklardır. Geçtiğimiz birkaç yıldaki eğitimini, sosyal medyadaki varlığını... On beş yaşındayken

* Ağrı, ateş ve sportif faaliyet sonucu meydana gelen yumuşak doku zedelenmelerinde kullanılan bir ağrı kesici.

attığın tek bir kötü tweet, magazin tarafından ayıplanmana neden olur.”

“Aslında bunun adı magazin tarafından ayıplanma olmaz. Ben buna geçmiş eylemlerinden sorumlu tutulan biri olarak bakmayı tercih ediyorum.”

Derin bir nefes alıp kafamı kanepenin arkasına yasladım. “Braxton.”

“Pekâlâ. Eh, Instagram ve Facebook sayfalarım dışında pek bir şeyim yok ama ikisi de mümkün olduğunca gizli hesaplar.”

“Peki ya üniversitedeyken? İleride başına dert olacak bir şey yaptın mı ya da söyledin mi?” *Sonu kötü biten erkek arkadaşların var mı?* Cevabı duymak istediğimden emin olmadığım için son kısmı atlamıştım.

Braxton’ın gözleri rahatlamadan önce kısa bir süreliğine kısıldı. “Birkaç partiye gittim ve birkaç oğlanı öptüm ama hepsi bu kadar. Aptalca kararlar alamayacak kadar derslerimle meşguldüm.”

Çenemi sıktım. Birkaç oğlan mı? “Harika.”

“Peki ya sen? Endişelenmem gereken bir şey var mı?”

“Aşırı derecede partici ve kibirli bir orospu çocuğu olduğum gerçeği dışında mı demek istiyorsun? Hayır, aklıma başka bir şey gelmiyor.”

Kıkırdadı ve bu ses kalbimin hızlanmasına neden oldu. “Pekâlâ. Yani senelerdir gizlice çıkmıyoruz. İlişkimiz yeni, öyle mi? Yeniden alevlenen bir aşk gibi mi?” Ben kasılırken o da yutkundu.

“Evet. Benim için yeterince iyi,” diye mırıldandım, kendimi rahatsız edici derecede tuhaf hissediyordum.

Braxton başıyla onayladı. “Sahte kız arkadaşın olarak ne yapmamı istiyorsun? Sadece oyunlarda falan mı öyle davranacağım?”

Yıllardır hokey maçına gitmemiş olmama rağmen bunu kolaylıkla yapabilirim.”

“*Play-off*lar başlamak üzere. Dolayısıyla maçların çoğunda orada olman gerekeceğini varsayıyorum. Ödül töreni haziran ayında yapılacak ve ben de bunlardan birkaçına adayım. Muhtemelen bunun için de orada olman gerekecek.”

Başını salladı. “Tamam.”

“Bunu ailene nasıl açıklayacaksın?” diye sordum. Endişem artmaya başlıyordu.

“Bilmiyorum. Olan biten bunca şeyden sonra onlara birdenbire çıktığımızı söylersem bana inanmazlar ama onlara gerçeği de söyleyemem. Babamın bunun sahte olduğunu anlamaması gerek.”

“Siktir,” diye mırıldandım.

“Mümkün olduğu kadar erteleyeceğim. En azından ikimiz ilk kez birlikte görülene kadar.”

“Peki bu ne zaman olacak? O kahrolası pislik Dougie bana ne yapmamız gerektiği konusunda hiçbir şey söylemedi.”

“Bence bu akşamlık yeteri kadar konuştuk. Belli ki, biz başka bir şey yapmadan önce Dougie ile konuşman gerekiyor. Bir şeyleri berbat etmek istemiyorum.”

“Bir şeyleri berbat eden kişi sen olamazsın, Braxton.”

İfadesi sorgulayıcı bir hal aldı. “Sen de olmayacaksın. Elbette, artık arkadaş olmayabiliriz ama ikimiz de yetişkiniz. Bunu yapmayı kabul ettim ve geri adım atmayacağım. Bu pisliği temizledikten sonra ikimiz de hayatlarımıza geri döneceğiz.”

“Doğru. Haklısın,” diye onayladım.

Ancak bazı nedenlerden dolayı bu kulağa tamamen yanlış geliyordu.

10

BRAXTON

On altı yaşında

Avuçlarımı ısıtan bir fincan çayla Maddox'un odasına girdim ve kapıyı arkamdan yavaşça kapattım. Onu tıpkı birkaç dakika önce yanından ayrıldığım zamanki gibi cenin pozisyonunda kıvrılmış halde bulduğumda gülümsememi bastırdım. Kalın siyah bir yorganın altına sokulmuş şekildeyken yatakta kocaman bir top gibi görünüyordu. Ancak battaniyenin altından kestane-kahve bukleler dışarı fırlıyor, yorganla aynı renk siyah yastığa yayılıyordu.

On altı yaşındaki bebeğin dün gece midesi rahatsızlanmış ve bu sabah altıda beni arayıp onu sağlığına kavuşturmam için yalvarmıştı. Ailesi hafta sonu arkadaşlarını görmek için Toronto'ya gittiği için evde tek başınaydı. Yarın başlayacak bir hokey turnuvası vardı ama bu gidişle hafta sonunu yatakta geçirecekti.

Onunla ilgilenmek sorun değildi. Aslında, bir bakıma hoşuma gidiyordu. Zaten iş Maddox'a gelince hiçbir şeyi yapmaktan çekinmezdim. Birlikte geçireceğimiz her an değerliydi.

Dumanı tüten kupayı komodinin üzerine bırakıp dikkatlice yatağın kenarına çıktığımda battaniyenin altından yavaş, acı dolu bir inilti yükseldi. Battaniyenin ucunu tutup yavaşça

üzerinden çekmeye başladım. Üzeri fazlasıyla çıplak ve kaslı; gözleri kapalıydı. Nefes alırken dudakları aralanmış Dox hemen karşımdaydı.

Tekrar inlediğinde bu sefer sesi acıdan daha *çok* rahatsız olmuş gibi çıkmıştı. Muhtemelen bunun sorumlusu soğuk havaya ani maruz kalmasıydı.

“Sana çay getirdim,” diye mırıldandım.

Yorgun yeşil gözlerinden birini açarak, “Ne *çayı*?” diye yakındı.

“Ballı limon.”

“Teşekkür ederim, Kıvırcık Patates.” Battaniyenin altından bir kolunu çıkardı ve sözünü desteklercesine sıkı buklelerimden birini çekti. Sırıtırken diğer gözünü de açmasıyla artık karşımda iki sıra parlak beyaz diş vardı.

Eline vurdum. “Bu ismin modası geçti.”

“Ben seviyorum.”

“Benden bir tür derin yağda kızartılmış patates diye bahsetmeyi mi seviyorsun?”

Gözlerini devirdi ve uzun parmaklarıyla bileğimi kavrayıp beni kendine çekti. Bir anlık *şaşkınlıktan sonra* bol tişörtümün yukarı kaydığını hissettiğimde onu tekrar karnımın üzerine *çektim*. Taytım bana çok küçük geliyordu ve oturduğumda bant aşağı iniyordu. Bu da kendimi çok *açıkta hissetmeme neden oluyordu*. *Çamaşırlarımı yıkadığım son seferde* bunları atmaya düşünmüştüm. Buraya gelmek için o kadar acele etmişim ki, kumaşın kalçalarımı *nasıl sıkıştırdığını* ya da popomda nasıl gergin durduğunu fark etmemiştim.

Maddox, arkadaşlığımız boyunca vücudumun birkaç kez değiştiğini görmüştü. *Sayamayacağım kadar çok kez sıskadan aşırı kiloluya ve sonra tekrar sıskaya dönmüştüm*. Ancak bu

sefer daha ağır tarafta sıkışıp kalmış gibiydim. Ben buydum, bedenim böyleydi. Her zaman kolayca kilo *alırdım* ve eski halime geri dönmek için kelimenin tam anlamıyla kıcımlı yırtmak zorunda kalırdım.

Stresli olduğumda yemek yiyordum ve yemek yediğimde de kilo alıyordum. Bu durum kendime kırgınlık hissetmeme, bu da daha fazla yememe neden oluyordu. Bir türlü sonlandıramadığım şeytani bir zihinsel işkence döngüsünün içinde gibiydim.

Parmaklarını benimkilere kenetledi. “Hey, sorun ne? Ne oldu?”

Utançtan yanaklarım zonkluyordu. “Bir şey yok. Üzgünüm. Bir anlığına dalmışım.”

“Buna inanmamı mı bekliyorsun?”

Birleşen ellerimize bakarken kalbim *hızla* çarpıyordu, her zaman olduğu gibi. Ama aynı zamanda, yine her zaman olduğu gibi bunu görmezden gelmeyi seçiyordum. “Sence ben güzel miyim? Demek istediğim, bir kadın olarak, en iyi arkadaş olarak değil.”

Kaşları havaya kalktı ve aralarında düzeltmek istediğim bir kırıksıklık oluştu. Gözlerinde neredeyse öfkeli bir parıltı vardı ama bu doğru olamazdı. Bana neden kızacaktı ki?

“Hayır. Güzel olduğunu düşünmüyorum,” diye sert bir şekilde yanıtladı.

Yüzüm reddedilmenin yarattığı etkiyle alev aldı. Sanki başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissettim. Gözlerimin *arkasındaki* yanmayı geçirmek için *dilimi sertçe ısırdım*.

Elimi elinden kurtarmaya çalışırken, “Dürüst olduğun için teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Parmaklarımı sıkarak serbest *bırakmayı* reddetti. “Sen sadece güzel değilsin, Braxton. Bu kahrolası şekilde büyük bir hakaret olurdu. Sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel kızsın. *Şu saçmalığı* hemen kes,” diye hırladı.

Ben sözlerini tam olarak anlama fırsatı bulamadan, arkasındaki masaya uzanıp bir şey aldı. Sonunda aradığını bulduğunda kucağıma bıraktı.

“O fotoğraf çerçevesinde kim var?” diye sordu.

Parmağımı siyah çerçevenin kenarında kaydırırken *içindeki fotoğrafa* baktım. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu. Bunu daha önce orada nasıl fark etmemiştim?

“Ben,” diye yanıtladım.

“Doğru. Sen.”

“Bu neden sende?”

Gözlerini üzerimde gezdirirken bıkkın bir nefes verdi. “Neden komodininin üzerinde senin ata binerken çekilmiş, ayağında muhtemelen bokla kaplı *çizmeler* ve kafanda buklelerini saklayan iğrenç bir binici kaskı olan bir fotoğrafın mı var?”

“Evet,” diye fısıldadım.

“Böylece her gece yatmadan önce sana bakabiliyorum, Braxton. Sen sadece güzel değilsin. Sen dünyanın en güzel kızısin. Asla aksini düşünme.”

İltifatı fazlasıyla içtendi. Fazlasıyla doğaldı. “Her gece buna mı bakıyorsun?”

Çerçeveyi geri alıp masaya koyarken göğsünden bir hırıltı yükseldi. Şimşek gibi hızlı bir hareketle sırtımı yatak başlığına sabitlerken kendisi de dizlerimin arasına yerleşti. Ellerimiz *hâlâ* birbirine kenetlenmiş durumdaydı ve yakınlığımız tehlike diye haykırıyordu. Biz birbirimize bu kadar yakınlaşmazdık, en azından kasti olarak.

Yüzümün ifadesiz olmasına, rahatsız görünmemeye *çabaladım*. Gözlerinden bir parıltı geçti. “Ya fotoğrafa ya da babanı kızdırıp seni bu evde benimle yaşamaya zorlayarak gerçeğine bakarım.”

İçimi bir ürperti kapladı. Bunu fark etmiş olmalıydı çünkü sırtıtmaya başladı. Görüntüsü fazlasıyla çekiciydi.

Sesi alçalıp derin bir hırıltıya dönüştü. “Elimde olsa hangisini tercih edeceğimi iyi biliyorum ama saygılı biriyim.”

Maddox ile *göz teması kurmak kolaydı*. Ancak başka tarafa bakmak her zaman başarısız olduğum bir görev gibiydi. Bakışlarında insanı omurgasızlaştıran saf bir hâkimiyet ve kontrol duygusu vardı. Gücün onda olmasına karşı *çıkmadım. İsteyerek* kendimi ona teslim ediyor, hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordum.

“Daha iyi hissediyor gibi görünüyorsun,” dedim, sesim bir cıyıklamadan farksızdı.

Çenesini indirip derin bir kahkaha attı. Elim son kez sıktıktan sonra parmaklarını serbest bıraktı. “Hadi film izleyelim.”

“Film mi?”

“Evet, tatlım. Film.”

Lanet olası bir sevgi sözcüğü daha. Herkes benim tatlı olmaktan çok uzak olduğumu bilirdi.

“Sen yorganın altına dön, ben filmi koyarım,” dedim.

“Anlaşıldı, patron.” Kendini sırtüstü yatağa bıraktı ve bacaklarını battaniyenin altına soktukten sonra battaniyeyi yukarıya çekti.

Yataktan fırladım ama televizyonun kumandasını alırken acele etmedim. Maddox benim en iyi arkadaşım olsa da herkes onun bundan daha fazlasını istediğini düşünüyordu. Benimle flört etmediği ya da bana en ufak ilgi gösteren her erkeği korkutmadığı tek bir an bile hatırlamıyordum. Ancak Maddox böyle biriydi. Korumacı ve çapkındı. Benim için en iyisini istiyordu. Bana hak ettiğim gibi davranmayan birisiyle karşı karşıya kalmayacağımdan emin olacağı konusunda ona tamamen güveniyordum.

Ona karşı hislerim ne olursa olsun, aptalca bir aşk uğruna arkadaşlığımızı riske atamazdım. Hem zaten romantik bir ilişkiyi yürütemezdik. O Maddox Hutton'dı ve ben de sadece... bendim.

Ona duyduğum tipik liseli kız aşkım, eninde sonunda deniz kıyısındaki kuma çizilen bir resim gibi kolaylıkla silinip gidecekti.

Peki ya arkadaşlığımız? O dünyanın sonuna kadar sürecekti.

11

BRAXTON

Günümüz

Yataktan hızla doğruldum. Titreyen ellerimi önce saçlarımda sonra da yüzümde dolaştırdım. Parmak uçlarım çenemdeki salyaya dokununca hemen sildim. Öğleden sonra güneşi açık pencereden içeri girerken, ılık bir meltem tülleri dans ettiriyordu. Uzaklarda bir yerde yankılanan korna sesini duyabiliyordum. O sese tutunup beni gerçek dünyaya bağlamasını sağladım.

Bu bir hatıraydı. Gerçek değildi. On altı değil, yirmi altı yaşındaydım. Battaniyelerim siyah değil beyazdı. Tektim. O, burada değildi.

Hatırlatma hiç de rahatlatıcı değildi. Hayır, bunun yerine bana hissettirdiği... Boşluk muydu? Avuçlarımı uykulu gözlerime bastırıp ovalarken iç çektim.

Maddox'un çatı katı dairesine gitmemin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti. Bu süre zarfında tek düşünebildiğim, gerçekte ne kadar aklımı kaçırdığımdı.

Birkaç kez mesajlaşmıştık ama bunun dışında sessizdik. Mesajların çoğu Dougie ile yaptığı konuşmadan sonrasına aitti. İkisi, bir sonraki hamlemizin ne olması gerektiğini ve insanların karşısına ilk kez çıktığımızda nasıl davranmamız gerektiğini konuşmuşlardı. Geçmişte yaşananları geride bırakıp her şeye

yeniden başlamak çok daha kolay olacaktı. Bu yüzden aramızda tuhaf bir gerilimden fazlası yoktu.

Bugün Vancouver Warriors kendi sahasında Colorado ile oynayacaktı. Ben de ilk kez Maddox Hutton'ın kız arkadaşı olarak insanların karşısına çıkacaktım. Bunun üstüne bir de bu geceki koltuğum ailesinin hemen yanındaydı.

Bu şansın üzerine atlamanın nasıl hissettirdiği hakkında hiçbir fikrin yok.

Yataktan kalkıp giyinmek için dolabıma yöneldiğimde tüylerim diken diken oldu. İşyerinde, midemde büyüyen ülser dışında hiçbir şeye konsantre olamadığım saatler geçirdikten sonra bugün erken dönmüştüm. Üzerimdeki hayvan kokusunu temizleyip duş almak ve ardından biraz uyumak için doğruca eve gelmişim. Çalar saatimin ibaresine göre planladığımdan daha erken uyanmış gibi görünüyordum.

Giyinme odam inanılmaz derecede bunaltıcıydı. Bir yarısı sadece birbiriyle uyumlu üniforma pantolonları ve üstleriyle doluydu. Çoğunlukla boş olan diğer yarısı ise daha şık kıyafetler ve kot pantolonlara aitti. İş dışında herhangi bir şey için evimden ne kadar sıklıkla çıktığım çok açıktı.

Askıdan en güzel kotlarımdan birini aldım ve ince bir kazakla kombinledim. Çıkmak üzereyken hafif açık bir kutunun içinden gelen yeşil parıltı duraklamama sebep oldu. Bu kutunun bodrum katta olması gerekiyordu. Kutunun üzerine *bodrum* yazılmış olmasının bir nedeni vardı. Belli ki, taşıma şirketinin umursamadığı bir şeydi.

Rahatsızlık hissetmeme rağmen ayaklarım beni oraya doğru götürdü. Yere çömelip kutuya sanki kollarını çıkarıp bana saldırırmış gibi baktım. Kapağını dikkatlice aralayıp keskin bir nefes aldım. Eski Warriors iç saha formasının arkasında yer alan beyaz dikişli ismi görünce midem bir takla attı.

Bu formayı Maddox'un VW'ya imza atmasından bir ay sonra almıştım ve o günü hâlâ hatırlıyordum. Ben mağazaya girip bir tane almak istediğimde oranın sahibi yeni Hutton formalarını henüz satışa çıkarmamıştı bile. Onu satın almak neredeyse nostaljik bir histi. Onunla o kadar gurur duyuyordum ki, arkadaşlığımız bozulmuş olsa bile ondan kalan bu son parçayı almamı engellemeye yetmemişti.

Bir kere bile üzerimde denememiştim ama eğer giymek için doğru bir zaman varsa... o da bu gece olmalıydı. Aniden kafam can sıkıcı boktan sorular ve güvensizliklerle doldu.

Beğenmezlerse ne olurdu? Peki bunca yıldan sonra üzerime olmazsa? Bunu giymek beni çaresiz gösterir miydi?

Odamda çalan telefonumun sesi beklenmedik ama minnettar olduğum bir dikkat dağıtıcı oldu. Formayı saklandığı yerde bıraktım ve aceleyle telefona cevap verdim.

"Efendim?"

"Selam. Bir şeyi mi bölüyorsunuz? Nefes nefesedin." Maddox'un ve benim çocukluğumuzdan beri en yakın arkadaşlarımızdan biri olan Cooper'dı. Hoparlörden kahkahası yükseldi.

"Hayır, bir şeyi böldüğün yok. Aramana yetişmek için koştum. Koşma konusunda nasıl olduğumu biliyorsun." Makyaj masama doğru yürüdüm ve çenemde yeni çıkan sivilceye kaşlarımı çattım. *Çıkmak için mükemmel zamanlama.*

"Eğer bir şans verirsen hoşuna gideceğini düşünüyorum. Zihnine iyi gelir."

"Zihnim oldukça iyi. Yine de teşekkür ederim Doktor Cooper."

Alçak sesle güldü. "Buradaki tek doktor sensin."

"Teknik olarak ikimiz de doktoruz. Senin doktoran benimkinden çok daha havalı."

“Sanat alanında doktora yapmanın veteriner olmaktan daha havalı olduğunu mu düşünüyorsun? Hayır, Braxton. Belki de zihnin düşündüğün kadar iyi değildir.”

Kaskatı kesilmiş yüz kaslarımda bir gülümsemenin izi belirdi. “Aramanın benimle dalga geçmek dışında bir nedeni var mı?”

“Senin de anladığın üzere, evet. Ama seni sinirlendirmemi oldukça kolay hale getiriyorsun.”

“Tam bir götsün.”

“Bence o sensin. Yeni erkek arkadaşınla insan içine çıkmadan önce bana anlatmayı tercih etmediğini düşünürsek,” diye azarladı beni.

“Bunu sana kim söyledi?” diye inledim.

“Sence kim?”

“Ah,” diye mırıldandım.

Maddox, Cooper ve ben küçükken fazlasıyla yakındık. Elbette, Maddox ile ikimiz daha yakındık ama bence bu daha çok Cooper ile aramızdaki iki yıllık yaş farkıyla ilgiliydi. En azından başlangıçta öyleydi.

İkimiz arasında yaşanan onca şeyden sonra Cooper ile iletişimimi sürdürmüştüm. Ancak hiçbir zaman Maddox’u sormaya cesaret edememiştim ve o da onu gündeme getirmemesi gerektiğini biliyordu. Eminim o ve Maddox da benim hakkımda aynı fikirdeydi. Coop mükemmel bir İsviçre’ydi* ve bunun için ona minnettardım.

“Ah, tabii. Kesinlikle.”

“Üzgünüm. Sana anlatacaktım ama seni bu işin içine sürüklemeyen önce bu konuyu kafamda toparlamak istedim.”

* İsviçre’nin tarafsızlık politikası İsviçre dış politikasının en temel ilkelerinden biridir. Uluslararası sorunlarda ve çatışmalarda tarafsız davranmaya özen gösterme şeklinde uygulanır.

“Onu anlıyorum. Sadece bunu bana söyleyecek kişinin sen olmanı bekliyordum, hepsi bu. Sen ve ben bu konularda her zaman Dox ve benden daha açık olduk.”

“Favorinin ben olduğumu mu söylüyorsun?”

“Konuyu değiştirmeye çalışma. Tüm bu sahte flört meselesi de ne demek oluyor?”

“Aniden gelişti, Coop.”

“Aniden mi gelişti?” Sesi yankılandı. “Gizlilik sözleşmesi imzalamışsın.”

“İsa aşkına, adam birdenbire açıldı ve her şeyi ortaya mı döktü?” diye homurdandım.

“Öyle de diyebilirsin.”

“Harika,” diye iç çektim.

“Bu çok kötü bir fikir, tatlım. Doğru olanı yaptığına emin misin?”

“Hayır.”

Bir an duraksadıktan sonra uzun bir nefes verdi. “Kendini koruyacağına dair bana söz ver. Seni bir daha öyle görmek istemiyorum.”

“Bir zombi gibi mi demek istiyorsun?”

“Harap halde,” diye düzeltti.

“Olanlar benim hatamdı, Coop. Bunu kabul edip hayatıma devam ettim. Bu yanlışlarımı düzeltmem için bir fırsat olabilir. Onun beni affetmesini sağlamak, sonunda hayatımın o bölümünü kapatmak için.”

Olabileceklerden ve içinden uzunca bir süre sonra sürünerek çıktığım o deliğe yeniden çekilmemden korkan tek kişi o değildi. Diğer yandan bu fırsatı geri tepemezdim. *Ya şimdi ya da hiç*. Ne olursa olsun... Buna hazırdım.

“Biliyor musun, o da gergin. Adam resmen zar zor nefes alıyordu.”

Bunu duymak beni birazcık rahatlatmıştı ama bunu kendime sakladım. “Dolabımda formasını buldum.”

“Bugün onu mu giyeceksin?”

Dolaba dönüp tekrar kutuya bakarken, “Sana bugünden bahsetti mi?” diye sordum.

“Evet.”

“Sence giymeli miyim?” *Hayır de.*

“Eğer olanları geçmişte bırakmaya çalışıyorsan, evet giymelisin. Bu ilişkiniz için ileriye yönelik bir adım olabilir.”

Kaşlarımı çattım. “Boktan bir tavsiyeydi.”

Hakaretimin hemen ardından attığı kahkaha tam olarak Cooper’ı ifade ediyordu. Dünyaya toz pembe gözlüklerle bakan bir adamdı.

“Seni Addie alacak, değil mi?”

“Maddox öyle söyledi.”

Adalyn’i en son gördüğümde on yaşındaydı. Noah dışında yeniden göreceğim için gerildiğim tek kişi oydu. Acaba benden en büyük abisinin nefret ettiği kadar nefret ediyor muydu?

“Bu iyi bir hareket. Addie, Hutton ailesinin en açık sözlü olanıdır. Onun sana değil, sadece babana kin beslediğini düşünüyorum,” dedi Cooper.

Beni görememesine rağmen başımla onayladım ve kutuyla aramdaki mesafeyi kapattım. “Tamam, evet. Bununla başa çıkabilirim.”

“Evet yapabilirsin. Bunun üstesinden geldiğini varsayıyorum.”

“Teşekkür ederim, Coop. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Sonra konuşuruz, B. İyi vakit geçir.”

“Deneyeceğim. Hoşça kal.”

Vedalaşmanın ardından telefonumu rafa bıraktım.

Yeni bir kararlılık duygusuyla, kutunun önüne çömeldim. Kutunun kapağını açıp parmaklarımı formanın üzerinde gezdirdim ve çıkarıp önüme tuttum.

Başımı sallayarak derin bir nefes aldıktan sonra ayağa kalktım ve formayı üzerime geçirdim. Ellerimi önüme uzatıp formanın kollarının yeterince uzun olduğunu fark edince rahatladım. Bakışlarım karnıma indiğinde gülümsedim.

Üzerime mükemmel bir şekilde oturmuştu.

Yarım saat sonra tamamen hazırdım. Fondöten, maskara, şeftali rengi bir ruj ve saçlarıma hızlı bir rötuş kendimi yeni bir kadın gibi hissetmem için yeterliydi. Biraz parfüm sıktıktan sonra çantamı alıp telefonumu içine koyarken mesaj sesi duyuldu.

Bilinmeyen numara: Sanırım geldim.

İşte, kusmaya hazırdım. Sinirlerim gerilirken akşam yemeğinde yediğim ızgara peynir midemde çalkalanıyordu.

Ben: Hemen çıkıyorum!

Bütün ışıkları kapatıp arka kapıyı kilitledim. Okul için Toronto’da sekiz yıl geçirmiş biri olarak beyaz spor ayakkabılarımı giyip ön verandaya çıkmadan önce kilidi bir kez daha kontrol etme gereği duymuştum.

Yeni evim, yüksek tavanlı, yaşam alanını olduğundan daha büyük gösteren büyük bir ön penceresi olan, iki yatak odalı, iki banyolu, yeni inşa edilmiş bir şehir eviydi. Yan yana sıralanmış binaların içinde üçüncü olduğum için komşularımla ortak iki duvarım vardı. İki aile arasında sıkışıp kalmak her zaman ideal değildi. Ancak her iki tarafta da saygılı kişiler olduğu için

yeterince şanslıydım. Genellikle sabah erkenden gidip akşamın ilerleyen saatlerinde eve dönmemin de etkisi vardı. Bu yüzden ne olursa olsun pek bir şey göreceğimden veya duyacağımından şüpheliydim.

Hâlâ verandadayken arkama döndüğümde evimin birkaç metre ilerisindeki kaldırımında bekleyen koyu kırmızı bir Jeep gördüm. Camları yoğun filmle kaplanmıştı ve arka camda sosyal medya kullanıcı ismi görünüyordu. Omuzlarımı dikleştirdim ve devasa araca doğru yürümeye başladım. Her aşırı coşku- lu adımında buklelerim zıplıyordu.

Yaklaştıkça cesaretim azalmaya başladı. Yolcu tarafına geçip sürücüye baktığımda tökezledim. Yanaklarım utançtan kızarıırken düşmemek için ön kapıya tutunmak zorunda kaldım.

Göz kamaştırıcı bir sarışın dışarı doğru eğilip genişçe açılmış gözlerle ve aralık dudaklarla bana bakarken pencere aşağıya indi.

“Braxton?”

“Adalyn?”

12

BRAXTON

Aklımı başıma toplayıp en küçük Hutton kardeşe iyice bakmak için cipe binmem tam bir dakikamı almıştı.

Bebeksi yüzü ve masum bakan mavi gözleri gitmişti. Bunun yerine yüz hatları keskinleşmiş, gözlerine vahşi bir bakış yüklenmiş ve duymak için can attığım çılgın hikâyelerle ışıldar hale gelmişti. Gevşek dalgalar halinde omuzlarına uzanan saçları canlı pembe ve turkuvaz ışıltılara sahip platin sarısı renkteydi. Tam olarak Adalyn tarzıydı. Sağlıklı bir pembelik çenesinin ve elmacıkkemiklerinin keskin hatlarını yumuşatmış ve parlak dudakları bir sırtışla kıvrılarak düz beyaz dişlerini ortaya çıkarmıştı.

Kendini orta konsolun üzerine atıp beni kollarının arasına çekerek şaşırtmadan önce, “Muhteşem görünüyorsun,” dedi. “Seni özledim.”

“Ben mi? Asıl sen büyüleyici görünüyorsun.” Kollarımı minyon vücudunun etrafına dolayarak ona daha sıkı sarıldım. “Ben de seni özledim. Hem de çok.”

Muhtemelen gerekenden daha uzun süre sarılmıştık ama yine de yeterince uzun gelmiyordu. Geri çekildiğimizde kendimi gülümsemekten geri alamadım. Addie koltuğuna yaslandı ama vücudunu bana çevirdi. Gözleri benimkilere kenetlenmişti. Uzanıp elini tuttum.

“Hâlâ geri döndüğüne inanamıyorum. Dox bana söylediğinde onun kavalkemiğine tekme attım ve bana senin hakkında yalan söylememesini söyledim,” dedi.

Gözümün önüne gelen görüntüye kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Suçluluk duygusu geri dönmüştü. “Aramam gerekirdi. Sanırım telefonu açtığına söyleyeceklerinden çok korktum.”

Düşünceli bir tavırla başını salladı. “Sana kızgınım ama kızgın olmaktan daha çok kırgınım. Şimdi neden ayrıldığını anlayabiliyorum ama o zamanlar? Tanrım, tam bir kaltak olduğunu düşünmüştüm.”

“Bunun için seni suçlamıyorum.”

Avucundaki elimi sıktı. “Şu an hiçbir şeyi değiştiremeyiz ve sen de hepimize en çok ihtiyacı olduğu bir zamanda kardeşime yardım ediyorsun. Şu anda önemli olan tek şey bu.”

“Ama ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Aklında soru işaretleriyle geride kalmayı hak etmedin. Yapmak istediğim son şey birini incitmekti. Ben sadece...”

“Kalamazdın. Biliyorum. Anladım.”

Tuttuğum nefesi verdim. “Evet.”

“Seni uzun zaman önce affettik, Brax.”

“O hariç herkes.” Göğsümde büyüyen ağrıyı ovmamak için kendimi zor tuttum.

“Neden affetmediğini biliyorsun,” dedi yumuşak bir sesle. “Ona zaman ver. Kendini içinde bulduğu bu karmaşa bittikten sonra eminim ki her şey geçmişte kalacak ve ikiniz de yolunuza devam edebileceksiniz.”

Ona minnettar bir şekilde gülümsedim. “Teşekkür ederim, Addie. Ama ben senin hakkında her şeyi duymak istiyorum. Bana her detayı anlat.”

“Bu bana söylenecek en tehlikeli şey, bebeğim. Ne kadar çok konuştuğumu biliyorsun.”

“Umurumda değil. Bana tam özetini ver. Hiçbir şeyi atlama.”

Elini elimden çekip yola koyulmadan önce yeniden sürücü koltuğuna yerleşti. Güneş önümüzde batarken etrafa güzel bir ışıltı saçıyordu. Cipun açılır tavanı açıktı. Radyoda bir *country* şarkısı çalıyordu ve eski bir dostun rahatlatıcı arkadaşlığı bana eşlik ediyorken kendimi iyi hissediyordum. Bu anın duygusunu, ihtiyacım olacağına emin olduğum gecenin ilerleyen saatleri için sakladım.

“Eh, sen gittikten yaklaşık iki ay sonra *Kız İzci* olmak için kaydoldum ve kamp gezisinde liderleri dinlemeyi reddettiğim için atılmadan önce yalnızca üç hafta dayanabildim. Daha sonra birkaç okul spor takımına katıldım ama hiçbir şey değişmedi.”

“Seni bir Kız İzci olarak ya da bir spor takımında hayal edemiyorum.”

Saf ve kaygısız bir şekilde güldü. “Katı bir dizi kurala ve programa uymak? Kendimi başarısızlığa hazırlıyordum.”

“Her zaman vahşi bir çocuk olmuştun. Bunu biliyor olmaları gerekirdi,” diye dalga geçtim.

“Ben de bundan bahsediyordum! Neyse, Cooper ve Dox bana on dört yaşımdayken kaykay yapmayı öğrettiler ve bir ay sonra ayak bileğimi, ondan birkaç hafta sonra da el bileğimi kırdım. Babam kendime bir daha zarar vermeyeyim diye kaykayı bir süre sakladı ama Clover Caddesi’ndeki o sevimli küçük kek dükkânında ilk işime girdikten sonra yeni bir tane aldım. Şaşırtıcı bir şekilde, kaymaya yıllar boyunca devam ettim. Daha önce hiç kaykaya bindin mi?”

“Mümkün değil. Denge konusunda berbatım.”

“Ne olursa olsun denemelisin. Bir ara sana öğretebilirim.”

Ona bakıp gülümsedim. “Bunu çok isterim.”

“O zaman bu bir randevu.” Şerit değiştirip gaza biraz daha yüklendi. Heyecanla ellerini direksiyona vururken ben de oturduğum yerde sarsılıyordum. “Paraşütle atlamak istediğimi söylediyimi hatırlıyor musun?”

“Tabii ki hatırlıyorum. Bunu bana söylediğinde ödüm patlamıştı.”

“Eh, atladım! Orada olman gerekirdi, Brax. Hiçbir şey bununla kıyaslanamaz. *Hiçbir şey.*”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. “Gerçekten bunu yaptın mı? *Baban* gerçekten uçaktan atlamana izin mi verdi?”

Göz kırparak, “Bunun beni ne kadar mutlu edeceğini öğrendikten sonra elbette izin verdi,” dedi. “Elbette Cooper’ın bana katılmaya gönüllü olmasının da yardımı oldu. Eminim Maddox da yapardı ama onun yüksekten ne kadar korktuğunu bilirsin.”

“Cooper uçaktan mı atladı?” diye bağırdım.

“Ya o atlayacaktı ya da Noah. Şey, Noah böyle bir şey yapmak için orada değildi.”

Kalbim ısındı. “Cooper bunu ikiniz için yaptı.” Tanrım, o adamı seviyordum.

Addie’nin boynu ve kulakları pembeye dönerken, “Peki ya sen? Okulda köle gibi çalışmaktan başka ne yapıyordun?” diye sordu.

“Yani, kesinlikle uçaktan atlamak kadar heyecan verici bir şey yapmıyordum. Zamanımın çoğunu okul ve iş arasında koşturarak geçirdim ama mezun olduktan sonra birkaç arkadaşım ile İspanya’ya bir geziye gittim. Muhtemelen hayatımın en güzel haftalarından biriydi.”

Üniversitedeki yurt arkadaşım iki gününü beni kendisi ve birkaç arkadaşıyla birlikte Madrid gezisine çıkmaya ikna etmek için harcamıştı. Üstelik hepimiz meteliksiz ve son birkaç yıldır ramen eriştesiyle geçiniyorken beni ikna etmeyi başarmıştı. Bunu nasıl yaptığını hâlâ bilmemekle beraber kararımdan pişman değildim. Azıcık bile.

Hayatımı geride bırakıp ülkenin bir ucundaki okula gitme kararımdan sonra bu şimdiye kadar aldığım en dürtüsel karardı.

“Aman Tanrım! Nerede kaldın? Gelecek yıl seyahat edeceğim yerler listesinde Barselona var.”

“Doğru. Büyük yolculuğun, değil mi? Madrid’de bir hostelde kaldık. Eğer yabancılarla aynı odayı ve banyoyu paylaşmaktan çekinmiyorsan, bu kötü bir seçenek değil.”

Sözlerimin üzerine titredi. “Banyoyu mu paylaştınız?”

Güldüm. “Belki otellerde kalmak için bütçen vardır.”

“On altıncı doğum günümünden beri bu gezi için para biriktiriyorum. Herkes fikrimi değiştireceğimi düşünüyor ama öyle bir şey olmayacak.”

“Sana eşlik edecek kimse var mı? Sanırım asıl herkesi korkutan senin yalnız gitmen.”

“Evet, doğru. Maddox hokey sezonunun ortasında olacak, Noah benimle seyahat etmektense kendi parmağını kesip yemeyi tercih eder ve Cooper artık eğlenceli olamayacak kadar yaşlı. Gönüllü olmayacağın sürece şans benimle değil demektir.”

Kaşlarımı çattım. “Yapabilseydim, yapardım. Kardeşlerin söz konusu bile olamaz ama Cooper ona *çok yaşlı* dediğini duysa fena bir şekilde somurturdu. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, benden yalnızca iki yaş büyük.”

“Yaşlı adam yılları için iki yıl çok uzun bir süre.”

Ben kendimi durduramadan dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı. “Pekâlâ. Arkadaşların nasıl? Eminim seksi Avrupalı erkekleri keşfetmek isteyen bir sürü genç kız vardır.”

“Arkadaşlarım gibi davranan insanlar beni sadece bir basamak olarak görüyorlar. Gerçek bir dostlukla ilgilenmiyorlar.” Dudaklarını büküp bana baktı. “Gerçekten hiçbirimizi takip etmedin mi? Sosyal medyada bile mi?”

“Hayır. Yapmalıydım. Yine de biliyordum ki oraya bir kez girersem o tavşan deliğine düşüp sarhoşken abini aramak gibi aptalca bir şey yapabilirdim.”

Gülümsememek için kendini zor tuttu. “Doğru. Sosyal medyada yeterince takipçim var. Dolayısıyla okuldaki veya internetteki çoğu arkadaşım ya takipçi sayılarını hızlı bir şekilde artırmak için ya da kardeşlerimden biriyle yakınlaşmak için peşimde. Demek istediğim, evet. Bu durum arkadaşlarımdan herhangi birini yanımda götürmemem için yeterli bir sebep.”

Kirpiklerimi kırıştırdım. “Ah. Kaç takipçi? Arka camındaki şeyin Instagram hesabın olduğunu düşünmüştüm ama emin olamadım.”

“Birkaç milyon. Dürüst olmak gerekirse kendi tanıtımını yapmak Maddox’un fikriydi. Kariyerimi bir nevi ayağa kaldıran kişi o.”

“Kariyerini mi? Birkaç *milyon* mu? Tanrım, Addie. Henüz liseden bile mezun olmadın.”

Omuz silkti. “Sadece birkaç modellik işi ve bunun gibi küçük şeyler yapıyorum. Gerçekten. Sayfamı yaptığım tüm çılgın şeyleri göstermek için kullanıyorum. Her şey paraşütle atlama-
nın görüntülerini ve kaykayımla yaptığım birkaç numarayı yayınlamamla başladı. İşler o noktadan sonra ilerledi. Ünlü bir

baban ve abin olduğunda, büyük bir takipçi kitlesi kucağına düşüyor.”

Bundan memnun olup olmadığından emin değildim. Genç bir kızın endişelenmesi gereken son şey sosyal medya ve onunla birlikte gelen her şeydi. Bunu teşvik ettiği için Maddox’a kızmalı mıydım, yoksa ona yardım etmeye çalıştığı için gurur mu duymalıydım karar veremiyordum.

Bu beni ilgilendirmez, diye hatırlattım kendime.

“Ah hayır, bu bakışı biliyorum. İnan bana, yaptığım işten memnunum,” diye ekledi.

Bir süre sessiz kalıp arenanın arkasındaki yola sapmasını ve yeraltı otoparkının girişinde duran güvenlik görevlisine el sallamasını izledim. O da el sallayıp bizi içeriye aldı ve bir saniye sonra Addie çoktan arabayı park etmişti. Yüz ifadesinde yalana dair hiçbir ipucu yoktu. Bu yüzden ona inanmaya karar verdim. Adalyn Hutton, elindekine razı olup yetinecek bir kız değildi. Eğer yaptığı işten memnun olmasaydı, o işi yapmazdı.

Cesareti onun hakkındaki en özel şeylerden biriydi. Benden çok daha genç birine hayranlık duyduğumu söylemek fazla mı tuhaf olurdu?

“Peki. Sana inanıyorum.”

Sırıttı. “Teşekkür mü etmeliyim?”

“Hayır. Kesinlikle hayır.” Bir kahkaha attım.

Arabanın camından dışarı bakıp, hızla içinde bulunduğumuz ana dönerken uzun bir nefes verdim. Buradaydık ve buradan geri dönüş yoktu.

Addie, bir sempati tınısıyla, “Kusacakmış gibi görünüyorsun,” dedi.

“Herkesi göreceğim için gerginim,” diye itiraf ettim.

“Olma. Seni görecekleri için heyecanlılar. Pekâlâ, annem ve babam öyle. Noah’yı bu gece gelmeye zorladılar, o yüzden onu görmezden gel. Kötü bir ruh halinde.”

Harika. “Tamam. Bunu yapabilirim.”

“Ah!” Arka koltuğa uzanıp kucağına kocaman pembe bir çanta çekti. İçini açıp karıştırırken bir yandan da dilini şaklattı. “İçeri girmeden önce fotoğraf çekip yayınlamalıyız. Abimin emri.”

“Gerçekten mi?”

Çantadan telefonunu çıkardı ve ekranı kaydırarak kamerayı açtı. “Bunun abartılı göründüğünü biliyorum. Yine de söylen-tileri alevlendirmek istiyorlar ve bu da en hızlı yol.”

“Tamam.” Pes etmiştim.

“Dox’a sonra ağzının payını verebilirsin. Bu konuda arkan-dayım.”

Gülümseyerek başımı salladım. “Sadece fotoğrafı çek.”

İki kere söylememe gerek yoktu. Ben ona doğru eğildiğim sırada o da çoktan bana doğru eğilmişti. İkimiz de fotoğraf için poz verdik. Fotoğrafı çekip, telefonu tekrar çantasına koymadan önce hızlıca bir şeyler yazdı.

“İşte oldu. Artık gidebiliriz.”

Addie çoktan kendini arabadan dışarı atmıştı. Ben de arkasından çıkarken telefonum titredi. Telefonumu kotumun cebinden çıkardım ve ekrandaki mesajı gördüğümde gözlerim büyüdü.

Maddox: Nefes al. Yapabilirsin.

Ben: Teşekkür ederim. İyi şanslar.

Derin bir nefes alarak yeni keşfettiğim özgüvenimle dışarıda Addie’ye katıldım.

13

MADDOX

Bentley yanıma oturmadan önce omzumu itti. Soyunma odası gerginlikle ve artık kalıcı hale gelmiş ter kokusuyla doluydu. On dakika sonra ısınma için buza çıkmamız gerekecekti. Birkaç dakika önce koç maç öncesi konuşmasını yapmıştı. Şimdi de hepimiz buza çıkma zamanı gelene kadar kendimize moral vermeye çalışıyorduk. Bu, ilk turun üçüncü maçı olacaktı ve eğer bu gece kazanırsak üç sayı farkla önde olacaktık. Bu da ikinci tura bir adım daha yaklaşacağımız anlamına geliyordu. Fakat rakip takım daha sonra belirlenecekti.

Bu benim VW'daki yedinci sezonumdu ve hâlâ kupa kazanmış değildik. Bu takımı şampiyonluğa taşımanın getirdiği baskı, göğsümde kahrolası bir fil oturuyormuş gibi hissettiriyordu. Burada olma sebepim buydu ama seneler boyunca başarısız olmuştum.

Ben Oakley Hutton'ın oğluydum, Vancouver Warriors'ın yüzüydüm. Alexander ve asil patronların vaat ettikleri şeylere rağmen bu, her bir kayıpla gelen boğucu başarısızlık hissini durdurmuyordu.

Bir franchise oyuncusuna* sizi kupa final maçına götürmemesi için on milyon dolar ödemezdiniz. Ayrıca üzerine düşeni yapmazsa kontratını da kesinlikle yenilemezsiniz.

* Takım tarafından vazgeçilmez olarak görülen ve gelecekteki tüm yatırımların onun özel-

Dudaklarım Stanley Kupası'na değene kadar geleceğimin ne kadar parlak olacağından emin olamayacaktım.

Bentley patenini bağlamak için eğilirken, "Gözün daha iyi görünüyor," dedi.

"Daha iyi hissediyorum."

"Şu veterinerdeki piliçle ilgili bir şeyler öğrenmek için senin adım atmanı bekledim ama artık sabırsızlanmaya başlıyorum. Eğer bana açıklamayı düşünmüyorsan, gerçekten kırılmak üzerim."

Omuzlarımı yuvarlarken bir yandan da formamın yakasını çekiştirdim. Bütün bu kıyafetlerle neredeyse yanıyordum. "Burada olmaz, dostum."

"Neden olmasın? Zaten herkes onu çok kısa bir zaman içinde öğrenecek."

Midem bulanıyordu. Ensemde akan teri sert bir hareketle sildim. Ergenliğimden beri maç öncesinde bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyordum. Yaklaşan sözleşmem hakkındaki hislerime rağmen, bu mide bulandırıcı his tamamen Braxton'dan kaynaklanıyordu.

Eskiden olsa, onun tribünlerde oturup tezahürat yapması fikri beni heyecandan öldürürdü. Kendimi o buzun üzerindeyken yenilmez olduğuma inandırırıldı. Dokunulmaz olduğumu düşündürürdü.

Peki ya şimdi? Şimdi her an takımdan atılacağımdan endişeleniyordum. Onun varlığı göze alamayacağım ama aynı zamanda reddemeyeceğim bir zayıflıktı.

"Hayatımın büyük bölümünde en iyi arkadaşımdı. Beş yaşımızdan beri. Onu en son takıma seçilmeden önce görmüştüm."

likleri dikkate alınarak yapılan oyuncu.

“Birbirinizi görmeyeli çok uzun zaman geçmiş. Yedi yıl mı? Belki de sekiz?”

“Sekiz. Takıma ilk girdiğimde on sekiz yaşındaydım, tekrar girdiğimde ise on dokuz yaşındaydım.”

“Ayrıntılara incek misin, yoksa üzerinde güç kullanmam mı gerekecek?”

Gözlerimi devirdim. “Babamın itirazlarına rağmen Braxton’ın babası benim menajerimdi. Braxton da benim en iyi arkadaşımdı. Babasına pek kafa yormuyordum ama ona güveniyordum çünkü kızını kızdıracak hiçbir şey yapmayacağını düşünüyordum. Birbirimize ne kadar bağlı olduğumuz çok açıktı.”

Bentley, “Ona âşıktın,” diye araya girdi.

Gözlerimi kısarak ona baktım. Gardımı o kadar yükseltmiştim ki, arkasını görmekte bile zorlanıyordum. “Ne?”

“Hayır, benden saklayamazsın. Bunu ikiniz bir araya geldiğiniz anda gördüm. O zamanlar ona âşıktın ve muhtemelen hâlâ da öylesin.”

“Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Evet, çocukken ona âşıktım ama bu çok *uzun* zaman önceydi.” Kafamın içinde bana kahrolası bir aptal olduğumu söyleyen sesi susturdum ve Bentley’nin yanıt vermesine izin vermeden konuşmaya devam ettim.

“Roy Heights kolay yoldan para kazanmak istiyordu ve beni alan takım yerine başka bir takımla devam edersem daha fazla para kazanabileceğimi düşünüyordu. Böylece işi berbat etti, yaptıkları ikimizin de kariyerine mal olabilirdi. Neyse ki her şeyini kaybeden tek kişi o oldu. Eğer ailemin ismi olmasaydı şu anda burada, bu takımda bile olamazdım.”

“Braxton’ın bununla ne ilgisi var? Kulağa fazla dram yaşanmış gibi geliyor ama bu anlattıkların ikinizin neden görüşmeyi kestiğini açıklamıyor.”

Gülüşüm acı doluydu ve her tarafımı yakıyordu. “Sence beni kim ikna etti...”

“Oyun zamanı! Kızlarınızı oraya çıkarın ve bize galibiyeti getirin!” Koçun kapı eşiğinden kükrediğini duyabiliyordum. Ekip tezahürata ve bağırmaya başlayınca sözlerim asla geri dönmeyeceklerini umduğum bir yere sürüklendi.

Oyun zamanı gelmişti. Artık başka bir şeyin önemi yoktu.

Özellikle de beni kaybetme korkusu yüzünden tüm dostluğumuzu riske atan bir kadınla olan geçmişimin.

BRAXTON

Addie önümden, “Üçüncü sıra,” diye seslendi. Neredeyse buz seviyesindeki koltuklara inen basamaklar oldukça dik olmasına rağmen sanki uçarak aşağı iniyordu. Ona ayak uydurmakta zorlanıyordum.

Binanın içindeki yoğunluk her geçen dakika artarak büyürken etrafımızdaki konuşmalar da uzayıp gidiyordu. Bu gece etrafımız yeşil bir ormanı andırıyordu. Bu yüzden Maddox’un formasını giydiğim için kendimi biraz daha az garip hissediyordum.

İlk geldiğimizde gördüğüm Hutton formalarını sayıyordum ama yol boyunca bir yerlerde saymayı bırakmıştım. Maddox ve babası farklı numaralar giyiyordu. Evet, belki Hutton formlarının kaç tanesinin babası için on bir, Maddox için yirmi bir numaralı olduğunu takip ediyordum.

Yirmi bir yazılıların daha fazla olduğunu görmek, göğsümü kabartmıştı.

Adalyn bizim yerimize oturmak için birkaç çift ayağın yanından geçerken nabzım hızlandı. Ava ve Oakley Hutton'ın tanıdık yüzlerini gördüğüm an, söylemeyi planladığım her şey uçup gitmişti. Ava'nın yeşil gözleri bana bakarken yumuşadı ve ben daha hazırlanma fırsatı bulamadan, koltuğundan kalkıp aramızdaki mesafeyi kapattı.

Beni sıcak bir kucaklamayla sarmalamadan önce, "Ah, Braxton," diye fısıldadı. Gözlerime dolan yaşlarla ben de ona sarıldım. "Şu haline bir bak."

Tam da hatırladığım gibi kokuyordu. *Taze demlenmiş kahve ve portakal*. Eğer onu kokladığımı fark ederse hiçbir şey söylemezdi. Sarılmamız bir ömür gibi gelen bir süre boyunca sürdü. Zaten elini sırtımda aşağı yukarı okşayarak beni tutarken geri çekilmek için hiç acelem yoktu.

Hem kaba hem de derin bir ses, "Anne. Otur lütfen," dedi. Ava sanki nerede olduğumuzu yeni hatırlamış gibi irkilirken ben de yeniden bir araya gelişimizi bölmeye cüret eden adama dik dik bakma dürtüsüne karşı koydum.

Ava'nın omzunun üzerinden baktığımda onu Oakley ile Adalyn'in arasında otururken buldum. Bana göz yerine bir çift katran çukuruyla ve kaşlarını çatarak bakıyordu. Eğer bu adamı bezlendiği günlerden beri tanımıyor olsaydım arkama bakmadan kaçırdım. Aurası *siktir git* diye bağılıyor olsa da ben ona dik dik bakmak yerine gülümsemeyi seçtim. Bana dudaklarını kıvırdığında bunu bir zafer olarak algıladım.

"Seni görmek çok güzel, Noah," dedim.

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim," diye alay etti.

Ava keskin bir nefes aldı. "Noah."

Addie, “Pislik yapma,” diye azarladı onu.

Noah onları umursamadan yüzünü buza dönerek beni yok saydı. Onun tavrını görmezden gelmek kolaydı çünkü bunu hak ettiğimi biliyordum.

Oakley delici yeşil gözlerini benim mavilerime dikerek, “Bu gece burada olmana sevindik,” dedi.

Koruyucu baba içgüdüğü ortaya çıkmış, ailesine getirebileceğim potansiyel tehlikeyi değerlendiriyordu. Oakley’nin bu yanını her zaman sevmiştim. Sevdiği insanları güvende tutmak için her şeyi yapardı. Ancak o bakışı şu anda bana sanki potansiyel tehlike benmişim gibi atmasından nefret ettim.

“Ben de.”

Zihinsel olarak geri adım atarken ona gülümsedim. Bir yük gibi hissetmek en kötü duygulardan biriydi. Burada olmanın bana böyle hissettirmesinden nefret ettim. Maddox’un ailesi beni tekrar gördükleri için ne kadar mutlu olduklarını gösteriyor olabilirlerdi ama bu *benim* duruma bakış açımı değiştirmiyordu.

Oğullarını bu pislige ben bulaştırmıştım ve şimdi bu gece, *play-off* maçında ona tezahürat yaparak eğlenmeleri gerekirken, bana bebek bakıcılığı yapmak zorundalardı. Herkesin kalbini yaralayan ve sonra onları yaralarıyla baş başa bırakıp kaçan kız.

Ava sanki bendeki değişikliği hissetmiş gibi elimi tutarak siyah katlanır koltuklardan birine oturdu. Sıcak bakışlarla bana bakarken hafifçe elimi çekti. Yanına oturduktan sonra ayak bileklerimi koltuğun altında çaprazladım.

Addie istediğimden çok daha uzakta oturuyordu ama onu yanıma çağırıp insan boyutunda bir yastık olarak kullanabilmek için herkesten bir koltuk kaymasını istemeyecektim.

“Noah adına üzgünüm. O sadece... tüm bu şeylerden hoşlanmıyor,” dedi Ava yumuşak bir sesle.

“Hokey maçlarından mı?”

“Sorun maç değil, onunla birlikte gelen kalabalık.”

“Onun adına özür dilemene gerek yok.”

Elimi bırakmadan önce bir kez sıktığında hâlâ elimi tuttuğunu hatırladım. Kısa bir nefes vererek elimi geri çekip parmaklarımı kucağımda birleştirdim.

“Bu senin için oldukça sinir bozucu olmalı. Elbette onun adına özür dilemeliyim. Bu işin iyi gitmesini istiyoruz.”

“Pekâlâ, bunun için sana minnetarım. Teşekkür ederim.”

Her iki takımdan oyuncular soyunma odasından çıkıp buza doğru ilerlemeye başladığında duruşum dikleşti. Colorado oyuncuları bir tarafa geçerken, VW diğer tarafa geçti. Gözlerim mıknatıs gibi, buzun etrafında birkaç hızlı tur atan ve ardından mavi çizginin yanında duran Maddox’a çekildi.

Gözlerimiz sanki ağır bir kucaklama gibi buluşurken kalbim göğüs kafesimi zorlamaya başladı. Başını hızlı bir şekilde iki yana salladı, omuzları düştü ve sopasının ucunu geriye attı. Sopa, arkasında kayan takım arkadaşlarından birine takılıp neredeyse onu düşürüyordu. Sol eldivenini çıkarmadan önce sopasını düzelterip sağ kolunun altına sıkıştırdığında kulaklarımda bir cızırdama yankılandı.

Başımı bir kez tek tarafa salladım ama o bunu görmüyormuş gibi davrandı. *Bu planın bir parçası değildi.* Bu gece burada olmamdan başka bir şey yapmayı henüz planlamamıştık. Ava’nın nefesinin kesildiğini duyunca onun da hiçbir şeyden haberi olmadığını anladım.

Sanki ağır çekimdeymiş gibi, eldiveni düşürüp yumruğuyla kalbini kapatmasını ve sonra da bana doğrultmasını izledim. Titreyen iki parmağımlı tıpkı eskiden yaptığım gibi

dudaklarıma bastırıp onları öpmek için kendimi zorladığımda, içimde bir duygu dalgası büyüdüğü büyüdü.

İçinde bulunduğumuz an, kırık bir ayna gibi paramparça oldu. Dönüp eldivenini hızla buzdan almadan saniyeler önce yüzünde acı ve öfke belirdi. Şok ve inançsızlık beni boğuyordu. Ancak en büyük zararı veren, güzel geçmişimizin içinde bulunduğumuz parçalanmış an tarafından lekelenmesinin yakıcı acısıydı.

Maddox kaskını çıkarıp Gatorade şişesinden başının üzerine su fışkırttıktan sonra ıslak buklelerini salladığında, birkaç koltuk ötede oturan kızlar kıkırdadı. Sadece bir dakikadır yedek kulübesinde olmasına rağmen şimdiden engelin üzerine eğilmiş, sahaya geri dönmeye hazırdı. Bu sadece bir tür gençler ligi maçıydı ama bu onun için önemli değildi. Her maç bir Ulusal Hokey Ligi maçı kadar önemliydi.*

Yüz hatları kararlılıkla gerilmişti ama beni tribünlerde bulunca gözleri parladı. Bana doğru sırttığında aynı şekilde karşılık verdim. Ardından dudaklarımı oynatarak, "Bunu başarabilirsin," dedim.

Bana dönüp, "Senin için," diye yanıt vermeden önce koçuna baktı.

Sonra hızlı bir hareketle eldivenini çıkardı ve arenanın karşı tarafından beni işaret etmeden önce yumruğuyla göğsüne vurdu. İki parmağımı öpüp ben de onu işaret ederken gülüşüm saf ve içtendi.

Ava'nın dizimdeki eli, bulunduğumuz ana dönmemi sağladı. Takımlar buzdan ayrılıp on dakika sonra yapacakları büyük girişe hazırlanıyorlardı.

Tüm zamanımı sessizce oturarak geçirdim ve kimse beni konuşturmaya çalışmadı.

* Aynı ismi taşıyan markanın bir tür spor içeceği.

14

MADDOX

Koç, maçın ardından soyunma odası boşalmaya başlayınca, “Hutton!” diye seslendi. “Bir saniye bekle.” Genelde en son çıkanlardan biri olurdum. İlk giren genellikle son çıkan olurdu. Tıpkı benim gibi.

Colt ve diğer birkaç oyuncu giderken başlarıyla selam verdi. Bentley ise bir süre oyalandı, gözleri endişe doluydu.

“Her şey yolunda, dostum. Eve git.”

İkna olmuş görünmüyordu. “Emin misin?”

Koçla ilişkim hiçbir zaman mükemmel olmamıştı. Ünlü bir soyada sahip olduğum için istediğim her şeyin önüme serildiğini, bunun da beni şımarttığını düşünüyordu. Ancak soyadımı ben seçmemiştim ve önyargılar beni o lanet buzun en iyi oyuncusu olmaya iten şeydi. Koç bunu sadece kaybettiğimizde umursuyor gibi görünüyordu.

“Evet.” Başımla onayladım.

“Bana daha sonra mesaj at. Bu geceki maçta iyiydin.”

3-1 yenmiştik ve bu gollerden ikisi benim, diğeri onundu. Sırıttım. “Sen de, tatlım.”

Kapıdan çıkarken hafif bir kıkırdama duyuldu. Siyah deri ayakkabılarımı ayağıma geçirip koçun ofisine geçmeden önce gömleğimin düğmelerini ilikledim. Üstteki iki düğmeyi açık bıraktım ve daha önce çantama tıktığım kravatı boynuma geçirdim.

Koç Pelant'ı ofisinin uzak ucundaki yumuşak kahverengi kanepede başı geriye yaslanmış, bacakları iki yana açılmış halde otururken buldum. Gözleri kapalıyken ve kalın kaşlarının arasındaki çizgiler gevşemişken yaklaşık on yaş daha genç görünüyordu. Neredeyse küçük molasını bölmek istemediğim için geri gidecektim ama çoktan beni fark etmişti.

“Orada iyi iş çıkardın. Bu geceki maça odaklanamayacak kadar dikkatinin dağılacığından endişelenmiştim,” dedi alçak ve uykulu bir sesle.

Kapı aralığına yaslanıp elimi nemli saçlarımın arasından geçirdim. Maçtan sonra aldığım hızlı duş yalnızca Braxton içindi. Genellikle evde duş almayı tercih ederdim ama yaz aylarında evsiz bir adamın çorabı gibi kokan bir adamla eve gitmek zorunda kalmayı hoş karşılayacağından şüpheliydim.

Göğsümde oluşan sıkışma hissi beni konuşmaya geri döndürdü. Şu an onu düşünmek istemiyordum. Buzun üzerinde onu işaret ettiğimde ne kadar yıkılmış göründüğünü ve dudaklarını büzüp parmaklarını öpüşünü de... Çünkü biliyordum ki onun o dolgun dudaklarını benimkilerin üzerinde ilk kez hissettiğimde, bunların hiçbirisi gerçek olmayacaktı. Bunların hepsi sadece bir oyundu.

Siktir. *Yeter*. Henüz bunun hakkında konuşmamıştık bile. Bu gecenin konusu bu olacaktı.

“Hokey her zaman önceliğimdir,” diye cevapladım.

“Senin bu yönünü seviyorum, Maddox. Sana güvenebilirim. Hayatımı kolaylaştırıyorsun.”

Gerildim. “Rica ederim.”

Uygun bir oturma pozisyonuna geçerek dirseklerini uyluklarına dayadı. Öne doğru eğilerek bana baktı. Demek istediğim, *gerçek anlamda* baktı.

“Dün gece Alex ve babanla konuştum. Görünüşe göre yeni projenizden en son haberdar olan benim ama bir şeye ihtiyacınız olursa buradayım.”

Braxton’dan bir proje olarak bahsettiğinde çenem kasıldı ama dilimi ısırdım. “Teşekkür ederim. Hepsi bu kadarsa, gitmeden önce aileme selam vermeliyim.”

“Evet, hepsi bu. Bir şeye ihtiyacın olduğunda haber ver. Daha fazla antrenman kaçırmamaya çalış. Takım senin özel muamele gördüğünü düşünmemeli.”

Bu sefer dilimin serbest kalmasına izin verdim. “Özel muamele mi? Aileme bakmamın ve basının başıma bela açmasının özel muamele olduğunu mu sanıyorsunuz? Alexander, benim seviyemdeki her oyuncu için ne yapılacaksa onu yaptı. Onun saygısını kazanabilmek için kıcımları yırttım.”

İnce üstdudağı hafifçe kıvrıldı ve hoşuma gitmeyeceğini bildiğim bir cevap için kendimi hazırladım ama arkamdan gelen bir dizi ayak sesi konuşmamızı yarıda kesti. Arkama döndüğümde Braxton’ı soyunma odasında kaşlarını çatarak dikilirken görünce irkildim.

“Üzgünüm, yanımıza gelmen normalden uzun sürünce annen gelip seni bulmamı istedi. Güvenlik, babandan aldığım bu geçiş kartıyla buraya girmeme izin verdi...” Boynuna kordonla asılan lamine kartı görmem için kaldırdı. “Önce kapıyı tıklattım ama kimse cevap vermedi, ben de içeri girdim ve sonra senin konuştuğunu duydum...”

“Braxton.” Sözümlü kesip kendimi gülümsemeye zorladım. “Sorun yok. Zaten burada işim bitti.”

Gözü ucuyla koçun bana yaklaştığını gördüm ve hızla kapının önüne geçerek koçun onu görmesini engelledim. Neden Braxton’ı ondan koruma ihtiyacı hissettiğimi bilmiyordum ama şu anda bunu sorgulayacak durumda değildim.

Koça arkamı dönüp Braxton ile aramdaki mesafeyi kapatmadan önce, “Yarın görüşürüz,” dedim. Yeşiller içinde kahrolası derecede harika görünüyordu ama dilimin ucuna kadar gelen iltifatı yuttum.

Kaskatı kesilsem de çantamı arkama attım ve avucumu yavaşça sırtının alt kısmına bastırıp onu soyunma odasından çıkardım. Hiçbir şey söylemedi. Parfümü burnumu gıdıklarken belindeki avucuma saldıran kıvılcımları görmezden gelmek git-tikçe imkânsız hale gelmişti. Hafifçe bana doğru yaklaştığında onu uzaklaştırmadım, şu anda olmazdı.

“Böldüğüm için özür dilerim,” diye iç çekti.

Soyunma odasından çıkarken onu önüme çektim. Anında gözlerim sırtındaki isme ve numaraya odaklandı. Mükemmel görünüyordu, sanki ona aitmiş gibiydi. Aletim anında sertleşti ve o fark etmeden kendime çekidüzen vermek zorunda kaldım.

Sadece oyuncuların girebildiği koridora ulaştığımızda, “Aslında zamanlaman çok iyiydi,” diye mırıldandım. Ailem otopark girişinde bekliyor olmalıydı. Bir güvenlik görevlisinin onlara artık oraya park edemeyeceklerini söylemeye çalışmasını görmek isterdim.

“Koçunuz pisliğin teki.”

“Sahip olduklarımı hak etmediğimi düşünüyor. Sanki beni bulduğum yere babam getirmiş gibi davranıyor. Son zamanlarda olup biten her şey sadece onun inancını güçlendiriyor,” diye karşılık verdim. Kendimi de şaşırtan bir şekilde içimi açmıştım.

“O halde hem aptal hem de bir pislik. Sen bunun için çalıştın. Tüm bunlar için.”

“Biliyorum. Beni aksine ikna edemez. Biz bunu çözerken onun benim tarafımda olamayacak olması çok boktan.”

“O sadece öylesine biri. Sen ise birçok kişinin desteğine sahipsin.”

“Haklısın.”

Ona bakarken uzun bir nefes aldım. Bu gece buklelerini serbest bırakmıştı. Attığımız her adımda özgürce sallanıyorlardı. Uzun kirpikleri gözlerinin üzerinde uçuşuyordu. Yanaklarında, tenindeki makyajı delip geçen doğal bir kızarıklık vardı. Yanaklarının ne kadar sıcak olduğunu parmak uçlarımda hissedememek canımı yakıyordu.

O kadar güzeldi ki bu canımı acıtıyordu.

“Muhtemelen bu gece bunu çok duymuşsundur ama orada gerçekten iyi oynadınız. Uzun zamandır maç izlememiştim ve bundan ne kadar keyif aldığımı unutmuşum.”

“Neden hokey izlemeyi bıraktın?” diye sordum.

Kısa bir tereddütün ardından, “Bana seni hatırlatıyordu,” dedi.

Elimi sırtından çekip pantolonumun cebine soktum. Boğuk bir öksürükle boğazımı temizledim. “Doğru.”

“Her şeyi açıkça konuşmamız lazım, Maddox. Eğer bunun işe yaramasını istiyorsak, en sonunda bu konuşmanın gerçekleşmesi gerekecek. Sürekli benden nefret ettiğini hissedersen bunu yapamam. Buradan sonra her şey daha da zorlaşacak. Kız kardeşin bir fotoğrafımızı yayınladı ve hesabın daha şimdiden sorularla dolup taşı.”

Sesi, kulağa bitkin geliyordu. Ben de aynı şekilde hissetmiyormuşum gibi davranmayacaktım. Umduğu bağışlanmayı alamayacak olsa bile artık her şeyi açığa kavuşturmanın zamanı gelmişti. Bu sahte ilişkinin yürümesine ihtiyacım vardı ve eğer birbirimize bu akşamki maçtan önce yaptığımız gibi davranırsak kimse bu ilişkiye inanmayacaktı.

Evcil hayvan sahiplenme gününe sadece bir buçuk ay vardı. Bu süre boyunca birbirimizi idare edebilirdik, değil mi?

“Haklısın. Hadi her şeyi açıklığa kavuşturalım.”

BRAXTON

Ön verandamda dururken Maddox’un göğsü neredeyse sırtıma yapışmış halde kapıyı açtım. Neyse ki komşularımın onu burada görmesi konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak kadar geç bir saatti. Özellikle de hokey fanatığı olan Ralph için.

Maddox, yine onun evine gitmek yerine benimkine gelme teklifim üzerine benimle tartışmadığı için rahatlamıştım. Bunu yapacaksa rahat bir yerde olmam gerekiyordu ve onun buz gibi soğuk çatı katı bunun için doğru yer değildi.

Kapıyı ittiğim sırada, “Tatlıymış,” diye mırıldandığını duydum.

Gerçekten öyleydi. Aydınlıktı ve oturma odasındaki kokulu duvar prizi sayesinde çilek gibi kokuyordu. Kadife, deniz mavisi bir kanepenin ve rahat siyah koltuğun önüne yerleştirilmiş kabarık beyaz, suni kürk halının yanı sıra mobilyalarım çoğunlukla ikinci elden oluşuyordu. Ayrıca çoğunu amacı dışında kullanıyordum. Estetik bir hava yakalamaya çalıştığım için canlı renkteki bahçe sandalyesini görmüş, hemen almıştım.

“Teşekkürler. Oturma odasına geçelim mi?”

Cevap olarak homurdandı ve bunu evet olarak algıladım. Kapı eşiğinden geçerken başını eğdiğinde kahkahamı bastırıp ışığı açtım.

Kanepede otururken, “Bir hobbit evinde yaşıyorsun,” diye mırıldandı. Şaşırtıcı bir şekilde, bu konudan şikâyetçi gibi değildi. Sadece bacaklarını uzatıp başını kanepenin arkasına yaslayarak gözlerini tavana dikti.

“Hayır. Sadece sen devasasın.” Başını hafif bir şekilde çevirdi. Bana bakarken kaşlarını kaldırmasıyla vücudumu ateş bastı. Gözlerim kocaman açıldı. “Siktir git.”

Dudaklarının kenarı hafifçe seğirse de gülmedi. “Kim başlıyor? Sen mi, ben mi?”

“Basit bir ticari işlemmiş gibi konuşuyorsun.”

“Sadece yorulдум, Braxton.”

Yanağımın iç kısmını ısırđım. “Bu geceden dolayı mı, yoksa tüm bunlardan mı?”

“Bu ara olan her şeyden dolayı yorgunum.”

“Üzgünüm.”

Tekrar tavana baktı, çenesi kasılmıştı. “Bana sadece yaptığın şeyi neden yaptığını ve sonra da neden kaçtığını söyle. Her şeyi mahvettin ve sonra hepimizi geride bırakıp gittin. Yıllarca, yaşadığımız onca şeyden sonra ilk içgüdünün neden benden kaçmak olduğunu anlamaya çalıştım ama hâlâ çözemedim.”

“Kalsaydım beni affeder miydin?”

Sessizlik. Çenesindeki kas bir kez daha attı.

“Kesinlikle. Gitmeyi *istemedim*. Gitmek zorunda kaldım.”

“Saçmalık. Hiçbir yere gitmek zorunda değildin. Seni affederdim. Sana âşıktım.”

Konuşmasıyla beraber gözlerim yaşlarla dolmaya başladı. Bakışlarımı kucağıma çevirdim. “Olanlardan sonra yüzüne bile bakamıyordum.”

“Evet ama görmek istediğim tek kişi sendin.”

Geri çekildim. “Gençtim ve seni kaybetme düşüncesine dayanamadım. Kendim için doğru olanı yaptığımı düşünüyordum. *Artık* yanıldığımı biliyorum ama bir hata yaptım. Kendimi savunmak için söyleyebileceğim başka bir şey yok. Sekiz yıl boyunca her gün yaptıklarımın bedelini ödedim.”

“Bir hata mı?” Sesi odada yankılanırken kanepede öne fırladı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda çok ama çok öfkeliydi. “Babanın takımın teklifini reddetme fikrinin benim için doğru fikir olduğunu düşündüğünü söyledin. Bu seçimin getirdiği riskleri biliyordun ama onun beni ikna etmesine izin verdin. Öyle olmadığını bildiğin halde bunun doğru hareket olduğuna beni inandırmaya yardım ettin!”

“Korkmuştum! İyi bir açıklama değil ama elimdeki tek açıklama bu. Gençtim, bencildim ve sana âşıktım. Sen ise Florida’ya taşınıyordun!”

Ne zaman bu kadar yakınlaştığımızı bilmiyordum ama artık çok yakındık. Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. Dizlerimiz birbirine değiyordu ve yastığa bastırduğım elim onun işaretparmağından sadece birkaç santim uzaktaydı. Bakışlarımı ellerimizden çektim ve üzerimdeki bakışlarının alev alev olduğunu fark ettim.

Ona dokunmayı o kadar çok istiyordum ki, sırf kendime onun gerçekten burada olduğunu hatırlatmak için bunu yapabiliirdim. Öfkemize ve kırılan kalplerimize rağmen onu deli gibi özlemiştim. Başparmağımla kirli sakallı çenesine ya da dolgun altdudağına dokunmayı ya da daha iyisi kollarını etrafıma sarmasını istedim. Bu kadar basit bir şey beni birçok kelimedenden daha fazla iyileştirirdi.

“Eğer sen de beni, benim seni sevdiğim gibi sevseydin, bana yalan söylemezdin. Ve ben neredeyse her şeyi kaybediyorken kalıp benim için savaşırdın.”

“Maddox,” diye fısıldadım kırık bir sesle.

Gözlerini kaçırıp arkasına yaslandı ve aramızda hemen yok etmek isteyeceğim bir boşluk yarattı. O boşluğu kapatmak yerine ellerimi uyluklarımın altına soktum.

HANNAH COWAN

“Çok özür dilerim. Kalmalıydım. Bunu yapmayacak olsan bile beni affetmen için çabalamalıydım. Daha iyisini hak ediyordun. Aslına bakarsak herkes ediyordu.”

Dili dudaklarının üzerinde gezindi. “Bütün bunların en kötü yanı ne biliyor musun?” diye sordu.

“Ne?” Tüm vücudum gerilmişti.

“Bunca şeyden sonra bile hâlâ senden nefret edecek gücü kendimde bulamıyorum.”

15

MADDOX

Gözlerinden bir damla gözyaşı düşerken bakışları acıyla doldu. Sonra bir damla daha düştü. Ve bir damla daha.

Tam karşımda ağlıyordu ve ben her şeyi siktir edip ona ulaşmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Onu sarıp sarmalamak için bir kolumu sırtına, diğerini de önüne kaydırdım. Bir hıçkırık bedenini sarstığında göğsüm sıkıştı ve benden uzaklaşmaya çalıştı. Kollarımı itip başını iki yana sallayarak gözyaşlarının uçuşmasına sebep oldu. Damlalardan birisi boynuma çarptığında işim bitmişti.

“Yeter artık, Braxton. Benimle savaşmayı bırak.”

“Bırak ağlayayım! Bunun için kendimden biraz daha nefret etmeme izin ver, sonra duracağım,” diye yalvardı.

Yapabilsem yapardım. Bunun yerine ellerimi sırtına kenetledim ve kucağıma yerleşene kadar onu kanepenin kendi oturduğum tarafına çektim. Burnunu çekti ve gevşemeden önce yüzünü omzumla boynumun birleştiği yere gömdü. Yavaşça ellerimi çözüp dikkatlice sırtına koydum. Elimi teselli edercesine yukarı aşağı hareket ettirmeliydim ama kahrolası bir zavallı gibi donakalmıştım.

Uzun zamandır duymayı beklediğim sözleri tekrarlayarak, “Çok özür dilerim,” diye fısıldadı. Eğer bir gün duyarsam asla kabul etmeyeceğime dair kendi kendime söz verdiğim o sözleri...

Bu pozisyonda dururken meyveli şampuanının kokusu direnmemi o kadar zorlaştırıyordu ki, başımı geriye eğip ondan uzaklaşmak için kanepenin arkasına yaslamak zorunda kaldım. Kafamın içinde yankılanan, burnumu sıkı siyah buklelerin arasına gömmemi ve kokuyu doğrudan kaynaktan almamı söyleyen sese teslim olmayı reddediyordum. Ancak sandığım kadar güçlü değildim çünkü bir dürtüye boyun eğmesem de başka bir dürtüye kapıldım.

Gözlerimi kapattım. Parmaklarımı sırasıyla sırtından ve boynundan yukarıya, buklelerinin arasına uzanana kadar kaydardım. Boku. Yemiştım. Bedenime karşı ürperdiğinde, ardından gelen zevk dalgası karşısında dişlerimi gıcırdattım. Yumuşaktı, sıcaktı ve vücutlarımız birbiriyle uyum içindeydi.

Kelimeler boğazımı sıyrırken, “Seni affedemem,” dedim kabaca. “Şimdi olmaz. Henüz değil.”

Boğazından yumuşak sesli boğuk bir hıçkırık kaçtı. Ardından başını öyle hafifçe salladı ki, hareketi zar zor hissedebiliyordum. “Tamam.”

“Fakat yine de bunu yapmamız gerekiyor. Hâlâ yardımına ihtiyacım var. Bu yüzden geçmişe değil, bugüne daha fazla odaklanmaya çalışacağım. Yapabileceğimin en iyisi bu.”

“Sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Söz veriyorum.”

Saçlarının arasındaki tutuşumun sıkı olduğunu fark edince canını yakmamak için gevşettim. “Bir sonraki maçımız iki gün sonra oynanacak. Yine kendi sahamızda olacağız ve eğer kazanırsak ikinci tura çıkacağız. İlk maçımız ne zaman yapılır bilmiyorum ama orada olman gerekecek. Uçmayı sevmediğini biliyorum ama birkaç deplasman maçına da gelmelisin. Takım uçağında gelebilmen için ayarlama yapabilirim.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin. Kendi başıma uçabilirim.”

Kararımı çoktan vermiştim. O yüzden devam ettim. “Sadece maçlarda değil dışarıda da nasıl görüneceğimizi çözmeliyiz. Evcil hayvan sahiplenme günü cepte ama o zamana kadar birlikte görülmemiz gerekiyor.”

“Maçlardan sonra bir yerlere gider misin? Mesela barlara?”

“Pek değil. Bazen.”

“Bence başlamamız gereken yer orası. Adalyn birbirinizin fotoğraflarını internette yayınladığınızdan da bahsetti.”

Doğru. Maç sırasında beni paylaşp etiketlediği gibi. Bunu yaptığında telefonumu sessize almak zorunda kalıyordum ama bu Alexander’ın fikriydi ve o ne derse o olurdu. “Bu işe yarıyor.”

Başını yavaşça omzumdan kaldırdı ve yüzünü silmeden önce bakışlarını kaçırdı. Ürkek bir gülümsemeyle bana bakmadan önce, içimi acıtan bir şekilde burnunu çekerek aramızdaki sessizliği bozdu.

“Bunun için üzgünüm. Ben sadece...” Çılgınca kucığımdan inip kendini yanımdaki yastığa bıraktı. Yanakları alev kırmızıydı. Genç Maddox bu kadar küçük bir şeyden utandığı için onunla dalga geçerdi ama yetişkin versiyonu için durum böyle değildi. “Teşekkür ederim... şey için...”

Omuz silkip göğsümdeki görünmez bir tüyü aldım. Hareket sırasında gömleğimden onun parfümünün kokusu yayılınca eve gider gitmez onu atmaya karar verdim.

“Yarın sana mesaj atarım, oradan konuşuruz.”

Başını salladı. “Tamam.”

Üzerimize garip bir sessizlik çökünce bunu, buradan defolup gitme işareti olarak kabul ettim. Ayağa kalktım ve ellerimi ceplerime sokarken altdudağıımı ısırdım. Sadece *hoşçakal* mı diyecektim? Kahretsin, bu gariplikten nefret ediyordum.

“Seni dışarı kadar geçireyim,” dedi. Tuttuğum nefesi bırakıp evinin küçük bölümünden ön girişe kadar onu takip ettim.

Ben ayakkabılarımı giyerken benim için kapıyı açmıştı. Dışarı çıkıp kaskatı bir şekilde ona doğru döndüğümde kaslarım gergin ve sertti.

“Peki... O zaman sana mesaj atarım,” dedim.

Dudakları seğirdi. “Bunu az önce de söylemiştin.”

“Doğru.”

“Dikkatli sür.”

Başımı eğdim. “Tamam. Benden sonra kapıyı kilitle.”

Bunu söyledikten sonra neredeyse veranda basamaklarından atlayıp kaldırımdan aşağı uçar adımlarla yürüdüm. Kapıyı arkamdan kapatıp kapatmadığını kontrol ettikten sonra kamyonetime binip çalıştırdım ve cadde boyunca ilerlemeye başladım. Kendimi, en son sahanın panellerine çarpıp kıcıımı dağıttığım seferden daha da sarsılmış hissediyordum.

O gecenin ilerleyen saatlerinde komodinimde duran telefonum çaldığında yatağıma güçlükle gömüldüm ve yorganı göğsüme kadar çektim. Kumaşı bırakmaya niyetim yoktu ama bir şey beni mesaja bakmaya itiyordu. Bu saatte görmezden gelmem gerekiyordu fakat bir türlü yapamayarak mesaja baktım.

Braxton: Peki ya öpüşmek?

Maddox: Kesinlikle gerekli bir durum olmadıkça hayır.

Özellikle de içimde pır pır eden sinir bozucu heyecan sızısı dikkate alınacak olursa.

Braxton: Bir tür anlaşma yapmalı mıyız?

Maddox: Noah Centipede'in* oynadığı
o aptal filmdeki gibi mi?

Braxton: Sevdığım Tüm Erkeklerle mi?
Bu oldukça kaba ve kesinlikle adı bu değil.

Braxton: Bekle... Bunu sana Addie mi izlettirdi,
yoksa şimdilerde gençlik romantizmini mi seviyorsun?

Maddox: Addie.

Kız kardeşim söz konusu olduğunda istemesem de her türlü
filmi izlemek durumunda kalıyordum. Hayran statüsüne ulaş-
cak kadar *Alacakaranlık Efsanesinin* tamamını izlemek zorunda
kalmıştım.

Braxton: Bu anlaşmayı kabul etmediğin
anlamına mı geliyor? Bu gece bir tane hazırlayabilirim.

Maddox: Gerçekten buna ihtiyacımız
olduğunu mu düşünüyorsun?
Sadece beni öpme, böylece sorunumuz olmaz.

Braxton: Bu kadar mı? Bu diğer her şeyin
serbest olduğu anlamına mı geliyor?

Maddox: Hoşuma gitmeyecek bir şey
yapmayı mı planlıyorsun?
20 soru oyununun** âlemi ne?

Braxton: Aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istiyorum.

* Centipede İngilizce'de kırkayak anlamına gelir. Karakter, Noah Centineo'dan bahseder-
ken kelime oyunu yapmıştır.

** 20 soru oyunu iki kişinin birbirlerini tanıyıp, daha fazla bilgi edinmek ve bağ kurmak
için sorduğu detaylı sorulardan oluşan bir salon oyunudur.

HANNAH COWAN

Yüzümü sıvazlayıp derin bir iç çektim. Bu yeterince makul bir neden olsa da bunda beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Belki de tüm bu olayı yapılacaklar ve yapılmayacaklar listesiyle planlamak istemediğimdendi. Akışa bırakmak daha inandırıcı olacaktı.

En azından ben öyle yapacaktım.

Maddox: Planlamayı bırak, Braxton.

O noktaya geldiğinde inandırıcı olmamız gerekiyor.

Yani, inandırıcı olmasını sağlamak için o anda ne gerekiyorsa yapmamız anlamına geliyor.

Braxton: Tamam. Doğru.

Maddox: Şimdi iyi misin?

Braxton: Evet. Teşekkür ederim.

Maddox: Her şey yolunda. İyi geceler.

Braxton: İyi geceler. Yatak böceklerinin seni ısırmasına izin verme.

Isırmamışlardı.

İki gün sonra kamyonetimi babamın evinin önüne park edip öğleden sonra güneş ışığına çıkmıştım.

Annemle babamın evi, bebekliğimde olduğu gibi büyük, sorumluluk dolu ancak aynı zamanda sıcacık ve yuva gibi hissettiriyordu. Uzunluğu boyunca çiçek sepetleriyle donatılmış bir sundurma, halka şeklindeki taş araba yolu, büyük pencereler ve ailemin yatak odasından çıkan bir balkon, mülkün havasını sarıyordu.

Bugün verandadaki çiçek sepetlerine eşlik eden pembe ve beyaz balonlar ile flamalar vardı. Kapının üzerindeki *doğum günün kutlu olsun* pankartına alçak sesle gülerek baktım.

Garaj yolunu takip ederek ön kapıya ulaştım ve içeri girmeden önce dört bir yana park etmiş araçlarla dolu garajı gözden geçirdim. Fuayenin etrafında dağılmış ayakkabı yığını hiç şaşırtıcı değildi. Geniş bir ailem vardı, üstelik evimiz ne kadar büyük olursa olsun yine de kalabalık hissettiriyordu.

“Doğum günü kızı nerede?” Ayakkabılarımı yığının içine atarken seslendim.

Annem, “O ben miyim? Ben artık sadece yaşlı bir kadın olduğumu düşünüyordum,” diye muzipçe güldü ve kollarını açarak bana yaklaştı.

Yaklaşp onu kollarıma aldım ve sıkıca sarıldım. “Geçmiş doğum günün kutlu olsun, anne,” dedim.

“Teşekkür ederim, bebeğim.”

Bir süre sonra geri çekildik ve annem bizi evin içinden, herkesin orada olduğunu tahmin ettiğim arka bahçeye doğru yönlendirirken kolumu omzuna attım.

“Hediyen kamyonetimde. İnsanların önünde ağlamayı hiç sevmediğini biliyorum ve hediyem kesinlikle göz alıcı,” diye övündüm ukala bir sesle.

Karnımı çimdiklediğinde kahkaha attım. “Sen küçük bir pisliksin. Zaten hediyemi verdiğini sanıyordum.”

Onu hafifçe sıkarak, “O yalnızca ilkiydi,” dedim. “Biliyorsun, bu partiye daha erken gelebilseydim gelirdim ama...”

“Üzülmene gerek yok. Artık buradasın. Hokey sezonunun nasıl geçtiğini biliyorum, özellikle de *play-off*lardan hemen önce.”

Bir hokey oyuncusunun hayatını bilen ve anlayan biri varsa o da Oakley Hutton ile evlenen kadındı. Yine de suçlu hissetmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Keşke doğum günü haftasında daha fazla boş vaktim olsaydı da, bir aydan fazla bir süre sonra tüm aileyle kutlamak zorunda kalmasaydık. Yine de en azından onu gerçek doğum gününde görebilmiştim ve bence bu onun için büyük bir partiden daha önemliydi.

“Babam seni şımarttı, değil mi?”

Kıkırdadı. “Elbette şımarttı. Onu iyi tanıyorsun.”

“Ona sana bir yat almasını söyledim, o da bana güldü; bu yüzden hediyesinin bu kadar iyi olabileceğinden şüpheliyim.”

“Bana o yatı *sen* alabilirdin,” diye belirtti.

“Beni yakaladın.”

“Bize Yunanistan’a bir gezi ayarladı çünkü dayın yıllar önce oraya gittiğinden beri ben de gitmek istiyordum. Bence baban gayet *iyi* iş çıkardı.”

“Ah, bayıldım.” Dramatik bir şekilde iç çektim ve gülmeden önce beni tekrar çimdikledi.

“Dalga geçiyorsun ama bir gün sen de aynı şeyleri birisi için yapacaksın.”

“Pek umutlanma, anne. O zamandan önce saçların beyazlayabilir.”

Bana kaşlarını çatarak baktı ve alay etti. “İkimiz de bunun asla olmayacağını biliyoruz.”

“Emin misin? Sanırım biraz görüyorum...” Saçının bir kısmını parmaklarımin arasına alıp yüzümün önüne kaldırdım.

“Görmüyorsun!” Elini savurduğunda saçlarını bıraktım.

Kahkaha attım. “Şuna bak. Yanlış alarmmış.”

Veranda kapısının önünde durduk. “Gidip herkese selam ver. Sabırsızlanıyorlar.”

“Evet, efendim,” dedim. Ardından kapıyı açıp, “En sevdiğiniz kişi sonunda geldi!” diye bağırdım.

Kuzenim Jamieson, “Cooper mı geldi?” diye bağırdı. Beni tamamen görmezden gelerek arka bahçeye bakıyordu.

Gözlerimi kıstım. “Selam, pislik. Senin yakalaman gereken futbol topun falan yok mu? O baltayı kullanmanın uygun olduğuna emin misin? O değerli ellerin nasırla kaplanmasını istemeyiz.”

Başını geriye atıp derin bir kahkaha attı. Babamın odun kulübesinin yanında tuttuğu baltayı çimenlerin üzerine bırakırken tutuşu gevşedi ve sonra çömeldi. Bir yığın kırılmış odunu devasa kollarına alıp onları yanan ateşin önüne attı. Biraz kontrolden çıkmış olabilirdi ama tahmin etmem gerekirse biri benzin dökmüş olmalıydı.

Jamie’nin itfaiyeci abisi Oliver’ın pek de heyecanlanmadığından emin olduğum bir durumdu.

Jamie kollarındaki talaşları silkeleyip benimle alay etti. “Bu eller seninkinden daha sıkı çalışıyor, tatlı çocuk.”

“En son ne zaman işle uzaktan yakından ilgili bir şey yaptın, oğlum?” Amcam Tyler en büyük oğluna bakıp sıırıttı.

Jamie, “Muhtemelen seninle aynı zamanlarda,” dedi.

Başımı sallayarak bahçeye yayılmış büyük ailemizin tanıdık görüntüsünü hafızama kazıdım. Jamie’nin arkasında Oliver ve Ty amcam, ellerinde biralarıyla alçak ahşap veranda sandalyelerinde otururken kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Adalyn yanan alevlerin üzerinde *marshmallow* kızartmaya çalışıyordu, yüzü konsantrasyondan buruşmuştu.

Tyler'ın karısı, yani Gracie teyzem, üzeri yiyecek ve hediyelerle dolu uzun beyaz masayla meşguldü. Annem de o yöne doğru gidiyordu ve bir saniye sonra babam arkasından yaklaşıp kollarını onun beline dolayıp kendine çekti.

Onların sevgisi karşısında yüreğim ısınıyordu. Bu, tüm hayatım boyunca gördüğüm sevginin aynısıydı. Aniden kaşlarımı çattım. Kalabalıkta tek bir yüz eksikti ve annemi en çok üzen de buydu.

“Noah nerede?” diye sorguladım Addie'yi.

Addie alevlerin üzerinden bana baktı. “Toronto.”

“Toronto mu?”

“Bak, sen öfkeden deliye dönmeden önce söyleyeyim, sebeepsiz yere gitmedi.”

“Annemin doğum gününü kutluyoruz, Addie. Bundan daha önemli bir şey yok.”

Kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi? Şu anda ikiyüzlülük ediyorsun.”

Haklıydı ama bunu yüksek sesle itiraf etmedim. “Tiny'yi görmeye gitti, değil mi?”

“Elbette onu görmeye gitti, Dox. Yine de annemin gerçek doğum gününde buradaydı. O yüzden yargılamadan en yakın arkadaşını görmesine izin ver. Onun çok daha iyi hissettiğini bilmelisin.”

Yavaşça kendimi çimlerin üzerine bıraktım ve dizlerimi yukarı çekip kollarımı üstlerine doladım. Bu şekilde gitmesi hoşuma gitmiyordu ama zaten benim fikrimin kardeşim için hiçbir anlamı yoktu.

Tinsley Lowry -biz ona Tiny diyorduk- amcam Tyler'ın üvey erkek kardeşinin kızıydı. Her ne kadar kahrolası derecede karmaşık olsa da Tyler aileye sonradan dahil olduğu için

benimle ya da kardeşlerimle hiçbir kan bağı yoktu. Ve bunun için çok memnundum çünkü Noah onu gördüğü andan itibaren onu seviyordu.

Babam bize her zaman Huttonların penguenlere benzediğini söylerdi. Ömürlük çiftler oluyorduk. Bunu gençken çok ciddiye almamıştım. Sanırım yanılmıştım.

Bu geleneğin Adalyn'i pas geçmesini umuyordum çünkü buna henüz *hiç* hazır değildim.

Noah yanında Tinsley varken farklıydı... daha sıcak, daha nazikti. O kız Noah'nın ruhuna dokunabilen tek kişiydi. Bu harika olsa da ailesiyle birlikte Toronto'da yaşıyordu ve Noah da buradaydı. En azından bir süreliğine orada olursa, başının belaya girmesinden endişelenmeme gerek kalmayacaktı.

"Anneme doğum günü için ne aldın?" Konuyu değiştirdiğimde Addie'nin yüzü anında aydınlanmıştı.

"AMAN TANRIM! Yunanistan gezisi için ona yeni bir valiz seti aldım. Konu kendine yeni şeyler almaya gelince annemin nasıl olduğunu bilirsin. Yemin ederim benim yaşımdan beri aynı valizi kullanıyor."

Onunla birlikte başımı salladım. Annem çocukken bizi çok şımartırdı ama kendisi için neredeyse hiçbir şey harcamazdı. Ancak babam bunu telafi etmişti.

"Bu harika, Addie. Buna bayılacak."

"Evet, bayılacak." Bakışlarını kısa bir süreliğine arkama kaydırıktan sonra geriye bakıp kirpiklerini kırpıştırdı. "Şey... Teorik olarak, eğer annem ve ben Braxton'u bugün partiye davet etmiş olsaydık ne kadar kızardın?"

Gözlerimi kıstım. "Neden?"

Jamie, "Çünkü kuzen, biz konuşurken küçük Braxton Heights buraya doğru yürümeye başladı," dediğinde hızla yerden

kalktım ve bakışlarını takip ettiğimde onu arka kapıya bakarken buldum.

“Adalyn,” diye homurdanırken Jamie’nin bakışlarını takip ettim ve Braxton’ın dışarı çıktığını gördüm.

O içeri girerken ciğerlerim sıkışmaya başladı.. Kısa kollu ve beyaz dantelli, uçuşan sarı bir elbise vücudundan aşağıya kayarak onu sarmalıyordu. Beline tam oturan elbise, baldırının ortasında bitiyor ve ve memelerinin dolgunluğunu sergiliyordu. Bir çift beyaz spor ayakkabı ve göğüslerinin arasındaki kıvrımın hemen üzerinde kalp şeklinde asılı duran ışıltılı bir elmas kolye ile görünümünü tamamlamıştı.

Saçının yarısını toplamış, yüzüne düşmesini engellemişti. Parmaklarım, bukleleri serbest kalsın diye o tokayı çıkarma isteğiyle seğiriyordu.

“Bu ne zaman oldu?” diye mırıldandı Oliver arkamızdan. Yeniden bir araya gelmemizden mi, yoksa büyüyüp bir kadına dönüşmesinden mi bahsettiğini anlamasam da yine de sinirlenmiştim.

“O sana göre değil,” diye çıkıştım.

“Yani o senin mi?” diye sordu.

“Bu seni ilgilen-”

“Kadınlar erkeklere ait değildir, Oliver ama evet. Braxton burada Maddox ile *birlikte*,” diye yanıtladı Addie benim yerime.

Gözlerimdeki sorularla ona baktım, o da dudaklarını kıpırdatarak, “Uyum sağla,” dedi. İçimde bir tedirginlik dalgası doluştu ama bu içgüdüye karşı gelerek onu dinledim. Üç adımla, onları arkamda bırakıp Braxton’ın önüne geçtim ve bir metre doksant santimlik boyumu kullanarak onu diğer bakışlardan gizledim.

Tek bir gülümseme bile içimi altüst etmeye yetti.. Kendimi kontrol etmeye çalışsam da yeniden burada, aile evimizdeydi. *Siktir.*

Aniden, “Güneş gibi görünüyorsun,” dediğimde gözlerim kocaman açıldı. “Demek istediğim, elbisen. Güneş gibi sarı... güneş ışığı gibi parlak. Evet. Öyle”

Gözlerindeki mavi o kadar berraktı ki başka yöne bakamadım. Bana bir kez, ardından ikinci kez göz kırparak, “Güneş gözlüğü takmak ister misin?” diye sordu.

Düzenleme
Ny.Ozlem

16

BRAXTON

Maddox'un dudakları bir gülümsemeyle aralandığında ayaklarımın altındaki zeminin sarsıldığını hissettim. Parıldayan dişleri ve sağ yanağının elmacikkemiğinin derinliklerine çökmüş o gamzesi... Bir anlığına elbisemin cebine -kullanışlı, değil mi?- uzanıp telefonumu çıkarmak ve onun fotoğrafını çekmek istedim.

Gülüştü o kadar güzel ve gerçektir ki kendi dudaklarımda beliren gülümsemeyi engelleyemedim. Tanrım, bir kereliğine bile olsa onunla tekrar gülümsemek harika bir duyguydu.

"Fazladan bir tane var mı? Kendiminkini kamyonette unuttum," dedi.

İki elimi de ceplerime sokarak iç kumaşı dışarı çıkardım. "Maalesef."

"Üzücü."

Bir anlığına görüş alanıma giren sarı saçlarından sonra Maddox'un arkasında Adalyn belirdi. Kardeşinin önüne geçip bana sırtıttı. Ruju ve allığı parlak pembe tonunda, uyumlu bir şekilde sürülmüştü.

Beni gergin hissettiren bir sesle, "Çok güzel görünüyorsun, B," dedi. "Beni burada öldürmemen için sana yalvarıyorum ama annem, babam ve benden başka kimse bu sahte buluşma olayını bilmiyor. Ve bu ne anlama geliyor biliyor musun?"

Artık gösteri zamanı.” Sanki bu onu fazlasıyla mutlu etmiş gibi görünüyordu.

Bunu o planlamıştı. Bu çok açıktı. İşbirlikçi, Huttonlar arasındaki en küçük kardeş. Ona ne kadar kızmak istesem de bunu asla başaramazdım.

Maddox kaşlarını çattı. “Ne? Ailemize yalan söyleyemem.”

Gözlerini devirip ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Gracie teyze hayatını kurtarmak için bile olsa sır saklayamaz. Jamie de ondan farklı değil. Onlara bu konuyu söylediğimiz an her şey ortaya çıkacaktır. Şimdi ya bunu burada yapar, herkesin tepkisiyle yüzleşirsiniz ya da sosyal medyada yapar; o zaman da sayısız arama ve mesajla başa çıkmak zorunda kalırsınız. Doğrusu, fotoğrafımızı yayınladıktan sonra seni yalnız bırakmalarına şaşırdım.”

Maddox ona sert bir bakış atarak, “Herkes senin kadar telefonlarına bağımlı değil, Addie,” diye homurdandı. “Beni bu konuda uyarmalıydın. Henüz bunun için hazır değiliz. “

Dudağımı ısırdım. “Herkes yalan söylemekten nefret ediyorum. Annenle babanın bu konuda bir endişesi olmadığına emin misin?”

“Kesinlikle. Cooper’a da buraya geldiğinde çenesini kapalı tutmasını çoktan söyledim.”

Maddox uzun ve derin bir nefes verdi. Kız kardeşinin omzunun üzerinden beni izliyordu. Tek kaşını kaldırdı. Ben de omuz silkerek seçimi ona bıraktım. Karşımızdaki insanlar onun ailesiydi, dolayısıyla bundan sonra ne yapacağımız onun kararı olmalıydı.

“Siktir. Peki,” dediğinde Addie heyecanla ellerini çırpıttı.

“O halde sizi baş başa bırakıyorum. Unutmayın, inandırıcı olmalısınız. Yoksa her şey boşa gitmiş olacak.” Aramızdan çıkıp

aceleyle -daha çok kaçıyor gibi- uzaklaşmadan önce bana göz kırptı.

“Ailemi ikna etmem gerçekten gerekli mi? İster inansınlar ister inanmasınlar, bu insanların beni nasıl gördüğünü değiştirmeyecek.”

Boğazıma yerleşen yumruyu yutup ona doğru bir adım attım. Aramızdaki mesafe yarı yarıya azaldığı için kendimi yürürken hissettiğim kadar güvende hissetmiyordum.

Onun tehditkâr, güçlü vücut yapısı benimkiyle karşılaştırıldığında minik görünüyordum. Gülmeden edemedim. Minik, kendimi tanımlamak için şimdiye kadar kullandığım bir terim değildi. Ancak dünyanın en ateşli erkeğinin huzurunda daha iyi bir tanım düşünememiştim.

“Başaramayacağından mı korkuyorsun?” diye sordum. “Sadece söyle. Karnım ağrımış gibi yaparım, böylelikle buradan sıvışabiliriz. Ancak bil diye söylüyorum, şu anda herkes bizi izliyor. Bir şey görmeyi bekliyorlar.”

Gözlerinin kenarları kısıldı ve aniden karşımda beliriverdi. Pekâlâ, ateşle oynayan bendim ama yine de hissettiğim şeyin korkuyla bir alakası yoktu.

Başımı geriye attım. Beni bekleyen gözlerini bulmadan önce bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Bakışlarındaki sıcaklık, neredeyse felç olmuşum gibi hissettirmişti. Bir elini yanağımı tutmak için kaldırdığında dizlerim titredi. Avucu tenimi sıcaklığıyla yakmasına rağmen yine de buz gibi titriyordum.

“Bunu kaldırabilirim. Peki ya sen?” diye karşılık verdi. Bir sonraki saniye başparmağını altdudağımın üzerinde gezdirip acı dolu bir nefes aldı. “Buraya gel, Kıvırcık.”

Hiç tereddüt etmeden emrine uydum. Dengemi sağlamak için ellerimi göğsüne koydum ve sert, gergin kaslarını hissetmemle bir iniltiyi bastırdım. Parmaklarım kendi kafalarına

göre hareket ediyordu. Bu anı göğüs kaslarını teker teker keşfetmek için harcadım. Ellerimi yukarı, yukarı ve daha yukarı sürükleyerek boynuna uzandım. Onu ensesinden tutup kendime çekerken ürperdiğini hissettim.

Etrafımızı saran merak ve şaşkınlık içindeki sesler hissettiğim duyguyu daha da harladı. Herkes bizi izliyordu. Ancak bu beni sadece işleri iyice ileri götürmeye teşvik etmişti. Sonuna kadar.

Dudaklarımızın arasında bir milim kadar kaldığında burnumu onunkine sürttüm. “Bunu inandırıcı kıl, Dox. Beni, sanki bana âşıkmişsin gibi öp.”

Boştaki eli yüzümün diğer tarafını kavradıktan sonra başımı geriye eğdi. Vücudu benimkinin kıvrımlarına mükemmel bir şekilde uydu ve ileri doğru atılıp dudaklarımızı bir araya getirdi. Aynı anda vücudumda beliren kıvılcımları hissettim. Dudaklarımdan başlayıp içten dışa yanıyormuşçasına tüm bedenime yayılmıştı.

Parmaklarımı onun tişörtüne geçirdim ve öpücüğü derinleştirdim. İlk öpüşmemiz. Sahte öpüşmemiz.

Sahte.

Bu kelime zihnimde defalarca kez tekrarlandı. Yine de o sesi görmezden geldim. Onu bir kutuya koyup kilitledim ve zihnimin derinliklerine gönderdim. Bu sahte olmaktan çok uzaktı. Maddox’un göğsü derin bir iniltiyle titrediğinde dudaklarına karşı inledim. Diliyle dudaklarımı ayırıp derinlere dalmadan önce açlıkla çıkardığım sesi yuttu.

Dudaklarımız hızla hareket ediyor, öpücük tutkulu ve çılgınca bir hal alıyordu. Yıllarca süren öfke, hayal kırıklığı ve ihanet; çocukluk aşkı ve özlemle savaşıyordu. Bunun sahte bir sevgi gösterisi olması gerekirken, çarşafı dolaşmış sessiz ve özel geceler için yaşanan bir şeye dönüştüğünü hissedebiliyordum.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırdığında neredeyse yere yığılacaktım. Sıcak, öfkeli nefesleri yüzüme çarptı. Gözbebekleri büyümüş halde bana dik dik bakarken boynumdan, yanaklarıma, oradan da kulaklarıma doğru bir kızarıklık yayıldı.

Yavaşça ve dikkatle, “İyi misin?” diye sordum. Gömleğinin kumaşına kenetlenmiş parmaklarım gevşedi ve onu bırakıp ellerimi yanlarıma indirdim.

“Değilim.”

Sırtımdaki bir el beni zıplattı ve Maddox’un gözleri benimkilerden ayrılıp omzumun üzerinden arkaya doğru baktı. O sırada kendimi toparlamaya çalışıyordum ama her yerim dağılmış durumdaydı ve kafam karmakarışık.

“Kendinize gelin, çocuklar. Her şeyi mahvedeceksiniz.” Gelen Cooper’dı.

“Geç kaldın,” diye homurdandı Maddox. Bir adım geri çekilip elini gömleğinin üzerinde yarattığım kırıksıklıkların üzerinde gezdirdi.

Cooper sırtımdaki elini çekmeden önce yavaşça sıvazladı. “Bence mükemmel bir zamanlama. Şu yüz ifadelerinizi düzeltin ve gidip sorunlarınızla ilgilenin. Belki birkaç gülümseme ya da aşk dolu bakışlar.”

Maddox homurdandı. “Tabii, baba.”

Bakışlarımdaki teşekkürü okuyabileceğini umarak Cooper’a dönüp gülümsedim. Beni kollarına alıp sarılmadan önce o da gülümsedi. Bu, *seni özledim* diyen bir kucaklaşmaydı ve bunun tadını çıkardım.

“Burada olduğun için mutluyum, Brax” dedi.

Cooper, Maddox kadar uzun olmasa da yüzüne bakmak için başımı yukarıya kaldırmam gerekti. Geri çekilip karnına hafifçe vurmadan önce yüzümü göğsüne gömdüm.

“Aynı şekilde, Cooperoni.”

“Sohbet etmek için biraz daha zamana ihtiyacınız var mı, yoksa herkese merhaba demeye hazır mısın, Braxton?” Maddox homurdandı. Kaşlarımı çattım.

“Doğru. Arkadaşıma merhaba demek istemem benim hatam.”

“Daha sonra dedikodu yapmak için bolca vaktin olacak.”

“Dedikodu mu? Pislik gibi davranıyorsun. Özellikle on-”

“Özellikle ne?” diyerek sözümü kesti.

“Ondan sonra.”

“Neyden sonra? Öpücükten mi?” Başını sallayıp midemi bulandıracak şekilde güldü. “Rol yapıyorduk. Bundan sonra ne yapmamız gerektiğine odaklanmanız gerekiyor. Üzerimize gelecekler. Hikâyemiz oldukça zayıf.”

“Tamam, sakın ol. Kendini topla, Dox. Aksi halde çöküşünün tek sorumlusu sen olacaksın,” dedi Cooper sert bir ses tonuyla.

“O halde tüm baskıyı üzerimden alacak mısın? Yoksa sadece omzumdaki melek olmak için mi buradasın?”

Cooper dudaklarını birbirine bastırıp kaşını kaldırdı. Bizden sadece iki yaş büyük olmasına rağmen çocuğunu gevezelik ettiği için azarlamaya hazır bir babaya benziyordu. Olgun tavırları onu iyi tanımayanlar için rahatsız edici olabilirdi. Yine de sevmediğimi söyleyemezdim.

“Tavırlarına dikkat et. Arkadaş olmaktan başka bir şey olmak için burada değilim. Kimsenin baskıyı senden almasına ihtiyacın yok. Sadece planınızı inandırıcı hale getirin. Birbirinizi tekrar gördünüz ve denemeye karar verdiniz.”

“*Bu mu* inandırıcı?” sordu Maddox inanamaz bir şekilde.

“Neden olmasın? Sekiz yıl oldu. Zaten ikinizin arasındaki hikâyenin tamamını bilmiyorlar. Sadece bir kısmına hâkimler.”

“Cooper haklı,” dedim. Maddox’un yoğun bakışlarının beni tereddüte düşürmesine izin vermeden devam ettim. “Ama burada fısıldayarak ne kadar uzun süre kalırsak, o kadar çok soru soracaklar.”

Sonunda sert bir kahkaha atıp başını sallayarak pes etti. “İyi. Tamam. Ama eğer bu başarısız olursa...”

Hem ona hem de kendime, “Olmayacak,” diye güvence verdim.

Cooper, Maddox’un omzuna hafifçe vurup yanımızdan geçmeden önce bana yarım bir gülümsemeyle baktı. Addie bahçenin bir yerinden adımı haykırıyordu. Ancak tenimin altında uğuldayan sinirler yüzünden dediği hiçbir şeyi anlamamıştım.

Bu Maddox’un ailesiydi. Bir zamanlar buradaki herkesi kendi ailemden sayıyordum. Gerçeği bilmeyi hak ediyorlardı. Ancak bu benim ne hissettiğim ve düşündüğümle ilgili değil, Maddox’a yardım etmekle ilgiliydi. Eğer gerçeği sır olarak saklamak bunun gerçekleşmesini sağlayacaksa, o halde bunu yapacaktım.

“Hazır mısın?” diye sordum.

“Ne kadar hazır olabilirsem.” Parmaklarını benimkilerin arasından geçirip elimi sıktığında parmaklarım karıncalandı. Zihnimi okumuş gibi, “Bunu en sonunda aşacaklar. Yalan söylediğin için kendini suçlu hissetmene gerek yok,” diye ekledi.

Bakışlarımı kenetlenmiş ellerimize indirdim. Onunkiler nasırlı ve sıcacıktı. Benimkini yutarak parmaklarımı çok kırılgan gösteriyordu.

Omuzlarımı dikleştirip gülümsedim. Sonra kalabalığa dönmelerini bekleyip yanına dururken parmaklarını daha sıkı tuttum. Cevap olarak tutuşunu sıkılaştırdı.

Avlunun sol tarafından yavaş bir alkış sesi duydum. Artık daha olgun ve daha kaslı görünen Jamieson Bateman'ın bir sırtıyla bizi izlediğini fark ettim. Yanındaki babası ve erkek kardeşi ise herkesten daha şok olmuş görünüyorlardı. Onları suçlayamazdım.

“Gördün mü? Sana söylemiştim. Öyle değil mi, baba? Bir gün bir araya geleceklerini söylemiştim. Bana yüz dolar borçlusun,” dedi Jamie keyifle.

Dudaklarımın kenarı seğirdi. “Bu bahsi ne zaman oynadın? Onuncu sınıfta bana çıkma teklif edip reddedildikten önce mi sonra mı?”

Parlak mavi gözleri keyifle parladığında bakışı beni neredeyse yerime sabitledi. Jamie her zaman şakacı bir tip olmuştu ve bunca zaman geçmesine rağmen bu özelliğini kaybetmemiş olmasına sevinmiştim.

“Sonrasında. Seni başka bir adama göndermeden önce şansımı denemek zorundaydım.”

“Hepimiz ona bunun uzak bir ihtimal olduğunu söyledik. Sen ve Maddox... Sizin çocukluğunuzdan beri beraber olmanız gerekiyordu,” diye katıldı Maddox'un teyzesi. Ava ile bize doğru yaklaşırken sesi ağlayacakmış gibi çıkıyordu. Gracie'ye baktım ve ifadesindeki saf mutluluk karşısında içimde oluşan suçluluk duygusunu bastırmak zorunda kaldım. “Nasıl da büyümüşsün!”

Söyleyecek bir şey bulamayıp zayıfça güldüm ama Maddox benden önce davrandı.

“Bir de bana sor. Onu ilk gördüğümde neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum. O her zaman güzeldi ama sikeyim, şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem kadın o.”

Açık sözlü cümleleri karşısında nabzım hızlandı. Başparmağı elimin üstünde ateşten bir yol çiziyordu. Ciğerlerim o kadar sıkışmıştı ki, ona bakarken bayılacağımdan korkuyordum. Keskin çene hatları ve o güzel profiliyle dergilerin kapağına layık bir şekilde yanımda duruyordu.

“Dox,” diye soludum.

Beni görmezden gelip devam etti. “Bu doğru. Onu geri istediğime karar vermek için tek bir bakış yeterliydi.”

Gracie rüyadaymış gibi, “Bu çok romantik,” dedi. “Peki, annenle baban bunu biliyordu ve bana söylemediler mi?”

Maddox beni kendi vücudunun önüne aldı ve birbirine bağlı olan ellerimizi karnıma yasladı. Belimi saran kolunun ağırlığı sayesinde rahatlamıştım. Bu şekilde durmak çok doğal geliyordu. Bu aydınlanma karşısında zihnimde uyarı çanları çalmaya başladı.

Yüzünü saçlarıma bastırıp derin bir nefes aldığını duydum. Saçlarımı mı kokluyordu?

“Biz bunu dünyaya duyurmaya hazır olana kadar onlardan bunu kendilerine saklamalarını istedik. Nasıl olduğunu biliyorsun,” diye cevap verdi teyzesine.

“Doğru bir karar. Basın acımasız olabilir,” diye ekledi Tyler.

Gracie, Ava’ya döndü ve kolunu tutarak onu kendine çekti. “Bu çok heyecan verici. Maddox’un kayıp parçası geri döndü.”

Ava’nın gözleri benimkileri bulduğunda gözlerim bastırıldığım yaşlar yüzünden yanmaya başladı. Gülümsemesi gerçek, saf ve güven vericiydi ama dengemi kaybettiren şey yanımdaki oğlunun sözleriydi.

Söylediği üç kelime, neredeyse dizlerimin üzerine düşmemi sağlayacaktı.

“Evet, geri döndü.”

MADDOX

On yedi yaşında

Etrafım takım arkadaşlarımla çevriliydi ama benim gözlerim onun üzerinden ayrılmıyordu. Her zamanki gibi.

Braxton dumanla kaplı odanın köşesindeki armut koltukta kıvrılmış oturuyordu. Yanağını omzuna bastırmış, bir takım arkadaşına tatlı bir gülümsemeyle bakarken bacaklarını yukarı çekip altına sıkıştırmıştı. Çocuk da ona sırttı ve onun kahkahasının kulaklarımda yankılanarak göğsümü sarıp sarmalamasına neden olan bir şey söyledi.

Brody koluma yumruk attı. “Beni dinliyor musun, dostum?”

Avucumdaki nemli bira şişesini daha sıkı tuttum. “Hayır.”

“Siktir git, adamım,” diye homurdanırken sözcükleri geveliyor gibiydi.

Bugün doğum günü olduğu için buradaydık. İçiyorduk ve misafirlerin sigara içmesini izliyorduk, ayrıca takımımdaki tek bir oyuncunun bile pisliğe dokunmadığından emin oluyorduk. Brody’nin babası koçumuzdu ve çoğu zaman sert biri olmasına rağmen, bu partiyi onayladığını biliyordum.

Braxton’ı davet etmiştim çünkü cuma geceleri bize aitti. Üstelik onsuz burada saatlerce yalnız kalma düşüncesi bana kahrolası bir ceza gibi gelmişti. Ben Brody’nin doğum gününü

kutlarken, takım arkadaşlarımdan birinin onun yanına gideceğini bilseydim belki de ilk etapta gelme zahmetine girmezdim.

Söz konusu Braxton olduğunda kuralları biliyorlardı. Bundan sonra ne olacağı Collins'e kalmıştı.

Onlara doğru yalnızca bir adım atmayı başarabildiğimde, Brody kendini önüme attı ve bira nefesinin kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı. "Hayır. Olmaz," dedi.

"Ah, olacak." Kenara çekildiğimde beni takip etti. Sert bir nefes dudaklarımı ayırdı. "Yolumdan çekil." Sesimi tatlılaştırdım. "Lütfen."

Gülümsedi. "Hayır. Sakinleşmen gerek. O sadece bir kız. Burada Maddox Hutton ile takılmaya bayılan en az on kişi var."

Vücudum ürperdi. "Hayır, teşekkürler."

Takımımın ve diğer herkesin bildiği kadarıyla bâkir olmaktan oldukça uzaktım ve bunu böyle sürdürmeyi planlıyordum. Gerçeği bilselerdi, bununla yaşamama asla izin vermezlerdi.

Ellerini havaya kaldırıp kırmızı bardağındaki sıvıyı çalkaladı ve sıvı dudağının üzerinden ayakkabılarına döküldü. İnledi. "Bana ne yaptırdığına bak, deli herif. Bu bizzat Tanrı'nın yolladığı bir işaret. Oraya gitme."

Kolumu uzatıp biramı göğsüne doğru itmeden önce, "Oraya gidiyorum," dedim. Birayı elimden aldı.

"Bunu senin için tutmamı mı istiyorsun, yoksa..."

"İç ya da çöpe at. Umurumda değil."

Omuz silkti ve geri çevirmeden önce dudaklarına götürdü. Sirtına vurup onu orada bırakırken bu hareketim ısınan köpükten boğulmasına, ardından da birkaç kez öksürmesine neden oldu.

Adımlarım hızlıydı ve ikisine yaklaştıkça kanım daha da kaynıyordu. Elbette Collins kendi koltuğunun üzerinde

oturuyordu ama eğer konuşacak mesafedeyse, hâlâ ona oldukça yakın olduğunu söylemek mümkündü.

“Aslında Avustralyalı bir çoban köpeğim var. Oldukça sevecendir. Sanırım seni severdi,” dedi Collins, kendinden emin bir tavırla. Aptal.

Çenem o kadar kasılmıştı ki kırılan kemiklerin çatırdamasını duymayı bekliyordum.

Braxton sırttı. “Ah, kaç yaşında? Çobanlar benim en sevdiğim eğitim köpeği türüdür.”

“Eğitimi hakkında bir fikrim yok ama Collins tam bir köpektir,” diye sözünü kestim. “Soyunma odasındaki konuşmalarını duymalısın.”

Braxton kaşını kaldırdığında gözleri benimkilerle buluştu. Diğer yandan Collins bana hemen siktirip gitmemi istemiş gibi bakıyordu. Duygularımız karşılıklıydı, bu yüzden cevap olarak sadece sırtlamakla yetindim.

“O şeyde bana da yer var mı, Kıvırcık Patates?” diye sordum Braxton’a ama çoktan yanına doğru yürümeye başlamıştım bile. O cevap vermeden kendimi pufun üzerinde buldum. Bu şekilde ikimize de yetecek kadar yer olmadığı açıktı ama bunun kolay bir çözümü vardı.

Bir kolumu sırtına dolayarak elimi benimkiyle temas eden uyluğunun altına kaydurdım ve onu kucağıma yerleştirdim. Bir an kasılsa da başının arkasını öptüğümde rahatladı. Collins’e hiç de utanç duymadığım sahiplenici bir bakışla bakarken, elimi kalçasına koyabilmek için kolumu ona doladım.

“Böylesi daha iyi,” diye mırıldandım.

Collins gözlerini devirip kollarını göğsünde kavuşturdu ama hiçbir şey söylemedi. Eğer söyleseydi sonu iyi olmazdı.

Takımdaki ilk gün, onları kızımdan -en iyi arkadaşım- dan- uzak durmaları konusunda uyarmıştım. Eğer benim etrafımda dolaşıp bir şeyler denerlerse ne olacağını anlatmıştım. Braxton'ın kollarımda olması, yaptığığın sonucunu almasını imkânsız hale getirdiği için şanslıydı.

Bununla daha sonra.

Parmaklarımla okşamamak için kalçasındaki elimi yumruk haline getirdim ve hafifçe vurdum.

“Bu kadar uzun süre ortalıkta olmadığım için üzgünüm. Brody muhtaç bir doğum günü çocuğu,” dedim mırıldanarak.

Yavaşça kahkaha attı. “Sorun değil. Collins iyi bir arkadaş. Ona kötü davranma.”

“Kötü davranmadım.”

“Davrandın.”

Kulağının arkasına, “O daha kötüsünü gördü,” diye fısıldadım.

Siktir. Sanırım vücudu ürpermişti. Hayır, ürperdiğine emindim.

“Neyden daha kötüsünü görmüşüm? En iyi arkadaşınla konuşmamın mı? Fazla koruyucu olmanın mı?” diye sorarken sesi gergindi.

“Dört P’yi gururla taşıyorum, güzel bebeğim.”

“Dört P mi?” diye sordu Collins, neredeyse öksürüğünde boğulmak üzereydi.

Başımı armut koltuğa yasladım ve bakışlarına soğuk gözlerle karşılık verdim. “Evet. Korumacı, paylaşmayı sevmeyen, gururlu ve ağzının payını vermeyi bilen.”*

“İsa aşkına,” diye mırıldandı Collins.

* Bahsi geçen kelimelerin her birinin orijinal dilinde “p” harfiyle başlaması sonucu kelime oyunu yapılmıştır.

Braxton bacağıma bir çimdik attı ve omzunun üzerinden bana baktı. Onun azarlayan kaşçatışını gördüğümde dudaklarım bir sırtışıyla aralandı.

“Bir gün yüzünü yumruklatacaksın,” dedi.

“Bunu düzinelerce kez yaşadım. Daha sonra benimle ilgilenmek için yanımda olduğun sürece her seferinde buna değecek.”

Sözlerim samimiydi ve yanakları renklendiğinde onun da bunun farkında olduğunu biliyordum. Üslubumu yumuşatmam gerektiğini bilmeme rağmen bu gece ona karşı aşırı derecede flörtözdüm.

Yakın arkadaşlardık. O bir erkek arkadaş istemiyordu ve ben de duygularım yüzünden arkadaşlığımızı mahvetme riskini göze alamıyordum. Ancak bazı nedenlerden dolayı, bunları kendime hatırlatmak her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Özellikle onu başka bir erkekle gördüğümde.

Şu an doğru zaman değildi. Gelecek yıl Ulusal Hokey Ligi'nde oynayacaktım ve o da veterinerlik okuluna gidecekti. Önümüzdeki birkaç yılın istediğim gibi olmayacak olması beni öldürüyordu. Takıma girmeyi ertelemeyi düşünmüştüm ama bu bana onunla geçireceğim tek bir yıl daha kazandırırdı. Bu süre içinde neler olabileceğini kim bilebilirdi ki? Sadece kaçınılmaz olanı inkâr etmiş olurum.

Hayır, geriye kalan tek çözüm, nereye gidersem gideyim bana yakın bir okul bulmasını ummaktı. Eğer olmazsa...

Bu kadarı yeterliydi. Henüz bunu düşünmek istemiyordum.

Collins, “Brody nereye gitti?” diye sorarken sesi kulağımda boru gibi yankılanıyordu.

Yüzümü Braxton'ın saçlarına gömüp gözlerimi yumdum ve sarhoş takım arkadaşımı bulma görevini üstlenmesinden

önceki anın tadını çıkardım. Bu kız kendi iyiliği için fazla iyi kalpli olabilirdi.

“Muhtemelen üst kattadır. Bilmiyorum,” diye mırıldandım.

Braxton, “Yardım etmeliyiz,” dediğinde iniltimi bastırdım.

“Eve gitmeden önce durup Lucy’nin yerine uğrayabiliriz diye düşündüm. O kedinin hâlâ arka tarafta takılıp takılmadığına bakardık.”

Braxton neşelendi. Gözleri artık kalbimin daha hızlı atmasını sağlayan keyifli bir macera duygusuyla parlıyordu. Bir gün her sabah bu duyguyla uyanmayı ve her gece bu duyguyla uykuya dalmayı umuyordum.

“Evet! Hadi bunu yapalım. Şimdi mi? Şimdi gidebilir miyiz?” diye kıvranmaya başladı, sanki cıyıklamamak için kendisini tutuyormuş gibi görünüyordu ama yine de buna engel olamadı.

Ona o kadar geniş gülümsedim ki yanaklarım yanarken başımla onaylamak zorunda kaldım. Birkaç saniye sonra dudaklarımı hızla yanağına bastırdım.

Braxton Heights bir gün benim sevgilim olacaktı ve bu gerçekleştiğinde onu asla bırakmayacaktım.

Sonsuza kadar birlikte olacaktık.

Düzenleme
Ny.Ozlem

18

MADDOX

Günümüz

Babam beni bulduğunda, güvenli olduğunu düşündüğüm mutfak penceresinin arkasından Braxton'ın hayatımdaki tüm önemli kadınlarla birlikte gülmesini izliyordum. Alexander'ın ofisinden sonra babamla birbirimizi görmemiştik. Üstelik aramalarından da kaçınıyordum. Bundan dolayı üzgün hissedecek değildim. Arkamdan bütün bunları planlamışken üzgün hissedemezdim.

Ona bakmaya tenezzül bile etmeden, “Braxton'ın şehre döndüğünü ne zamandır biliyorsun?” diye sordum.

Yanıma yaklaşıp arka bahçeye yönelttiğim bakışlarımı takip etti. “Emlakçı bulduğu ve kliniği için bir bina aramaya başladığı andan beri. Adam'ın hokey sahasını ve teyzenin dans stüdyosunu bulmalarına yardım eden aynı kişiyi seçtiğini bildiğini sanmıyorum.”

“Yani sana Adam mı söyledi?”

Cooper'ın babası ve annemin üniversiteden beri en yakın arkadaşı olan Adam pek dedikodu yapan bir tip değildi. Ancak Gracie teyzemin Braxton'ı gördüğünde yüzünde açıkça beliren şoka bakılırsa, onu elemekte sakınca yoktu.

“Braxton onu aradığında, emlakçı Dexter ile öğle yemeği yiyorlarmış. Bunda kötü niyetli bir şey yok. Sadece iki arkadaşın

sohbeti. Emlakçı, Adam'ın kızı tanıyıp bana söyleyeceğini bilmiyordu.”

“Haftalardır burada olduğunu biliyordun.”

“Biliyordum.”

“Ve bana söylemedin.” Dudaklarımdan dökülen sözler tadı kadar keskindi.

“Evet, söylemedim.”

Dönüp onunla yüz yüze geldim. İhanetin bütün hücrelerime sızdığını hissediyordum. Bana bakarken kaşlarını çatıyor ama güçlü duruyordu. Özür dilemiyor ya da bana bunun yanlış olduğunu bildiğini söylemiyordu.

“Neden? Bana söylemen gerekirdi, baba.”

“Ne yapacaktın peki? Gittiğinden beri adını bile söylemeye izin vermedin. Bir önemi olmayacağını düşünmeme rağmen neden sana onun geri döndüğünü söyleyecektim ki?”

“Çünkü o Braxton. O her zaman beni ilgilendirecek,” diye çıktım ve öfkeli elimi başımın üstüne doğru ittim. “Sana kızsam mı yoksa ağlasam mı, bilemiyorum. Beni hazırlıksız yakaladın. Şimdi o burada ve ben dönüp kaçamıyorum. Bunun yerine ona sarılmam, onu öpmem gerekiyor. Sanki geçmiş unutulmuş gibi ve-”

Aniden iki dövme kolun arasında sımsıkı bir kucaklamayla sarmalanmıştım. Boğazımda bir yumru oluştuğunu hissedebiliyordum. Babam her zaman açık ve duygusal bir adamdı ama sarılmak pek sık yaptığımız bir şey değildi. O yüzden bunu, bu anı hiç düşünmeden kabul ettim.

“Hiçbir zaman ciddi bir ilişkin olmadı, Maddox. Yirmi altı yaşındasın ve beş yaşından beri o kıza tutunduğun çok açık. Annen ve ben... senin için endişeleniyoruz. Braxton'ın döndüğünü duyar duymaz bunun bir işaret falan olduğunu sandım.

Ona kendi başına gitmeyeceğini biliyordum. Eğer öğrendiğimde sana söyleseydim, çeneni kapatır ve hepimizi bu konu hakkında bir daha konuşmamaya zorlardın.”

“Bunun yerine bizi zorlamaya mı çalıştın?”

İç çekti. “Sana söyleyerek doğru şeyi yaptığımı sanıyordum ama yanılmışım. Seni kırdığım için üzgünüm. Eğer Alex’e gidip planın işe yaramadığını söylememi istiyorsan bunu yaparım. Gizlilik sözleşmesini geçersiz kılar, başka bir çözüm buluruz.”

Yutkunup başımı sertçe iki yana salladım. “Hayır. Çoktan bu işin içine girdik.”

Üstelik onu bir daha asla görememe düşüncesi... siktir. *Ona daha şimdiden alışmıştım.* Geride bıraktığı yaraları tekrar deşmeye başlamıştı. Görünüşe göre, hiç kapanmayan yaraları.

Artık geri dönemezdik. *Ben* dönemezdim.

“Bir hata yaptım. Sonuçlarına katlanacağım.”

Başımı sallayıp geri çekildim ve gerilmiş kaslarımı gevşetmek için omuzlarımı çevirdim. “Annem ve Addie de diğer herkesi bu karışıklığa sürüklediler.”

“Annen bu konuda umutlu. Belki bu da benim hatamdır.”

“Aramızdaki şeyin gerçek olacağını düşünüyor, değil mi?”

Babam yapmacık bir şekilde gülümsedi. “Onun nasıl olduğunu bilirsin. Kız kardeşinin de. Onlar çöpçatanlık elmasının iki yarısı gibiler.”

“Bütün bu tiyatro sona erdiğinde hayal kırıklığına uğrayacaklar.” Braxton ve ben kendi yollarımıza gittiğimizde kalplerini kırdığım için bok gibi hissedecektim.

“Üstesinden geleceklerdir.”

O da en az benim hissettiğim kadar emin değilmiş gibi konuşuyordu. Sekiz yılın ardından benim ve Braxton’ın birlikte

olma ihtimalini aşamadılarsa, bunu aşabilecekler miydi? Pek olası görünmüyordu.

Bahçedeki hareket beni tekrar pencereden dışarı bakmaya yöneltti ve sanki içimdeki bir düğmenin açılması gibi aniden öfkeyle doldum. Jamie'yi, eli Braxton'ın kolunda, masadan bir bardak limonata alırken görmek beni kapıya yöneltti.

Babam arkamdan alçak sesle gülerek, "Yumruk yok," diye seslendi.

Parmaklarımı esnettim. "Jamie'den bahsediyoruz. Eğer yumruk yerse, bunu hak ettiği içindir," diyerek koca gövdemle kapıyı ittim ve dışarı adım attım.

Jamie, "Seni son gördüğümde bu yana boyun mu çekti? Yemin ederim eskiden daha uzundun," diye takıldı. Kuzenimin yüzünden o gülümsemeyi silip atmak ve üzerinde tepinmek istiyordum.

"Bence senin boyunun uzamış olması daha mümkün. Amerikan Kolej Sporları Kurumu'ndaki en uzun top tutuculardan biriydin, değil mi?" diye sordu Braxton.

Onun yanına yürürken adımlarım sendeledi. Sorusu gururumu paramparça etmişti. Benim kariyerimi takip etmemişti ama kuzenleriminkini etmişti. Çenemi sıkılmış savaşıma giderken kıskançlık bütün benliğimi ele geçiriyordu.

"Beni takip mi ediyorsun, tatlım?"

Elini Braxton'ın kolundan çekerken kuzenimin çıkardığı iniltinin tadını çıkararak omzumu onunkine çarptım. *Güzel, umarım acıdır. Tatlımı, sikerler.*

Braxton başını kaldırıp sert bakışlarına karşılık verdi. "Bu çok kabaydı."

Yavaşça tek kaşımı kaldırdım. “Kaba mı?”

Jamie, “İçinde bir defans oyuncusu var, deli herif,” diye şaka yaptı.

Braxton, Jamie’yi görmezden gelerek, “Buraya doğru öfkeli bir boğa gibi hücum etmenin bir nedeni var mı?” diye sordu. İçimdeki mağara adamı buna bayılmıştı.

“Burada benimlesin,” diye hatırlattım Braxton’a. Sonra kuzenime dönüp dik dik baktım. “Ona bir daha dokunma.”

“Evet, burada kiminle olduğumu biliyorum. Ayrıca şu anda onun götlük yaptığının da farkındayım,” dedi Braxton sertçe. Ona dönüp baktığımda, bir elini kalçasına yerleştirmiş halde kaşlarını çatarak bana baktığını gördüm.

Kalçasında duranın kendi elim olmasını hayal etmiyormuş gibi davranarak kaşlarımı çattım. “Eğer bir kızla birlikteysem ona dokunabilen tek kişi ben olurum. Eğer sana Jamie gibi dokunan başka bir adam olmuş olsaydı onu dövüp kahrolası yere sererdim.”

Jamie uzaklaşmadan önce, “Ne kadar da şanslıyım,” diye homurdandı. Ya da en azından homurdandığını düşündüm. Kontrol etmek için dönüp ona bakmadım.

Braxton da bakmadığında neredeyse zaferle göğsümü yumruklayacaktım. Yüzündeki kaslar gerilip bana doğru öfkeli bir adım attığında bile, zafer sırıtışımı bastırmak zorunda kaldım.

Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi, “Paylaşmayı sevmeyen tarafın eskisine göre daha da güçlenmiş,” dedi.

Başını bana bakmak için kaldırınca ben de çenesini başparmağımla işaretparmağım arasına alıp nazikçe tuttum. Dudaklarından düşen yumuşak nefesi kotumun içindeki aletimin zonklamasına neden oldu.

“Paylaşmayı sevmeyen mi? Ah, bebeğim. Paylaşmayı sevmekle ilgili daha hiçbir şey görmedin.”

“Peki, az önce olan neydi? Kıskançlık mıydı?”

Bir adım daha yaklaştım, elimi çenesinin üzerinde kaydurdım ve yanağını avucumun içine aldım. Şu anda bana sanki Jamie ya da çevredeki herhangi biri değil de gördüğü tek kişi benmişim gibi bakması göğsümde garip hislerin belirmesine neden oluyordu. Geri adım atmamı ve bugünü sonlandırmamı sağlayacak kadar korkmama neden olan türden hislerdi. Bunun yerine, aramızda kalan son adımı da kapattım. Kendimi ona yasladığımda kalbimin düzensiz atışını hissetmemesini umuyordum.

Rol yapıyor olmamız gerektiğinin farkındaydım ve belki de bana bunları yapmaya devam etme güvenini veren de buydu. *Ona dokunmaya ve onunla flört etmeye devam etme güvenini veren.* Eğer her şey sahte bir ilişki uğruna yapılıyorsa... bunlar hiçbir anlam ifade edemezdi. *Değil mi?*

Nefeslerimiz birbirine karışana kadar başımı eğip sesimi alçalttım. “Diyelim ki kıskançlıktı. Ne olacak?”

Geri adım atmadan önce, “En az gençliğimizdeki kadar kör olduğunu söylerdim,” diye fısıldadı ve elimi yüzünden çekmeye zorladı.

Yanımdan geçip eve geri dönerken ağzım acı bir hayal kırıklığıyla doldu. Veranda kapısını açıp içeri girmesini izlerken kafam karışmıştı. Hem de çok karışmıştı.

Cooper yanıma yaklaşırken, “İki ay dayanabilecek misin?” diye sordu. Sözleri yargısızdı. Pislik bizi dinlemişti.

Duygusal olarak tükenmiş hissederek sadece omuz silkmekle yetindim. “Bırak ayları, iki *haftayı* bile atlatabilir miyim, bilmiyorum.”

“Fazla seçeneğiniz yok gibi görünüyor.”

“Çok teşekkürler.”

Eve bakarken derin bir nefes aldı. “Onu affetmen için ne gerekecek? Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, babasının yaptıklarından çok kaçıp gittiği için kırgınsın. Bunu bana defalarca kez itiraf ettin. Lanet olsun, uzun zaman boyunca bir daha hiç hokey oynamayacak olsan bile, o yanında olduğu sürece mutlu olacağına ikna olmuştum.”

“Artık bunun bir önemi var mı?”

Ciddi misin dercesine bir bakış attı. “Geçmiş ait olduğu yerde bırakılsaydı ve yolumuza devam edip yeni anılar yaratabilseydik, her şeyin ne kadar harika olacağını hiç düşünmüyor musun? Tekrar üç silahşörler olabiliriz. Bunu istemez misin?”

Hayal kırıklığıyla dudaklarımı birleştirdim. “Ne istediğimi bilmiyorum.”

“Hadi ama,” diye üsteledi.

“Bak, inatçı bir göt gibi davrandığımın farkındayım ve belki de benim iyi olduğum şey bu. Ya da belki sadece kendini koruma konusunda iyi bir anlayışa sahip bir adamım. Seni seviyorum, dostum. Ancak sen benim ne hissettiğimi anlamıyorsun.”

Söylediklerime inanıyormuş gibi görünmeyince içten içe üzüldüm. “Anlamıyor muyum? Hah. Bu çok komik çünkü o gün ben de çok şey kaybettiğimi hatırlıyorum. Senin yaptığın gibi onun benden uzaklaşmasına izin vermedim.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum sıkılı dişlerimin arasından.

Cooper eliyle dudaklarını sertçe ovuşturdu. Bu, onun hayal kırıklığını dizginlemeye çalıştığını gösteriyordu. Duygularla hareket etmezdi ve her zaman odadaki en akli başında kişiydi.

Sinirlerine bu kadar kolay dokunabilme yeteneğine sahip olmayı iltifat olarak mı algılamalıydım, bilmiyordum.

“Belki de onun her şeyi bir kenara itmesine izin verdiğin için kendine duyduğun kırgınlığı bastırıyorsun ve bu da ikinizi yola devam etmekten alıkoyuyor.”

Bunu söylerken kendine olan inanmışlığı kahkaha atmama sebep oldu. “Tanrı’ya şükür Psikoloji okumadın,” dedim gülüşümün arasından.

Gülümsemesi sempatikti ve bundan nefret ediyordum. “Evet, belki şu anda sadece deli gibi konuşuyorumdur.”

Ortamı yumuşatmak için zayıf bir çabayla, “İlk seferin değil,” dedim hafifçe.

Bir elini omzuma koyduğunda gülümsemesi daha rahat bir hal almıştı. “Eğer gerçekten konuşmak istersen burada olduğumu biliyorsun. Her zaman. Beni İsviçre olarak düşün. Daima tarafsız bölge olacağım.”

“Bunun için minnetarım.”

Adalyn yüksek arkalıklı hasır sandalyedeki yerinden, “Cooper! Bir saniyeliğine buraya gel!” diye seslendi. Ona baktığımda gözlerinin üzerimizde olduğunu fark ettim, telefonunu havada sallıyordu.

Cooper’a bakıp homurdandım. “Kolay gelsin.”

“Muhtemelen yolculuğu için ona daha fazla tavsiye vermemi istiyor.”

“Ona gitmemesini söyleyeceğini sanmıyorum.”

Bir kahkaha attı. “Bunun işe yaramayacağını biliyorsun.”

“Denemeye değer.”

“Dizginleri biraz gevşet, dostum. O akıllı bir kız. Kafasının içi çılgın düşüncelerle dolu olsa bile.”

Addie söz konusu olduğunda dizginleri gevşetmek benim için kolay bir iş değildi ama söylediklerine karşı çıkmadım. Aileden olmayabilirdi ama onu benim kadar iyi tanıyacak kadar uzun süredir etrafımızdaydı.

“Tavsiyen için minnetarım. Ayrıca bugün geldiğin için de teşekkür ederim. Bu, annem için dünyalara bedel.”

Genişçe sıırttı. “Sadece annen mi? İtiraf et, sana harika bir tavsiye vermek için burada olduğumdan dolayı mutlusun, Maddog.* Söz veriyorum, senin minnettar bir tip olduğun fikrini etrafa yaymayacağım.”

Gözlerimi devirerek yanağını sertçe okşadım. “Sana tokat atmadan önce siktirip git.”

Bir kahkaha atıp geri çekildikten sonra ellerini havaya kaldırdı. “Rica ederim. Ne zaman bana ihtiyacın olursa buradayım.”

Verdiği söz üzerine teşekkür edercesine başımı eğdim. O da abartılı bir iç geçirişin ardından kız kardeşimin olduğu yöne ilerlemeye başladı. O gittikten saniyeler sonra kendimi konuştuğumuz şeylerin ne kadar gerçek olduğunu düşünürken buldum.

Söyledikleri doğru muydu? Kendimi *ondan* nefret ettiğime inandırmaya çalışıyordum fakat aslında olup bitenler yüzünden kendimden mi nefret ediyordum?

* Karakterin ismi olan Maddox'u, kuduz köpek anlamına gelen mad dog ile değiştirerek kelime oyunu yapılmış.

BRAXTON

İki gün sonra, adını hiç duymadığım bir kulübün terli VIP bölümünde Vancouver Warriors'ın ilk tur galibiyetini kutluyordum. Yanıp sönen ışıklar, müstehcen danslar ve derin erkek kahkahalarından oluşan bir karmaşa vardı. Benim ise tek dileğim evde olmaktı. Ancak Alexander Torello bir şey yapmanızı emrettiğinde onu sorgulamadan yapmanız gerektiğini öğrenmiştim. *Özellikle de bir anlaşmanız varken ve bencil babanız başınıza bela olmuşken.*

Üniversiteden beri kulübe gitmemiştim. O zamanlarda bile gerçekten eğlenmeye zamanım olmamıştı. İş deneyimi kazanmam için beni işe alan küçük hayvan kliniğinde geçirdiğim mide bulandırıcı kurslar ve sınavlardan vakit bulduğumda, eğlencenin gerçekten bir öncelik olduğu söylenemezdi. Ancak vakit ayırmış olsaydım bile, en yeni Ulusal Hokey Ligi video oyunundaki sıralamalarından şikâyet eden profesyonel oyuncularla bir kulübün VIP bölümünde takılmaya davet edileceğim söylenemezdi.

Bu benim için tamamen yeni bir alandı ve kendimi biraz yabancı hissettiğimi kabul etmekten çekinmiyordum.

“Bu yıl puanlama tarafından mahvolmayan tek kişi Hutton. Bana nasıl seksen verirler? Hayatta olmaz!” Oyunculardan biri kanepenin diğer ucunda öfkeyle bağırıyordu. Biraz sert ve

kaşındırıcı gibi görünen kalın, gür sakalıyla koyu mavimsi mor gözleri vardı.

Maddox kısık bir kahkahayla yanımda sarsılıyordu. Kolunu omzuma atmıştı ve çıplak kolları boynumun etrafına sarılıydı. Bu gece giydiği dar kollu siyah tişört üzerine biraz *fazla* oturmuştu. Kollarındaki tüm sıkı kasları gözler önüne seriyordu.

Daha önce beni kucağına aldığı anda neredeyse dilimi yutuyordum ve bu böyle devam edemezdi. Kamyonetinin yolcu koltuğuna oturduktan bir saniye sonra, bu gece üzerine salyalar akıtarak kendimi utandırmayacağıma dair kendime söz vermiştim. Anne ve babasının evindeki öpüşmemiz beni darmadağın etmişti. Bir daha dikişle kapatamayacağım yaralar açmıştı. İkimizin de kural ihlâlimizi ve bunun aramızda bıraktığı bariz gerilimi görmezden geldiğimiz açıkça belliydi. Eğer bundan paçayı kurtarabilecek olsaydım bu gece dışarı çıkmayı kabul etmezdim.

Maddox'un en yakın görüldüğü takım arkadaşlarından biri olan Bentley, "Bana seksen yedi puan vermişler," diye gururla seslendi.

Maddox'un arkadaşları arasında en çok Bentley'yi seviyordum. Dışadönük biriydi ama sinirlerinizi bozacak türden de değildi. İlgi odağı olmak gibi bir çabası yoktu ama spot ışığının onu bulması da umurunda olmuyordu. Üstelik Maddox da onu gerçekten seviyordu ve onun insanlardan iyi anlama yeteneğine güveniyordum.

Önümüzdeki masada duran Don Julio şişesine kaşlarını çatarak, "Gördün mü? Artık bu şeyin boktan olduğuna eminiz," diye cevapladı ilk adam.

Benim tercihim de tekiladan yanaydı ama şişeye bir kez bile uzanmamıştım. Maddox da öyle. Bu adamlara güvenmediğimden değildi... aslında bilmiyordum. Sanırım sadece onları tanımadığım içindi.

“Senin puanın kaç?” diye sordum Maddox’a alçak sesle.

Benim gibi alçak sesle yanıt vermek için başını bana doğru eğerken kol kasları gerildi. “Doksan iki.”

“Çok yüksek.”

Başlarımız birbirine o kadar yakındı ki nefesindeki nane kokusunu alabiliyordum. “En yüksek puan.”

“İkinci sırada kim var?”

“Elias Svensson. Bir çaylak.”

“O kadar iyi mi?” diye sordum.

Homurdandı. “Onun yaşındayken olduğumdan daha iyi.”

“Bundan şüpheliyim,” diye mırıldandım.

Kasabayı terk ettikten sonra kariyerini tam olarak takip etmemiş olmam, gençken bile ne kadar muhteşem olduğunu unuttuğum anlamına gelmiyordu.

Sol bacağıma sağ bacağımın üzerine atarken, deri eteğim uyluğumun üzerinden sıyrılınca dişlerimi gıcırdattım. Giymeyi seçtiğim topuklu çizmeler hiç de yüksek değildi ama yine de ayak tabanlarımı ağrıtıyordu. Ayağımı kaldırıp bacağımın üzerinde serbestçe sallanmasına izin verdiğimde hissettiğim rahatlama beni bir iniltiyi bastırmama sebep olacak kadar huzurlu hissettiriyordu.

Üzerime tam oturan siyah bir bluz giymiştim. Uzun kolluydu ve memelerimi ortaya çıkaran derin bir dekoltesi vardı. Beş yıl önce, iyi bir sutyenin benim gibi büyük memeli kadınlar için nasıl büyük bir fark yaratacağını bilemezdim ama şimdi? Artık en iyi özelliklerimden birini göstermek için dekolteli bir elbisenin altına büstiyer giymekten korkmuyordum.

Bu gece seksi göründüğümü düşünüyordum. Buraya geldiğimizde kendimi bundan daha özgüvenli hissederim diye düşünmüştüm. Belki de kilometrelerce uzun gibi görünen köprücükkemikleri ve biçimli bacaklarıyla kendimden şüphe etmeme

neden olan, kulübün bizim tarafımızdaki küçük bölümünde oturan diğer kadınlardan dolayıldı. Ya da belki de değildi. Kendimi diğer kadınlarla karşılaştırmayı bırakmayı öğrenmek için yıllarımı harcamıştım ama herkesin kötü anları olurdu. Kendinden şüphe duyduğun anlar ve sana ya çok çabaladığını ya da yeterince çabalamadığını hatırlatan o aptal ses.

Bundan daha iyi olduğunu söylemek daha kolay, buna inanmak lanet derecede daha zordu.

Maddox sert, hırıltılı bir nefes verirken dikkatimi tekrar üzerine çekti. Ona bir bakış atmayı göze aldığım da eteğimin ucunun uyluğuma yaptığı baskıdan dolayı sıkıştığı yere baktığını gördüm. Onu izlerken ciğerlerimdeki nefes sıkıştı. Gözlerinin neden kısıldığını anlayamasam da bacağıma bakmaya devam ederken çenesi kasıldı.

Kolunu omuzlarımdan çekip elini uyluğuma koydu. Başparmağı eteğin ucu boyunca bir çizgi çizdiğinde nefesim ke-sildi. Avucu sıcaktı fakat o noktada duraksadığında çok daha sıcak hissettirmişti. Hareket etmiyor, sadece hafifçe sıkıyordu.

“Ne... ne yapıyorsun?” diye sordum heyecanla. Ardından güçlü bir şekilde yutkundum.

Bakışlarımız buluştuğunda gözleri karardı, bakışlarımı kendine hapsedmişti. “Benim kız arkadaşım olman gerekiyordu, değil mi?”

“Evet.”

Derin ve hırçın bir sesle, “Eğer kız arkadaşım senin kadar güzel görünüyorsa ona dokunmama ihtimalim olmaz, Braxton,” dedi.

O sırada eli hareket etti ve eteğin ucunda ilerleyen başparmağı kumaşın altına kayd. Başparmağının sert kısmı, eteğin kalçalarıma baskı yaptığı çizgi boyunca ilerlerken baskı kalktı

ve eteğin artık tenimi sıkmadığı uyluğumun iç kısmına doğru kaydı.

Bu iltifat göğsümün sıkışmasına neden oldu. Bacaklarımı birbirine bastırmak istiyordum ama bu seçeneği elimden almıştı.

“Teşekkür ederim,” diye soludum. Gereken karşılığın bu olduğundan emin değildim.

Kahkahası acıydı. “Ne zaman istersen.”

“Buradaki kadınlardan herhangi birini tanıyor musun?” Kendimi durduramadan ağızımdan kaçan bu soru karşısında eli bacağımanın üzerinde hareketsiz kalınca anında sorduğuma pişman oldum.

Kulağa düşündüğüm kadar kıskanç mı geliyordu?

Fazlasıyla sıradan bir şekilde, “Pek sayılmaz,” diye yanıtladı.

“Bu da ne demek oluyor?”

“Onları gerçekten tanımıyorum demek oluyor. Onlar sadece erkeklerin burada bizimle oturmaları için kulüpten seçtikleri kadınlar.”

Dudağımanın kıvrılmaması için çabalıyordum. “Bu kulağa...”

“İğrenç mi geliyor? Evet, sanırım öyle. Ama işler böyle yürüyor. Ne olursa olsun burada olmaktan mutlular. Aslında görüldüğünden daha iyi. Kimse onları bize katılmaya zorlamıyor.”

Başparmağı yeniden bacağıma okşamaya başladığında göğsüm huzurla doldu. Bakışlarımı VIP bölümündeki kadınlara çevirdim ve buraya geldiğimden beri ilk kez yüzlerindeki gerçek mutluluğu gördüm. Sahiden onları bunun için yargılayabilir miydim? Bedava içkiye ek olarak iyi eşlikçilerle dolu bir gece için bir grup başarılı ve seksi erkeğe katılmak üzere seçilmeyi istemek, hiç de fena fikir değildi. Hatta kulağa üniversiteli Braxton’ın rüyası gibi geliyordu.

Lanet olsun, asıl Maddox'un burada olması da yetişkin Braxton'un rüyası gibi geliyordu.

"Herkes iyi vakit geçiriyormuş gibi görünüyor. Yargılayıcı görünmek istememiştim," diye itiraf ettim utangaç bir tavırla.

İşaretparmağının tırnağıyla uyluğuma adeta ateşten bir çizgi çizerken mırıldandı. "Bu senin için yeni. Ligde geçirdiğim bunca yıldan sonra ben bile hâlâ çoğu şeyi kavramakta zorlanıyorum. Bu sadece... farklı."

Dudaklarımı kıvırdım. "Eh, her şeyi çözmüş gibi görünüyorsun."

"Mesele de bu." Yavaşça güldüğünde kafam karıştı.

"Siz ikiniz ne hakkında fısıldaşıyorsunuz?" Bentley kendisiyle Maddox arasındaki iki oyuncunun üzerinden eğilerek, parlak gözlerini bize dikmişti.

Duruşumu dikleştirdim ve elimi Maddox'un elinin üzerine koydum. Kurnaz davranarak elini bacağımdan itmeye çalışıyordum. Fakat bu, sadece tutuşunu sıkılaştırmasına sebep oldu.

Colt Warner, "Muhtemelen bu gece karşı takıma kaç kere pak kaptırdığını," diye hakaret etti.

Bentley gözlerini devirdi. "Pak kaptırmak mı? Senin üçüncü hatta dalışına ne demeli, kovboy? İki dakikalık cezayı aksesuar olarak aldın sanırım."

Maddox ikisini de görmezden gelirken o kahrolası başparmağı yine uyluğumu okşuyordu. İleri geri, ileri geri ama asla daha yukarı çıkmıyordu. Ben ürperip onun kucağına doğru kayarken bile o saygılı bir şekilde dokunuşunu sürdürüyordu.

Kadınlardan biri, "Aksesuar olarak derken ne demek istiyorsun?" diye sordu; gür sakallı, mora yakın gözlü oyuncunun kucağında oturuyordu. Dalgalı, kirli sarı saçlarla çevrelenmiş, kalp şeklinde güzel bir yüzü vardı.

Maddox, "Liam'ın sana yatakta ne kadar iyi olduğunu söylediğinde yaptığı şey," dedi.

İri yapılı adam -Liam- ona yıkıcı bir bakış attı ve kucagındaki kadına doladığı kolunu sıkılaştırdı. "Eğer hiç ilgi göremiyorsan söyle, Hutton. Görünüşe göre kız arkadaşın senden daha uzakta oturamazdı."

Maddox kendinden emin bir tavırla, "Kız arkadaşımın benim olduğunu bilmesi için bacağıma sürtünmesine gerek yok," dedi.

"Hepsi bu mu? Yoksa senden o kadar da hoşlanmıyor mu?"

Belli belirsiz gerilmiştim ama Maddox'un bunu fark etmesi için yeterliydi. Başını eğdi ve yumuşak dudakları kulağımın ucuna değdi. Bu temasla yan tarafımdan aşağı bir elektrik akımı yayıldı.

"Liam bok kafalının teki. Onu görmezden gel," diye mırıldandı.

Tamamı olmasa da rahatsızlığımın bir kısmı uçup gitti. "Yine de aslında haksız değil."

Nefesi kulağıma hiddetle çarptı. "Ne konuda?"

Yutkundum. "Şey görünüyoruz..."

"Gergin mi?"

"Evet," diye soludum. Ne kadar çabalasak da samimi bir çift gibi görünemezdik.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Senin için sakıncası yoksa biraz daha yakınlaşabilir miyiz?" dedi.

Var mıydı? "Olur."

Dişleriyle kulağımın ucunu sıyırdı. Eli bacağıma okşayıp dizimin iç kısmında dururken tek bir kasımı bile kıpırdatmaya cesaret edemiyordum.

"Ne kadar yakın?"

Yavaşça, “Kucağıma çık, Braxton,” diye emretti.

Bu gece alkol almamış olabilirdim ama yine de beni sarhoş eden bir şeyler vardı. Onun emrine uymamın ve kalkıp önünde durmamın başka bir açıklaması olamazdı.

Kısa bir an ona tepeden baktım. Genel görünüşünü değerlendirdim. Hafifçe yayılmış bacakları, geniş göğsü ve iri kolları... *Özgüveni*. Hayatımın çoğunu buna alışarak geçirmeseydim neredeyse boğulacaktım.

“Kucağıma,” diye tekrarladı, elleri sessiz bir davet gibi bacağımin üzerinde gezindi.

Sertçe yutkunurken parmaklarına baktım ve şehvetin sisi düşüncelerime sızdı. *Peki, efendim. Nasıl isterseniz.*

Birkaç saniye sonra altımda iri bacaklar ve sırtımda sert bir göğüs vardı. Maddox hiç vakit kaybetmeden bana tekrar dokundu. Bir elini kalçamın üzerine koymuştu, diğer eliyse belimin üzerinde adeta dans ediyordu.

Dokunuşu beni adeta kendi felaketime sürüklüyordu. Her bir hareketi tedbirli ama kendinden emindi. Sanki onu reddetmeyeceğimi biliyor ama daha fazlasını *kendisinin* kaldırabileceğinden emin değilmiş gibiydi.

Bentley, “İsa aşkına, Liam. Gidebileceğiniz bir otel odası yok mu?” diye bağırınca herkesin dikkatini çekti.

Liam’a ve kucağındaki kıza hızlıca bir bakış attığımda şimdiki pozisyonları yüzümün kızarmasına sebep olmuştu. Yüzümün kızarmasına neden olan şey utanç değil, yüzünü boynuna gömdüğü kadının kalçalarını oynatırken suratındaki zevk ifadesiydi.

Maddox bakışlarımı takip edip alnını başımın yanına bastırırken sırtıma yaslı göğsünde bir uğultu oluştu.

“Seni rahatsız mı ediyorlar?” diye sorarken sesi boğuktu.

Kendimi şaşırtarak, “Hayır,” diye yanıtladım

Oturduğu yerde kıpırdanınca belimdeki belli belirsiz baskı sertleşti. “Siktir.”

“Bu *seni* rahatsız ediyor mu?” Rahatsızlığını nasıl yorumlayacağımı bilemediğim için gergin bir şekilde sordum.

Başını çekip kanepeye yasladıktan sonra gözlerini tavana dikti. “Bana böyle hissettiren onlar değil, Braxton.”

Ağzım kurumuştu. “Ah.”

Bu seferki kahkahası acı değil, gerçekti ve içimdeki bazı tereddütleri gideriyordu. “Bu gece geldiğin için teşekkür ederim.”

Kendi omzumla onunkine vurmak için döndüm ama bu hareketim kıcımın sert ve kalın bir şeye sürtünmesine sebep oldu. *Çok kalın.* Aman Tanrım.

Tısladı ve kalçamı kavrayarak beni durdurdu.

“Rica ederim. Sana yardım etmeyi kabul ettim ve böyle yerlerden nefret etsem bile sözümünden dönmeyeceğim,” diye aceleyle konuştum. Aletin düşün­düğü kadar büyük olduğunu artık bildiğim gerçeğini gizlemeye çalışıyordum. Ve sertleştiğini. *Benim için.*

“Bu sıradan bir şey olmayacak. Bu sezon boyunca daha fazla dışarı çıkmayı planlamıyorum. Bu gece sadece Alex için.”

“Biliyorum. Yine de önemli değil.”

Başını salladı. “Teşekkürler.”

Aniden Liam’ın gözlerinin üzerimizde olduğunu hissettiğim­de, Maddox’un duyabileceği kadar yüksek sesle, “Öpüşmeliyiz,” dedim.

“Öpüşmek yok dediğimizi sanıyordum.”

“O kuralı çoktan çiğnedik. Ayrıca Liam’ın bize inanmadığı açık. Takım arkadaşlarından herhangi biri inanıyor mu?”

Etrafıma bakıp diğer gözlerin Liam'ınki kadar şüpheyile dolu olup olmadığını görmekten çok korkuyordum.

“Bilmiyorum. Sormadım,” diye itiraf etti.

Nefesimi yavaşça bıraktım. “Öyleyse öp beni.”

“Braxton, bu adamların neye inanıp neye inanmadığı zerre kadar umurumda değil.”

“Benim umurumda.”

“Emin misin?” diye sordu. Gözlerimiz buluştu ve bakışlar o kadar netti ki, bu kalbimin sıkışmasına neden oldu.

“Evet,” dedim anında. “Lütfen.”

Hareket etmeden önce gözleri yüzümde gezindi. Büyük, güçlü eller yanaklarımı kavrayıp da yüzümü ellerinin arasına aldığı anda başını eğdi ve dudaklarıma bir nefes mesafesi kadar yaklaştı.

“Rahatla,” diye fısıldadığında ben de gerilen kaslarımı gevşemeye zorladım. Kaslarımın gergin olduğunu fark etmemiştim bile.

Yutkundum. Dudaklarımı ıslatmak için dilimi dışarı çıkardığı anda beni öpmeye başladı. Kendi diliyle benimkinin ucunu okşadı. Parmaklarını saçıma dolayıp beni yakınına çektiğinde ağzına doğru inledim. Tenimin altında alevler parlıyordu.

İnleyerek elimi çenesine yaslamak için kaldırdım ve yanağı parmak uçlarımı ısıtırken sakallarının avucumu gıdıklamasına izin verdim. Öpücük hızlı ve sertti, göğsümü ağrıtabilecek şeylerle doluydu. Tıpkı sihir gibi, müziğin, ışıkların ve üzerimizdeki düzinelerce inceleyen gözün yok olup gitmesine sebep oldu. Aniden sadece biz kalmıştık. Maddox ve ben.

Tanrım, sonsuza kadar burada kalabilmeyi ne kadar isterdim.

Colt, “Siktir, evet!” diye bağırdığında kelimeleri zorlukla algıladım.

Eğer Maddox geri çekilmeseydi saatlerce kucağında kalabilirdim. Bunun farkındalığı dehşet verici olmaktan başka bir şey değildi.

Maddox bakışlarını kaçırıp arkasına yaslandığında gözlerindeki o netlik yok oldu ve beni nefes nefese halimle baş başa bıraktı. Bunun tekrar olmasına izin verdiğim için kendimi tam bir aptal gibi hissettim. Vücudunun basit bir hareketiyle aramıza mesafe koymuştu. İtiraf etmekten çekinmediğim bir şekilde, bu hareketinden nefret ettim.

Gecenin geri kalanında aramızdaki mesafeyi korumaya devam etti. Böylesine şiddetli, ayak parmaklarımın kıvrılmasına sebep olan öpücüğün üzerinden bir saat geçtikten sonra bile aynı şekilde davranıyordu. Bu durum beni kapıma kadar bırakırken, hatta bana zorla iyi geceler dilerken bile sürdü. Artık bunu tanımlayabilmem için nefretten daha ağır bir kelimeye ihtiyacım vardı.

Kapımın gözetleme deliğinden bakarak uzaklaşmasını izledim. Başka bir sahte randevunun vaadi aklımda dolanırken soğuk bir yumruk kalbimi sıkıyordu.

20

BRAXTON

○ lduça uzun gelen birkaç gün boyunca ikimiz de sessizliğimizi koruduk.

Maddox ile bu geceki randevumuzu kesinleştirdiğimiz birkaç mesaj dışında konuşmamıştık. İkimiz de kulüpteki öpüşmeden ya da bunun aramızın daha da açılmasına sebep olduğundan bahsetmedik.

Yardımcı olacağını umarak kendimi tamamen işe vermiştim ama yanıldığımı bilmem gerekirdi. Sekiz sene boyunca onu unutmak için her şeyi yapmıştım ama biri bile işe yaramamıştı.

O benim başımın belasıydı. Zihnimden söküp atacak gücü bulamadığım adamdı.

Belki de mazoşistin tekiydim. Konu ona gelince gerçekten de öyle olabilirdim.

Bu, yiyeceğimiz akşam yemeğinden bu kadar korkuyor olsam da neden en iyi elbisemi bulup bu sabah iş çantama tıktığımı açıklıyordu. Ufacık -tamam belki de kocaman- bir yanım onun aklını başından almak istiyordu. Beni gördüğünde dizlerinin bağının çözülmesini sağlamak istiyordu.

Ama şimdi düşünüyordum da... Elbiseyi çıkarıp astığımı hatırlamıyordum. *Kırıksıklıklar*. Çok fazla kırılacaktı.

“Kahretsin,” dedim bir iç çekişle. Bununla birlikte düşüncelerimden sıyrıldım ve Doberman Dex'i sahibine -Cherry

adında nazik ama keskin dilli bir esmer- teslim ettim. İkisini Micaela'nın durduğu giriş bankosuna yönlendirdikten sonra Cherry'ye hızlıca el salladım ve ofisime koştum.

Aceleyle attığım her adımda spor ayakkabılarım cilalı zeminde gıcırdıyordu. Neredeyse çantamı aramak için girdiğim ofis kapısından içeri düşüyordum. Çantayı, masamın altında, öğle yemeği çantamı ve aslında hiç içmediğim su şişemi saklamaktan hoşlandığım küçük bölmelerden birinde buldum ve kadife elbiseyi kavrayıp çıkarmadan önce içini karıştırdım. Elbiseyi önüme tuttuğumda tam da şüphelendiğim gibi olduğunu anladım.

Tüysüz bir kedinin derisine benziyordu.

İnleyerek kollarımı indirdim ve parmaklarımı kadifenin üzerinde gezdirdim. Maddox'un eve gidip üzerini değiştirdikten sonra burada olacağını haber verişinin üzerinden epey zaman geçmişti. Her an burada olabilirdi ama ben bu durumdayken onun seçtiği lüks restoranlardan birine gitmemin imkânı yoktu.

Telefonumu çıkarıp ona akşam yemeğini bir saat ertelememizi isteyen çok utanç verici bir mesaj göndermek üzereyken arkamda kapı çalındı. Arkama dönüp Marco'ya doğru gülümsemeye çalıştım.

"Biliyorum biliyorum. Erken çıkacağımı söyledim ama hâlâ buradayım. Gitmeye hazır olmaktan da çok uzak görünüyorum," diye huysuzlandım.

Bugün giydiği önlük, şapkalı ve yüzücü şortlu küçük *Mickey Mouselar*la kaplıydı ama ne kadar istesem de nereden aldığını sormadım. Tanıştığımızda ikimizin de ortak yönlerimizden birinin farklı desenli önlüklere olan sevgimiz olduğunu fark etmiştik. Eğer ezik, kişiliği olmayan bir renkte önlükler giyme

seçeneğim varsa, giyecektim. Tatil baskıları benim favorim olanlardı ama...

“Sinirli görünüyorsun. Ne oldu?” Ellerini ceplerine sokmuş, kaşlarını çatmıştı.

Elbiseyi havaya kaldırdım. “Kadife kolayca kırısan bir kumaş ve onu bütün gün çantamda tostop halde bıraktım.”

“Ah, düzeltmesi çok kolay. Ofisimde bir seyahat ütüsü var.”

“Öyle mi?” Ses tonuma şaşkınlık hâkimdi ve yanaklarımın kızardığından da emindim. “Yani, bu harika demek istedim. Bende yok ama belki de bir tane almayı düşünmeliyim.”

Sırıtip başıyla koridorun karşısındaki ofisini işaret etti. “İşten sonra ailemle sık sık akşam yemeğine çıkıyorum. Ailem süslü tiplerden oluşur. Elbiseler, bluzlar ve kırıksız gömlekler...”

Onu koridora ve ardından ofisine kadar takip ettim. İçerideki düzen aynıydı ve benzer mobilyalarla doluydu. Son birkaç haftadır burada benden daha fazla zaman geçirdiği açıktı. Masasındaki fotoğraf çerçeveleri, Werther’s şekerleriyle dolu bir kavanoz ve hatta küçük kahverengi iki kişilik koltuğun üzerindeki birkaç kırlent sayesinde içeride rahat bir görünüm vardı. Ben ise daha diplomamı asmayı ancak başarmıştım.

Marco masasının arkasına geçti ve elde taşınan küçük bir seyahat ütüsü ile bir kumaş askısı çıkardı. Etkilenmişim. Rahatlayıp gülümsedim.

“Tam bir hayat kurtarıcısın,” dedim.

Göz kırptı. “Ne zaman istersen. Şimdi elbiseyi uzat bakalım.”

Uzattım ve elbiseyi askısının üzerinden kaydırıp pencereye doğru yürüyerek rustik perde askısına astı. Elbisedeki kırışıklıkları gidermesi sadece birkaç dakikasını almasına rağmen işi bitene kadar sabırsızlıkla bekledim.

Tekrar saatime baktığımda, beş dakika önce dışarıda Maddox'u bekliyor olmam gerektiğini fark ederek içimden küfrettim.

Marco elbiseyi uzattı. "İşte, al bakalım. Kırışıksız."

Beni ilk görüşte ona çeken koyu yeşil kadife kumaşıydı ve hayır, bunun nedeni Maddox'un en sevdiği rengin yeşil olduğunu bilmem değildi. Ya da belki de öyledi. Bu noktada kendime gerektiği kadar güvenip güvenmediğim hakkında bir fikrim yoktu.

Elbise bedenime tam oturuyordu. Memelerinin arasında derin bir dekoltesi vardı. Kumaşı kalçalarımı ve kıcımı sıkıca sarıyordu. Sol tarafında, dizimin hemen üstünden etek ucuna dek uzanan bir yırtmacı vardı. Hem seksi hem de zarif olmaya yetecek kadar tenimi gösteriyordu. Siyah topuklu ayakkabılarla birlikte mükemmel görünecekti.

İşaretparmağımı ince, altın rengi askılarının üzerinde gezdirdim. Almamın bir başka nedeni de buydu. "Teşekkür ederim, Marco. Bunun için sana minnetarım."

"Her zaman. Ütümü istediğin zaman kullanmaktan çekinme."

"Braxton," dedi derin bir ses. Adım, kulağa hırçın ve fazlasıyla seksi gelmişti.

Yavaşça başımı kaldırıp bu geceki randevumu gördüğümde omurgamdan yukarıya bir ürperti yayıldı. Maddox'a baktım. Gözlerimi uzun, kaslı vücudunu saran jilet gibi siyah takım elbise pantolonunda ve onunla uyumlu ceketinde gezdirdim.

Kalın bacakları pantolonunun kumaşını esnetiyordu. Ne kadar güzel bir kıcı olduğunu bildiğim halde pantolonunun kıcını ne kadar sıkı sardığını merak etmeden duramıyordum. Siyah pantolonu, ofisin donuk ışığında parıldayan gümüş tokalı, pahalı görünümlü deri kemerinin altında belini sımsıkı sarıyordu. Gömleğinin üst düğmesini açık bırakarak göğsünde

olması gereken siyah mürekkebin bir kısmını açığa çıkarmıştı. Gömleğinin kollarını bir ya da iki kez kıvrırmıştı, bu sayede damarlı ön kollarını benimki gibi açgözlü bakışlara sergiliyordu.

Yutkunduğumda beklediğimden daha yüksek bir ses çıktı ama utanç verici bir şey yapmış olma ihtimali bile gözlerimi bu adamdan ayırmaya yetmedi. Bakışlarımız buluştuğunda bacaklarımın arası bir nabız gibi atmaya başladı. Burun delikleri genişlerken yüzünden neredeyse öfkeli bir ifade geçti. Ama kızgınlık değildi. Daha çok edepsiz ve yoğun bir şeydi. İşyerinde ve özellikle iş arkadaşım burada olup bitenler hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi izlerken olacak iş değildi.

Öyleyse neden bakışlarımı başka bi tarafa çevirip hazırlanmak için müsaade istemiyordum?

Neden sanki yanıma gelip beni kollarına alacakmış gibi odanın diğer ucundan ona bakmaya devam ediyordum?

Gözlerimi bir kez, iki kez ve üç kez kırptırdım. Sonunda göz temasını kesip fiziksel ve zihinsel olarak geriye doğru bir adım atmayı başardım.

Marco, Maddox'a dönerek, "Tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Marco. Braxton ile çalışıyorum," dedi.

"Peki, ne güzel," diye yanıtladı Maddox. Bakışlarının yanmakta olan yüzüme çarptığını hissettim. "Bir an önce çıkmanız lazım, yoksa rezervasyonumuzu kaçıracanız, bebeğim."

Bana sesleniş biçimi dudaklarımın şaşkınlıkla aralanmasına neden oldu. O ise tereddütsüz bir bakışla beni izliyordu. Elini bana uzatınca ona doğru yavaşça iki adım attım. Dokunduğumuzda tenimi yakan karıncalanmayı gizleyerek elimi tutmasına izin verdim.

Bebeğim kelimesi dudaklarından öyle güzel dökülüyordu ki, tekrar söylemesini emretmek istedim. Sonuçlarının canı cehennemeydi. Ancak Marco yanımdaki çatık kaşlı devle konuşmadan gitmemize izin verecek gibi görünmüyordu.

“Sanırım seni tanıyorum. Hokey oynuyorsun. Warriors’da, değil mi?”

Maddox gergindi. “Evet.”

Gözleri parlarken, “Maddox Hutton!” diye bağırdı. “Dün gece televizyonda *play-off* maçlarının önemli anlarını gördüm!”

Cevap vermesi birkaç saniye gecikince, benimkilere kenetli olan uzun parmaklarını cezalandırıcı bir tutuşla sıktım. Aslında bir şey söylemeyi planlayıp planlamadığından bile emin değildim.

“Benim,” diye mırıldandı. “İmza ister misin?”

“Bu harika olur! Teşekkürler.” Marco masasına koştu. Birkaç çekmeceyi aradıktan sonra bir kalem ve bir kâğıt parçası çıkardı. “Çok fazla hokey izlemiyorum ama sanırım Warriors ikinci tura kalmayı başardı, öyle değil mi?”

“Evet. Arizona’ya karşı ilk maç bu cuma gecesi onların sahasında oynanacak,” dedi Maddox. Bu bilgiyi sonraya saklayacaktım.

Kalemle kâğıdı ondan aldı. Üzerinde 21 sayısı bulunan M ve H harflerinden oluşan bir şey karaladıktan sonra geri uzattı.

“Tekrar teşekkürler. Braxton ile birbirinizi tanıdığınızı bilmiyordum.”

Hafifçe gülümsedim. “Birlikte büyüdük ama kısa süre önce yeniden bir araya geldik.”

Aniden Maddox kolunu omzuma sarıp beni yanına çekti. Kolonyası tanıdıktı. Kollarımdan birini karnına, diğerini sırtına dolarken kokusunu içime çektim. Ben ona bakarken o Marco’ya bakıyordu.

“Dinle Marco. Braxton benim kız arkadaşım, tamam mı? Benim için çok değerlidir. Ben burada yokken ona göz kulak

olacağına güvenebilir miyim?” Fazla ciddi görünüyordu. Fazla gerçektir.

Göğsüme bir ağırlık saplanırken bakışlarımı yere indirdim. *Sahteydi.*

“Elbette,” dedi Marco.

“Teşekkür ederim. Bunun için minnettarım. O halde Braxton ile yarın görüşürsünüz.”

“Evet. Sabah görüşürüz, Brax. İyi geceler.”

Hızla bakışlarımı yerden kaldırıp Marco’ya gülümsedim. Rahatsız olmanın da ötesinde görünüyordu. İçten içe ürperdim. Bu hiç kimsenin düşmesini isteyeceğim türden bir durum değildi.

Aceleyle, “Sana da iyi geceler,” diye karşılık verdim. Rustik perde askısından elbisemi aldım ve hızla el sallayıp Maddox’un beni ofisten çıkarmasına izin verdim.

Ofisime girdiğimizde kapıyı arkamızdan kapattı. Sıcak nefesi başımın tepesine çarparken gözlerinden kaçınmak için bakışlarımı yere indirdim. Kirli spor ayakkabılarım onun ter temiz beyaz spor ayakkabılarına değiyordu. Dudaklarımda bir gülümsemenin izi oluştu. “Neden gülümsüyorsun?” diye sordu yavaşça.

“Ayakkabıların. Hâlâ takım elbiselerinin altına spor ayakkabı giyiyorsun,” diye fısıldadım.

Göğsü bir kahkahayla sarsıldı. “Bundan asla kurtuluşum yok. Bana bu elbiseyle senin de spor ayakkabı giyeceğini söyle.” Altın askıları ile oynarken parmağını kayışın altına kaydırıp ve kumaş elbise askısını ovuşturdu.

Yüce Tanrım. Bir elbise askısını kıskanıyordum.

“Birbirlerine uymazlar,” dedim boğulur gibi.

“Yine de benimkiyle uyarlar, değil mi?”

“Evet.”

“O halde bırak *Nikelar* kalsın.”

Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama beni daha da sıkı tutarak olduğum yerde kalmamı sağladı. Tamamen dramatik bir şekilde kaşlarımı çattım. “Topuklu, son kararım. Lütfen beni bırak da giyinebileyim. Rezervasyonumuzu kaçırmak istemiyorum.”

“Sen topuklulardan nefret edersin,” diye ısrar etti.

“Ah, önemli değil.”

“Eğer topuklu ayakkabı giyersen gecenin sonunda seni restorandan dışarı taşımak zorunda kalacağım çünkü ayakların ağrıyacak.”

Bu sefer beni tutmasına izin vermeyerek kollarından ayrıldım. Sonra dönüp ona baktım ve çoktan üzerime giymiş olmam gereken elbiseyi önümde tuttum.

“Son sekiz yılda topuklu ayakkabılara alıştım.”

Oyuncu bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi? O halde iddiaya girelim mi?”

“Nesine olduğuna bağlı.”

“Önce bahse girdiğimiz şeyi bilmek istemez misin?”

“Topuklularla bütün bir akşam yemeği boyunca dayanabileceğimi düşünmüyorsun ama bence dayanabilirim. Kaçırdığım bir şey var mı?”

Yavaşça gülümsemeye başladı. Bir kaplumbağa hızıyla büyüdü ardından tüm yüzüne yayıldı. “Hayır.”

Ağırlığımı bir ayağıma verdim. “Yalan söylüyorsun. Hemen gerçeği söyle.”

“Hayır. Nesine girmek istediğini söyle, güzel bebeğim.”

“Bu ifadenin pek hayranı sayılmam.”

Sakalını kaşıdı ama sanırım gülümsemesini saklamaya çalışıyordu. Nedense bu hareketi kalbimin çırpınmasına sebep olmuştu.

“Bebeğim iyi ama güzel bebeğim değil mi?”

“Bebeğim demenin iyi olduğunu hiçbir zaman söylemedim.”

“Kızarmanı ve hafifçe gülümsemeni onay olarak algılamıştım. Belli ki yanılmışım.”

“Önemli değil. Gösteriş amaçlıydı ve Marco’nun gözünü boyamanı sağladı. Bu arada ona yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyorum. Onu bu duruma sokmamıza gerek yoktu.”

“Yok muydu? Bence bir erkek arkadaşın olduğunu bilmesi gerekiyordu. Adam sana fazla dikkatli bakıyordu. Hiç hoşuma gitmedi.”

“Fazla mı dikkatli?” Gülmeye başladım ama o pek de eğlenmiş benzemiyordu. Bu hali beni daha çok güldürdü. “Hadi ama. O benim iş arkadaşım. Ayrıca oldukça iyi bir veteriner. Bana çok yardımcı oluyor.”

Başını sert bir hareketle iki yana salladı. “Doğru. Eh, hepsi bu kadar, öyle mi?”

“Aynen öyle. Şimdi bana nesine bahse girmek istediğini söyleyeceksin ve sonra beni giyinmem için yalnız bırakacaksın. Bu gidişle şu an üzerimdekilerle geleceğim.”

Omuz silkti. “Bana uyar. Elbise giymene gerek yok.”

Gözlerimi devirdim. “Tabii. Twitter paylaşımlarını daha şimdiden görebiliyorum. Acele et ve beni rahat bırak.”

“Peki. Eğer kazanırsam, Warriors’ın *play-off* serisinin bir hatırlatıcısı olarak her gün benim formamı giymek zorunda kalacaksın.”

Alay eder gibi güldüm. “Mümkün değil. Sürekli yıkamak zorunda kalacağım. Özellikle de işe gelirken de onu giymem gerekiyorsa.”

“Üzgünüm ama geri adım atmıyorum.”

“Pekâlâ, ne var biliyor musun? Kabul. Ama eğer ben kazanırsam, Arizona’da akşam yemeğine giderken benim doktor önlüklerimden birisini giymek zorundasın.”

Ayak parmaklarımı karıncalandıran bir kahkaha attı. “Önlüğünü mü? İmkânı yok. Şu anda ne giydiğinin farkında mısın? Üzerime olmasının hiçbir yolu olmadığından bahsetmiyorum bile.”

Önlüğüme bir göz attıktan sonra tekrar ona baktım. “Önlüklerimin nesi varmış? Üzerlerinde gülen yüzler olan bulutlar var.”

“Kesinlikle.”

“Yoksa benden tırstın mı*, Maddox? Belalı hokey oyuncusu üzeri baskılı doktor önlüğünden iddiaya giremeyecek kadar mı korkuyor?”

Koyu yeşil gözleri yumuşarken aynı anda, “İşte buradasın,” diye fısıldadı.

“Ne demek istiyorsun?”

Başını öne eğip iki yana sallamadan önce hafifçe gülümsedi. “Hiçbir şey. Hiçbir şey yok. İddiayı kabul ediyorum.”

Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, bakışlarında iliklerime kadar hissettiğim karanlık bir hüznün vardı. Söyleyecek doğru kelimeleri bulamadığım için kendimi yenilmiş hissediyordum. Az önce yarattığımız aydınlık ruh hali o kahrolası

* Yazarın burada kullandığı “pussyng out” tabiri argoda *tırsnak* anlamına gelir. “Pussy” kelimesi aynı zamanda İngilizcede kadın cinsel organı anlamına geldiği için bu konuşmada yazar bu benzerliğe atıfta bulunmuştur.

karanlık tarafından söndürülmüştü sanki. Ama çaresiz bir aptal gibi mücadele etmek yerine boşverip gecenin devamında o ruh halini tekrar bulmaya karar verdim.

“Giyineceğim. Bana on dakika verir misin?”

“Elbette. Bekleme odasında olacağım.”

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. O da buna zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra beni elimde bir elbise ve ona karşı bir türlü dindiremediğim özlemle odada yalnız bıraktı.

21

MADDOX

Kalabalık bir bekleme odasının ortasında ereksiyonumu saklamaya çalışmak pek de iyi vakit geçirme tanımına uymuyordu.

Braxton, kahrolası derecede canımı acıtacak kadar sertleşme-mi sağlamıştı. Hem de zararsız bir şaka yüzünden. Burnumdan derin bir nefes verdim ve oturduğum sandalyede bacaklarımı sonuna kadar açtım. Ardından öne doğru eğilerek pantolonu-mun içindeki kabarıklığı önkollarımla kamufle ettim.

Çok sayıda meraklı göz üzerimde olsa da hızla bakışlarını kaçırdılar. Bazılarına hoş bir şekilde gülümsemek için elimden geleni yapmıştım. Birkaç dakikalık tuhaf bir sessizlik ve zoraki gülümsemelerin ardından bacağımı sallamaya başladım. Tekrar saatime baktım.

Daha sadece beş dakika geçtiği halde sanki elli dakika geç-miş gibi hissediyordum.

Oturduğum yerden kalkıp giriş bankosunun çevresinden dolaştım ve koridorda Braxton'ın ofisine doğru yürüdüm. Kapı hâlâ kapalı olduğundan beklemek için duvara yaslandım. Loş, sessiz bir koridor, hayvanat bahçesindeki bir hayvanmışım gibi izlenmekten daha iyiydi.

Gömleğimin düğmeleriyle oynamaya başladım. Bir tanesini çözüp tekrar iliklemeğe çalışıyordum. Her düğmeyi açışımda

göğsümü kaplayan dövmeler parlıyordu. Kendim de dahil herkesten saklamak için elimden gelenin en iyisini yaptığım köşeye baktım. Dikkatlice ucunda başparmağımla daireler çiziyordum. Sonsuza dek tenime kazınmış bu hatıraya odaklandığım her saniye artan acıyla gözlerimi sımsıkı kapattım.

Kapının açılma sesiyle düğmemi hızla ilikledim ve göğsümdeki deseni tekrar kapattım.

Bakışlarımı kaldırdığımda ciğerlerim acı verici bir şekilde sıkıştı. Yutkunmaya çalıştım ama boğazım kupkuruydu.

“Çok mu abartılı? Yeterince uygun değil mi? Dürüst ol.”

Braxton ellerini vücudunda çılgınca gezdirirken ben de hevesle dokunuşlarının değip geçtiği yerleri takip ettim. Onun ellerinin yerinde benimkilerin olmasını istiyordum. Her yerine dokunma isteğiyle parmaklarım seğiriyordu. Ona güzel demek hakaret sayılırdı. Bu yeterli değildi.

Zar zor ehlileştirilmiş bukleleri, parlak pembe dudakları ve kırıştırdığı siyah kirpikleriyle üzerindeki koyu yeşil elbise, sanki onun için dikilmiş gibi vücudunu sararken hayatımda ilk kez bir giysi parçasını kısıkanıyordum. Kirli ve giyilmekten yıpranmış spor ayakkabılarına kadar, baştan aşağı rüya gibiydi. Ve benimdi.

Bu gece, bana aitti.

Nefes almak acı veriyordu. Göğsüm sanki içine hava doldurmak için genişleyemeyecek kadar daralmıştı. *Play-off* maçlarının başında bıraktığım sakalımı ovuştururken sessizce, “Sikeyim,” diye mırıldandım.

Kaşları çatılırken dudakları büküldü. “O kadar mı kötü? Tanrım. Yanımda yedek kıyafet getirmedim.”

Kendimi duvardan itip ona doğru bir adım attım ve sonra aniden durdum. Nefes verirken, kıvrılan dolgun dudaklarına baktım.

Kabaca, “Hayır. Mükemmelsin,” dedim.

Dişleri altdudağına gömülürken yanaklarına renk geldi. Aletim zonkluyordu ve ne yaptığımı ikinci kez düşünmeden pantolonumun içine uzanıp kendimi düzelttim. Bunu yapmamı izlerken arzuyla parlayan gözleri beni lanet olası şekilde daha da sertleştirdi.

“Gitmemiz lazım,” dedim zımpara kâğıdı kadar kuru bir sesle.

Yavaşça başını salladı. Dikkati dağınık görünüyordu. Sonunda vücudumda gezdirdiği bakışları gözlerimi bulduğunda konuştu. “Evet.”

Her şeyin canı cehennemeydi. Onu hemen, burada istiyordum. İçten içe kendimi azarlayışım ya da nefsim hâkim olma güdüsünün hiçbiri beni aksi yönde ikna edemezdi. Geçen zaman aramızdaki çoğu şeyi değiştirmişti ama ona duyduğum umutsuz arzu aynı kalmıştı. Hatta durumu daha da kötüleştirmiş, çok daha yoğun hale getirmişti.

Onun önünde boğulacakmışım gibi hissediyordum. Sanki o yapabileceğimi söylemediği sürece nefes alamayacakmış gibiydim.

Günlerdir kendimi tutuyordum ve tam da burada hissettiğim duygular ayaklarımın altındaki zemini sarsıyor, beni ördüğüm duvarları yıkmakla tehdit ediyordu.

Bütün bunların farkında olsam da kaçamıyordum. Ondan kaçamazdım. Tekrar olmazdı. Şu anda bunu yapacak gücüm yoktu.

“Yanıma gel, Kıvırcık,” diye yalvardım.

Boğazı bir yutkunmayla hareket etti. “Hayır. Sen yanıma gel.”

Daha önceki düşüncelerimde haklıydım. Benim Braxton'ımın geri dönmesi yalnızca birkaç gün sürmüştü. Pislik gibi davranmamı asla kabul etmeyen ve en az benim kadar güzel karşılık verebilen sivri dilli, atılğan o kız tam karşımdaydı.

Kendini hazırlama fırsatı bulamadan harekete geçtim. Kendimden emin adımlarla onu ofise geri götürdüm ve kapıyı arkamızdan kapattım. Kıcı masaya değene kadar vücudunu yönlendirmeyi bırakmadım. O da nefesini tutarak vahşi gözlerle bana bakıyordu.

Hızlı bir hareketle kalçalarının arkasından tutup onu pürüzsüz ahşabın üzerine kaldırdım ve mümkün olduğunca nazik bir şekilde bıraktım. Ellerimi masaya yaslayıp ona yaklaşarak tüm bencilliğimle kişisel alanını varlığımla doldurdum. Küçük bir yanımda benimle kavga etmesini ve belki de beni uzaklaştırmasını bekliyordu. Ancak bunun yerine kıpırdandı ve aşağı baktığımda bacaklarının, vücudumun aralarında hareket ettirebileceğim kadar açıldığını gördüm. Bakışlarım gözlerini tekrar bulduğunda altdudağımı yaladım ve uzun bir nefes verdim.

“Bu gece bizi izleyen ve gerçekten birlikte olduğumuzdan emin olmak isteyen muhabirler olacak. Her şeyin inandırıcı görünmesi için pratik yapmalıyız,” derken içime bir nefes çektim ve burnunu benimkiyle dürttüm.

Yalan söylüyordum. Onu öpmek için bahane uyduruyordum. Ve bu gayet açıktı.

Zaten pratik yapmıştık. Onu tenimde hissetmişim, dudaklarının tadına bakmış; daha fazlasını arzulamıştım. Yine de çok daha fazlasına ihtiyacım vardı. Hem de şimdi, burada ihtiyacım vardı.

Dudaklarımı yanağına bastırduğım da ürperdiğini hissettim. Bana karşı hissettikleri aklımı kaybetmeme neden oluyordu. Hem birbirimize çok yakındık hem de bu yeterli hissettirmiyordu. Yanağını öptükten sonra dudaklarımı teninin üzerinde gezdirip çenesine doğru indim ve orayı da öptüm.

Belimi kavradı ve titrek bir şekilde nefes vererek parmaklarını tenime bastırdı. “Nasıl pratik yapacağız? Zaten öpüşmüştük. Hem de iki kere.”

Başımı onaylamayan bir ifadeyle sallayıp yüzümü boynuna gömdüm. Kahretsin, çok güzel kokuyordu. “O zaman koşullar farklıydı. Bu seferki daha ciddi bir durum. Dikkatleri sadece bizim üzerimizde olacak. O öpücükler bu sefer yeterli gelmeyecek.”

“Tamam.” Bedeni benimkine karşı ürperdiğinde bir elimi masadan çekip sırtına götürdüm ve onu kendime çektim. “Peki, ne yeterli gelir?”

Burnumu boğazı boyunca gezdirip kokusunu son bir kez daha ciğerlerime doldurdum. Gözlerimiz tekrar buluştuğunda, gerginlik etrafımızdaki havayı çıtırdatıyordu. Bakışlarımız birbirine kilitlenip öylece kaldı.

“Gerçekçi olmalı. Tutkulu. Seksi. Muhabirler sahte bir ilişkinin kokusunu bir kilometre öteden alabilirler.” Ağzımı onunkinin üzerine getirip elimi sırtından beline doğru kaydırırken göz kapaklarım yarı yarıya kapanmıştı. “Sana göstermemi istediğini söyle.”

“Bana göstermeni istiyorum,” dediğinde bakışlarım dudaklarındaydı. Böylece ağzı tamamen benim oldu.

Dudaklarımız birbirine değdiği anda ağzımdan kaba, boğuk bir inilti çıktı ve o da sırtını gererek kendini bana sundu. Belini daha sıkı kavrayıp diğer elimle ensesini tuttum.

Saçlarını parmaklarımın arasından geçirdim ve ipeksi tutamlarını kavrayıp başını geriye çekerek ona olan erişimimi kolaylaştırdım.

Göğsünü öne itip yaklaşmaya çalışıyor, bedeni benimkini arıyordu. Ona ikimizin de istediğini vermek için ne kadar hevesli olsam da elbisesi beni durduruyordu. Elbisenin kalçalarını sımsıkı sarıyor olması, kendimi ona bastırmaktan alıkoyuyordu. Hiç düşünmeden ellerimi kalçalarının üzerine yerleştirdim ve parmaklarımı kadife kumaşa gömdüm.

Aramıza, elbisesinin eteğini kalçalarına doğru santim santim yukarı iten parmaklarıma bakacak kadar mesafe koyarken zorlukla duyulan inlemesi ağzıma çarptı.

“Elbise üzerinde kalacak, bebeğim. Sadece yoluma çıkıyordu,” diye soludum. Bu şimdiye kadarki en samimi halimizdi ve göğsüm sanki kalbim beş kat büyümüş gibi daralmıştı.

Tırnaklarını tenime batırdı. “Sorun değil. Devam et.”

İkimiz de eteğinin gittikçe yukarı sıyrılmasını, çıplak kalçalarının daha fazlasını ortaya çıkarmasını izliyorduk. Dizlerimin üzerine çöküp o beni uzaklaştırana kadar yumuşak, krem si tenini tekrar tekrar öpmemek gittikçe zorlaşıyordu.

Elbisesi artık yoluma çıkmayacak seviyeye geldiğinde, sadece külotunu gizleyecek şekilde kalmasını sağladım ve ellerimi bacaklarının aşağısına doğru kaydırıp dizlerinin hemen üzerinde durdum. Sonra bir adım daha yaklaştım, bacaklarını daha da ayırdım ve sonunda vücutlarımızı birbirine bastırdım.

Aletimin merkezine uyguladığı kısa süreli baskının hissiyle hızla bakışlarını kaldırdı. Yeniden ağzımı ele geçirmesi birkaç saniyesini aldı, bu kez dilini zaten aralık olan dudaklarımın arasına kaydıran oydu. Ellerimden birini kendi elleri arasına aldı

ve uyluğunun iç kısmına doğru hareket ettirip orada tuttuğunda göğsümden bir hırıltı yükseldi.

Bacağının üst kısmını sıktım ama elimi onun yerleştirdiği yerden ayırmadım. Sakin olmalıydım ancak bu durum kafamı karıştırıyor, bundan sonra ne yapacağımı bilemememe sebep oluyordu. Aniden kendime olan güvenim kaybolurken öpücüğü kesip geri çekildim. Nefeslerim sığlaşmıştı.

Arkasındaki boş duvara bakarken, “Bence bu iyi...” diye hırıldadım. “İyiymi.”

“Bunu yapmamalıydım,” diye mırıldandı, sesi acıdan titriyordu.

“Hayır, asıl ben yapmamalıydım. Sorunumun ne olduğunu bilmiyorum. Bu doğru değildi.”

Kendime kızarak alnımı onun omzuna dayadım ve çenemi sıktım. Onu hem yakınımda tutmak hem de mümkün olduğunca uzağa kaçmak istiyordum. Az önce olanlardan dolayı suçluluğun ve pişmanlığın birden vurmasını bekledim ama öyle olmadı. Bu beni rahatlatmış mıydı, yoksa kafamı daha da karıştırmış mıydı anlamıyordum.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra mırıldandı. “O kadar ileri gitmemeliydim.”

“Öyle demek istemedim... Ben sadccc-”

“Hayır, anladım. Bir daha olmayacak.” Geri çekilmem için hafifçe göğsüme bastırdı. Çekildiğimdeyse masadan kayarak kalktı ve hızla elbisesini düzeltti. “Rezervasyonumuzu çoktan kaçırdık. Umarım yedek bir planın vardır.”

Sonraki birkaç dakika ağır çekimde yaşanıyor gibiydi. Braxton çantasını almış, saçını düzeltmiş ve ofisten çıkmak için yanımdan geçip giderken arkasında olup olmadığımı kontrol bile etmemişti.

Ben de iş arkadaşlarına veda ettiği ana kadar yanına gitmedim. Sonunda elini tuttum, kaçmasına izin vermeyi reddediyordum. Onu sessizce dışarı yönlendirmeme izin verdi ama bu sessizliği ancak kamyonetimin yanına varana dek koruyabildim.

“Burada ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok,” diye itiraf ettim.

İç çekerek yüzünü bana çevirdi. “Ne demek istiyorsun?”

“Bu,” derken elimi aramızda hareket ettirdim. “Sen ve ben. Lanet olsun, Braxton. Sekiz yıl oldu ve senin yanındayken hâlâ kendimi kontrol edemiyorum. Orada yaşananlar bunun en büyük örneği. Hadi ama... Kendine bir bak. Harika görünüyorsun ve bunu yapmam gerekiyordu... Sana dokunmam, seni hissetmem gerekiyordu. Aklımı başımdan alıyorsun. Öpüşmemizin doğru olmadığını söylememin sebebi aksini hissetmem değildi. Bunu söyledim çünkü şu anda yapmamız gereken şey bu değil. O şekilde öpüşmemiz gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket gibi.”

Sırtını yolcu kapısına yaslamış, gözlerini asfalta dikmişti. Bakışlarının üzerimde olmasını istiyordum. Başını kaldırmayı reddettikçe içimdeki hayal kırıklığı büyüyordu. Yine de sonraki sözlerini dikkatle dinliyor, ağzından çıkan her bir kelimeyi inceliyordum.

“Dönüp dolaşıp aynı yere geldiğimizi hissediyorum. Aramızdaki ilişki çok gelgitli. Ne istediğimizi bilmiyoruz. Geçmişteki şeylerin hepsi için beni affetmedin ve bu kabul etmem gereken bir şey. Ancak ben olanları senin kadar kolay unutamam. Seni bu şekilde görmeye ve seninle birlikte olmaya dayanabileceğimi düşünmüştüm ama kendimi yeniden ergen gibi hissediyorum. Ona istediğini veremeyecek bir oğlana tekrar âşık olan o kız olmak istemiyorum. Ve artık aynı hataları tekrar yapmayacak kadar akıllıyım. Kendimi kaybetmeden önce bu

yoldan dönmem gerekiyor ve bu da sınırlara ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor. Kesin ve net sınırlara.”

Ellerimi cebime sokup kaşlarımı çattım. “Sen neyden bahsediyorsun? Sana *her şeyi* vermek istedim. Bunu istemeyen sendin. Benim istediğim şeyi senin de istediğine dair bana hiçbir zaman net bir fikir vermedin. Ta ki aniden her şey boka sarmaya başlayana ve dünyaya babandan bahsetmemem için bana yalvarana dek. Kahrolası duygularımın oldukça açık olduğunu sanıyordum.”

“Madem öyle sanıyordun, beni istediğin halde neden harekete geçmedin? O zamanlar seni o kadar çok seviyordum ki tek istediğim senin olmaktı. İstedğim sadece Maddox Hutton’ın en iyi arkadaşı olmak değildi. Ama yıllar süren arkadaşlığın ardından seni yanlış anladığımı düşündüm.”

“Beni yanlış mı anladın? Braxton, bir dövmem var...”

Başını sallayıp sözümü kesti. “Lütfen, izin ver bitireyim.”

Ağzımı kapatıp sertçe başımı olumlu anlamda salladım.

“Sen Florida takımına seçildiğinde paniğe kapıldım. Sonra babam onlarla sözleşme imzalamaman fikrini ortaya attı. Aceleyle bir karar verdim ve kararım yanlıştı. Belki biraz daha kalırsan sonunda bana nasıl hissettiğini söyler, yeniden seçildikten sonra bir çift olabiliriz diye düşündüm. Nerede olursan ol ben de bir okul bulabilirim sandım. On yedi yaşımızdayken sana seni kovalayamayacağımı söylemiştim ama geleceğimle ilgili düşündüğüm şeyler o kadar hızlı değişti ki ayak uyduramadım. Ve sonra aniden on sekiz yaşında, aceleci ve çaresizdim. Eh, kesinlikle biraz da toksik olduğum gerçeği var. Eğer geri dönebilseydim her şeyi farklı yapardım. Babamın yanında yer almaz, ilk adımı ben atardım. Ama böyle olmadı, beni affetmene ve yaşananları geride bırakmaya ihtiyacım var, yoksa bunu yapabilir miyim; emin değilim.”

Başını kaldırdı ve gözlerini benimkilerle buluşturdu. “Neredeyse on yıldır dağ gibi bir suçluluk duygusu ve acıyla yaşadım. Lütfen bunu daha fazla taşımama izin verme. Önmüzdeki birkaç ay boyunca gözlerindeki o nefreti her gün görmeye dayanamam. Eğer her şeyi geride bırakamıyorsan o zaman bu sefer gerçekten kendi yollarımıza gitme fikriyle barışmamız gerekiyor.”

22

MADDOX

On sekiz yaşında

Braxton, evinin kapısını açar açmaz daha içeriye adım atma-ya fırsat bulamadan beni kucaklamak için kendine çekti. Sunduğu sevgiyi hevesle kabul ettim ve geri çekildiğinde yanağını öpüp ayakkabılarımı çıkarttım.

Bugün gözlüklerini takmıştı -kitap okurken taktığı kalın çerçeveli, yuvarlak bir gözlüktü- ve saçları darmadağınık bir topuz şeklinde başının üstünde toplanmıştı. Burnunu dürterken sırtıyordum.

Üzerinde bol eşofman altı ve benim kapüşonlularımdan biri vardı ve bu haliyle bile nefesimi kesmeyi başarıyordu.

“Çok tatlı görünüyorsun,” dedim.

Elimi yüzünden uzaklaştırırken gözlerini devirdi. “Üniversite başvurularını dolduruyordum, görünümümle karşımdakini etkilemeye çalışmıyordum.”

Braxton’ın bu sonbaharda üniversiteye gitmek yerine mezuniyetten sonra bir yıl beklemesi büyük bir karardı. Her ne kadar kendisi bunu inkâr etmeye çalışsa da benim ilk olarak hangi takıma alınacağımı görmeyi beklediğini biliyordum. Onu, benim için geleceğini riske atmamaya ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Yine de bu konuda kararlıydı. Bir insan pes etmeden önce ancak bu kadar savaşılabildi. Ayrıca her

ne kadar bencilce bir düşünce olsa bile beni beklemek istemesi benim için dünyalara bedeldi.

“Beni etkilemediğini kim söyledi?” diye sataştım.

“Demek öyle yaptım?” Kollarını iki yana açıp kendi etrafında döndü. Durduğunda ise bir kaşını kaldırıp bana baktı.

“Her zaman, Kıvrıcık Patates.”

“Güzel cevap. Şimdi, yanımıza gelip dikkatin dağıldığı için bizi azarlamadan önce gel de babama görün.”

Başımı salladım ama sinirlerim bozulmuştu. Pazar günü saat beşte menajerinizin ofisine çağrılmak pek de iyiye işaret değildi. Tüm yol boyunca, son birkaç gün içinde başımı derde sokma potansiyeli olan yaptığım veya söylediğim herhangi bir şey olup olmadığına dair beynimi zorlamaya çalışmışım ama hiçbir şey bulamamışım.

Eğer doğru bir tabirse, *uslu bir çocuk* olmuştum.

Merdivenlere yöneldiğimizde, “Konunun ne olduğunu biliyor musun?” diye sordum Braxton’a. Aniden fazlasıyla gergin bir halde merdivenleri çıkmayı başladı. “Brax?”

“Hayır. Siz ikiniz seçmelerden döndüğünüzden beri pek konuşmadık.”

Bu bir ay önceydi. Heights ailesinin genellikle her salı ve cumartesi akşamı ailece yemek yediğini bildiğimden buna tamamen inanıp inanmadığımdan emin değildim. Ancak o benim en iyi arkadaşımdı. Biz birbirimizden sır saklamazdık.

“Mutlu değil miydi? Geri döndüğümüzden beri kendimi mutluluğun zirvesindeymiş gibi hissediyorum. Florida’nın sıcaklığından o kadar emin değilim ama yeni şeyler denemeye istekli bir adamım.”

Bu onu zorla da olsa güldürmüştü. “Sen mi? Yeni şeyler denemeye istekli misin?”

İkinci kata ulaştığımızda babasının ofisine yaklaştıkça midem altüst olmaya başlamıştı. “Alaycılığın çok incitici.”

“Çikolatalı daha iyi diyerek çilekli sütü denemeyi reddeden ya da Nike yerine bir çift Adidas ayakkabı satın alma fikrine düşman olan kişi ben değilim.”

Düpedüz alay konusu olmuşum. “Demek istediğim şu, neden iyi bir şeyi değiştireyim ki? Çikolatalı sütü ve Nike’ı seviyorum. Neden bunu mahvedeyim?”

“Bunlar sadece süt ve ayakkabı. Kafanı tıraş etmiyorsun ya da kaşlarını aldırmiyorsun.”

“Aslında kaşlarımı aldırma fikrini düşünebilirim. Bu aralar biraz gürlers.”

Kıkırdadı ve kapalı kapının önünde durup omzunun üzerinden bana baktı. Onun ürkek gülümsemesini ve pembe yanaklarını aklıma kazıdım.

“Kaşların iyi durumda,” dedi.

Başının yan tarafını öptüm. “Yeteri kadar övgü seni her yere götürür, tatlım. Hadi, şu işi bitirelim ve sonra gidip biraz dondurma alalım. Uyandığımdan beri canım Dairy Queen’den çilekli *cheesecake* Blizzard çekiyor.”

Hafifçe gülererek kapıyı tıklattı. “O halde Dairy Queen’e gidiyoruz.”

Roy, “Girin,” diye emretti. Braxton kapıyı açıp ofise girerken yutkundum. Babası masasının arkasında oturuyordu. Her zamanki gibi kaşlarını çatmış, dudaklarını hoşnutsuzlukla kıvrırmıştı. “Otur, lütfen.”

Kanepeye çöküp onu dikkatle izlemeye başladım. Braxton yanımda oturuyordu. Aramızda hoşuma gitmeyecek kadar fazla mesafe vardı ama bunun babasının yanında olduğumuz için olduğunu biliyordum. Bizi birbirimize o kadar yakın görmekten

hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Bu durum beni her zaman rahatsız etmişti ama onun NHL kariyerimde parmağı olduğunu düşünürsek çenemi kapalı tutmuştum.

“Braxton, senin burada olmana gerek yok. Eminim annen arka taraftaki çiçeklerin sulanması konusunda yardıma ihtiyaç duyacaktır,” dedi.

İçimde bir şüphe uyanırken tüylerim diken diken oldu. Boğazımı temizleyerek, “Aslında onun burada olmasını tercih ederim,” dedim.

“Gidebilirim, Maddox. Sorun değil.” Braxton kanepeden kalkmaya hazırlanırken hafifçe bileğinden tutup onu dururdum.

“Kal. Lütfen.”

Tekrar yerine oturdu.

Babası, “Pekâlâ,” dedi. Birbirine kenetlediği elleri masasının üzerinde duruyordu, gözlerim sol elindeki alyansın eksikliğine takıldı.

Annemle babam neredeyse yirmi yıldır evliydim ve ikisini de hiç alyanssız görmemiştim. Mutlu bir evlilikleri vardı. Hatta mutludan daha fazlasıydılar. Ancak Braxton’ın ebeveynleri aynı türden bir ilişkiye sahip değildi. Kâğıt üzerinde evliydim, bundan ötesi değildi.

“Seninle konuşmak istediğim bir konu var, Maddox. Kariyerine sadece şimdiki zaman için değil, uzun vadede de faydalı olacağını düşündüğüm bir şey bu,” diye başladı Roy. Bir kez başımı salladım. “Ait olduğun yer Florida değil. Sanırım bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun.”

“Kendimi hiç Florida’da hayal etmedim ama sonsuza kadar orada sıkışıp kalacak değilim,” dedim.

“Doğru. Ama bu süre zarfında yaralanmayacağının güvencesini kim verebilir? Babam kariyerinin daha başlarında sakatlanmıştı.”

Babamın bahsi geçtiğinde duruşumu dikleştirdim. “Babam hayallerindeki takımda oynadı ve yıllarca her maçta kendinden yüzde binini verdi. Başına gelenler şanssızlıktı. Bunun benim başıma gelme ihtimali çok düşük.”

Çenesindeki bir kas nabız gibi atarken tekrar kanepeye gömüldüm. “Konuyu getirmeye çalıştığım nokta şu; gelecek öngörülemez. Bir numaralı seçimleri sendin. Eminim Florida’daki toksik soyunma odası enerjisi hakkındaki söylentileri duymuşsundur. Koçun ağlak bir aptal olduğundan bahsetmiyorum bile.”

Herkes Florida’daki takım enerjisini bilirdi. Babam beni içine düşebileceğim duruma hazırlamak amacıyla bu konuşmayı zaten yapmıştı. Ama günün sonunda, giriş sözleşmem bitene kadar sadece üç yıl orada kalacaktım.

“Sonsuza kadar sürmeyecek,” dedim kararlı bir tavırla.

Sakinliğini korumaya çalışıyormuş gibi yavaşça nefes verdi. “Florida’nın sana ihtiyacı yok, Maddox. İki tane sağlam ön hat oyuncularını var. Takım şu anda bu durumdayken maç başına beş dakikadan fazla buzda kalırsan şanslı sayılırsın. Bunu seni azarlamak için söylemiyorum ama Florida’yla sözleşme imzalarsan unutulur gidersin. Giriş sözleşmen dolduğunda, üst düzey bir takıma transfer edilebilirsen şanslısın. Bu da bir sonraki sözleşmende çok daha düşük bir teklif alacağın anlamına geliyor.”

Yutkundum. Huzursuzluğum gittikçe büyüyordu. Bugün işler hiç de düşündüğüm gibi ilerlemiyordu. Babam neler olduğunu bilseydi aklını kaçırdı.

“Roy, eğer bu konuda ciddiysen babamın da burada olmasına ihtiyacım var. Yapmaktan bahsettiğin şey, babamın bana asla yapmamayı öğrettiği bir şey. Seninle öylece aynı fikirde olamam.”

O kadar güçlü bir şekilde kaşlarını çattı ki düpedüz sinirlenmiş görünüyordu. “Bak, evlat. Şu anda masamda Florida’nın sözleşmesi duruyor. İmzalamak istersen bunu hemen şimdi yapabiliriz. Ama ben sana hem menajerin hem de en yakın arkadaşının babası olarak pişman olacağını söylüyorum,” dedi sert ve neredeyse öfkeli bir sesle.

Yanımda oturan Braxton’a baktığımda gergin duruşunu ve temkinli mavi gözleriyle beni nasıl izlediğini hemen fark ettim. Endişem anında sönüverdi.

Gözlerimi tekrar babasına çevirerek sordum. “Peki tam olarak ne yapmamı öneriyorsun? Florida’yı reddedip sezon başlamadan başka bir takım tarafından alınma şansımı mı deneyeceğim, yoksa gelecek yıl seçmelere yeniden mi gireceğim?”

Bu seçeneklerin hiçbiri ideal değildi. Hem de hiç değildi. Hatta kariyerimin katilleri bile olabilirlerdi.

“Sezon başlamadan önce sana çok daha iyi bir takım bulabileceğimizi düşünüyorum. Vancouver bir seçenek. İlgileri çok yüksek. On beş yaşından beri bu böyle. Bence doğru şans verilirse üzerine atlayacaklardır.”

İçimde küçük bir umut kıvılcımı büyüdü. “Peki ya öyle olmazsa? O zaman tüm bu süreci baştan mı yaşayacağım? Ya yine şu an içinde olduğum duruma düşersem? Risk çok fazla.”

Kendinden emin bir şekilde, “Bunun yaşanacaklara değeceğini düşünüyorum,” dedi.

Şaşkına dönmüş bir halde tekrar Braxton'a odaklandım. Sevdığım kız burada, yanımdaydı ve bu benim olduğu kadar onun da geleceği olacaktı. Onun fikri benim için her şey demekti.

“Sen bu konuda ne düşünüyorsun? Bu doğru bir hareket mi, Kıvırcık? Çünkü biliyorsun bu noktada yanlış bir hamle yapamam,” diye mırıldandım usulca ve bacağındaki elini kavradım.

Dudakları yavaşça aralandığında cevabı beni o kadar şaşırttı ki ne dediğini sonradan idrak ettim.

“Babamın haklı olduğunu düşünüyorum. Florida sana göre değil.”

“Se- sen emin misin?” diye kekeledim. *Lanet kekemelik.*

Başını olumlu anlamda salladı. “Sen daha iyisini hakediyorsun. En iyisini hak ediyorsun.”

“En iyisine daha sonra sahip olabilirim. Şu anda buna ihtiyacım yok.”

“Ama buna sahip olma şansın varken neden değerlendirmeyesin?” diye fısıldadı.

Göğsüm sıkıştı. Oda yeterince büyük olmasına rağmen boğucu bir his veriyordu. İçimden bir ses ne düşündüğünü öğrenmek için babamı aramamı söylüyordu. O, ne yapacağım herkesten daha iyi bilirdi. Öte yandan, bu benim kariyerimdi. Benim geleceğimdi. Bütün bunların kararı bana ve yanımda olmasını umduğum kıza düşüyordu.

“Emin misin?” diye sordum.

Bakışları ellerimize düştü ve titrek bir sesle, “Evet,” diye mırıldandı.

Braxton'ın parmaklarını sıktım ve Roy ile bakışlarımız buluştu.

“Tamam. Yapalım gitsin.”

23

MADDOX

Günümüz

Bana bir çıkış yolu sunuyordu. İşin kolayı da buydu. Bunu Dougie'nin sunduğu kötü bir fikir olarak değerlendirebilirdik ve onlar da bana bu oyunu oynayacak farklı birini bulabilirlerdi. Hiçbir bağlantımın olmadığı, geçmişimizin hayaletlerinden arınmış birini seçebilirlerdi. Ya da ben kendi başıma başka bir şey bulabilirdim.

Hiçbir zaman o adam olmayı istemedim. *Ne sikim hakkında konuştuklarını gerçekten bilen insanların yardımına yüz çeviren çünkü onları dinlemeyecek kadar inatçı olan adam.* Ancak tüm bu süre boyunca... Yaşananlara karşı mücadele ediyordum. Bunların hepsi kendime devam etme ve genç bir kızın aceleci kararlarını affetme şansı vermediğim içindi.

Konu Braxton'a geldiğinde bu zamana kadar yaşadığım kalp kırıklığı ve kendime acıma duygusu ayırt etme yeteneğimi bulanıklaştırmıştı. Yüzünün buruşmasını ve gözyaşlarıyla dolu gözlerini izlerken, tüm bu zaman boyunca onu nasıl incittiğimi artık çok net görüyordum.

Braxton'ı asla incitmek istememiştim. Bunun düşüncesi bile sekiz yıl aradan sonra beni hâlâ paramparça ediyordu. On üç yılınızı geçirdiğiniz birisiyle aranızda bugün bile duygusal bir bağ olmaması imkânsızdı.

O, tüm hayatımı birlikte geçirmeyi planladığım kadındı. Her halini çok iyi tanıdığım ve karşılığında beni de aynı şekilde tanıyan kadındı. Böyle bir aşk, yaşadıklarımızdan sonra körelebilirdi ama öyle olmamıştı. Mesafe, zaman ya da geriye kalan kırık parçalar silsilesi buna sebep olamamıştı.

Geçmişin örtüsünü kaldırıp o duyguları tekrar ortaya çıkarmasını engelleyebileceğimi düşünecek kadar sıkık bir aptaldım. Ayrıca bunca yıl beni yanlış mı anlamıştı? Sikerler.

On iki yaşımdan beri ona nasıl evlenme teklifi edeceğimi planlıyordum. Hayatımın önemli bir bölümünde benim tüm dünyam olmadığını düşünmesi çok yaralayıcıydı. Hem onun hem de benim için.

Bu farkındalık yüzüme inen ani bir tokat gibiydi. Kaldırıma bayılmamak için neredeyse dikkatimi toplamam gerekmişti.

“Kimse kendi yoluna gitmiyor. Beni bir daha bırakmayacaksn.” Ses tonum keskin ve odaklanmıştı.

Braxton yavaşça gözlerini kırıştırdı, tavrımdaki ani değişiklikten açıkça kafası karışmıştı. Onu suçlamıyordum.

“O halde ne? Birdenbire önümüze bakmaya mı karar verdin? Eğer durum düşündüğüm gibiyse, acınacak havamda değilim.”

“Bu acıma değil. Şu anda bana bakarken gözlerinin mutlulukla parıldamamasından ve gözyaşlarından sorumlu olmaktan nefret ediyorum. Seni kliniğinde gördüğümünden beri huysuz bir sık kafalı olduğumu kabul ediyorum ve daha iyisini yapmak istiyorum. Eğer bir an bile duygularımı yanlış anladığını düşündüysen tam bir aptal olduğunu söylüyorum. Eğer evet diyeceğini ve ikimizin de ailelerinin beni öldürmeyeceğini bilseydim, gençken diz çöküp sana evlenme teklif ederdim. Olanları asla unutmayabilirim ve seni tamamen affetmem biraz zaman

alabilir ama yoluma devam etmek istiyorum. Seninle.” Devam etmeden önce duraksadım. “Gerçek bu. Hem de en saf haliyle. Bu, acımaya en uzak şey. Bu lanet şeyi yapacağız ve bu süreçte en iyi arkadaşımı da geri kazanacağım. Bu sefer kaçtığın takdirde seni bulamayacağım hiçbir yer yok. Beni anladın mı?”

Göğsüm inip kalkarken ona doğru ilerlemek, ofisinde yaptığım gibi kamyonun kapısına yaslayıp kollarımın arasında sıkıştırmak istiyordum. Başımı eğip gözlerinin mavi derinliklerine baktığımda göğsünün hızla inip kalktığını fark etmemi sağlayan kibir değil, sadece başka hiçbir şeye odaklanamamamdı. Yakınımdayken gördüğüm tek şey oydu.

“Bir şey söyle,” diye soludum, her kelimemde sinirlerim geriliyordu.

Dudakları kıvrılırken yutkundu. Azgın bir aptal gibi boğazının kıvrımını takip ederek gevşemesini izledim.

“Beni susturacak kadar şaşkına çevirdin. Kimileri senin şanslı bir adam olduğunu düşünür.”

Çenemde bir kas seğirdiğini hissedebiliyordum. “Şanslı mı? Senden mümkün olduğu kadar çok kelime duymak istiyorum. Sessiz kalmanın bir şans olduğunu söyleyen kişinin adını söyle bana, Kıvırcık.”

“Düşmanlarımı yenmek için sana ihtiyacım yok,” diye fısladı.

“Ama istiyorum. Her birini.” *Açıkça. Dürüstçe. Gerçeklikle.*

Nazik parmaklar yan tarafımı dürterek, bulmasının ne kadar süreceği umurumda olmayan bir şey arıyordu. Dokunuşu kemiklerime sızarken alınlarımızı birbirine bastırdım. Yakınlığımızdan dolayı nefes almakta zorlanıyordum ama geri çekilmeye de henüz hazır değildim.

Sıcak nefesini çeneme doğru verdi. “Gerçekten bunu yapabileceğini düşünüyor musun?” diye sordu.

“Evet.” Tereddüt etmeden yanıt verdim. “Ama eğer seni tekrar formamı giyerken görmek için sabırsızlanıyorum diye korkup vazgeçmezsen.” Gülümseyerek alnına hızlı bir öpücük kondurdum ve geri çekilip kolumu ona uzattım. “Gidelim mi?”

Gülüştü daha çok sert bir homurtuya benziyordu ve onunla birlikte gülmeye başlayınca yanakları kızardı.

Bakışlarındaki şüphe büyürken, “Kamyoneti almayacak mıyız?” diye sordu bir süre sonra.

“Kurallarda bu yoktu. O kadar güzel bir gece ki oraya yürüyebileceğimizi düşündüm.” Şeytani bir şekilde gülümsedim.

Gözleri büyüdü. “Bu kesinlikle hile yapmaya girer.”

“Hile yapmak mı, yoksa kural eksikliğini kendi avantajıma kullanmak mı?”

“İkisi birden.”

“Hayır, sen sadece kaybetmeyi kaldıramıyorsun.”

“Henüz hiçbir şey kaybetmedim.” İnatçı bir tavırla çenesini kaldırdı. “O halde artık tam anlamıyla, *hadi gidelim*.” Kolumu salladım ve gönülsüz bakışını yakalamak için tam zamanında bakışlarımı ona doğru kaydırdım. “Biliyor musun, sırf çok iyi biri olduğum için daha sonra merhametsiz davranılan ayaklarına bile bakacağım. Kulağa nasıl geliyor?”

“Sanki kafana bir tokat yemeyi hak ediyormuşsun gibi.”

“Fazla sert, güzel bebeğim.”

Koluma girdi ve tırnaklarını sert bir kahkaha atmamı sağlayacak kadar derine batırdı.

“Yine o lakap,” diye azarladı.

“Keçi kadar inatçıyım.”

Ben elini tutarken başını salladı, caddeye çıkmadan önce parmaklarımızı yavaşça birbirine kenetledi. Kliniğin bulunduğu küçük, sessiz iş kompleksinden ayrılıp kalabalık kaldırıma

çıktık. Sokaktaki insan seli ve itiş kakış yüzünden aniden, keşke gelirken yanıma şapka alsaydım diye düşündüm.

“Saatin kaç olduğundan haberin var mı?” diye sordu.

“Oraya vardığımızda masamızı başkasına vermiş olsalar bile bize başka bir masa bulacaklardır. Rezervasyon konusunda endişelenme.”

Başını olumlu anlamda salladı. “Ünlü olmanın avantajları. Nasıl unutabilirim?”

Ona bakıp gülümsedim ve şakasını memnuniyetle karşıladım. Bunu özlemiştim.

“Tabii dezavantajları da var,” dedim.

Mırıldandı. “Doğru. Özel kısımlarının fotoğraflarını sosyal medyada paylaşan iç çamaşırı hırsızı gibi mi?”

“Aynen öyle. Ama bu birkaç yıl önceydi. Artık tanımadığım insanların kişisel alanıma girmesine izin vermiyorum.”

Dramatik bir ifadeyle soluk verdi. “Peki o zaman kadınlarla nasıl tanışıyorsun? Tinder’da olduğundan şüpheliyim.”

“Çok basit. Tanışmıyorum.”

“Ne demek tanışmıyorsun? Hadi ama bana yalan söyleme.”

Omuzlarımı silktim. “Hayır, gerçekten. Eğer sorma sebebin buysa, planda sorun yaratacak kimse yok. Kimseyle çıkmıyorum. Uzun zamandır da çıkmadım.”

Elbette ona üç yıl önceki Rory felaketinden bu yana neden kimseyle çıkmadığımı anlatmayı düşünmüyordum ama onun başka planları vardı.

“Neden? Lige girdikten sonra kaybettiğin zamanı telafi etmeye çalışacağını düşünmüştüm. Takıma seçilmeden önce hiç kimseyle çıkmamıştın.”

Yaya geçidinde bekleyen bir kalabalığın beklemeye başladık. Onun bir adım arkasında duruyordum. O kadar yakınındaydım ki hindistan cevizli şampuanının kokusunu alabiliyordum.

Birleşik ellerimizi arkasından çekerek sırtına bastırdım ve sesi mi alçaltarak öne eğildim.

“İstediğin tek kadına sahip olamazken başkalarıyla flört etmek zor.”

Trafik ışığındaki adam silüeti caddenin karşısında yanıp sönerken keskin bir nefes aldı. Yanma geçtim ve onu kendime doğru çekerek kaldırımdan uzaklaştırdım. Bu sırada sanki kim olduğumu biliyormuş gibi bana bakan birkaç kişiye gülümse dim.

Son yarım saat içinde onu bu kadar şaşkına çevirmem neredeyse komikti. Bu noktada zihni çarktaki bir fare gibi dönüyor olmalıydı.

“Zaten hokey tek odak noktamdı. Hayatını sömüren bir şey bu. Özellikle de şu anda *play-off*larda. Birkaç yıl önce bir kızla çıkmıştım ama berbat bir erkek arkadaşım. Ona ihtiyacı olan zamanı ve ilgiyi veremedim.”

“Bu üzücü ama aynı zamanda da anlaşılabilir. Gençliğimizde ne kadar meşgul olduğunı hatırlıyorum. Şu anki programını hayal bile edemiyorum,” dedi.

“Aslında bu tüm dikkatimi işime vermemi sağlasa da sanırım ilişkiye çaba harcamak istemedim. Uzun vadede kendimi onun yanında göremiyordum. Eğer bir gelecek görebilseydim, her şeyimi vermekte sorun yaşayacağımı sanmıyorum, anlıyormusun?” *Tıpkı seninleyken yaptığım gibi.*

Bana bakıp yapmacık bir şekilde gülümsedi. “Evet, anlıyorum. Üniversitedeyken randevuya çıktım ama hayatımı değiştirecek bir şey değildi.”

Randevuya çıktım sözleri kafamın içinde bir plak gibi dönmeye başladı. Kiminle çıkmıştı? Peki neden onu başka bir adamın kollarında düşünmek kanımı kaynatmaya yetiyordu?

“Ah. Kiminle çıktın?” Sözlerim son beş saniye içinde bir avuç cam parçasını yutmuşum gibi çatlak çıkmıştı.

Vücudu ufak bir kahkahayla titrerken kaşlarımı çattım. “Bunu sana söylemeyeceğim.”

Duraksadım ve birdenbire, “Rory Tellerman. Çıktığım kadın oydu,” dedim.

“Tamam...” derken sesi gittikçe kısıldı.

“Şimdi sıra sende.”

Tekrar o homurdanan gülme sesini çıkardı. “Acımasısın.”

“Ya içlerinden biri geri gelip seni tekrar kazanmaya çalışırsa? Kendimi kime hazırlamam gerektiğini bilmem gerekiyor. Bilirsin, sahte erkek arkadaşın olarak.” *Evet, bu mantıklıydı.*

“Hunter King ve Logan Parker. Ve ikisinin de bırak beni geri kazanmayı denemeyi, beni hatırlayacaklarından bile şüphe duyuyorum.”

Hoşnutsuz bir ifadeyle kaşlarımı çattım. “Neden bu şekilde söylüyorsun?”

“Ne şekilde?”

“Sanki seni geri istemeleri fikri hiç de gerçekçi değilmiş gibi.”

Restoranımızın adının yazılı olduğu el yazısı harflerden oluşan ahşap tabela, yan yana sıralı mağazaların diğer ucundan görünüyordu. Konuşmamızı kısa kesmek istemeyerek adımlarımı yavaşlatmaya başladım.

Braxton’ın cevap vermesi çok uzun sürünce ne düşünüyorsa söyleyebilmesi için ona yeterince güven vermeyi umarak elini sıktım.

“Zayıf bir kadın olmadığımı biliyorsun, Maddox. Aslında bunu fark etmemek çok zor. Ben herkesin tipi değilim ve bunu kabul ettim. Lanet olsun, her seferinde gururumu incitse bile

bunu doğrudan yüzüme söyleyen adamların dürüstlüğünü bile takdir etmeye başladım. Dürüstlüğü daha önce hiç kilolu bir kızla birlikte olmamış erkekler için bir deney olarak kullanılmaya tercih ederim. O adamlara karşı olduğum tek şey buydu. Aslında sadece kilolu kızlardan hoşlanıp hoşlanmadığını anlamaya çalışıyor olmasına rağmen o adamın ondan hoşlandığını düşünen saf bir kız.”

Öfke. İçimin derinliklerinde kırmızı, kör edici bir öfke kökürüyordu. Kelimeler benden kaçıyordu. Tek düşünebildiğim, onu incittikleri için benim de o adamları ne kadar çok incitmek istediğimdi. Kendisi hakkında ne düşündüğünü ve bir ilişkide ne kadar değerli olduğu gerçeğini lekeledikleri için onları mahvetmek istiyordum.

Yalnızca elini bir kez çekmemle beni takip edip bana yetişmeye çalıştı. Topukları kaldırıma vuran hızlı adımlarıyla tıkırdıyordu. Bizi binalardaki bir aralığa çektim ve kalçalarından tutup onu vücuduma yaklaştırdım. Parmaklarımın altındaki yumuşak teni, tahrik etmemeye en uzak şeydi. Bu kadının beni ne kadar kolay baştan çıkardığını görünce inledim.

Gözlerinde fazlasıyla şüphenin yanı sıra sorular da vardı. Tek bir bakışıyla, dizlerimin üstüne çöküp, kendisini var olan en güzel kadın gibi hissetmekten alıkoyan her erkek adına af dilemek istememe sebep oluyordu. .

“Öncelikle, bir daha kendini kilolu olarak adlandırırsan kışına öyle bir şaplak atarım ki bir hafta oturamazsın. İkincisi, o adamları öldürmek istiyorum. Sen...” Başımı eğip iki yana salladım. Dilimin düğümlendiğini hissettim ama kendimi devam etmeye zorladım. “Sen her şeysin, Braxton. Ve böyle hissetmeyi hak ediyorsun. Sevmediğim tek bir parçan bile yok. Dokunmak, öpmek ve ezberlemek istemediğim... O adamlar, onlar sadece oğlanlar çocuklarıydı. Küçük sikli, kendine güveni

olmayan pisliklerdi. Yüzlerine vursan bile değerli bir şeyi anlayamazlar. Ve sen? Sen kahrolası *en iyi* şeysin. Tamam mı?”

Gözünden bir damla yaş akarken hafifçe başını sallayarak onayladı. Dudaklarımı alnına bastırmadan ve saatler gibi gelen ama gerçekte yalnızca birkaç saniye kadar orada tutmadan önce başparmağımla yavaşça gözyaşını sildim.

Tenine doğru, “Mükemmelsin,” diye soludum ve ardından yavaş yavaş geriye çekilip parmağımı buklelerinden birine sardım. Parmak eklemim yanağına dokunurken teninin ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyordum. “Sahte kız arkadaşım olduğun için seninle gurur duyuyorum. Daha iyi kimse yok. Hiç kimse.”

Parmak uçlarında yükselip çenemi öptükten sonra dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirip, “Teşekkür ederim,” diyerek beni şaşırttı.

“Teşekkür etmene gerek yok. Sadece benimle akşam yemeği ye. Hatta o kadar tıka basa ye ki, paytak paytak eve dönmek zorunda kalalım. Bunu yapabilir misin?”

Onu kollarıma çekip sımsıkı sarıldım. Yanağının göğsümde, tam da hızlı ve sert bir şekilde atan kalbimin üzerinde oluşunun hissini seviyordum. Uzun bir nefes verdi ve bu nefes gömleğimin altından tenimi ısıttı.

“Bunu yapabilirim.”

Söyleyebileceğim onca şey vardı. Belki de söylemem gerekenden daha fazlası bile olabilirdi. Söylediklerimin bir fark yaratmış olduğunu umdum. Geri kalan tüm zamanımı alsa bile o pisliklerin sebep olduğu hasarın silinmesine yardım edecektim. Bu şu anda burada kendime verdiğim bir sözdü.

Önümüzdeki aylarda ne olursa olsun ona ne kadar muhteşem olduğunu hatırlatmak için yanında olacaktım.

24

BRAXTON

Garson masamıza yaklaştığında sessizce benim önüme bir *tequila sunrise*,* Maddox'un önüne de bir bardak diyet kola koydu. Yemek siparişimizi birkaç dakika önce aldığı için, uzaklaşmadan önce ikimiz de ona yalnızca teşekkür ettik.

Öne eğilip içkimdeki pipetin çevresine dudaklarımı kapattım ve bir yudum çekerken restorana göz attım. O kadar güzel bi yerdi ki belki daha sonra tekrar gelebilirim diye düşündüm. Koyu ve soğuk renk tonlarına bakılırsa sessiz, lüks bir yemek mekânından çok bir kulüp hissi uyandırmasını beklerdim. Ancak bu mekân aslında oldukça romantikti ve hiç de rahatsız edici değildi.

Masamız ön taraftan en uzak köşeye konumlandırılmıştı ve normalde yerinin burası olup olmadığını bilmiyordum. Çünkü tam da düşündüğüm gibi rezervasyonumuzu kaçırmıştık. Yine de tıpkı Maddox'un dediği gibi görevli bize oturacak başka bir yer bulmakta gecikmemişti. Özel masamız için minnetardım.

Dışarıda bana söylediği sözler hâlâ aklımda dolaşıyor, kalbimi ve ruhumu altüst ediyordu. Daha önce bana bunları bir erkeğin söylemesi bir kenara, böyle söyleyen hiç kimse olmamıştı ve kendimle ne yapacağımı bilemiyordum. Masanın üzerinden atlayıp kucağına yerleşmek çok mu abartılı olurdu? *Evet... muhtemelen.*

* Tekila, portakal suyu ve grenadin şurubundan yapılan bir kokteyl.

Bugün tam bir duygu fırtınası yaşamıştım. Kendimi veterinerlik fakültesinin son senesinin final sınavlarında olduğundan bile daha bitkin hissediyordum. Bu gece başka biriyle birlikte olsaydım akşam yemeğine çıkmak yerine eve gidip yatağıma kıvrılmayı tercih ederdim. Fakat Dox ile birlikteydim ve bu ayaklarımın isyan etmemesi için yeterliydi.

Temiz bir başlangıç yapıyorduk. Geçmişimizi göz önünde bulundurursak, elimizden geldiğince temiz bir başlangıç denebilirdi. İkimizin birlikte yaşananları aşabileceğimizi ve kendimizi her şeyi berbat etmeden önce olduğumuz yere ya da ona yeterince yakın bir konuma geri döndürebileceğimizi bilmek üstümden büyük bir yük kaldırmıştı.

Bir daha Maddox'ta yaşadığım gibi sessizce bir adamın yasını tutabileceğimi sanmıyordum. Özellikle de bugünden sonra... Çocukluğumdaki en yakın arkadaşına yeniden âşık olmak üzere olduğumdan emindim. Bu beni korkutmalıydı ama tuhaf bir şekilde uzun zamandır ilk defa bu fikirle tamamen barışık hissediyordum.

Belki de artık onun küçüklüğümüzde nasıl hissettiğini bildiğim içindi. Benim olduğu kadar onun da bana özlem duyması, beni sevdiğine kendimi inandırarak yatağımda uyanık geçirdiğim bütün gecelerin boşa gitmediğini hissettiriyordu.

Kulağa kibirli gelebilirdi ama onun da kendisini tamamen aynı durumda bulduğunu düşünüyordum. Çift rolü oynamamız yalnızca duygularımızın yeniden gün yüzüne çıkmasını hızlandıracaktı. Eğer bir kumarbaz olsaydım, eskisinden daha güçlü ve daha hızlı âşık olacağımıza dair bahis oynardım.

Bu konuda kahrolası bir pozitifliğe sahiptim.

Ayrıca buna hazırdım.

Onun da hazır olduğunu umuyordum.

“Ayakların nasıl?” diye sordu Maddox, sesinde yoğun bir mizah vardı.

Düşüncelerimden sıyrılıp pipetimi bıraktım ve tatlı bir şekilde gülümsedim. “Mükemmel. O kadar rahatlar ki sanki bir çift tüylü terliğin içinde gibiler.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.” *Değil.* Topuklarım bir kanada doları büyüklüğünde su toplamıştı. Oturur oturmaz masanın altında onları ayağımdan çıkartmıştım.

“O halde muhtemelen yemekten sonra kamyonete yürüyerek dönmemiz konusunda gergin değilsindir.” Bana kaçamak bir bakış attı. Gülümsememeye çalışıyor ama seğiren dudakları onu ele veriyordu.

“Hayır,” derken son heceyi uzatmıştım. Alçak sesle mırıldandı ve spor ayakkabısının ucunu başparmağımın ucuna değdirdiğinde irkildim. Kaşları havaya kalkarken mükemmel hatlarına bir gülümseme yayıldı. “Ne? Ayaklarım terliyor.”

“Hadi ama, Kıvırcık Patates. Sadece yenilgiyi kabul et.”

“Öyle bir şey olmayacak.”

“Peki.” Omuz silkip uzun parmaklarını nemli bardağının etrafına doladıktan sonra bardağı dudaklarına götürdü ve soğuk içeceğin boğazından aşağı akmasına izin verdi.

Kola içerken bu kadar güzel görünmek suç olmalıydı.

Bardağını tekrar yerine koydu ve sinsî bakışlarını hiç bozmadan başparmağıyla yavaşça dudaklarındaki ıslaklığı sildi. Tanrım, bu beni tahrik etmemeliydi ama ediyordu işte. Dizlerimi masanın altında birbirine bastırdım ve nefes almaya çalıştım.

“Alkol kullanmıyor musun?” diye sordum aniden ve akan teri silmek için elimi boynumun arkasına götürdüm.

Sandalyesinde arkasına yaslanıp parmaklarını beyaz masa örtüsüne hafifçe vurmaya başladı. “Pek değil. Özellikle de *play-off* sırasında hiç tercih etmiyorum. Yarın antrenmanımız var, alkol beni yavaşlatıyor.”

“İçmem seni rahatsız ediyor mu? Başka bir şey sipariş edebilirdim.”

“Tabii ki hayır. Ben yetişkin bir adamım, güzel bebeğim. Birazcık ayartılmaya karşı koyabilirim.”

Ah. “Güzel bebeğim kelimesinin karşılığının yakışıklı bebeğim olduğunu biliyorsun, değil mi? Sana bu şekilde seslenmemi istemiyorsan güzel bebeğim demeyi artık bırak.”

Başını geriye yatırarak kahkaha attığında sesi kulağa öyle güzel gelmişti ki onu izlemekten kendimi alamadım. O sesi yeniden duymanın ne kadar güzel bir his olduğunu düşünerek adeta içime çektim. Kalbim kendi yıkımına doğru adım adım ilerliyordu.

“Bu kadar komik olan ne, yakışıklı bebeğim?” diye sordum bir kıkırtının arasında.

Dirseklerini masaya dayayarak öne doğru eğilirken başını salladı. “Lanet olsun, seni özledim,” diye yanıtladı. “Ama sen kazandın. Lütfen yakışıklı bebeğim deme. Egomu zedeliyor.”

“Ah, zavallı Maddox.” Suratımı astım. Sanki onunla alay etmemden hoşlanıyormuş gibi bana bakıp sırtıttı. Belki de gerçekten hoşuna gidiyordu.

Garsonumuz gelip yemeklerimizi önümüze koymaya başlayınca sohbetimiz aniden kesilmişti. Genç garsonun ikimizle de göz temasından kaçınmasına bakılırsa Maddox’un, bize hizmet etmeyi fazla büyütmemesi konusunda uyarılmış bir hayranıydı. Masadaki her şeyle gergin bir şekilde oynaması, gümüşleri

düzeltilmesi ve koşarak uzaklaşmadan önce masaya yeni tuzluk ve biberlik koyması çok sevimliydi.

Fazla uzaklaşmadan, “Teşekkürler!” dedim. Mutfak olduğunu varsaydığım kapıdan girmeden önce bana dönüp gülümsedi. “Sevimli bir şekilde gergin.”

Maddox biftek ve patates olan tabağından bakışlarını kaldırdığında sıcak bakışları beni şaşkınlığa uğrattı. “Güzel bir kadına hizmet ediyor. Tabii ki gergin olacak.”

Göğsümden yukarıya bir sıcaklık dalgası yayılmasıyla ne kadar kızarmış göründüğümü bilmek dahi istemiyordum. “Bu durumun daha çok karşımda oturan NHL oyuncusuyla ilgisi olduğunu düşünüyorum ama iltifatın için teşekkür ederim. Bu gece fazlasıyla tatlı davranıyorsun.”

“Kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için.”

Kalbim göğsümde tepinmeye başladığında, restoranın ortasında kalp krizi geçirirmeden önce konuyu değiştirmem gerektiğini biliyordum. Eh, aslında bu durum basının çok hoşuna giderdi.

Önüme gelen yemeğe başladığım sırada, “Hiç gazeteci gördün mü? Eğer şimdiye kadar gelmediyseler, bundan sonra geleceklerinden şüpheliyim. Sonuçta sadece akşam yemeği yiyoruz. Böyle şeyleri görmekle cidden ilgileniyorlar mı?” diye sordum.

Fırında *mac and cheese** ve kalın bir dilim sarımsaklı ekmek... Belli ki havalı bir kız olabilme konusunda elimden sadece bu kadarı geliyordu.

Maddox ağzına bir parça biftek atmadan önce, “Ah, biz içeri girdiğimizden beri buradalar, tatlım,” dedi.

Donakaldım. “Ne?”

* Çedar peynirinden yapılan sosla hazırlanan bir çeşit makarna.

“Rahat ol. Ayrıca deli bir kadın gibi etrafına bakınma. Her şeyin olabildiğince doğal görünmesini istiyoruz ve yaptığımız şey tam olarak da bu. Burada olduklarını sana söylemedim çünkü olduğundan farklı davranmanı istemedim.”

Mantıklıydı ama yine de gerginlikten titriyordum. Hemen ardından elimi saran bir el ve avucumun içinde kayan parmaklar hissettim. Bakışlarım, Maddox’un elimi tutan eline takıldı. Sanki çok sert davranırsa elimin parçalanmasından korkuyormuş gibi oldukça hassas bir şekilde tutuyordu. Aniden göğsümde baskı oluşunca gergin bir nefes verdim.

“Bunu gerçekleştirmek ile hakkında konuşmak arasında fark var. Etrafında seni izleyen bu kadar insan varken rol yapmak kolay değil. Eğer kendini rahatsız hissediyorsan, hemen şimdi gidebiliriz,” dedi. Ses tonu o kadar sakin ve güven vericiydi ki, anında ikna oldum ve sözlerinin tam da istediği etkiyi yaratmasına izin verdim.

Başımı hafifçe iki yana salladım. “Buraya gelirken bir amacımız vardı.”

“Ve bunu başardık da. Yarın senin için çok yoğun bir gün olacak. Sabaha bütün spor sayfaları bu fotoğrafları yayınlamış olacak. Ardından sosyal medya hesabın sorularla, hatta belki de senin okumandansa ölmeyi tercih edeceğim şeylerle dolup taşacak.” Kaşlarını çatığında ben de elini sıktım. “Seni buna daha iyi hazırlamalıydım. Üzgünüm.”

“Neler yaşayabileceğimi tahmin ederek bunu kabul ettim. Artık zayıf, küçük bir kız değilim. Buna hazırım.”

“Hiçbir zaman zayıf olmadın,” diye mırıldandı.

“Öyle olmamak için çabaladım. Ve o zamandan beri daha da güçlendim. Bunu yapabilirim. Söz veriyorum.”

Dudaklarıma, onun iyiliği için oraya yerleştirdiğim gülümsemeye baktı ve başını salladı. Ellerimizi çevirdim ve avucunda ki çizgilerin üzerinden parmağımın ucuyla geçmeye başladım. Kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu görünce gülümsemem büyüdü.

“Yarın bana ihtiyacın olursa mutlaka ara. Sadece mesajla geçiştirme. *Ara*. Tamam mı?” diye sordu.

“Tamam,” diye onayladım. “Bunu yapabilirim.”

Böylece, bizi izleyen gözlerin düşüncesi aklımdan silinip yerini yalnızca o ve bana bırakırken akşam yemeğimize geri döndük.

“Sana söylemiştim!” Maddox gecenin karanlığına doğru baktırırken altımdaki vücudu kahkahalarıyla sarsılıyordu.

Çantam omzunda, ben de sırtında, ikimizin de eninde sonunda olacağını bildiğimiz gibi beni kaldırımdan kliniğe doğru taşıyordu. Kendimi savunmam gerekirse, yolun yarısına kadar direnmiştim. Ancak bir numaralı kabarcık patlayıp ayakkabılarıma kan lekeleriyle mahvettikten sonra pes etmiştim.

Soğuk esinti elbisemin arkasından yukarı eserken geçen her arabaya dantel külotumu göstermediğimi umuyordum. Parmakları uyluklarımın derinliklerine batmıştı. Onları daha yukarıya, bacaklarımın arasındaki, gecenin bu noktasında artık tamamen ıslanmış olan o noktaya hareket ettirmesini istemek için tüm gücümle çabalıyordum.

Hedefimizden beş dakika bile uzakta değildik ve artan cinsel heyecanıma rağmen eve giden yol boyunca kahkaha atmayı kesemiyordum. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar iyi hissettiriyordu.

Trafik ışıklarının düğmesine basarken bir anlığına beni tutuşunu düzeltti ve ağırlığımı taşımanın onun için ne kadar kolay görüldüğünü bir kez daha fark ettim. Bu durum özgüvenim açısından harikalar yaratıyordu ama bunu kendime sakladım.

“Eh, iddia iddiadır. Bu yüzden tüm oyunlarımızda kokuşmuş, sahte bir kız arkadaşın olmasına hazırsındır diye umuyorum,” diyerek dalga geçtim. Daha sık çamaşır yıkamak zorunda kalsam bile aslında her gün onun formasını giymeyi sabırsızlıkla bekliyordum.

Yolun karşı tarafına geçerken, “Kokuşmuş olsun ya da olmasın, bunun için deli gibi sabırsızlanıyorum, Kıvırcık Patates,” dedi.

Yanağımı başının yanına yaslayıp parmaklarımı boynunun etrafında kenetledim. Göğsünden yayılan parfümünün kokusu burnuma geldi ve birdenbire bu kokuya neden bu kadar aşina olduğumu fark ettim.

Kokuyu içime çektim. “Sana bu parfümü on yedi yaşındayken almıştım.”

“Evet.”

“Ve hâlâ aynı parfümü mü kullanıyorsun?”

Eğer yanlış hatırlamıyorsam ucuz bir parfümdü ve kesinlikle NHL’in en iyi oyuncusunun kullanmasını bekleyeceğim türden bir şey değildi.

Çabucak, “Bunu konuşmak zorunda mıyız?” diye sorunca şaşkın bir kıkırdamayı bastırdım.

“Aman Tanrım! Utandın mı?”

Uyluğumu çimdikleyerek çığlık atmama sebep olurken derin bir nefes verdi. “Evet. Tabii ki utandım.”

“Çok tatlısın. Utanma. Aslında bu durum gururumu okşadı. Bunca yıldır o parfümü mü alıyorsun?”

“Hayır, dokuz yıldır aynı şişeyi kullanıyorum,” dedi alaycı bir sesle. Gözlerimi devirdim. “Evet, satın alıyorum. Şimdilerde internetten sipariş etmem gerekiyor çünkü mağazada satılacak kadar popüler değil.”

Yüzümü boyun girintisine dayadım ve gömleğinin içine doğru güldüm.

“Bana gülmen utancımı gidermeye pek yardımcı olmuyor, biliyorsun değil mi?” diye homurdandı.

“Beni gerçekten bu kadar mı özledin?” diye sorarken kalbim göğsümü sıkıştırdı.

Aniden çömelip bacaklarımı bıraktığında, ne yaptığını anlayıp ayaklarımın üzerine bastım ve kafam karışmış halde ona baktım. Kliniğimin otoparkında olduğumuzu şimdi fark ediyordum. *Bomboş* otoparkında. Kamyoneti sadece birkaç metre ötedeydi ve sokak lambaları kaldırıma hafif bir ışık yayıyordu.

Maddox döndüğünde karanlık bakışları gözlerimle buluştu. Biraz önce aramızda vızıldayan neşeli enerjiye dair hiçbir iz kalmamıştı. Bunun yerine hava tamamen farklı bir nedenden dolayı uğulduyordu.

“Daha önce *hiçbir şeyi* bu kadar özlememiştim. Giderken benden de bir parça götürdün ve bıraktığı boşluğu doldurabilmek için küçücük bir şey arayıp durdum ama bulmak imkânsızdı. Şimdi buradasın ve o boşluk... Kapandı. Demek istediğim evet. Seni özledim, tatlım. Ayrıca bana aldığın parfümü kullanmak, yokluğunda seni tamamen kaybetmediğimi hissettirdi. Bu yüzden onu her gün kullandım.”

“Dox,” diye solurken gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışıyordum. Bugün gardını bu denli indirmiş olması beni sarsmıştı ve sıranın bende olduğunu biliyordum.

Konuşmadan ona doğru uzanıp çantamı omzundan kaydırdım. Fermuarını açıp içine uzandım, aradığımı bulana kadar elimi içinde gezirdim. İnce lastik ve kare boncuklardan oluşan bilekliği sıkıca kavrayıp çıkardım. Onu havaya kaldırdığımda parmaklarım karıncalanıyordu.

Gözleri bilekliğe takıldı ve derin bir nefes aldı.

Maddox'un Kızı.

Bilekliğin üzerinde, biz yedi yaşındayken tek tek lastiğe geçirdiği minik kare boncuklar sokak lambasının altında parlıyordu. Bir çift düğüm, boncukları bir arada tutuyordu.

“Sözcüklerle senin kadar iyi değilim, değil mi? Ama bunu her gün yanımda taşıdım. Bu yüzden lütfen parfüm konusunda utanma. En az senin beni özlediğin kadar ben de seni özledim.”

“Seni öpmek istiyorum,” diye hırladı ve gözlerinde dizlerimi titreten bir parlaklık fark ettim.

Dudağımın köşesi kıvrıldı. “Öyleyse öp.”

Bir defalığına pratik yapıyor numarası yapmadan onu öpmenin zararı olmazdı. Bu noktada, etrafta bizi görececek birisinin olup olmaması da umurumda değildi.

Bilekliği tuttuğum elimi kavradı. Bir elini boynuma götürdü ve parmaklarımız bilekliğin etrafına kapanırken beni kendine çekerek sertçe öptü.

Öpücüğü hem sert hem de yumuşaktı. Aceleci ama sabırlıydı. Kafa karıştırıcı ama aynı zamanda çok açıktı.

Başka bir deyişle, tamamen gerçekti.

25

BRAXTON

Maddox: Bugün ne yapıyorsun?
Seni görmek istesem muhtaç
biri gibi görünür müyüm?

Mesajı, taksiye atlayıp şehirdeki en sevdiğim *brunch* mekânının adresini şoföre söylemeden önce gördüğüm son şey oldu. Sersem bir gülümsemeyle çantamı kucağıma koyup bir cevap yazmaya başladım. Göndermeden önce onun formalarından birini giydiğimi göstermek için fotoğrafımı da çekmiştim.

Ben: Cezamın birinci günü. Ve çalışıyorum.
Ama şu anda *brunch* planlarım olduğu için
uzun bir öğle yemeği molasındayım.

Ben: Ve sen de azıcık muhtaç görünüyorsun...
ama sorun değil. Böyle iyi. *göz kırpan emoji*

Onunla biraz dalga geçiyor olabilirdim ama ne zararı vardı ki? Ailemle bir tabak çilek ve kremalı krep eşliğinde gergin bir konuşmayı içeren plan düşünüldüğünde bu neşe kırıntısına ihtiyacım vardı.

Brunch toplantısı teklifi -ya da daha doğrusu emri- dün gece gelmişti. Maddox'un beni arabama bindirip evime göndermesinden hemen sonra. Tam dudaklarım şişmiş ve şimdiden hâlâ

dudaklarının yarattığı hissi özlemekle meşgulken. Mesaj geldiği anda hızlı ve sert bir şekilde yere çakılmışım.

Bana ulaşan annemdi ama bunun babamın emri olmadığına inanacak kadar saf değildim. Yemek için en sevdiğim yeri seçmek onun planlarından biri olduğunu gösteriyordu. Çarşamba günleri tam da *brunch* saatinde park edecek yeri olmayan bir mekândı. Taksiye binmek zorunda kalırsam arabama atlayıp kolaylıkla kaçamazdım.

Buna inanacağımı düşünmesine neredeyse kırılmışım. Söz konusu planları olduğunda beni rahat ve saf hissettirip sonra da hazırlıksız yakalayacağını düşünmesi de ayrı bir meseleydi.

Bunun olacağını düşünmedin desem yalan söylemiş olurum. Dürüst olmak gerekirse, yaptığım şeyi öğrenmesi düşündüğümünden daha uzun sürmüştü.

Telefonum titredi ve mesaja baktığımda midemde kelebekler uçuştı.

Maddox: İyi bir forma seçimi. Peki brunch randevun kiminle?

Ben: Uzun zamandır canım krep çekiyordu. Neredeyse tadını alabiliyorum.

Maddox: Kiminle?

Ben: Midem gurulduyor.

Maddox: Peki. İstediyin gibi olsun.

Yanağımın iç kısmını ısırdım.

Ben: Kulağa pek de rahatlatıcı gelmiyor.

Bu ne demek oluyor?

HANNAH COWAN

Üç dakika geçmişti ama hiçbir yanıt gelmemişti. Okundu kelimesi görünmesine rağmen, yazdığına dair hiçbir işaret yoktu...

Ben: Sakın beni görmezden gelmeye kalkma,
Maddox Jamieson Hutton.

Okundu.

Ben: Bu şimdiye kadar en az sevdiğim oyun.

Maddox: *Brunch*ta iyi eğlenceler, bebeğim!

Başımı geriye atıp gülmeden önce mesaja bakıp göz kırptım. Taksi şoförü dikiz aynasından tuhaf tuhaf bana bakıyor olsa da gülmeye devam ettim. Maddox'a kızmayı ne kadar istesem de bunu başaramıyordum. Bunun yerine, farkında olmadan rahatlamamı sağlamıştı.

Birkaç dakika sonra şoför beni Tina'nın Brunch ve Çay Evi'nin önünde bıraktı. İçeri girmek için oyalanırken saçlarımla oynuyordum. Büyük pencerelerden içeri bakarak, dopdolu, tatlı pembe masaların arasında ailemi aradım.

Uzun, pastel örtülü pasta büfesi ve mimoza* çeşmesinin hemen yanındaki favori masamda oturuyorlardı. Annemle babam sırtları pencereye dönük oturuyor olabilirdi ama onları nasıl oturdukları fark etmeksizin her yerde tanıyabilirdim.

Dişlerimi gıcırdattım. Şampanya ve portakal suyundan sarhoş olmak, günün geri kalanında işe dönmemeye değer miydi?

“Dışarıda mı duracaksın, yoksa bu kadar canının çektiği krepleri yemek için içeri girecek misin?”

* Şampanya ve genellikle portakal olan soğutulmuş bir narenciye suyundan yapılan kokteyl.

Sesin sahibine bakmak için dönerken, onu göreceğim için heyecandan çok dehşete kapılmıştım. Maddox'u görünce gözlerim irileşti. Beklediğimden daha yakındaydı. Bacaklarını saran koyu renk kotu ve öğleden sonra güneşinin ilk ışıkları vurduğunda gözlerinin aldığı renk ile aynı olan ince, koyu yeşil tişörtüyle tam bir görsel şölendi. Kafasına ters olarak taktığı şapkası bir iniltiyi bastırmama sebep oldu. Ters takılan şapkalar sistemimi altüst ediyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. O sırada patates çuvalı giyiyormuşum gibi görünmemek için ön kısmını bağladığım formanın kalçalarımın hemen üzerine düşen etek kısmıyla endişeyle oynuyordum.

Gözleri beğeniyle vücudumda gezindi ve bana Cheshire kedisi* gibi gülümseyerek karşılık verirken kızarmamak için çabaladım. *Odaklanmak zorundaydım.*

"Duymayı beklediğim sözler bunlar değildi ama yine de kabul edeceğim. Hiçbir zaman sürprizlerden hoşlanan biri olmadın." Aramızda bir adım kalana dek bana yaklaştı ve başının hızlı bir hareketiyle eğilip yanağımı öptü. Ardından da elimi kendininkilerin arasına aldı. "Selam."

Dudaklarına doğru eğildim ve geri çekildiğinde tek kaşımı kaldırdım. "Sana da selam. Burada olacağımı nereden biliyordun? Kendimi açık etmediğimi sanıyordum."

Kaşlarını çatarken gözlerini kısıtı. "Evet, bundan pek de hoşlandığım söylenemez. Buraya gelip başka bir sahte erkek arkadaşla tanışmadığından emin olmam gerekiyordu. Ben paylaşmam. Ayrıca gerçekten mi? Pankek dedin ve Tina'nın mekânında olmadığı sürece pankek yemezsin. Parçaları bir araya getirmek kolay oldu."

* Lewis Carroll'un Alice Harikalar Diyarında (1865) adlı eseriyle popüler hale gelen, kendine özgü yaramaz sırtışıyla tanınan ve Sırttan Kedi olarak da bilinen kurgusal bir karakter.

Ek olarak eğer yanlış hatırlamıyorsam sadece birkaç blok ötede yaşıyordu.

“Başka bir sahte erkek arkadaştan daha kötü, Dox. Annemler içeride.”

Endişem açık olmalıydı çünkü birleşen ellerimizi dudaklarına götürüp parmak eklemlerimi öperken kolumu ovmaya başladı.

“O halde burada olduğuma mutluyum. Bu meseleyle tek başına uğraşmak zorunda kalmayacaksın.”

Başımı iki yana sallayıp tekrar pencereden içeri baktım. Artık masada başka biri daha vardı ve alev kırmızısı saçlar gözüme çarptığında rahatlayarak küçük bir nefes verdim.

“Kız kardeşim de onlarla birlikte. Yalnız olmayacağım.”

Göz kırptı. “Küçük Annalise Heights içeride mi? Çok uzun zaman oldu. Arayı kapatmak için sabırsızlanıyorum.” Ben hâlâ rahatlamayı başaramayınca, içini çekip yanağımı avucunun içine aldı ve başparmağıyla gergin çenemin üzerinde daireler çizdi. “Baban beni korkutmuyor, Kıvrıkcık. İyi bir erkek arkadaşın yapması gerekeni yapıyorum, değil mi?”

Avucuna sokularak ona baktım. Tereddütüne dair ufacık bir iz arıyordum ama yüzünde kendinden emin bir ifade vardı.

“Madem bu kadar eminsin... Babam duygularını açık etmeyi seven bir adamdır. Seni benimle görünce çok öfkelenecek. Hiç hoş olmayacak,” diye uyardım.

Dox’un sırtışı saf kibirden ibaretti. “Sabırsızlanıyorum.”

“Peki,” derken bir nefes verdim ve arka arkaya birkaç kez başımı salladım. “Hadi içeri girelim o zaman.”

Kapıya doğru yürürken vücudunu sırtıma yaslayıp elimi sımsıkı tuttu. Bir kolu başımın etrafından dolandı ve kapıyı benim için açıp içeri girdiğimizde kapının üzerinde zil çaldı.

Babam dönüp bakışlarını bizimle buluşturduğunda, göğsüm endişeyle sıkıştı. Hançer kadar keskin, mavi gözleri büyük yaralar açacağıının habercisiydi.

Maddox hemen yanımda duruyordu ve boştaki elini belime dolayarak beni kendine doğru çekti. Sıcak nefesi başımın tepesini ısıttıktan sonra saçlarımı öptü. “Sen istediğin zaman ayrılırsınız,” diye fısıldadı.

Sertçe başımı salladığımda masaya oturduk.

“Braxton!” diye çığlık attı Annalise. Oturduğu yerden sıçrayarak kalktı ve beni Maddox’tan uzaklaştırıp kollarına aldı. Düzleştirdiği saçlarına doğru gülümseyip kollarımı etrafına doladım.

Küçük kız kardeşim benden dört yaş küçük olsa da yaşına göre her zaman olgun davranırdı. Küçüklüğümüzde aramızın bu kadar iyi olmasının nedenlerinden biri de buydu. Ayrıca fiziksel açıdan da tam tersimdi. Babamdan çok anneme benziyordu.

Geri çekilirken, “Sadece birkaç hafta oldu, biliyorsun değil mi?” diye dalga geçtim.

“Ah, biliyorum. Yeni evine taşındığında beni bedava işçi olarak kullandın, sonra da pek yüzüme bakmadın.” Zayıf ve karar-sız bakışları hâlâ yanıma yapışık duran adama çevrildi. “Maddox Hutton. Yıllar geçtikçe daha da irileştiğini görüyorum.”

Kendimi dizginleme fırsatı bulamadan bir kahkaha patlattım. Kız kardeşimin filtresi yoktu. Etrafında kim olursa olsun, o filtreyi asla bulamayacak gibi görünüyordu. Onun hakkında en çok sevdiğim şeylerden biri de buydu.

Neyse ki Maddox’un bununla ilgili bir sorunu olması konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Yalnızca yüksek sesli bir kahkaha attı ve ona gerçek bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Seni tekrar görmek çok güzel, Anna.”

Kız kardeşim sıırttı. “Siz ikiniz oturun. Ben bir sandalye çekeceğim, sonra belki ikiniz de bana bu ilişkiyi neden şahsen değil de sosyal medyadan öğrenmek durumunda kaldığımı anlatabilirsiniz.”

Bana bakarak tek kaşını kaldırdı ve kalabalık restoranda boş bir sandalye bulmak için uzaklaştı. Annem ve babamla yüzleşmek için karşılarına oturdum. Dikkatimi anneme ve onun yorgun gözlerine vermeyi seçtim. Maddox da beni takip etti ama ebeveynlerimden birinin ilk sözü söylemesini beklemedi.

“Bayan Heights, sizi görmek ne güzel,” derken kolunu omzuma atıp beni yakınında tutmayı seçti.

Babama doğru bir bakış atma riskini aldım ve dudağının kıvrıldığını, dikkatini Maddox’a verdiğini gördüm. *Nefret, iğrenme, öfke*. Yüzünde hepsinin izleri vardı. Bunu saklama zahmetine bile girmiyordu ve bu, korkunç bir farkındalıktı.

Annemin yüzünde özür diler gibi bir ifade vardı. “Merhaba, Maddox. Geleceğini bilmiyorduk, yoksa garson buradayken sana içecek sipariş ederdik.”

Babam gözleriyle Maddox’u bir duman bulutu içinde yok etmeye çalışmaktan vazgeçip bana baktı.

“Seni davetsiz misafirlerle çıkıp gelmeyecek kadar iyi yetiştirdim. Peki şu üzerindeki ne?”

“Beğenmedin mi? Biraz takım ruhu sergileyebileceğimi düşündüm. Şehrimizin bu sezon *play-off*larda ne kadar iyi oynadığını eminim biliyordur.”

Öfkeyle gözleri parladı. “Eğer böyle giyinip onu buraya getirmen bir çeşit isyansa...”

“İsyen etmeyecek kadar büyüdü, baba. Ve eğer yeni erkek arkadaşım hakkında konuşacaksak en azından yanımızda olmalı. Sence de öyle değil mi?” diye karşı çıktım.

“Bu maskaralığa bir son ver, Braxton. Birlikte olmadığınızı hepimiz biliyoruz.”

Maddox başını omzumun dibine indirdi ve hafifçe, neredeyse tehlikeli bir şekilde güldü. Dudakları boynumun yanından, nabzımın sert vuruşunun üzerinden hafifçe geçti. O, kollarımın üst kısmına şekiller çizmeye başladığında tüylerim diken diken oldu. Her birkaç saniyede bir formamın kolunun altına ulaşana kadar yukarı sıyrılıyordu.

“Bu kadar zaman geçmesine rağmen hâlâ kızına ne kadar âşık olduğuma inanmıyor olman çok utanç verici. Tanıştığımız günden beri o benim, Roy. Onun benim için ne kadar önemli olduğuna inanmaya başlaman akıllıca olur.”

Sesindeki katıksız hâkimiyete karşı hissettiğim ürpertiyle savaştım. Göğsüm sıkıştıyordu. Koluma dokunuşu ve uyluğuma değen bacağına hissettirdikleri neredeyse çok fazlaydı. Toplum içinde olmamıza rağmen tüm bu sözleri bana nasıl kanıtlayacağını düşünmek yanlış olmalıydı ama kendime engel olamıyordum.

Maddox ile aramızdaki cinsel gerilim hep sorun olmuştu. Cinsel istek duygusunu anlayacak yaşta olduğumdan beri ona bu şekilde sahip olmanın hayalini kuruyordum. O zamanlar onu bu kadar çok istememin çılgınca olduğunu düşünmüştüm ama şimdi? Bunun bu kadar tüketici olabileceğine hazırlıklı değildim. Bunu varlığımın her zerresinde hissediyordum.

Babam, “Braxton için doğru kişi değilsin. Hiç olmadın. Onu bu plana uymaya nasıl ikna ettin bilmiyorum ama eğer bu

sona ermezse ailemin yanında hoş karşılanmayan tek kişi sen olmayacaksın,” diye çıkıştı.

İşte o zaman kalbim orta yerinden çatladı. Yere sürtünen sandalyenin gıcirtısını ve kız kardeşimin sesini uyuşuk bir şekilde algıladım ama bakışlarımı babamdan ayırmıyordum.

“Üzgünüm, millet. Burası çok kalabalık olduğundan bana arkadan fazladan bir sandalye vermek zorunda kaldılar.”

Maddox yanımda huzursuzlukla gerildi. Sanki masanın üzerinden atlayıp ellerini babamın boynuna dolamaktan alıkoyan tek şey benmişim gibi bana sarılıyordu. Anneme bakmaya cesaret edemiyordum.

Cesaretimin her zerresini kullanarak, “Bu da ne demek oluyor?” diye sordum.

Babamın bakışları saf ateşten ibaretti ama sözleri çok daha yakıcıydı. “Büyük bir rezalet çıkarmaman ve hepimizi daha fazla utandırmaman için bu konuşmayı burada yapmak annenin fikriydi. Ama eğer bu küçük oyuna bir son vermezsen ve bütün bunların büyük bir yanlış anlama olduğunu söyleyen bir açıklama yapmazsan artık bu ailede hoş karşılanmayacaksın. Eğer bu bir çeşit dikkat çığılığıysa tebrikler, başardın. Yine de sevilmediğini hissettiğin için bizi aptal yerine koymana izin vermeyeceğim.”

Yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissettim. Gittikçe daha fazla kan kaybediyordum.

“Sen ne sikimden bahsediyorsun?” diye hırladı Maddox.

Babam sözünü kesmeden önce, “Braxton, bebeğim. Buraya gelmen için ısrar etmemin nedeni bu değil. Bunun böyle olacağını bilmiyordum...” dedi annem.

“Yapma, Larissa. Tanrı aşkına, masum kartını oynamadan burada bir şeyler yapmama izin verir misin?”

Öne eğilmiş bir halde parmaklarını masaya öyle sert bastırıyordu ki eklemleri bembeyaz kesilmişti. Her sinirlendiğinde ortaya çıkan damar altında zonklarken patlamamasına şaşırıyordum.

Annem ise kaskatı kesilerek sustu. Sonunda babamın saçmalıklarından bıkaçağına ve onu bir kereliğine de olsa azarlayacağına dair bir umudum vardı.

“Yani bok gibi davrandığın sadece kızın değil, öyle mi? Herkese karşı mı böylesin? Ne kadar da koruyucu. Ligdekiler neden sana sikik tırnaklarının ucuyla bile dokunmak istemiyor acaba?” Maddox’un sesinde en ufak bir korku kırıntısı bile yoktu.

Babam, “Ligdekilerin neden benimle iş yapmadığı hakkında konuşmak ister misin? Senin baban yüzünden, değil mi? Geleceğinin nasıl olacağına dair kendisinden başka birinin fikri olmasına dayanamayan muhteşem Oakley Hutton,” diye karşılık verdi.

Maddox hâlâ pes etmiyordu. “Babamın adını ağzına alma yoksa Braxton’ın bu yere olan sevgisini, mekânı öndişleriyle süslediğim hatırasıyla mahvetmek zorunda kalırım.”

“İşte yine başlıyoruz. Kızıma dönelim. Yeniden seçmelere girmenin tek nedeni olarak her zaman ben gösterildim ama bu kararda onun da rolü vardı, değil mi? Bazıları onun benden daha fazla suçlu olduğunu iddia edebilir.”

Babamın beni günah keçisi ilan etmesinin ne kadar kolay olduğunu görünce irkildim. Sanki kullanılması kolay bir kurbanmışım gibi. Buna rağmen düşündüğüm kadar canımı acıtmamıştı. Belki ilişkimize zaten yeterince zarar verdiği içindi. Belki de konu ona olan sevgim olunca artık kırabileceği hiçbir şeyim kalmamıştı.

Bunu kabul etmek üzücüydü ama ilişkimiz Vancouver'dan ayrıldığım gün sona ermişti. Hatta belki de daha öncesine bile dayanıyor olabilirdi. Evet, Roy Heights damarlarımda taşıdığım kanın sahibiydi ama hiçbir zaman tam anlamıyla bir baba olmamıştı. Bu ilişkinin bir gün patlak vereceğini biliyordum ve bu olduğunda yalnız olmadığım için mutluydum.

Kolumu kaldırdım ve Maddox'un elimi tutan elini kendi elimle sararak ikimizi de rahatlatacak şekilde sıktım. Burada, yanımda olduğu için minnettardım.

"Kendi hataların, kendi açgözlülüğün için gerçekten on sekiz yaşındaki bir kızı mı suçlayacaksın? Bana asla yardım etmek istemedin. Eğer Florida'nın teklifini reddedersem, babam nedeniyle Vancouver'ın beni alacağını ve karşılığında bana daha iyi bir sözleşme teklif edebileceğini düşündün. Bu hiçbir zaman takımla ya da koçla ilgili değildi. Her zaman seninle ve ceplerini ne kadar doldurabileceğinle ilgiliydi." Devam etmeden önce duraksadı. "Bu noktada insanların nasıl hâlâ yanında kaldığını bilmiyorum. Sen elinin değdiği her şeyi mahvedersin. Seninle ilgili tüm gerçeğin ortaya çıkmamasının tek nedeni Braxton'dı. Ayrıntıları saklamam için bana yalvarmasaydı, senin için çok daha kötü olurdu. Ona bir teşekkür borçlusun. Ancak bu noktada hepimiz bunu yok sayacağını biliyoruz."

Maddox konuşmayı bitirip bana baktığında ürkütücü derecede sakindi, dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti.

Konuşurken gözlerini kaçırmıyordu. "İlişkimiz hakkında ne düşündüğün gerçekten umurumda değil. İnanıp inanmamak senin seçimin. Dinleyen herkese beni karalamakta serbestsin çünkü benim için yaptığın en iyi şey Braxton'ı hayatıma geri getirmektir. Senden asla nefret etmeyeceğim tek konu bu."

MADDOX

Açıklamamı takip eden sessizlik o kadar gürültülüydü ki... Braxton'ın üzerimdeki gözleri bakışlarımı başka yere çevirmemi imkânsız kılıyordu. Masmaviydiler. Çok güzellerdi. Bana okyanusun o en derin noktasındaki rengi hatırlatıyordu; parlak mavinin koyu laciverte döndüğü o renkte gözleri. Sanki birisi rengi koyulaştırmak için bir milyon kutu siyah boyayı okyanusa karıştırmış gibi...

Okyanustan korkuyordum ama onun gözlerinden korktuğum söylenemezdi.

Kolumu Braxton'ın omzundan çektim ve bunun yerine elimi kucağına bıraktım. Başparmaklarımı eklemlerinin üzerinde gezdirirken yapmak istediğim son şey olmasına rağmen bakışlarımı diğer tarafa çevirerek babasına döndüm.

“Hakkımda yalan şeyler yaymaya devam edersen seni mahkemeye veririm ve bu konuda çok ciddiylim.”

Umduğumdan daha sakın hissederek tekrar kadınıma baktım. Benden uzaklaşmamıştı ve bu da kendimi dünyadaki en şanslı piç gibi hissetmeme neden olmuştu. Dudakları hafif bir gülümsemeyle aralandı, minik ve güven verici bir gülümsemeydi ama fazlasıyla işe yaramıştı.

Roy, sanki söylediklerime gerçekten de inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Hayır, anladığın üzere bu konuşma ile sekiz yıl önce ofisinizde yaptığınız konuşma arasındaki fark ortada. O zamanlar sizinle ne yaptığım konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu ama şimdi ne yaptığımın kesinlikle farkındayım.”

“Bugün bu buluşmadan ne beklediğimi bilmiyordum ama yıllardır ilk defa beni şaşırttın diyebilirim, baba. Kendini kurtarmak için beni günah keçisi ilan etmeye bu kadar istekli olacağını kim bilebilirdi ki?” Braxton’ın sesi sertti, çantasının askısından yakalayıp olanca ağırlığıyla tahta masanın üzerine bıraktı.

Bayan Heights titrek bir sesle, “Tatlım, lütfen kal ve bizimle birlikte kahvaltını bitir,” dedi. “Sonrasında da seni en azından eve bırakmama izin ver. Bütün bunları görmezden gelerek işinin başına dönme.”

“Sen ciddi misin, anne? Burada böylece oturup bunları dinlemesini mi istiyorsun?” dedi Annalise kahkahalara boğulurken. “Bırak gitsin. Aslına bakarsan hepimiz gidelim. Bu konuda Brax’in tarafındayım.”

“Olayları dramatize etmeyi bırak, Annalise. Bu seni ilgilendiren bir konu değil,” diye homurdandı Roy.

“Beni ilgilendirmiyor, öyle mi? O halde neden bu saçma *bruncha* davet edildim? Tabii, hiçbir şey yemediğimiz halde buna hâlâ *brunch* diyebilir miyiz, bilemiyorum. Bu buluşmayı planlarken masamıza gelmemesi için garsona ayrı olarak para mı ödedin?”

Roy çıkıştı. “Burada olursan kız kardeşinin yeterince sakin kalmasına yardımcı olabileceğini düşünmüştüm. Böylece bu konuyu yetişkinler arasında tartışabileceğimiz bir ortam olacaktı. Henüz garsonun gelmemesinin sebebi de ona ihtiyaç doğmamış olması. Bu konuşma, bir garson tarafından bölünmesini isteyeceğim bir konuşma değil.”

“Eh, bu da ailemizdeki kadınlar hakkında ne kadar az şey bildiğine dair bir kanıt çünkü açken vahşileşiyoruz ve ben açlıktan ölmek üzereyim,” diye homurdandı Anna.

Braxton kısık sesle gülmeye başladı. Onunla birlikte sırtarak ben de gülmeye başladım. Annalise başını bize çevirdi. Güldüğümüzü görür görmez öfkesi artmaya başlamıştı.

“Şimdi bana aynı zamanda hem mahremiyet istediğini hem de bu konuşmayı burada herkesin içinde yapmak istediğini mi söylüyorsun?” diye sordu Braxton, hepimiz kadar şaşkın bir haldeydi. Tek bir kişi hariç. Babasında bu şaşkınlıktan eser yoktu.

Babası, gözlerini kısarak Braxton’a bakarken benim gözlerim de Roy’un üstündeydi. Bu bakışla yüzümdeki gülümseme silinmişti bile.

“Eve gelmeyeceğini biliyordum.”

“En son beni eve çağırdığında Maddox’u sabote etme planıyla gözümü boyamaya çalışmıştın. Bunun ardından eve gelmeyeceğimi anlamış olmandan mı bahsediyorsun? Vay canına, tebrikler!”

Bu kelimeler üzerine hem ilgim artmıştı hem de ben onu yok edemediği önce içimde bir hayal kırıklığı dalgası büyümeğe başlamıştı. *Ne yapmasını bekliyordun ki, aptal herif? Sosyal medyayı gizlice takip ederek bir mesajla uyarmasını mı? Bunu yapmış olsa bile ona inanmazdım.*

“Alaycılığın uygunsuz kaçıyor.”

“Sana katılmıyorum. Braxton’ın hiçbir şeyi uygunsuz değil,” diyerek lafa atladım.

“Şunu yapma. Bu çok şirin,” dedi Annalise, etrafımızdaki ciddiyeti umursamaksızın kendinden geçmişti. Bunun üzerine ona göz kırptım.

Roy telefonunu çıkarıp öfkeyle ekrana basmaya başlamadan önce masanın öbür ucundan hayal kırıklığıyla dolu bir ses yükseldi. Kovulmuş muyduk, yoksa şu anda bundan daha önemli olduğunu düşündüğü bir işi mi vardı bilmiyordum.

Sebebi her ne olursa olsun, bu kaba bir davranıştı. Büyük-babam burada olsaydı bu pisliğin telefonunu elinden alıp trafiğin ortasında bırakırdı. Annemin babası tam anlamıyla sert bir adamdı ama son derece duygusal ve ölçülüydü.

Braxton homurdandı. "Her neyse, biz işini bölmeyelim. Gidiyoruz."

"Henüz değil. Önce şuna bir bakın," diye emretti Roy. Braxton'a uzatmasını beklediğim telefonu yüzüme tutmuştu. "Hadi, bakın. Bütün bunları yaparak nelere sebep olduğunuzu görmenizi istiyorum. Şu yorumları okuduktan sonra yaptıklarınızın hâlâ doğru olduğunu düşünüyorsanız bana söyleyin."

Telefonu elinden kapıp iyice kendime yaklaştırdım ve ekranı incelemeye koyuldum.

Büyük spor sayfalarından birinde Braxton ile dün gecedен birkaç fotoğrafımız vardı ve başlık şöyleydi: "*Maddox Hutton piyasadan mı çekildi? Hutton'ın eski hokey menajeri Roy Heights'ın kızı olan yeni kız arkadaşı Braxton Heights ile tanışmak için kaydırın. Bu babaya yapılan bir saldırı mı? Ya da Roy aklını mı kaçırdı?*"

Başlık beni rahatsız etmemişti. Haber patladığında böyle bir tepki alacağımızı tahmin etmiştik zaten. Ve kahretsin ki fotoğrafların kendisinden uzaklaşamıyordum.

Braxton sırtımdayken ellerim onun kalçalarına sıkıca sarılmış, çantası omzuma asılmış haldeydi. Yüzlerimizde parlak, mutlu bir sırıtış vardı. Bu fotoğraflardan kendime de istiyordum ve mümkünse onları büyütüp oturma odamın duvarlarına asacaktım.

“Bunun beni kızdırması mı gerekiyor?” diye sordum.

“Aşağı kaydır.”

Dediğini yaptım ve her okuduğum yorumda göğsüm daha da beter şekilde sıkıştı. Habere iki binin üzerinde yorum yapılmıştı. Çoğunluğu yalnızca meraklı hokey hayranları olsa da yorumların bazıları bende kusma isteği uyandırmıştı. Boğazıma oturan yumruyu yutkundum ve Braxton neler yazıldığını görmek için bedenimin üzerine eğilmeye çalıştığında telefonu onun görüş alanından uzaklaştırdım.

“Bunlar harika fotoğraflar. Fotoğrafçının kim olduğunu biliyorsan lütfen bana bildir ki orijinallerin bir kopyasını alabilirim.” Kelimelerimin ardındaki mücadeleyi kimsenin duymasını umuyordum.

Roy’un öfkesi o kadar netti ki masanın öbür ucundan bile hissedebiliyordum. “Kızıma o korkunç şeylerin söylenmesine izin vereceksin ve bunu engellemeye dair hiçbir şey yapmayacaksın öyle mi? Tam da bu yüzden bu ilişkinin gerçek olduğuna inanmıyorum.”

Braxton iç çekti. “Baba, internetteki insanların benim hakkımda ne söylediğini gerçekten umursamıyorum. Bunun olabileceğini zaten biliyordum.”

“Braxton’ın onu korumak adına gördüğü şeyleri kontrol etmesi için bana ihtiyacı yok ama yine de onu *koruyacağım*. Görünür bir tepki vermemiş olmamı sakinlik olarak algılama. Hayatta isteyeceğim en son şey onun herhangi bir olumsuzlukla yüzleşmesidir.”

Braxton her zaman kendi başının çaresine bakacak kadar güçlü biri olmuştu. Onun gördüklerini kontrol etmeme konusunda söylediklerimde ciddi olsam da yorumları görmesine izin vermeden telefonu kilitleyip Roy’un önüne attım. Daha sonra kendi aramaya başlarsa bu onun kararı olurdu. Eğer bunu

yaparken beni de yanında isterse elbette orada olurdum. Ancak internet trolleriyle ilk karşılaşmasının kalabalık bir restoranda babasının önünde olmasına izin veremezdim.

Roy alçak sesle, “Bu kulağa kaçış gibi geliyor,” diye homurdandı.

Omuz silktim. “Öyle olabilir. Birini gerçekten korumanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Birine hem ihtiyaç duyduğu *hem de istediği* korumayı nasıl vereceğini bilmiyorsun çünkü onlar hakkında bir şeyler öğrenme zahmetine girmiyorsun. Daha on dakika önce kıcını korumak için büyük kızını otobüsün altına atarken bana gerçekten koruma konusunda vaaz verebileceğini mi sanıyorsun? Eminim öyledir.”

Braxton, “Dox, gerçekten gitmek istiyorum,” diye mırıldandı.

Hafifçe gülümsedim. “Bana uyar. Ama kreplerin gelmeden buradan gitmiyoruz.”

Başını onaylarcasına sallarken gözleri minnetle parlıyordu. “Sen önden git. Ben iyiyim. Gitmeden önce söylemek istediğim bazı şeyler var.”

İşaretparmağımla çenesini kaldırıp onu öpmeden önce, “Hemen döneceğim,” diye fısıldadım. Babasının attığı keskin bakışlar umurumda bile değildi.

Onu yavaş yavaş, acele etmeden öptüm ve o öpücüğe dair ihtiyacımı onu ailesinin yanında yalnız bırakabilecek kadar girdikten sonra burnumu onunkine sürtüp geri çekildim.

Her ne kadar onu burada, onlarla yalnız bırakmak hoşuma gitmiyor olsa da istediği buysa itiraz edemezdim.

Ondan hızlı bir öpücük daha aldıktan sonra oturma bölümümden dışarı çıktım, ardından krep, pankek ve burada bulunan her türlü yiyecekten oluşan siparişi vermek üzere tezgâha ilerledim. Bir yandan da masaya gizlice bakmaya devam ediyordum.

Braxton'ın anne ve babasını azarladığı, kız kardeşinin de birkaç saniyede bir ona katıldığı manzarayı izlerken göğsüm şişiyordu. Onları izledikçe iki kız kardeşin ilişkisini daha çok merak ediyordum. Eskiden araları çok iyiydi ve durumun hâlâ böyle olduğunu gördüğüme sevinmiştim.

Braxton'a sormak istediğim çok fazla soru vardı. Geçtiğimiz sekiz yılda yaptığı her küçük şeyi merak ediyordum. Hayatının geri kalanında ne istediği hakkında o kadar çok konuşmak istiyordum ki... Birbirimizin hayatına geri döneli henüz neredeyse üç hafta kadar olmuştu ama yine de içimden bir ses çok daha fazlasını bilmem gerektiğini söylüyordu.

Belki de şu anda böyle düşünen yalnızca endişelerimdi. Tüm sorularıma cevap alma şansı bulamadan onun tekrar ortadan kaybolacağına dair ihtimaller sebebiyle endişeleniyordum. Acele etmek istemiyordum ama onunlayken işleri ağırdan alma fikri artık pek de bir seçenek gibi görünmüyordu.

Daha önce bunu bir kez denemiştik ve sonucunda onu kaybetmiştim. Belki tam olarak bu sebepten ötürü olmamıştı. Öte yandan, o vakitlerde beklemeyip onu öpmüş olsaydım, küçükken onu sevdiğimi söylemiş olsaydım bu gitmesine engel olur muydu diye merak etmeden duramıyordum.

Bunların hepsi eğerler ve keşkelerden ibaretti. Bunu kendime hatırlatmam gerekiyordu. Geri dönemezdik. Elimizde sadece şimdi ve bundan sonra yapacaklarımız vardı.

Ayrıca şu anda onu buradan çıkarıp evime götürmek, sonra da bana her şeyi anlatmaya zorlamak istiyordum. Ona kendim ve ailem hakkında her şeyi anlatmak istiyordum. Benim onun kariyeriyle gurur duyduğum kadar onun da benim kariyerimden gurur duyup duymadığını bilmek istiyordum. Ona bu sezonki her galibiyetimi anlatmak ve benim için hazırlanmış olan tüm önemli an videolarını göstermek istiyordum.

Ve daha sonra... sonra onu yatak odama götürmek, aklıma gelebilecek her türlü edepsiz, deli dolu şeyi yapmak istiyordum.

Onunla bu kadar savunmasız bir biçimde birlikte olma duygusuyla kendimi tamamen kaybetmek dışında bir arzum yoktu. Zevk aldığında çıkardığı her sesi ve bu seslerin orgazma yaklaştıkça nasıl değişip büyüdüğünü duymak istiyordum.

Onu zevkten ağlatmak istiyordum.

Siktir! Hepsini istiyordum. Her. Bir. Şeyi.

“Evet, elli dört dolar on sent tuttu,” dedi kasadaki kadın.

Gözlerimi masadan ayırıp ona gülümsedim ve kahverengi bir kese kâğıdının içine koyduğu yığınla strafor kaplara baktım. Parayı ödedikten sonra elimde paketle masaya gittim.

Konuştukları konu her neyse ben yanlarına varıp Braxton’a sırtıttığım anda dağıldı.

“Hazır mısınız?” diye sordum. Çantayı dirseğimle göğsüme bastırarak elimi uzatıp kalkmasına yardım ediyordum.

“Evet,” diyerek iç çekti.

Annalise’in elinde çantasıyla yanımda durduğunu görünce şaşırdım. Kafa karışıklığımı fark edip lafa girdi. “Bunca şeyden sonra burada oturup yemek yiyeceğimi sanmadın, değil mi?”

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kıvırdım. “Tabii ki hayır.”

Elim Braxton’ın belindeyken Annalise’i dışarıya kadar takip ettim. Kaldırıma varmadan önce hiçbirimiz dönüp masaya bakmamıştık. İlgi eksikliğinin Roy’u her türlü vedadan daha çok yıktığına emindim.

“Seni tekrar görmek çok güzeldi, Maddox. Yakında üçümüzün birlikte akşam yemeği falan yemesi gerekecek,” dedi Annalise. Restorana birkaç adım kala durduğumuzda elimi sıkmak için uzandı.

“Warriors’ın ilk ikinci tur iç saha maçını salı günü oynayacağız. Braxton ile sen de gelmelisin,” diye teklifte bulundum.

Dürüst olmak gerekirse bu teklifi hem Braxton hem de kendim için yapmıştım. Taraftarlar normal bir günde çılgına dönerdi ama aynı anda hem *play-off*ların gürültüsünü hem de ilişkimizle ilgili son haberleri eklediğimizde onun tribünlerde tek başına bulunmasından endişeleniyordum.

“Çok isterim!” diye haykırdı tiz bir sesle.

Braxton’ın gülümsemesi bana bu teklifte bulunarak doğru kararı verdiğimi gösteriyordu.

“Harika. Ben Kıvırcık’a biletleri göndereceğim, o da sana tüm bilgileri gönderebilir.”

“Sabırsızlanıyorum! Eve varınca bana mesaj at, tamam mı? Kıyafetlerimizi falan ayarlamamız lazım, ya da kızlar ünlü biriyle çıkarken neler yapıyorsa onları yapmamız,” dedi Annalise ablasına.

Kahkahamı bastırmaya çalışırken Braxton gözlerini devirdi ve kız kardeşine hızlıca sarılmak için onu kendine çekti. “Herhangi bir kıyafet planlaması olmayacak. Dox’un formasını giymek zorundayım.”

“Her gün,” diye ekledim.

Anna, Braxton ve beni ağır, şüphe dolu bakışlarla izliyordu. “Bu duymak isteyeceğim bir hikâyeye benziyor. Bugün sırf babamı kızdırmak için Maddox’un formasını giydiğini sanmıştım.”

“Sanırım bu beklenmedik bir şekilde işe yaradı. Yarın sana aramızdaki iddiayla ilgili her şeyi anlatırım ama şimdi Marco zaman aşımına uğramadan ofise dönmem gerek,” dedi Braxton.

Son cümlesini duymamla kaşlarımı çatmam bir olmuştu. “Bu Marco denen adamı ne kadar iyi tanıyorsun?”

Anna kıkırdayıp Braxton'ın sırtına hafifçe vurdu. "Bu konuda iyi şanslar. Ben gidiyorum. Seni çok seviyorum." Ardından gözlerini kısarak yüzüme sabitledi. "Ona iyi bak."

Anında, "Her zaman," diyerek söz vermem üzerine beni başıyla onayladı.

"Görüşürüz, Anna. Seni seviyorum." Braxton, kız kardeşi bizim tersimiz olan yöne doğru ilerlerken ona el salladı.

Anna insan kalabalığı arasında kaybolup görüş açımızdan çıktığında Braxton önüme geçip kollarını bana doladı ve yanğını göğsüme yasladı.

Şaşırdım ama bu şaşkınlık beni aptallığa sürüklememişti. Böylece onu göğsüme bastırdım ve yaptığı hareket sayesinde kalbimin onun için nasıl da hızlı çarptığını duyma olasılığını hiç umursamadan, kucaklaşmasına karşılık verdim. Her iki kolumu da ona dolayabilmek için yiyecek torbasını yere bırakmayı planlıyordum ama aynı zamanda açlıktan da ölüyordum. Ek olarak gerçekten de antrenman öncesinde artık bir şeyler yemeliydim. Her ne kadar yiyeceğim bu bir şeyler antrenörümün, antrenman öncesi besin kaynağı olarak onaylayacağı şeyler olmasa da yapacak bir şey yoktu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Sonra memnun bir nefes verip kendini daha da yakınımına bastırdı. Öyle ki kendini göğsüme gömmeye çalışıyormuş gibiydi.

Eğer bunu yapıyor olsaydı hiçbir şikâyetim olmazdı.

"Ne için?"

Başını geriye atıp gülümsediğinde canlı mavi gözleri yeşil gözlerimi deliyordu.

"Bana geri döndüğün için."

BRAXTON

Öjenin kuruduğu ayak tırnaklarıma bir çift çorap geçirdiğim sırada kapı zili üç kez çaldı. Üzerimde bir utanç dalgası belirirken, orman yeşili oje beyaz kumaşın altında kayboldu.

Gerçekten ayak tırnaklarımı, görmeyecek olsa bile Maddox'un gözlerinin rengine mi boyamıştım? Evet, yapmıştım. Ayrıca el tırnaklarımı da buna uyacak şekilde boyamak mantıklı gelmişti. Etiketleri hâlâ üzerinde olan en güzel iç çamaşırlarımı çıkarmış, kıyafetlerimin altına giymiştim. Çünkü ne kadar aksini iddia etsem de içimde küçük bir parça bu gece belki onları göreceğini umuyordu.

Yatağımın kenarından kalkıp ön kapıya ilerlerken, "Bazıları sana hayalperest derdi," diye mırıldandım. Her adımımda tangam popomdan yukarı doğru çıkıyordu.

Bu iç çamaşırı ve oje fikirlerini kafama soktuğu için Maddox'u suçluyordum. Maçtan sonra onun evine gitmek isteyip istemediğimi soran mesajı olmasaydı, muhtemelen bu şekilde düşünmeye bile başlamazdım. En azından şimdiden olmazdı.

Onsuz geçen birkaç gün... yalnız hissettirmişti. O Arizona'dayken yokluğunu göğsümde soğuk bir yumruk gibi hissetmiştim. Yeniden bir araya gelmiş olmamız, derinlere itmeye çalıştığım her şeyi yüzeye çıkarmıştı. Bütün bunlarla mücadele ettiğim aşikârdı. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak.

Yıllardır aynı yerde dönüp duruyorduk. Aramızdaki cinsel gerilim her geçen gün artmaya devam ediyordu. Şu ana kadar kendimi saatli bir bomba gibi hissediyordum. Sadece çok daha tahrik olmuş versiyonuydum.

Birimiz pes etmeliydi ve onun görünüşte sihirli kontrol anlayışına hayran olsam da, ilk taviz veren tarafın o olmasını istiyordum. Oynadığımız bu ön sevişme oyununa nihayet bir son verebilir, böylece ona duyduğum bu boğucu ihtiyacı giderebilirdim.

Açıkçası, berbat durumdaydım.

Kızarmış tenimle başımı iki yana salladım ve ön kapıyı açtım. Orada kız kardeşimi görmeyi bekliyordum ama kimseyi bulamadım. Bunun yerine, verandamda üstü şişkin, büyük, kahverengi bir kutu duruyordu.

Ayak parmaklarımla kutunun yan tarafına dikkatlice dokunmadan önce gözlerimi kırptırdım. Hiçbir bip sesi çıkarmadığında veya patlamadığında, yeterince güvenli olduğunu düşünüp ağırlığına şaşırarak onu almak için yere çöktüm.

İçeri girip kutuyu tezgâhın üzerine bıraktım. Delice bir merakla bıçaklıktan bir makas alıp bandı kestim. Kutunun kapakları hızla açıldı. Ağzına kadar doldurulmuş kutuyu kapalı tutan tek şey bantlardı.

Kutunun içindekilere bakarken ağzım hayretle açıldı ve içinden çıkan kartı yavaşça parmaklarımla arasında sıkıştırıp dağınık yazıyı okumak için kaldırdım.

Sen yanımdayken kupaya kadar gideceğiz, bu da birden fazla formaya ihtiyacın olduğu anlamına geliyor. Dilediğini seç, burada şimdiye kadar giydiğim her tarz VW forması var. Ve evet, her birini imzaladım ve bu notu bileğim çok acıyarak yazıyorum. Daha sonra öpüp iyileştirir misin? Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

- Sevgiler, Dox

Kalbim öyle kabardı ki iki katına çıkmış gibi hissettim. Kendime sadece bir ay olduğunu ve bu süre içinde birine âşık olmanın mantıklı olmadığını hatırlatmaya çalışıyordum. Yine de âşık olmaya çoktan bu kadar yakinken kendimi buna nasıl ikna edebilirdim? Doruktayken ve korkudan bu kadar uzakken bunu yapmanın bir yolu var mıydı?

Hayatımın yarısı boyunca bu adama âşıktım. Ondan ayrı kaldığım zamanlar ve verdiğim kötü kararlar duygularımda bir çatlak yaratırken, hayatımın diğer yarısını da aynı şekilde mutlu bir halde geçirebileceğimi düşünüyordum.

Kapı zili tekrar çalıp beni düşüncelerimden kurtardı. Kalın kâğıdı kotumun arka cebine atmadan ve kapıyı açmadan önce parmağımı kartın üzerinde yazılı olan son iki kelimenin üzerinde gezdirdim. Kalemin sertçe basılmasından kaynaklanan girintileri hissedebiliyordum.

Bu sefer kapının diğer tarafında kız kardeşim duruyordu. Hızlıca eşyalarımı topladıktan sonra arenaya gitmek için evden çıkıp arabasına bindim.

Arenadaki enerji çarpıcıydı. O kadar yüksek sesle çığlık atıyordum ki yarın sesimin kısılacağına emindim.

Bu zamana kadar Maddox'un sayısız maçına gitmiştim. Ancak geldiğim iki NHL maçıyla kıyaslandığında bu çok farklıydı. VW hayranları yoğun ve çılgınlardı. Bu maçları bu kadar muhteşem kılan da buydu. Spora olan aşkları olabilecek en katotik şekilde güzeldi.

Sonra bir de oyuncuların kendileri vardı. NHL'de oynamalarının bir nedeni olduğu ortadaydı. Yetenekleri eşsizdi, Maddox'un iki Arizona oyuncusunun arasından geçip diğerinin sopasından pakı çıkarmasını izlerken, binadaki her bir kişi onun bunu yapmak için doğduğunu açıkça anlıyordu.

Boyutuna rağmen hızlı ve inanılmaz derecede çevikti. Akıcı bir şekilde hareket ederek onu kontrol etmeye hazırlanan iki büyük oyuncudan kaçıyor, Arizona'nın alanına giriyordu. En yakın oyuncu hâlâ kalecinin önünde atış yapmasına engel olmayacak kadar uzaktaydı. Dox pakı fırlatırken nefesimi tuttum ve diskin havayı kesmesini izledim.

Kaleci sol eldivenini çok geç kaldırdı ve pak, ağlara savrulmadan önce omzunu sıyırdı. Kırmızı lamba yanıp sönerken, gol kornası arenada yankılandı. Maddox fileden uzaklaştığı sırada kolunu kaldırmıştı ve eldiveni doğrudan bana dönüktü.

Anna ve benim tam önümüzdeki bariyerlerin önünde durup, "Senin için!" diye bağırırken gülümsemesi kör ediciydi.

Ona bir öpücük gönderdiğim sırada arkamdaki kıkırdamaları duymak yanaklarımın ısınmasına sebep oldu. Anna elini alnına kaldırıp dramatik bir şekilde iç çektikten sonra başını geriye attı. Dudağımı ısırırken onun tekrar arenaya doğru kaymasını izledim ve tüm bu dayanıklılığın yatak odasında nasıl karşılığını verdiğini merak ettim.

Bacaklarımı çaprazlayıp saçlarımı kulaklarımın arkasına ittim ve içimde yanan ateşin güvenli bir aralığa düşmesini bekledim.

"Eh, siz ikiniz ne zaman düzüşeceksiniz?" diye sordu Anna çok yüksek sesle. Arkamızdaki kızların soluğunun kesildiğini duyunca dönüp ona baktım.

Isınma başlar başlamaz onları fark etmiştim. Oyunculara kur yapmaya başlamışlardı, özellikle de *kazara* formasını kaldırıp tüm tribüne karın kaslarını sergileyen Bentley'ye.

Eminim ki kimse bedava gösteriden şikâyetçi değildi. En önemlisi de onun gözlerinin içine ölü gibi bakıp *beni ara* hareketini yapan Annalise.

"İlk olarak 'düzüşme' terimini kullanma, özellikle de halka açık yerlerde. İkincisi, bu tartışmaya açık bir konu değil."

“Utanma,” diye alay etti benimle. “Eğer o adamın yanında olmama rağmen her gün onun suratına oturmasaydım, ben de şu anda senin kadar gergin olurdum.”

“Annalise,” diye inledim. Çaresizce buzun ortasındaki karşılaşmaya odaklanmaya çalışıyordum.

“Braxton.”

“Nerede olduğumuzu biliyorsun, değil mi?”

“Elbette biliyorum.”

“Yani bunun ne yeri ne de zamanı olduğunun farkındasın.”

Omuz silkti. “Sana göre öyle. Bence bunun tam yeri ve zamanı. Kaçabileceğin hiçbir yer yok.”

Buza ve Arizona bölgesine doğru kayan oyunculara bakarak iç çektim. Alçak bir sesle, “Yapmadığınızı nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Bu ciddi bir soru mu?”

“Evet.”

Başını bana doğru salladı ve kol dayanağının üzerinde duran elime hafifçe vurdu.

“Gördüğüm kadarıyla, ya seks o kadar iyi ki yaşananları aklında tekrar etmeden ona bakamıyorsun ya da henüz yatmadınız, bu yüzden mümkün olduğunca birbirinizi gözlerinizle beceriyorsunuz. O adamla seksin akıllara durgunluk veren ve zevkten eriten bir şey olduğundan şüphem yok ama eğer gerçekten yatmış olsaydınız bunun hakkında konuşmaya bu kadar karşı çıkmanın imkânı yoktu. Daha önce, konu benimle bir şey paylaşmaya gelince hiç inatçı olmadın.” Artık daha sessizdi, sözleri aramızda asılı kalmıştı.

Suçluluk duygusu beni iliklerime kadar yaraladı. Bunun gerçek bir ilişki olmadığını bilmeliydi. Ona her şeyi anlatmalıydım. Bunu ondan saklamak adil değildi.

Bu gece bunu Maddox’a soracağım.

Aniden, “Belki de bunu kendime saklamak istiyorum. Belki sadece benim için özeldir,” deyiverdim.

Gözleri yumuşadı, dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Durum bu mu? Çünkü bu gerçekten çok sevimli.”

Heyecanını hemen dizginledim. “Hayır. Henüz o seviyeye gelmedik.”

“Neden?” Sesi yargılamadan uzaktı. Sadece merak vardı. Fazlasıyla.

“Sadece olmadı. Artık işler farklı...” Sorusunun cevabını bulmak için beynimi zorladım ve bulduğumda cevap dilimden kayıp gitti. “Gerçekte ne olduğumuz hakkında bile konuşmadık. Tüm bu sahte ilişki meselesi sınırları bulanıklaştırdı ama ikimiz de bunun arkasında gerçekte ne olduğunu kabul edecek hamleyi yapmadık.”

Başını olumlu anlamda salladı. Söylediğim şeyleri düşünürken dudakları büzüldü.

“Hepsi bu mu?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, başka bir şey yok mu? İkinizin de bir kırılma yaşayıp nihayet aranızda olup bitenler hakkında konuşmasının çok uzun süreceğini sanmıyorum. Ama kafanda olan tek şeyin bu olduğunu da sanmıyorum.”

Midem bulanıyordu. Kelimeler tam dilimin ucundaydı ama kulağa itiraf edemeyecek kadar utanç verici geliyordu.

“Braxton, seni yargılamayacağım. Bunu biliyorsun,” diye ekledi elimi bulup parmaklarımı sıkarken.

“Onun ne hissettiğini bilmiyorum ama ben... Sanırım gerginim. O noktaya geldiğimizde göreceklerinden hoşlanmayacağı için gerginim. Birbirimizi uzun süredir tanıyor olabiliriz ama onun görmediği pek çok yerim var.” Her şey ağır bir nefesin ardından ortaya çıktığında gözlerimdeki ani yanmaya

karşı gözlerimi kırıştırdım. “Onunla o aşamaya gelmeyi istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki bazen düşünebildiğim tek şey bu oluyor. Ama oraya geldiğimizde nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Aniden donup kalırsam veya ondan korkarsam? Bundan da kötüsü ya panik olan o olursa?”

Bu sefer elini sıkan bendim. O kadar sıkı tutuyordum ki istese de çekemezdi.

“Maddox Hutton, ikiniz de aşkın ne olduğunu bile bilme-
yecek kadar küçük olduğunuzdan beri her bir parçanı sevdi.
Korkuyor olman normal. Herkes başka biriyle yakınlaşmadan
önce gergin olur. Bu insan olmanın bir parçası. Ancak bunun
sizi bu adımı atmaktan alıkoymasına izin vermemelisin. Eğer
ikiniz de hazırsanız, bu doğal olarak gerçekleşecektir. Sen tanı-
dığım en güçlü kadınsın. Bunu başarabilirsin.” Ses tonu yumu-
şak, kelimeleri ise nazik ve sessizdi.

Başımı sallayarak ona gülümsedim. Sözleri derinlere inerek
kendimle ilgili şüphelerimin ve endişelerimin bir kısmını gider-
meme yardımcı oldu. Gerisi bana kalmıştı.

“Bunun için minnetarım. Biliyorsun, değil mi?”

Göz kırptı. “Biliyorum. Ve her zaman arkadayım. *Brunc-*
hta pek yardımcı olamadığım için özür dilerim.”

“Dileme. Babam haddini aşmıştı ve annem de bir kez daha
onun oyunlarına katılmamalıydı,” diye mırıldandım.

“Neden hâlâ evli olduklarını bile bilmiyorum. Birbirlerine
dayanamıyorlar.” Duraksayıp yanağının içini ısırdı. “Onların
evliliğini gördükten sonra hiç kendi evliliğin hakkında endişe-
lendiğin oluyor mu? Ya benimki de aynı olursa diye hiç düşün-
dün mü? Ya kocam babamın başka bir versiyonu olursa ve ben
de annem gibi cesaretimi kaybedersem diye?”

Bunun üzerine düşünmüştüm. “Evet bazen. Ama büyürken Maddox’un anne ve babasının evliliğini de gördüm. Belki de o yüzden bu fikre tamamen karşı değilim. Sanırım bir gün hâlâ evlenmek istiyorum.”

“Ben isteyip istemediğimi bilmiyorum. Babamın annem üzerinde sahip olduğu gücün aynısını benim üzerimde kullanması için evleneceğim adama verme fikri işkence gibi geliyor,” diye itiraf etti.

Bu kaşlarımı çatmama neden oldu. Kız kardeşim aşktan böylesine korkmak için çok gençti.

“Gerçek bir evlilik, partnerine senin üzerinde güç vermek anlamına gelmez, Anna. Bu paylaşmakla alakalı. Eşit bir şekilde vermek ve almak. Bu kadar uzun süre tek bir açıdan baktığında bunu anlamamanın zor olduğunu biliyorum ama mutlu evlilikler de var. Ömür boyu süren muhteşem şeyler.”

“Ama ya olur da-”

Kale düdüğü tekrar çaldığında bir anda çığlık atan hayranların ve yağın VW ürünlerinin ortasında kaldık. Ev sahibi takımımız ikinci turun ilk galibiyetini üçe bir alırken Annalise koltuğundan fırladı. Alkışlıyor ve çığlık atıyordu.

Bu kadar ağır bir sohbeti yarım bırakmamızdan nefret ediyordum. Aynı zamanda kız kardeşimin ağır konuları seven biri olmadığını ve şu anda benimle bir daha bu konulara girmek istemeyeceğinin de farkındaydım. Söylediklerimi gerçekten dinlediğini ve içinde bir yerde yankı bulduğunu ummak zorundaydım.

Kutlamalara katılarak onun güven verici sözlerini tekrarladım ve bu gece sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olmaları için dua ettim.

Tanrı biliyor ki alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım vardı.

MADDOX

Muhabir Bentley'ye dönerek kayıt cihazını havaya kaldırdı. "Üst üste ikinci galibiyetinizi almak nasıl bir duygu?" Gözleri kocaman açılmış, heyecandan dudakları aralanmıştı. Bu adamların aptalca sorularına hep verdiğimiz aynı cevabı vermek için sabırsızlanıyor gibiydi.

Bentley adama yorgun bir gülümsemeyle baktı. "Harika hissettiriyor. Bu gece sahaya çıkma sebebimiz buydu."

Hepimiz bitkin durumdaydık ve buradan defolup gitmek için can atıyorduk. Diğerlerinin çoğu kutlamaya gideceklerdi ama benim başka planlarım vardı, çok daha önemli planlarım...

Basın menajerimiz Penny, başka bir muhabire soru sorması için izin verdi. Bu izinle beraber ayağa kalkan kadının tanıdık olduğunu fark edince ağzıma gelen küfrü bastırdım. Kadının adını çoktan unutmuştum ve bunun için de kendime lanet ediyordum. Geçen seferden sonra ismine bakmalıydım.

Alexander, Braxton ile sahte ilişkimizde ilerleme kaydederken kadar maç sonrası röportajlara katılmayacağım konusunda netti. Bu sebeple Roy'un hikâyesi patladığından bu yana ilk kez basın karşısındaydım. Konuşmaların daha çok yeni ilişkiye odaklı olmasının dikkatleri onun diğer iddialarından uzaklaştıracaklarını umuyorduk.

Ayağa kalkan kadın, elinde kayıt cihazıyla uzun ve sıska kolunu uzatmadan önce, “Sports Weekly’den Rose Carpenter,” dedi. “Maddox, sözleşmenle ilgili bir gelişme var mı?”

Kanım rahatsızlıkla köpürüyordu. Derin bir nefes verip ona baktım, bakışlarım onu kıvrandırabilme umuduyla yoğundu. Konuşmadan önce dilimi dişlerimin arkasında gezdirdim.

“Hayır. Şu anda yok.”

“Hayranların gergin. Onlara sunabilecek bir şeyin yok mu? Herhangi bir şeyin?” Sanki ona bir cevap vermemi bekliyormuş gibi hızlı bir şekilde karşılık vermişti.

“Hayranlarım Vancouver’ı ve onları sevdiğimi biliyorlar.”

“Peki. O halde verebileceğin bir cevap yok, öyle mi? Eminim şüphelerin yoğunlaştığının farkındasındır.”

Dirseklerimi masaya dayayıp öne doğru eğilerek gözlerimi kıstım. Elim sakallı çenemin üzerinde sert bir hareketle gezdirerek, “Söylentiler,” dedim. “Şüphe değil. Gelecek sezon başlamadan önce paylaşmaya hazır olacağız. Söyleyebileceğim tek şey bu.”

“Peki ya sen ve Roy Heights’ın kızı hakkındaki dedikodular? Bu konuda söyleyecek bir şeyin var mı? Bir ilişki içinde olduğunuz yönündeki spekülasyonları doğrulayabilir misin ya da reddedebilir misin?”

“Adı Braxton. Ayrıca evet, birlikteyiz.”

Onaylamamla birlikte Rose’un gözleri hoşlanmadığım bir şeyle parladı. Bu, bir hikâyeye umutsuzca muhtaç olan birinin bakışıydı.

“Peki ya babasının iddiaları? Öfke sorunun olduğu doğru mu? Uyuşturucu kullanıyor musun?”

Aldığı kokunun peşinde koşan lanet olası bir köpek gibiydi.

Penny, “Sonraki soru. Ve soruyu konumuzla alakalı tutun, lütfen. Burası bir dedikodu kazanı değil,” diye çıkıştı ve başka bir muhabir ayağa kalkıp Bentley’ye bu geceki üç asistini sorduğunda nefesimi bıraktım.

Gözlerimle kapıyı baktım ve koşup kaçma fikrini değerlendirdim, Braxton’ın kapının diğer tarafında onu eve götürmemi beklediğini biliyordum. *Benim evime.*

Sonraki birkaç dakika, onu buradan çıkarmaya duyduğum heyecanımın giderek artmasıyla geçerken, Rose Carpenter’a olan kızgınlığımın da sönüp gitmesine neden olmuştu. Onu mümkün olan en kısa sürede araştırmayı aklımın bir köşesine not ettim. Bu araştırma sonucunda onun daha sonraki röportajlardan men edilmesini sağlayacak bir şeyler bulabilme umudum vardı.

Röportajlar biter bitmez sanki kıcımın altında bir ateş yakmışlar gibi koltuğumdan fırladım. Yanından geçerken Bentley’ye sırtışıma sonrası bana göz kırpması tam olarak nereye gittiğimi ve neden bu kadar acele ettiğimi bildiğini anlatıyordu. Son zamanlarda olup bitenler hakkında sohbet edecek pek fazla vaktimiz olmamıştı ve bunu mümkün olan en kısa sürede düzeltmek istiyordum. Son birkaç yıldır çok iyi bir arkadaş olmuştu, onun gibi adamlara pek sık rastlamıyordum.

Kalabalık yavaşça kapılardan dışarı akıyordu. Koridordan içeri girer girmez gözlerim Braxton’ı aradı. Sert bir nefes verirken onu arenanın arkasındaki sokağa bakan büyük pencerelerden birinin yanında beklerken buldum. Parmak uçlarının üstünde ileri geri sallanıp tekrar topuklarının üzerine düşerken elleriyle bacaklarının dış kısmına vuruyordu. Geriye her düşüşünde şeftali şeklindeki mükemmel kıcının zıplıyor oluşundan gözümü alamadım. İçimden o kıcı ellerimle sarma isteği geçiyordu.

Ne kadar seksi olduğu hakkında gerçekten hiçbir fikri yoktu ve bu, kahrolası bir suçtu.

“Bu arenanın dışına çıkmayı hiçbir zaman şu anki kadar çok istememiştim,” dedim. Bu sırada arkasına geçip çoktan kollarımı omuzlarına sarmıştım.

Sanki benimle birlikte eriyip bana karışıyor gibiydi. Başını yana evirmış, kalın siyah kirpiklerinin arasından bana bakıyordu. Kalbim göğsümde atmaya başlamıştı, muhtemelen bu atışı yanağında hissedebiliyordu.

“Yorgun musun? Harika bir oyun çıkardın.”

Başımı eğip dudaklarımızı birbirine bastırmadan önce parmağım ile hafifçe dokunarak çenesini kaldırdım. Bu pck, dudaklarımızın yumuşakça okşanmasından ibaretti, gecenin geri kalanının getirmesini umduğum şeyin bir taklidiydi. Kendimi geri çekilmeye zorlamadan önce dişlerimle altdudağın sıyırdım.

Neredeyse yüksek sesle, “Teşekkürler, bebeğim. Ve hayır, hiç yorgun değilim. Tersine, tamamen uyanık hissediyorum,” diye karşılık verdim.

Dudakları yukarı kıvrıldı. “Peki o zaman beni evine götür. Kendimi çok meraklı hissediyorum ve ilk geldiğimde bana göstermekten ekindiğin her şeyi görmek istiyorum. İ amaşını ekmeesi de dahil.”

Gz kırpmaya çalıştı ve bu şimdiye kadar gördüğüm en sevimli şey olabilir. İki gözünün, önce biri hemen ardından diğeri aynı anda kapanmasının görüntüsü kalbimi boğazımda attırıyordu.

“Hadi gidelim o zaman, meraklı şey!” Onu kollarımda döndürerek yüz yüze ve göğüs göğüse gelmemizi sağladım.

“Ah, mutlu çift! Sports Weekly için birkaç soruyu yanıtlayabilir misiniz?”

Rose Carpenter’ın sesi tüm vücudumu gerdi. Gözlerimi Braxton’dan ayırmadım ve kaşlarının çatılmasını, kıpırdayıp arkama bakmasını izledim.

“Bizimle konuştuğunu varsayıyorum?”

Başım la onayladım. “Baya cesur bir muhabir.”

“Ne yapmak istersin? Şu anda buraya doğru yürüyor.”

“Bizim hakkımızda ve baban hakkında soruları var. Kesinlikle istemediğin sürece hiçbir soruya cevap verme. Sana hiçbir şey söyletemez. Bunu burada yapmamaları gerekiyor,” diye mırıldandım.

Bana bir tür onay vermesini bekledim ve başını onaylarcasına sallayınca onu arkamda tutarak yüzümü muhabire döndüm. Ancak arkamda durmayıp yan tarafıma geçtiğinde onu bu işin dışında tutmanın uzak bir ihtimal olduğunu fark etmiştim.

Rose, kararlılığı üzerinde ikinci bir deri gibi taşıyordu ama bu takdire şayan olmaktan çok uzaktı. Bu kadın, gittikçe daha çok sorun yaratmaya başlıyor gibiydi. Basın odasının dışındayken yasakların da dışındaydık. Bu, basının takip ettiği yazılı olmayan bir kuraldı ve yeni kızın bu kurala uymak adına sahip olması gereken saygıdan yoksun olması zerre kadar umurumda değildi.

“Söyleyecek başka bir şeyim yok. Daha fazla soru sormak istiyorsanız cumartesi günü Arizona’daki maçımıza gelin,” diye kabaca cevapladım.

Sert ses tonumun karşısında tereddüt etmeyen bir tavrı vardı. Hatta tersine bu onu heyecanlandırıyor gibi görünüyordu. “Braxton Heights, ben Rose Carpenter. Babanızı tanıyorum.”

Ve işte başlıyoruz.

“Merhaba. Sports Weekly, değil mi?”

Rose, Braxton’a elini uzatarak, “Evet. Sizinle tanıştığıma memnun oldum,” dedi ama Braxton elime uzanıp parmaklarımızı birleştirdi.

“Babamın hikâyesini yayınlayan sitede çalışıyorsun, değil mi?”

“Evet. Bizim için büyük bir hikâyeydi,” diye onayladı Rose.

“Anlıyorum. Peki, her zaman böyle düzmece hikâyeler mi yayınlarsınız, yoksa o size reddedemeyeceğiniz bir teklifte bulunduğu için mi yayınladınız? Eğer konu paraysa, sizi destekleyecek hiçbir kanıt olmadan bu kadar cesur bir şey yazmak için kaç sifıra ihtiyacınız olduğunu merak ediyorum da.”

Sanki hava ciğerlerime kaçmış da boğuluyor gibiydim. Mümkün olsaydı şu anda gözlerimde yanıp sönen kalplerle ona bakıyor olurdum.

“Ayrıca hâlihazırda oyun sonrası röportajlarını vermek için kırk dakika harcadıktan sonra oyuncuların yanına gelmek o kadar da takdire şayan bir şey değil. Bu tür şeylere çok fazla vakit ayırmadım ama ben bile bunun protokol olmadığını biliyorum.” Tavrı hem küstah hem de kendinden emindi.

Sikim eşofmanımın içinde büyüyordu ve neredeyse herkesin görebileceği bu koridorun ortasında taş gibi sertleşmekten otuz saniye kadar uzaktaydım. Aniden buradan defolup gitme isteğiyle birlikte Braxton’ın elini çekiştirdim ve onu önüme kaydırarak sözlerinin bana ne yaptığını tam olarak hissetmesine izin verdim. Keskin nefesi zar zor duyulabilecek bir seviyedeydi ama ben yine de duymuştum.

Kendini bana doğru hafifçe geri ittiğinde, inlememin kaçmasını önlemek için dilimi ısırdım.

“Biz gidiyoruz. Umarım beklediğin karşılığı almışsındır,” diye patladım.

Sonra ikimiz de ardımıza bile bakmadan aceleci adımlarla Rose’u orada öylece bıraktık.

Kamyoneti park ederken son on dakikadır tuttuğum nefesimi bıraktım.

Braxton’ın bacağını çok ama çok sıkı bir şekilde kavramıştım... Ancak serçeparmağıma vuran sıcaklık beni kontrolümü kaybetmenin eşiğine getiriyordu ve elimin altındaki teni o anda aklımı başımda tutan tek şeydi. Elimin nasıl bu kadar yükseğe çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da yolculuğun büyük kısmını serçeparmağımla kotunun dikişindeki kahrolası amının üzerinden takip ederek nasıl geçirdiğimi bilmiyordum. Ancak bunu başarmıştım ve şimdi de elimi geri çekemeyecek gibi hissediyordum.

Eve giderken ikimiz de tek kelime etmemiştik ama zaten buna ihtiyacımız yoktu. Etrafımızdaki çatırdayan gerilim sözcüklerden daha çok şey anlatmayı başarıyordu.

Tamamen aynı şeyi düşündüğümüze dair şüphem yoktu. Eşofmanımın ince kumaşı zonklayan sikimi gizlemek konusunda pek işe yaramıyordu ve yolculuk sırasında onun gezinen gözlerini bir kereden fazla yakalamamak için kör bir adam olmam gerekirdi.

Nefes alış verişleri benimkiler kadar titrekti. Benimkiler kadar düzensiz ve stres doluydu. Boynundaki, yanaklarındaki, hatta kulaklarındaki kızarıklık, vücudunda geri kalan yerlerin ne kadar pembe ve sıcak olduğunu merak etmeme neden oldu.

Siktir.

Direksiyonu bırakıp kamyonetin motorunu durdurmak için uzandığımda diğer elimi hâlâ uyluğundan çekmemiştim.

“İçeri girmeye hazır mısın?” Sesim o kadar gerilim doluydu ki kulağa cızırtılı geliyordu.

Titredi ve bu, neredeyse benim sonum olacaktı.

“Evet.”

“Tamam. Önce senin dışarı çıkman gerekiyor.”

“Ne?” Kelimeyi o kadar sessiz söylemişti ki neredeyse duymayacaktım.

Ona bir bakış attım ve beni izleyen o mavi gözlerin ne kadar koyu olduğunu görünce küfrettim.

“Bebeğim. Seni bu kamyonetin içinde becermeden önce kapını açıp dışarı çıkmanı istiyorum.”

Dudakları hafif bir inlemeyle aralandı. Ben ise başımı geriye atıp elimi bacağından yukarı doğru kaydurdım ve serçe parmağım soğuk bir şeye değene kadar tırmandım.

Kot pantolonunun düğmesi.

Onu, “Braxton,” diye uyarırken yüzünü izlemek için başımı eğdim. Elim şimdi bacaklarının arasındaydı, amını kot pantolonunun dışından avuçluyordu.

“Maddox,” diye sızlandı.

İsmim kulağıma hiç bu kadar güzel gelmemişti. Bir kez bile.

“Benim için düğmeyi çöz.” Bu bir emirdi, o da bunu öylece kabul etmişti. Düğme çözülene ve fermuar aşağı kayana kadar düğmeyle oynadı. “Aferin kızıma.”

Benim bu cümleme karşılık dudaklarının arasından yumuşak bir ses duyuldu ve elimi kıvrımlarından yukarıya, kotunun açık kısmına doğru sürüklerken bu tepkiyi not ettim. Altındaki yumuşak danteli bulmadan önce parmaklarım lastik bir bant üzerinde gezindi.

Parmaklarımı dantelin içinde kıvrıp çektim. Kumaş kadınlığının dudaklarının arasına sıkıştığında nefes nefese kalan sesi kulaklarıma bir müzik gibi geliyordu.

“Seni görmek istiyorum, Braxton. Bu külotun amını ikiye böldüğünü ve üstünden çıkardığımda onları sıırıslamak yaparak nasıl da mahvetmiş olduğunu görmek istiyorum. Sana ilk dokunduğum anda seni görmeye ihtiyacım var. Bunu o kadar uzun zamandır hayal ediyorum ki, bu hayalin tamamına sahip olmaya ihtiyacım var.”

Arzulu bakışlarla başını salladı. “Beni yukarı çıkar. Lütfen.”

MADDOX

Çatı katına adım attığımız anda onun üzerindeydim. Vücudumu duvara dayayıp mükemmel pembe dudaklarını öpüp nefesini yuttum.

Dilim ağzının içine girerken dizimle bacaklarını ayırdım. Bacaklarının arasına yerleşirken vücutlarımızı birbirine uygun şekilde hizalamıştım, her santimimi her santimine bastırmamak için kıvranıyordum. İnlemesi dudaklarımın karıncalanmasına neden oldu ve vücudumdan aşağıya akarak benim sesimi de açığa çıkardı. Çok daha vahşi, şehvetli bir sestti.

Ben açgözlü, umutsuz dokunuşlarla dolu olabilirdim ama onun da benden bir farkı yoktu. Ellerimden biri saçlarının arasında, diğeri de boynunun etrafına sarılmış halde nabzını hissediyordum. Sonrasında o kahrolası kıcının üzerindeydi. Ağzından bir başka çığlık kaçıp benimkinde kaybolana kadar kavradım, sıktım ve kendime çektim.

Braxton tırnaklarını kaslı kollarıma geçirerek ve saçlarımı çekiştirerek, benim ona verdiğim hazzı bana da yaşatıyordu. Parmakları bir çeşit kişisel şok cihazı gibiydi. Her dokunuşu, tenimin altından elektrik akımı geçiyormuş gibi hissettiriyor, yaşadığım acıyla daha derin bir sisin içine düşüyordum.

Sonunda birbirimizin kıyafetlerini dişlerimizle yırtmamızı engelleyen duvardan ayrıldık ve bunun başından beri kaçınılmaz olduğunu kabul ettik.

Artık çaresiz ve kontrol edilemezdik. Kaybedilen zamanı telafi ediyorduk.

“Emin olman gerek, bebeğim. Kahrolası şekilde evet dediğini duymam gerek.” Dudaklarımı dudaklarından çenesine ve oradan da nabzına doğru sürükleyerek sertçe emdim. “Çünkü bir kez bana yetmeyecek. Bu, bir kere yaşanıp bitecek bir şey değil.”

Bütün vücudu titredi. “Evet.”

Başımı salladım, sakalım tenini sıyrıp kırmızıya çevirdi. Sakalımın vücudunun her yerini tahriş ettiği düşüncesiyle göğsüm sıkıştı.

“Evet ne? Bunu söylediğini duymaya ihtiyacım var.”

“Eminim. Bir kere yaşanıp bitecek bir şey değil. Bizim için değil,” diye fısıldadı.

Boğazını, üzerinden nabzının atışı belli olan morluğu ısır-dım ve parmaklarımı kalçalarına batırmadan önce onu kaldırıp bacaklarını kalçalarımın etrafına sardım.

Şaşkın bir ses çıkarıp kalçalarıyla beni sımsıkı kavradı. O ait olduğu yerde, kollarımdayken bizi karanlık çatı katının içine doğru götürüyordum. Bu sırada parlak mavi gözleri tereddütle doldu.

Burnumu onunkine sürterken, “O bakış da ne?” diye sordum yavaşça.

“Beni taşımak zorunda değilsin. Yürüeyebilirim.”

“Rüyalarımın her birinde seni ilk kez yatak odama bu şekilde getiriyorum. İzin ver de bunu gerçeğe dönüştüreyim.”

Diliyle ıslatmadan önce şişmiş dudaklarını ağzının içine kıvırdı. Tam olarak kapanmamış bir musluk gibi zevk suyu sızdırdıkça iç çamaşırım yapışkanlaşıyordu.

“Rüyalarında muhtemelen bu kadar ağır değilim.” Bunu o kadar çekingen bir şekilde söylemişti ki zar zor anlayabilmiştim. Fakat anladım ve bu, kaşlarımın çatılmasına neden oldu.

“Son beş dakika içinde kim olduğumu unuttun mu? Seni uykuğmda bile kaldırabilirim. Sen mükemmelsin.”

Sözlerimin hiçbir boka yaramaması beni hayal kırıklığına uğrattı. Dudaklarını çok sevdiğim gülümsemesinden alıkoyan utancı ciğerlerimin sıkışmasına sebep oluyordu. Geçmişindeki adamlar onun böyle durumlarda kendini nasıl gördüğüne dair çok fazla zarar vermişti ve bu yüzden şiddetli bir öfkeyle mücadele ediyordum.

Yatak odama dönmek için tam zamanında omzunun üzerinden bakıp içeri girdim ve bir kalp atışı kadar süre sonra onu yatağımanın kenarına oturtup başucu lambasını açtım. Yumuşak ışık odanın içinden geçerek Braxton'ı ve onun kaskatı kesilen vücudunu aydınlattı. Komodin çekmecesini açıp bir fotoğraf çerçevesi çıkardım.

İki adım sonra onun önündeydim. Dizlerimin üzerine çöktüm ve çerçevenin bacaklarımın arasına sarkmasına izin verdim. Ona bakarken burada, yatağımda olmasından ne kadar mutlu olduğumu görmesini umuyordum. Lanet hayatımda olmasından ne kadar mutlu olduğumu.

Bakışlarıma doğrudan karşılık verdiğinde içimi bir gurur alevi doldurdu.

“Komodinimde sakladığıım fotoğrafını hatırlıyor musun? Kit-Kat adındaki devasa siyah ata bindiğın fotoğraf?”

Yanakları kızardı. “Hatırlıyorum.”

Fotoğraf çerçevesini yüzü yukarı bakacak şekilde dizlerine yerleştirmeden önce içimde büyüyen öfkeyi bastırdım. “Bunu sana ilk kez göstermemin sebebi bana güzel olup olmadığını sormandı ve bu soru karşısında fazlasıyla şaşkın olduğumu hatırlıyorum çünkü bunun bariz olduğunu düşünüyordum.”

“Bunu hatırlıyor musun?”

Titreyen parmağıyla çerçevenin kenarını takip ederken altdudağının titrediğini görebiliyordum. Ellerimi dizlerinin üzerine koydum ve başparmağımı kotunun üzerinde ileri geri kaydırdım.

“Her şeyi hatırlıyorum,” diye itiraf ettim. Geri çekilmeden önce dudaklarımı dizine bastırdım. “Benim için bundan daha güzel olamazsın. Çocukken, sivilceli bir gençken ve artık yetişkin bir erkek olduğumda da aynı şeyi düşündüm. Tek istediğim bana güvenmen. Zaman ya da mekân fark etmeksizin, seninle ilgili her şeyin sadece benim için özel olarak yapıldığına inandığımı ve güzel vücudunun her santimini sevdiğimi bilmeni istiyorum.”

Bitirdiğimde ve çerçeveyi dikkatlice kaldırıp bir kenara koyduğumda sesim çatlıyordu.

“Seni kırk beş kiloyken de sevdim ve eğer dört yüz elli kilo olursan o zaman da seveceğim. Şimdi izin ver seni ne kadar sevdiğimi göstereyim.”

Yüzünde şaşkınlık ve biraz da inanamama ifadesi belirdi. Ardından bu ifade yerini altımdaki zemini sarsacak bir bakışa bıraktı.

Aniden uzanıp yüzümü ellerinin arasına aldı. Başparmağını altdudağıma bastırıp eğildi ve fısıldadı. “Seni sevmekten asla vazgeçmedim. Bir kez bile. Bunu nasıl yapacağımı bildiğimi sanmıyorum.”

Dünyam sarsıldı. Kırık parçalarımın tümü iyileşirken pürüzlü kenarlarım düzeldi. İçimdeki her bir boşluk sıcak ve güven verici bir şeyle doldu. Yuvamı bulmuş olma duygusu, bir tür tuğla duvara çarpan güllenin bıraktığı etkiyle aynıydı. Doğru hissettiren bir duyguydu.

Ayağa kalktım ve kalçalarından sıkı bir kavrayışla Braxton'ı kaldırıp yatağın üstüne fırlattım. Kıkırdaması odanın içinde süzüldü, duvarlara gömüldü ve büyük, soğuk çatı katını sıcak bir ev gibi hissettirdi. "Seni yiyip bitireceğim, güzel bebeğim." Başımın arkasına uzanıp tişörtümü çıkarttım ve odada bir yere fırlattıktan sonra ellerimi eşofmanımın lastiğine indirdim.

İzlemek için dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Bu bir tehdit mi, yoksa bir söz mü?"

Fakat sonra aniden tüm tavrı saf bir şoka dönüştü. Gözleri göğsümdeki, daha önce hiç görmediği dövmeyle kilidenmemiş olsaydı, bu kadar yıkıcı bir şekilde şaşırmış görünmesine neden olan şeyi kaçırabilirdim. Gerginliğimin tavan yaptığını hissediyordum.

Dudakları aralandı, boğazı ağır ağır hareket ediyordu. "Bu şey mi..."

Başparmağımı mürekkeple çizilmiş kalbin ve merkezi dolduran M + B'nin üzerinde gezdirdim. Doğrudan göğüs kaslarının arasında, yalnızca onun için atan organın üzerinde duruyordu.

"Evet. On dört yaşındayken ağaç evimizin altındaki ağacın gövdesine kazıdığımız kalp."

"Bu dövme ne zaman yaptırdın?" diye fısıldadı.

Yutkundum. "On sekizinci yaş günümde."

"Maddox..." Yüz hatları hassasiyetle doldu. Bunu gidermek için acı çekiyordum.

“Bir kez bile pişman olduğumu hissetmedim. Sen gittikten sonra da olmadım ve geri döndüğüne göre kesinlikle şimdi de pişman değilim. Birbirimizi tekrar bulsak da bulamasak da, sen her zaman benimle olacaktın. Tam burada.” Elimi çekmeden önce dövmeyi son kez okşadım.

“Maddox.” Sesi yumuşaktı. Çok güzeldi.

“Evet, bebeğim?”

“Çok güzel. Onu çok sevdim. Ve seni. Tanrım, seni öyle çok seviyorum ki.”

“Seni seviyorum, Kıvırcık Patates. Şimdi ve kahrolası hayatımın geri kalanı boyunca.”

Altdudağı ağzının içine doğru kıvrıldı. Oturduğu yerden formasının etekleriyle oynarken gözlerinde bir ateş parlıyordu. Formayı yavaşça gövdesinden yukarı çektiğinde kaslarım dondu ve çilli, şeftali tonlu teni santim santim ortaya çıktı. Ağır kumaş yere düştüğünde yutkunmam duyulabilir düzeydeydi.

İnledim. “Sikerler. Böyle. İşi.”

İnce siyah danteller dolgun memelerini sarıyordu. Çillerle kaplıydı ve hızlı nefesleriyle yükselip alçalıyorlardı. Dik, soluk pembe göğüs uçları dantelleri zorluyor, serbest bırakılmak için yalvarıyorlardı. Elini sırtına götürüp kopçasını açtığında bu yalvarış sonuç buldu. Askılar sutyeni de beraberinde götürerek omuzlarından düştü ve sutyen yatağa düştüğünde tıslayarak nefes aldım.

“Sıradaki pantolon.” Emir veren sesim boğazımdan yukarı sıyrılarak çıkmıştı.

“Önce sen.”

Sert bir kahkaha atmayı başardım. “Anlaştık.”

Parmaklarımı iki bel bandının altından geçirerek hem pantolonumu hem de iç çamaşırlarımı tek seferde indirdim ve bir saniye sonra ayağımdan çıkardım.

“Kahretsin,” diye nefes aldığımda, gözleri aletime odaklanmıştı.

Aletimi tepesinden tutup okşadığımda gözlerimin geriye kaymaması için kendimle savaştım. O kadar serttim ki hayalarım taş gibiydi. Rahatlamak için çaresiz bir ihtiyaç duyuyorlardı. Kendime verebileceğim tek şey dibinden kaygan uca doğru yavaş bir ovalamaydı.

“Pantolon, Braxton.”

Gözlerini kırıştırtarak hızla düğmeyi açıp pantolonu kalçalarının altına doğru kaydırды. Uzanıp onu yere atmadan önce, her seferinde bir ayağını çekip pantolondan kurtardım.

Külotunun lastiğine uzandığımda başımı kabaca iki yana salladım.

“O üzerinde kalsın.”

Bakışları yukarı kalktı ve benimkileri buldu. “Tamam.”

Dizlerimi yatağa bastırıp ona doğru ilerledim ve bacaklarının arasındaki küçük boşlukta durdum. Avucumu bacağından dizine kadar kaydırıp yavaşça kavrarken kavalkemiğiyle buluştum. Teni öyle sıcak ve pürüzsüz, o kadar mükemmeldi ki hepsini hissetmeye ihtiyacım vardı. Her bir güzellik izini ve çili, dilimle keşfetmek istiyordum. Yine de bunların hepsi başka zamanaydı. Biraz enerji yaktıktan sonra dört hamlede boşalan bir salak olup olmayacağımı sorgulamayacaktım.

Dizini tutarak ona doğru ittim ve bacağına kendim için açtım. Aynı hareketi diğer bacağıyla da tekrarladım ve onun benim için ortası ıslak siyah külotuyla uzanmış görüntüsü karşısında inledim. Tıpkı olacağını tahmin ettiğim gibi ıslaktı.

“Kamyonette ne söylediğimi hatırlıyor musun?” diye sorarken bacaklarının arasına uzanıp yumuşak danteli yumruğumun içine almıştım. Bakışlarımı kaldırdığımda gözlerimiz buluştu.

Bacakları beklentiyle kasılırken, “Evet,” diye fısıldadı.

“Söyle.”

Yanakları kızardı. “Yatakta çok otoritersin.”

Gülümsememek için yanağımın içini ısırıdıktan sonra başparmağımı külotundaki ıslak bölgeye götürüp altındaki küçük şişliği okşadım.

Sarsıldı ve kalçalarını elime doğru itti. Yüzü leziz bir şekilde buruşunca aynı hareketi bu sefer yavaş bir daire çizerek tekrarladım.

“Dox,” diye sızlandı.

Başparmağımı klitorisinden çekerek, “Bana kamyonette ne söylediğimi söyle,” diye tekrarladım.

“Külotumun amımı ikiye bölerken nasıl görüldüğünü görmek istediğini söyledin.” Kelimeleri göğsümün derinliklerinde hissettiğim çaresizlikle aynı güçlkle çıkıyordu. Kalçaları benim dokunuşumu arayarak dönüyordu ama onun sessiz ricasını görmezden geldim.

Külotunun ıslak ipini yukarıya doğru çektim ve amının dudaklarının arasına girerek müthiş bir manzara yaratmasını izledim. Başımı eğerek külotunun tam ortasından öptüm ve sonra dilimi her iki kıvrımın üzerinde kaydırdım.

Dilimin düz kısmını, girişinin kumaşla gizlendiği yere bastırdıktan sonra külotunu bıraktım. Tadı çarşafıma doğru sızmamama sebep oluyordu. Amının içine sıkışan kumaşı dişlerimin arasına aldım ve ıslak kısmı emerek onu dışarı çektim.

“Mutlu musun?” diye sordu sanki zevkten yanmıyormuş gibi gözlerini kısıp bana bakarken.

Hızlı bir hareketle külotunu çekip ikiye yırttım ve kalçasında, eskiden kumaşın durduğu yerde kırmızı bir çizgi oluşturdum.

“Mest olmuş durumdayım,” diye mırıldandım, ardından dudaklarımı onun çıplak kadınlığına bastırdım ve dilimi girişinin etrafında gezdirdikten sonra iç duvarlarına yumuşak dilimle hassas vuruşlar yaptım. “Peki ya sen? Mutlu musun?” Klitorisini ağzıma çekip emdim.

Parmakları kafa derime batıp saçlarımı çekerken, “Çok, çok mutluyum,” diye iç çekti.

Klitorisini serbest bırakıp dilimle hafifçe vurdum. “Tadın mükemmel. Tıpkı düşündüğüm gibi.”

“Hımm, peki tadım tam olarak nasıl?”

Parmağımı içine kaydırdım ve hiç zorlanmadığımı fark ettiğimde çenemi sıktım. O kadar ıslanmıştı ki içeri direkt kayıyordu. İkinci parmağımı ekleyip sırtının kıvrılmasına ve gözlerinin kapanmasına neden olan yumuşak noktayı hissedene kadar kıvırdım.

“Bana aitmiş gibi, Braxton. Tadın bana aitmişsin gibi.”

Ateş damarlarımda dolaşıyordu. Göğsüm o kadar sıkışmıştı ki nefes almak acı veriyordu ama şu anda bunun hiçbir önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu çünkü Maddox'un dudaklarının vücuduma değdiği anda her şey yok olmuştu.

Dilinin kadınlığımı doğru yaptığı her vuruş beni çarşafların arasında kıvrandırıyor. Sanki tutunacak bir şey bulamazsam uçup gidecekmişim gibi onları tırmalıyor ve sıkıyordum.

Bu güzel adamın karşısında tamamen açık bir şekilde çıplak yatıyor olmama rağmen birkaç dakika önce zihnimi tıkayan kırılganlık ortadan kalkmış, yerini yoğun bir rahatlık duygusu almıştı. Ağır kirpiklerinin altından bana doğru gözlerini kırptırırken gözleri şiddetli bir cehennem ateşiyle parlıyordu. Arzu, şehvet ve aşkın karışımı bir ateşle... Peri masallarında okuyacağınız türden çok bariz, şiddetli bir aşk...

Küçüklüğümden beri Maddox ile paylaşmayı hayal ettiğim türden bir peri masalı...

Çarşafı kavrayan elimi gevşettim ve ona uzandım. Parmaklarımı çaresizce yumuşak buklelerinin arasına kaydırıp titrek bir nefes verdim.

Diliyle klitorisimin etrafında tembel bir daire çiziyordu. Parmakları ise içimde öyle bir hareket ediyordu ki nefesim kesilirken ayak parmaklarım kıvrılmaya başlamıştı. "Eğer tadım

sana aitmişim gibiyse bu senin tadının da bana aitmişsin gibi olduğu anlamına mı geliyor?”

“Sana aitmişim gibi bir tadım olup olmadığını mı merak ediyorsun?” Parmaklarını dışarı çıkardı ve onları kıvrımlarımı açık tutmak için kullandı. Titriyordum. Kalçam beni tekrar doldurması için hareket ediyordu. Dudaklarını sinsi bir sırıtışla kıvırdı. “Güzel bebeğim, sana aitmiş gibi hissetmekten çok daha fazlası var. Ben doğrudan sana aitim.”

Ağzını girişime doğru indirdi. Dili içime girdiğinde hafifçe çığlık attım. Bir inilti tüm vücudumu titreştiriyor, klitorisimi sıkıştırıyor ve bacaklarımın titremesine neden oluyordu. Saçını daha sıkı kavradım ve o uzanıp göğsümü kavrayana, meme ucumu sıkıp çimdikleyene dek saçlarını çektim.

Amıma karşı inliyordu. Yüzü kadınlığımın derinliklerine gömülüydü, nefes almaya dahi cesaret edemiyor gibiydi. Ona doğru eğilirken dişlerimi altdudağıma geçirdim, karnımdaki artan sıcaklık karşısında çığlığımı bastırmaya çalışıyordum.

“Boşalacak mısın, Braxton? Ağzımı zevk suyunla doldurmak ister misin? Hımm?” diye sorarken kelimeleri sıcak duvarlarımda süzülüyordu.

“Evet,” diye inledim ve tekrar tekrar başımı salladım. Fakat sonra durdu. Islak bir ses çıkarıp geri çekildi ve parmaklarımı saçlarından çekmek için göğsümü serbest bıraktı. “Maddox,” diye itiraz ettim, dudaklarım neredeyse şaşkınlıktan aralanmıştı.

Vücudumdan yukarıya doğru hareket ederken, “Benim sayemde yaşadığın ilk orgazm, sikimin etrafında olacak,” dedi. Alev saçan sıcak teni benimkinin üzerinde sürükleniyor gibiydi.

Elleri yeniden memelerimi buldu. Bir meme ucumu ağzına alıp emmeye ve ardından ısırmaya başladığında bu hareketi kalçalarımın kasılıp, amımın sızlamasına sebep olmuştu.

“Senin sayende ilk kez boşalışım aletim o küçük, sevimli amının içindeyken ve sen bana sımsıkı sarılıyken olacak. İçine girdiğim ilk ve tek yer.”

Aletinin ucu kadınlığının dudaklarının arasında kayıp ileri geri sürtündü, benim uyarılmamın izleri onunkine karışıyor-du. Bu his karşısında mırıldandım. Parmaklarımı boynunun arkasına dolamıştım ve yüz yüze gelene kadar onu göğsümden uzaklaştıarak çektim.

Başımı yana doğru itip boynumu öperek emmeye başlaya-na kadar önceki sözleri arzularla buğulanmış zihnime nüfuz etmemiştir.

“Ne demek istiyorsun? İlk ve tek derken?” Gözlerimi kocaman açarak onu boynumdan uzaklaştırdım.

Dudaklarına yumuşak, tembel bir gülümseme yayıldı. Alnı-nı benimkine yasladı. Aletinin başı girişime sürtünürken bir iki saniye orada öylece durdu ve sonra ıslaklığım boyunca tekrar kaydı. Düşüncelerimi bir arada tutmaya çalışarak yavaşça nefesimi verdim.

“Her zaman sendin, Kıvırcık,” diye fısıldadı. Bunu söyler-ken yüzünde o kadar açık bir şefkat vardı ki nefesim kesildi. “Sanırım bu sadece bilinçdışı bir şeydi. Hiç kimseyle böyle olmak istemedim. Bir kez bile.”

Gözlerime yaşlar dolarken burnum yanmaya başladı. “Dox. Aman Tanrım!”

Endişeyle yüzü çarpıldı. “Sorun ne? Hiçbir şey söylememeli miydin?”

“Ben beklemedim,” diye nefes verdim ve diğer elimi çenesini tutmak için kaldırdım. Pişmanlık içimi baştan aşağı dolduru-yor, göğsümün sıkışmasına neden oluyordu. “Beklemeliydim. İstedim. Ama sadece düşündüm ki...”

Cümlemi benim yerime bitirdi. “Birbirimizi bir daha görmeyeceğimizi ve görsek bile seni istemeyeceğimi düşündün.”

Sertçe başımı sallarken yutkundum. “Ama sen bekledin. Hem de sekiz yıl.”

“Tüm hayatım boyunca sana böyle sahip olmak için bekledim. Ne yapmaya karar verirsen ver, bir ömür daha bekledim. Beklememiş olman beni, benim seni sevdiğimden daha az sevdiğin anlamına gelmez. Bu sadece senin beni incittiğin kadar benim de seni incittiğim anlamına geliyor. Hayatına devam ettiğin için seni suçlamıyorum. Ne yapıp ne yapmadığımız önemli değil. Önemli olan şey sana böyle sahip olan son kişi olmam.”

Yanaklarımdan aşağı, Maddox’un dudaklarıyla kaplanmadan önce sıcak gözyaşları aktı. Gözyaşlarımı öpüyordu ve bunun bir bakıma bir sayfanın çevrilmesini simgelediğinin farkında olarak ona izin verdim. Yeni bir yolculuğun başlangıcıydı... Geçmiş hatalarla ve kırık kalplerle dolu olmayacak olan hikâyemizde yeni bir sayfaydı.

“O kadar çok zaman harcadık ki,” diye fısıldadım.

“Ama hâlâ çok vaktimiz var.”

Haklıydı.

Çenemi kaldırıp onu öperken bu yaşadığımız kabul duygusu bizi sarmalıyordu. Öpücüğüme karşılık verip sıcak avucunu vücudumda gezdirdikten sonra uyluğumu kavrayıp bacağımı kalçasının üzerine attığında kalbim göğsümden çıkacak gibi oldu. Bu hareket beni tamamıyla ona açmıştı ve aletin ıslak başı girişime kaydığında onun adını haykırmama sebep oldu.

“Daha fazla,” diye sızlandım. Kalçalarımı oynattım ve topuklarımı kalçalarına gömdüm ama o hareket etmedi.

Donakalmıştı, gözleri yüzüme kilitlenmişti, çenesi gergindi; dişlerini sıkıp duruyordu. Kendini üzerimde tutarken pazıları kasılmış ve gerilmiş durumdaydı. “Prezervatif. Prezervatif kullanmamı ister misin?”

Şaşkın bir halde gözlerimi kırıştırdım. “Bunun için artık biraz geç, kovboy. Ama hayır. Prezervatif kullanmanı istemiyorum. Tabii sen de istemiyorsan. Spiralim var.”

“Lanet olsun, tabii ki hayır. Sadece centilmen olmaya çalışıyordum. Aramızda hiçbir şey olsun istemiyorum,” diye homurdandı.

Diğer bacağıma kalçasına dolayarak onu vücuduma daha da çektim, ardından gelen esnemeyle gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyordu. Ona böylece sahip olmak sanki evime dönüyormuşum gibi hissettiriyordu. Bedenine dokunurken boğazımdan hırıltılı bir ses çıktı.

Dudaklarıma sert bir nefes üfledi. “Tanrı aşkına, bebeğim. Beni sıkıştırmayı bırak, yoksa yemin ederim ki iki dakikada boşalan bir adam olacağım.”

“Sıkıştırmıyorum,” diyerek bir kıkırdamayı bastırdım. “Sadece oldukça uzun zaman oldu.”

“Uzun zaman?” diye tıslayarak aletin geri kalanını içime itti. Başımı onaylarcasına salladım. Geri çekildiğinde başını omzuma indirdi ve bedenimin aşağısına, birleştığımız yere baktı. “Uyarılışın sikimin her yerine bulaştı, bebeğim. Bu sadece benim için.”

“Sadece senin için,” diye sızlandım.

Bu sefer daha sert bir şekilde içime girdi, bakışları dudaklarımın zevk patlamasıyla aralanmasını izlemek için yukarı çıkmıştı. “Altımda olduğunu düşünerek yumruğumu becerdiğim o kadar çok gece geçirdim ki... Bu kabarık pembe dudakların

tıpkı şimdi olduğu gibi aralık olduğu hayaller... Ama hayallerim gerçeğin yanında sönük kalıyor. Böyle olacağını biliyordum.”

“Daha sert, Maddox. *Lütfen*. Bana karşı nazik olma,” dedim ama yalvarmaktan öteye gidemedim. Onunlayken bu mümkün değildi.

Boşalmaya çok yakındım ve orgazmın gecikmesi çaresizliğimi daha da kötüleştiriyordu. Aletinin her hareketi beni daha da yükseğe gönderiyordu. Hayatımda ilk kez klitorisimin uyarılmasına ihtiyaç duymadan orgazm olacağıma emindim. Onunla işlerin böyle olacağını bilmeliydim. Sanki onunlayken mükemmelden daha azı olabilirmiş gibi.

Maddox boğazını parçalayan şehvetli bir sesle, öyle sert bir hamle yaptı ki boynumu büküp gözlerimi yumarak zevkten bir çığlık attım. Kalçalarımı onun giriş çıkışlarıyla aynı anda hareket ettiriyordum ve sabrım yok denecek kadar azdı.

Boğazımda hissettiğim ani bir sıcaklık gözlerimin yeniden açılmasına neden oldu. Kalın bir bilek ve nabzıma baskı yaparak nefesimi kesen parmaklar... Beni tırmandığım o yükseğe doğru kaldırıyor, ardından uçurumun kenarına fırlatıyordu.

“Boşalacağım,” dedim kesik bir nefesle. Zirveye ulaştığımda dünya kaybolmuştu.

Zevk bir elektrik yükü gibi çarptı. Hiçbir uyarı vermeden vücudumu parçaladı. Bacaklarım sıkı kalçalarının etrafında gerilirken ona doğru eğildim. Derinlere gömülü olan aletinin etrafını sıkarak onu içeride tutuyordum.

“Ah, *siktir!* İşte benim kızım. Beni sıktığını hissedebiliyorum,” dedi bir iniltiyle. Ben boşalırken bana bakıyordu. Yüzü katıksız bir zevkle buruşmuştu. İfadesi hâlâ bulutların üzerinde gibiydi, dünyaya dönmeyi reddediyor olmasaydım beni ürkütecek bir sahiplenme duygusuyla karışmıştı. “İçine boşalmak istiyorum, bebeğim. Ama bunu söylediğini duymam gerek.”

Titriyordum. Tecrübesiz olmasına rağmen ne yaptığını tam olarak bilen bir adam gibi beni yatağında becerirken tırnaklarımı sırtına batırıyordum.

Belki de bunun nedeni birbirimiz için yaratılmış olmamızdı. Belki de bu, içimdeki her şeyle buna neden bu kadar derinden inandığımın bir başka örneği idi.

Saçları alnına yapışmıştı, kızarmış cildinden boncuk boncuk terler akıyordu. Saçlarını yüzünden itip ağızlarımızı birbirine bastırdım. Bulutların üstünden dünyaya düşerken nefes verdim ve konuştum. “Evet. Evet, *lütfen* yap. Beni kendine ait kıl.”

Dudaklarımı kendi dudaklarıyla ayırdı ve alnını benimkinin üzerine bastırmadan önce boğazımı biraz daha sert bir şekilde sıkarak dilimi emdi. Yüzünün buruşmasını, mükemmel beyaz dişlerinin altdudağını kavramasını ve boğazından yukarı bir hırıltının çıkmasını izlerken tüm dikkatim onun üstündeydi.

Bu, içimde yeşeren hafif acıya rağmen karnımı kasıp daha fazlasını istememe neden olan bir sesti. Çenesini ısırđım, hamleleri bocalarken sırt kasları dalgalanıyordu. İçimi bir sıcaklık kapladı ve bu duyguyla inledim. Sıcak teninin altındaki hızlı çırpınmaya karşı yüzüm boğazına doğru sokuldu.

“Sen zaten benimsin, Braxton. Yirmi yıldır benimsin ve geri kalan süre boyunca da benim olacaksın; sana söz veriyorum,” diye mırıldandı, aleti içimde derinlere yerleşmiş haldeyken hareketsizdi.

Ani duygu dalgasıyla ne kadar mücadele etmeye çalışsam da gözlerim yine yaşlarla dolmuştu. Sözleri derinlere, özüme kadar işliyor ve sonra kalıcı mürekkeple oraya kazınıyordu. Sözleri ruhuma dövme oluyordu.

Sıcak bakışlarıyla buluşurken, “Bu bir serçeparmak sözü mü?” diye fısıldadım.

Kollarındaki kaslar titrerken dirseklerinin üstünde doğruldu ve yüzümün her tarafına tüy kadar hafif öpücükler kondurmayaya başladı. Elimi sırtından alıp aramıza getirdi ve memelerimin arasına koydu. Gülümsedim.

“Bu bir serçeparmak sözü.” Serçeparmaklarımızı birbirine doladı ve dudaklarına götürdü. Onları öptükten sonra ağzıma yaklaştırdı. Böylece ben de onları öpmüş oldum.

Daha sonra hareketlenmek dizlerinin üzerinde doğruldu ve aletini dışarı çekmeye başladı. Hareketi karşısında keskin bir nefes aldım. Başımı iki yana sallayıp gülümsemeden önce kaşları endişeyle çatıldı.

“Ben iyiyim.”

Bacaklarımın arasındaki girişimden sızan meni olduğunu düşündüğüm şeye bakarken boğazı yutkunurcasına hareketlendi ve onaylamak için başını salladı. Hissettiğim kadar iyi göründüğüme ve hissettiğim kadar iyi becerilmiş olduğuma dair hiç şüphem yoktu ama onun ne düşündüğünü anlayamıyordum. Bu gece ilk kez fazla dikkatli görünüyordu.

“Sana çok mu kaba davrandım?” diye sorarken sesi acıyla doluydu.

“Hayır. Tanrım hayır!”

“Boğazını tuttuğumda seni incittim mi? Bunun sorun olup olmadığını sormalıydım.”

“Hoşuma gitti ama. Fark edemedin mi?”

Ona ulaşmak üzere kollarımın üstünde yükseldim ama o hareketlenemek için tam o anı seçti ve iki parmağını yavaşça şişmiş etimin içine kaydırды. Amımdan aşağıya sızan sperm birikintisini alıp tekrar içime ittiğinde içimde bir ürperti oluştu.

Bunu yapmaya devam ederken gözbebekleri parlıyordu ve ben de kendimi parmaklarının etrafında sıkıyordum. O inlediğinde yüzümde aptal, şapşal bir sırıtiş büyüyordu.

Gözlerini yukarı kaldırarak, “Braxton,” diye uyardı.

“Evet?” Kirpiklerimi kırpiştırdım.

“Seni henüz tekrar becermeyeceğim. Yoruldun.”

“Düzüşmekten bahseden kim?”

Gözlerini kısıtı, çenesini kaşıdı ve ardından vücuduma doğru sürünüp parmaklarını ağızıma kaydırđı. *Az önce benim içimde olan parmaklarını...*

Göz temasımızı hiç kesmedi, ben de parmaklarını emmeden önce dilimi etraflarına doladım ve birbirine karışmış tadımızı aldım. Aletinin yeniden sertleşmeye başladığını gördüğümde güçlü bir gurur duygusu beni ele geçirdi.

“Ağızını daha büyük bir şeyle doldurmamı ister misin, bebeğim?”

Yavaşça parmaklarını ısırdım ve onaylayarak başımı salladım.

Başparmağıyla burnuma dokundu. “Sikimi emmek ister misin?”

Daha sert ısırdım.

“Beni bir daha ısıırırsan seni ters çevirip arkandan beceririm ve ağrının olup olmasını umursamam.”

Yalancı.

Sırıttım. Parmaklarını geri çekerken, “Ya bu seçeneklerin ikisini de beğenirsem?” diye sordum.

“Hımm, sanırım senin adına seçim yapmak zorunda kalacağım,” dedi. Sonra başparmağı ve işaretparmağıyla çenemi sıkıttı ve arkasına yaslanırken beni kendine çekti. “Ellerinin ve dizlerinin üzerine geç, bebeğim. Sonra da sana ait olan aleti em.”

MADDOX

Takımın uçuş görevlisi bir içki isteyip istemediğimi sorduğunda reddedip onun yerine huysuz bir tavırla koltuğumda oturdum ve bira içmeyi tercih ettim. Aslında gerçekten çok susamıştım ama onu geri çağırmadım. Zavallı kadına bu uçuшта olduğumdan daha saldırgan davranmayacağıma güvenemiyordum.

Bu gece kaybetmiştik ve çok kötü bir ruh halindeydim. İkinci turun beşinci maçında kıçımıza tekme basmışlardı. Pakı sürekli kaptırıp durmuştuk ve bunların çoğu benim yüzümdendi.

Elimle yüzümü ovuşturdum ve kalın *play-off* sakalımı kaşıdım. Sakal bırakmayı hiçbir zaman sevmemiştim ama *play-off*lar benim için istisnaydı. Braxton bundan hoşlanıp hoşlanmadığını söylememişti. Belki de sormalıydim.

Siktir. *Braxton*.

Şu anda yanı başımda oturuyor olması gerekirdi. Baş omzumda bacakları bacaklarımın üzerinde, koridordan yayılan loş ışığın altında uyuyor olmalıydı. Arenada benim için tezahürat yapmalıydı. Bu gece şans tılsımım kaybolmuştu ve bunu hissetmiştim. Bu kadın en az sağ kolum kadar benim bir parçamdı ve ben de bu gece biri onu kesmiş olsaydı yapabileceğim kadar iyi oynadım.

Uzun bir nefes verip telefonumun kilidini açtım. Son mesajlarımız hâlâ ekranda görünüyordu.

Ben: Dün gece seni özledim.

Benim kızım: Sadece dün gece mi?

Göğsüm bir kahkahayla sarsıldı. Bu yetersiz bir ifadeydi. Dün sabah çatı katımdan ayrıldığı andan itibaren onu özlemeye başlamıştım. İşyerinde ona da en az benim kadar ihtiyaçları vardı ve onun başarılı olduğunu görmekten ne kadar gurur duysam da, mesele onu paylaşmaya gelince hâlâ asık suratlı bir pislik olabiliyordum.

Geçtiğimiz birkaç gün boyunca onu elimden geldiğince yanımda tutmuştum. Ya yatağında rehin tutuyor ya da o hastalarıyla ilgilenirken bekleme odasında oturuyordum. İnsanlar bana dik dik baksa bile her fırsat bulduğumda kliniğe gitmiştim. Dün benimle Arizona'ya uçması gerekiyordu ama bir hastasının bekletilemeyecek kadar acil bir durumu çıkmıştı. Şimdi eve dönüp önümüzdeki iki günü onunla yatakta geçirmek için sabırsızlanıyordum.

Ben: Hayır. Ama sen bunu zaten biliyorsun.

Benim kızım: Sahte bir erkek arkadaşına göre kesinlikle muhtaç biri gibi davranıyorsun.

Ben: Yeniden söyle, bebeğim.

Benim kızım: Neyi?

Ben: Hiçbir zaman sahte olmadık.

○ kelimeyi sözlüğünden çıkart.

HANNAH COWAN

Benim kızım: * Nefesi kesilir * Gerçekten mi?

Ben: Üç saat sonra Vancouver'da olacağım.
Uyuma, beni bekle.

Benim kızım: Bekliyorum. Seni seviyorum.

Ben: Ben de seni seviyorum.

Telefonumu bir kenara koyup kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışmadan önce birkaç saniye daha kısa mesajlara baktım. Bu kız benim kişisel cennetimdi.

Bentley, "Yüzü kızarmış bir geline benziyorsun," diye dalga geçerek yanımdaki boş koltuğa çöktü. Üzerine tarçın kokusu sindiğini fark edince ona doğru kaşlarımı kaldırdım.

"Eğer bu yeni parfümünse, hemen çöpe atmalısın."

Kapüşonlusunun yakasını kaldırıp burnuna getirdi. "Peki ya bunu sadece senin için aldığımı sölyeseydim, bebeğim? Bana bundan hoşlanmadığını mı söylüyorsun?"

"Tarçından nefret ederim."

Başını salladı. "Bu doğru mu? Hah, bana bunun arkasındaki hikâyeyi anlatmak ister misin? Sıkıntıdan patlıyorum."

"Tarçın mücadelesini hatırlıyor musun?"

"Bir kaşık dolusu saf tarçını emmek zorunda kaldığın mücadele mi?"

Homurdandım. "Evet."

Bir kahkaha attı. "Bunu yapmıştın, değil mi?"

"Braxton'ın fikriydi. Bunun çok komik olduğunu düşünmüş, daha sonra videoyu internette yayınlamıştı. Muhtemelen arasan hâlâ bulabilirsin. O zamandan beri hiçbir şeye dokunmadım."

Hâlâ boğazımın ve göğsümün yandığını hissedebiliyordum. Aylarca o saçmalık yüzünden öksürdüğüme emindim.

“Görünüşe göre sen ve Braxton’ın birlikte bir ömür boyu anlatılacak anılarınız var, değil mi?”

Kurnaz olma girişimi karşısında gözlerimi devirdim. “Ne bilmek istiyorsan sor, B.”

Başını sallayarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve koltuğa yerleşti. Oturuşunu düzeltirken kulağındaki altın halkanın sallanmasını izledim ve kendimi küpenin bana onun kadar yakışıp yakışmayacağını merak ederken buldum.

“Gerçek hikâyeyi istiyorum. Basına ve ekibin geri kalanına sıkıştığınız palavrayı değil. Ben senin arkadaşınım, Madman.* Muhtemelen eve giden tüm yol boyunca oturup somurttuğunda bile seninle başa çıkabilen tek kişi burada. Senin için buradayım, değil mi?”

Ne yapacağımı düşünürken yanağımın içini çiğnedim. Braxton, birkaç gece önce bana yalan söylemekten ne kadar hoşlanmadığını açıkladıktan sonra Anna’ya nasıl başladığımız hakkındaki gerçeği anlatmıştı ve ben de tüm kalbimle kabul etmiştim.

Bana kalsaydı herkesin Braxton ile ilişkimizin asla öyle olmadığını bilmesini sağlardım ama bu bana bağlı değildi. Kahretsin, insanlara bana karşı kullanabilecekleri şeyler vermekten nefret ediyordum ve bir grup insanın, tamamen benim hatam olmayan bir şey yüzünden kariyerimi bir teşvik malzemesi olarak kullanmasına izin vermiştim.

“Bana güvenebilirsin, dostum. Kahretsin, bir şeyler döndüğünü zaten biliyorum. Seninle ilgili o şeyler ortaya çıkar çıkmaz tüm bunlar birdenbire oldu. Tüm bunlar, şık takım elbiseler ve

* İngilizcede “kaçık” anlamına gelen “madman” kelimesiyle karakterin ismi olan Maddox arasında kelime oyunu yapılmıştır.

sözleşme kalemleri gibi kokuyor,” diye ekledi Bentley. Ardından koltuğunun üzerinden eğilip uçağın içine baktı. “Duyabilecek kadar yakın olan herkes sızıp kalmıştır. Bu aramızda kalacak.”

Baldırımı kaşıdıktan sonra ağzımdan kaçırdım. “Sahte bir ilişki olarak başladı. Ama aramızdaki artık sahtelikten en uzak şey. Alexander, Braxton ile bir ilişkinin Roy’un hikâyesinde şüphe yaratmaya yardımcı olacağını düşündü. İşe de yaradı sanırım. Ama Braxton ve ben... *siktir*. Yaklaşık iki gün boyunca sahteydik. Biz başka bir şey olamayacak kadar gerçeğiz. Ona âşık olduğumu söylediğinde haklıydın. Ona her zaman âşıktım. Tüm bu sahtekârlık bizi olup biten her şeyi kabullenip yolumuza devam etmeye zorladı.”

“Peki ya şimdi ne olacak? Senin adına sevindim, dostum ama Alexander yine de bu işin üstesinden gelmeni isteyecek. Sen ve Braxton ortalıkta görünüp her şeyin sona ermesini mi bekleyeceksiniz?”

“Galiba. Şu anda emin olduğum tek şey bu. Geriye kalan her şey dev bir soru işaretinden ibaret. Tüm bu işe başlamadan önce bir gizlilik sözleşmesi imzaladı. Onun ev sahipliği yaptığı evcil hayvan sahiplendirme günü geçene ve *play-off*lar bitene kadar Alexander’ın kurallarına göre oynamaya devam etmemiz gerekiyor. Bundan sonra normal olabileceğimizi umuyorum. Bilirsin işte.”

İçimde bir sızı vardı ama görmezden geldim.

Başını sallayarak mırıldandı. “Peki ya sözleşmen? Gelecek sezon için bizimle sözleşme imzalamaman kafama pek yatmıyor. Bu normal değil.”

Benim de kafama yatmıyordu ama yapabileceğim pek bir şey yoktu. Bu bana bağlı değildi.

“O işe her şey sona erdikten sonra bakılacak.” Kelimeler dudaklarımdan sıkışarak dökülmüştü, endişem açıkça ortadaydı..

Çenesini sıktı. “Senin yerinde olsaydım, Dougie’nin gizlice bile olsa senin için anlaşma yapmasını sağlardım. Ajansı test et ve zararı olup olmadığını gör. Risk alamazsın, dostum. Geleceğini esir tutarken olmaz. Aslında biraz berbat bir durum. Sen bu ligdeki en iyi oyuncusun ve bu benim tarafı olmamdan kaynaklanmıyor. Basında ne olursa olsun yeteneğin tartışmaya açık değil. Sana aylar önce bir sözleşme teklif edilmesi gerekirdi.”

İnledim, omurgamı diken diken eden bir his vardı. Alex’in ofisine çağrıldığımdan beri hissettiğim her şeyi dile getiriyordu. Bu takım için kıcımlı yırtmıştım ve tamamen düzmece bir hikâyenin bizi bu yolculuğa devam etmekten alıkoymasına izin mi vereceklerdi? Bu sahte ilişki anlaşması, üzerinde düşündükçe bana şantaj gibi geliyordu.

“Haklısın,” diye katıldım. “On sekiz yaşımdayken Braxton’ın babası ligdeki ismimi lekeledi ve beni kurtaran Vancouver oldu. Florida’nın giriş sözleşmesini reddettiğimde bir açıklama yaptı. Kötü bir açıklamaydı. Haklı olarak üzgünlerdi ve Roy’a dair kararımı olması *gerektiği* yere döndürmek için babamın ve onun ligdeki bağlantılarından yardım almıştım. Seçmelere tekrar girdiğimde çoğu takım hâlâ benim hakkımda kararsızdı ama bunun bir önemi yoktu. Babam Alexander’ı bana ihtiyaçları olduğuna ikna etti ve takıma seçilebilecek pozisyona gelebilmem için bir yığın oyuncuyu transfer ettiler. Onlara borçluyum. Ve bunu biliyorlar.”

Başımı ellerimin arasına alıp saçlarımı tuttum. “Vancouver beni takıma seçmeseydi şu anda bulunduğum yerde olamazdım. Beni umursamayan ve yedek kulübesinde çürümeme izin veren bir takımda olurdum. Alexander bana *atla* dese ben *ne kadar yükseğe* diye sorarım. Başka bir seçeneğim yok. Babamın beni

buraya getirmek için yaptığı onca şeyden sonra Vancouver'a sırtımı dönersem benden nefret ederler.”

Sessizlik. Bentley yanımda kaskatı duruyordu.

Bütün bunları anlattığım ilk kişi oydu ve beş dakika öncesine göre daha rahat hissettiğimi söyleyemezdim. Artık ne kadar berbat olduğumu bilen bir kişi daha vardı.

“Yedi yıldır ligdesin. Ergenlik döneminde yaşananlar geçmişte kaldı. Bence kendine fazla yükleniyorsun. Eğer kendini ortaya koyarsan...”

Kendime öfkelenerek, “Yapamam,” diye çıkıştım. “Sadece yapamam. Sadakat her şeydir. Ne Vancouver’dan ne de babamdan vageçebilirim.”

Bentley kendi omzuyla yavaşça benim omzuma vurdu. “Tamam, Madman. Zorladığım için özür dilerim.”

“Sorun değil. Sana çıkışmamalıydım.”

“Sevgilini özlüyorsun. Anladım.” Göz kırptı.

Boğuk bir sesle güldüm. “Evet özlüyorum. Senden ne haber? Evde seni bekleyen bir kız var mı?”

“Benlik değil. Şu anda bekâr hayatını seviyorum.”

“Sürekli bu kadar çok farklı kadınla birlikte olmak yorucu olmuyor mu?” diye sordum gerçekçi bir merakla.

Takımdaki erkeklerin çoğu ya evliydi ya da Bentley gibi işin beraberinde gelen kadınların ilgisini kollarını açarak kabul ediyorlardı. Her iki durumda da onların ne yapmayı seçtikleri beni hiçbir zaman ilgilendirmemişti. Her gün sağlıklı bir kafayla ve kazanma açlığıyla sahaya çıktıkları sürece umurumda değildi.

Omuz silkti. “Pek değil. Sanırım bazen. Yine de gerçekten umursamayacak kadar çok eğleniyorum. Doğru kıızı bulduğumda anlarım, değil mi?”

“Evet, anlayacaksın. Doğru kızı bulduğunda, dünyanın değişir ve daha parlak hale gelir. Bu, tüm hayatın boyunca gözlerinin önünde duran bir filmi söküp atmak gibi bir şey. Bir anda her şey çok daha netleşecek.”

“Bunun için sabırsızlanıyorum.”

Göğsümün üzerini avucumla ovuştururken pencereden dışarıya, karanlık gökyüzüne baktım. “Onunla karşılaştığında sakın bırakma. Onu sonsuza kadar yanında tut. Onu evreninin merkezine koy ve orada kalmasını sağlamak için elinden geleni yap. Çünkü onu kaybedersen kendinden nefret edeceğine yemin edebilirim.”

“Kızı bul ve sakın bırakma. Anlaşıldı.”

Başımı salladım, dudaklarımın köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. “Kesinlikle.”

“Bir aşk blogu falan açmalısın. Pek çok kişinin not alacağını düşünüyorum.”

“Alay edip etmediğini anlayamıyorum.”

“Ah, ciddiyim. Bir kıza bu kadar düşkün olduğun için sana saygı duyuyorum. Sanırım seni başkasıyla görmemiş olmam artık mantıklı geliyor. Rory çıktığın tek kızdı ve aranızdaki özel bir şey bile değildi. Alınma.”

Bir kahkahayı bastırdım. “Hiç alınmadım. Ne demek istediğini biliyorum.”

“Ama dediğin gibi. Gördüğün zaman anlarsın. Düğün davetiyenizi bekliyorum.”

Ona yavaş olmasını söylemekle uğraşmadım çünkü aklımda bu kızla evleneceğime dair hiçbir şüphe yoktu.

“Yanma yakışan birini getir, tamam mı?”

Sırıttı. “Senin için en iyisini yapacağım, bebeğim.”

BRAXTON

Maddox'a, Warriors'a ve ikinci tur zaferlerine!" Cooper, bira şişesini masadaki boş servis tabaklarının üzerine kaldırıp tezahürat yaptı. Maddox diyet kola kutusuyla kadehi tokuşturmadan önce şarap bardağımın kıvrımıyla hafifçe şişeye vurdum.

Ona bakarak, "Bu sene Stanley Kupası'nı evine götüren adamıma," dedim. Hemen yanımda duruyordu ve gözlerimiz buluştuğunda sırtışı kalbimi hızlandırmaya yetmişti.

Sandalyelerimiz birbirlerine bundan daha yakın olamazdı. Ancak omuzlarıma koyduğu kolu beni yumuşak bir şekilde sarmalarken keşke olabilseydi diye düşündüm.

"Erken konuşma, Kıvırcık. Hâlâ yapılacak çok iş var." Yine de ikinci tur galibiyeti konusunda benim kadar heyecanlı olduğumu biliyordum.

Cooper birasını masaya bırakıp karnına vurdu. Giydiği açık mavi gömlek, ince vücudunun üzerinde her zamanki gibi bol duruyor olsa da bu hareket beni yine de kıkırdatmıştı.

"Yapmaya hazır ve istekli olduğun bir iş bu, Maddox. Biraz kutlama yapmanın kimseye zararı olmaz. Korkma seni öldürmez." Yalamadan önce çatalının arkasını tabağındaki patates püresinin geri kalanının üzerinde sürükledi. "Sen nasıl

oynuyorsan öyle oynamaya devam et, ben de kutlamak için gelip Braxton'ın yemeklerini yemeye devam edeceğim.”

“İstediğin zaman gelebilirsin. Kutlama olsun ya da olmasın,” diye yanıtladı Maddox.

“Evet. Lütfen. Bunu özlemişim,” diye ekledim.

Maddox parmaklarını çıplak kolumun üzerinde açarken ona doğru yaslandım. “En son ne zaman bu şekilde hep birlikteydik?”

“İkiniz liseden mezun olduğunuzdan beri bir araya gelmedik. Muhtemelen en sonuncusu ağaç evindedir,” dedi Cooper.

Uzun bir nefes verdim. “Bu sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.”

“Neredeyse on yıl oldu.” Cooper birasından büyük bir yudum aldı. “Artık kendimi gerçekten yaşlı hissediyorum,” diye inledi.

“Yaşlanıyoruz,” diye karşılık verdim. “En azından öyle hissettiriyor.”

“Adalyn'in etrafında olmak bana kendimi antika gibi hissettiriyor,” diye homurdandı Maddox. “On sekiz yaşında bir kız kardeşe sahip olacak kadar yaşlı mıyım?”

Altdudağımı sarkıttım. “Ah, benim zavallı bebeğim.”

Burnuma hafifçe vurmak için uzandığında gözleri eğlenceyle parıldıyordu. “Bana bulaşmaya devam et, tatlım. Bakalım ben seni buraya yatırdığımda da buna devam edebilecek mis-”

Cooper yüksek bir tonda boğulma sesi çıkararak dikkatimizi kendine çekti. Ona baktım ve kocaman gözlerini gördüğümde yanaklarım kızardı.

Maddox, “Biliyor musun, şimdiye kadar buna çoktan hazır olduğumu sanıyordum, Coop,” diye dalga geçtikten sonra ısınan yanağıma büyük, ıslak bir öpücük kondurdu.

Cooper birasından uzun bir yudum alıp bitirdi. “Hiçbir şeyin beni, senin o iğrenç müstehcen konuşmanı dinlemeye hazırlayabileceğini sanmıyorum.”

Sahte bir alınganlıkla, “İğrenç mi?” diye tekrarladı.

Cooper bana anlayışlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Zavallı Braxton’a acıyorum.”

Kıkırdadım, masadaki boş şarap şişesi aniden dikkatimi çekti. *Bunun hepsini içtim mi?*

“Yapma. *O kadar da* kötü değil.” Maddox’a göz kırptım ama iki gözümü de kapatmış olabilirdim. Omzumu öpen derin kahkahası beni bunu yaptığuma inandırmıştı.

Cooper, “Seni bunu söylemeye zorluyorsa iki kez göz kırp,” diye fısıldadı. Elleri ağzının etrafında kenetlenmişti.

Göz kırpmamak için adeta şov yaptım.

Dox önce beni, sonra da Cooper’ı işaret etti. “Gördün mü? Kıskanma.”

“Ben olsam tercih edeceğim kelime kıskançlık olamzdı.”

“Yalancı.”

“Gülünçsün.”

“Ve senin de bir kız arkadaşına ihtiyacın var. Belki sana müstehcen konuşma sanatını öğretmeye yardımcı olabilir. Bir sanatçı olarak tüm sanat dallarında iyi olmanı bekliyordum. Belki de benim hatamdır.”

Cooper gözlerini kıstı. “Az önce gerçek sanatı müstehcen konuşmalarla kıyaslamış olamazsın.”

“Ah, kesinlikle yaptım. Bu konuda ne yapacaksın?”

Gülmemi engellemek için elimin tersiyle ağzımı kapattım. “Maddox, onu rahat bırak.”

Bana masumca bakıyordu. “Sadece yardım etmeye çalışıyorum.”

Cooper bir kahkaha attı. “Çifte randevulara çıkmak için bir bahanen olsun diye benden bir kadın bulmamı istiyorsun.”

Maddox, “Bizimle çifte randevuya çıkmaktan hoşlanmayacakmış gibi konuşuyorsun,” diye mırıldandı.

Bu sefer gülmemi bastıramadım. “Siz ikiniz hâlâ yaşlı evli bir çift gibi konuşuyorsunuz.”

“Ben erkek olanım, değil mi?” diye sordu Maddox.

Cooper başını iki yana salladı. “Mümkün değil. Sen kesinlikle kadın olansın.”

“Ben mi? Mümkün değil.”

“Eh, ben olmadığım kesin.”

Çekişmelerinin arasından sesimi duyurabilmek için yüksek sesle, “İş nasıl gidiyor, Coop?” diye sordum. Her ne kadar sevimli olsa da, eğer bu konuşmayı ilerletmezsem bütün gece burada kalacaktık.

Cooper sırtıtarak bana baktı, kahverengi gözleri parlıyordu. “Muhteşem. Öğrencilerim inanılmaz yetenekli. Yılsonu projelerinden heyecan duyuyorlar.”

Cooper şu anda bir lisede resim öğretmeni olsa da hedefi üniversitede profesör olmaktı. Hatırlayabildiğim kadarıyla bu onun hayaliydi. Onun mutlu olduğunu bilmek beni de mutlu ediyordu.

Maddox parmağıyla kola kutusunun üstündeki çizgiyi takip ederken, “Onlara ne yaptırıyorsun?” diye sordu.

“Büyük çocuklar seramik Fabergé yumurtaları yaparken, küçük çocuklar da otoportre yapıyor.”

“Bu harika, dostum.”

* İlk olarak 1842 yılında Gustav Fabergé tarafından yapılan, içlerinden sürprizler çıkan yumurta şeklinde ve üzeri işlemelerle ve mücevherlerle kaplı sanat eserleri.

Cooper alçak sesle güldü. “Öyle. Heyecanlılar, önemli olan kısım da bu. Büyük çocukların gerçekten istekli olduklarını, dolayısıyla dikkatlerini çekmenin geçen yıl zorunlu öğrencilerle birlikte olduğum zamana göre çok daha kolay olduğunu fark ettim.”

“Üniversite rotasına dönmene ne kadar zaman kaldığını düşünüyorsun?” diye sordum.

Kariyerindeki bir sonraki adımın söylenmesiyle gözleri daha da parladı. “Umarım sadece birkaç yıl.”

“Profesör Cooper, kulağa hoş geliyor,” diye sııttım.

Maddox, “Bu seni kahrolası şekilde yaşlı gösteriyor,” dedi birden ve bir saniye sonra gülmeye başladı.

Cooper ona el hareketi çekti ama dudaklarının kenarları seğiriyordu. “Tam bir götsün.”

“Bak, sen de müstehcen konuşuyorsun. Belki o kadar da kötü değildir.”

Dox çenemi yavaşça öptü ve sanki yüzünü boynuma gömmüş halde kalmayı tercih ediyormuş gibi yavaşça geri çekilmeden önce derin bir nefes aldı.

Buna pek takılmamıştım ama sanırım yüzünün başka bir yere gömülmesini tercih ederdim. Aniden tek düşünebildiğim Maddox’un sandalyemi masadan uzaklaştırması, önümde dizlerinin üzerine çökmesi, ardından da bacaklarımı açması oldu. Birdenbire boğazım kuruyunca yutkundum.

Maddox’un hafifçe, “Kıvırcık?” dediğini duydum.

Terli elimle ensemin arkasını avuçlayıp Maddox’a baktım. Beni merakla izliyor ama sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi dudaklarında bir sırıtışın hayaleti dolaşıyordu.

“İyi misin, bebeğim?” diye sordu, alçak ve yumuşak bir sesle.

“Hı-hı.”

“Biraz kızarmış görünüyorsun, B. Bir bardak su ister misin?” Cooper oturduğu yerden kalkıp boş tabakları toplamaya başlarken sözleri benim içindi.

Boğazımı temizleyip başımı salladım. “Çok iyi olur. Geri kalanını peşinden mutfağa getiririm.”

“Hayır sen otur. Bulaşıkları yıkamaya başlamadan önce ben getiririm.”

“Teşekkür ederim.” Gülümsemem yumuşaktı. Cooper da bana bir gülümsemeyle karşılık verdi ve mutfağa gitmeden önce başımın üstünü öptü.

Maddox parmaklarını saçlarımın dibindeki buklelerden geçirdi ve parmak uçlarını nazikçe kafa derimin üzerine bastırdı. Yumuşak bir inilti çıkarırken gözlerim geriye kaydı.

“Bulaşıklara yardım etmeye gitmeden önce bana seninle yalnız kalmam için bir dakika ver, olur mu?” diye mırıldandı.

“Tamam.”

Çatı katındaki tek gürültü, mutfaktan gelen suyun sesiydi ve birkaç dakika öncesine kadar uyanık olmama rağmen yumuşak sesler ve şarap beni sersemletiriyordu.

Başımı omzuna yasladığımda parmakları kafa derime masaj yapmaya devam etti. Dudaklarım, kulağım boyunca kaydırmadan önce ucuna değdirdiğinde titredim.

“Çocuklarımız umarım senin saçlarını alır,” diye soludu.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Onun açık sözlü açıklamasını duyduktan sonra herhangi bir korku ya da endişe hissetmemiştim. Sadece heyecan ile göğsümü dolduran sıcak ve rahat bir duygu vardı.

“Rengini mi, yoksa buklelerini mi?” diye sordum.

“İkisini de. Ve gözlerini.”

“Peki babalarından ne alacaklar?”

“Ne almalarını istersen.”

“Bu işler böyle yürümüyor, tatlım.”

Yanağımı öptü ve geri çekilmeden dudaklarını orada tuttuğunda sırtıttığını hissettim. “Bu çok kötü.”

“Peki ya benim saçlarımı ve gözlerimi ama senin dudaklarını, yeteneğini ve kalbini alsalar?”

“Güzel dudaklarım olduğunu mu düşünüyorsun?”

Yavaşça gülerek, “Daha fazlasını söyleyemem,” dedim. “Ama evet, en iyi dudaklara sahipsin.”

Demek istediğimi vurgulamak için başımı çevirip onları kendime doğru bastırdım. Dudaklarının yumuşak hissi içimde bir sızlanmaya neden oldu. Ona olan ihtiyacım hiç bitmiyordu. Bir ömür sürse bile yetmezdi.

O da beni dudaklarının yumuşak okşanmalarıyla, yavaşça öptü. Bana gösterdiği ilgi, kalbimin göğüs kafesimin içinde sıkışmasına yetiyordu. Eğer şimdiye dek sonsuza kadar birlikte olacağımızdan emin olmasaydım şu anda emin olurdum.

Ne kadar süreyi öpüşerek ve birbirimizi keşfederek geçirdiğimizi bilmiyordum ama Maddox sonunda geri çekildiğinde vücudum ihtiyaçtan kasıldı. Tenim hassaslaşmış, sinir uçlarım gerilmiş ve yalvarır haldeydi.

“Seni yatağına götürmeden önce Cooper’a yardım edeceğim,” diye hırladı.

Titreyerek başımla onayladım “Git.”

Yeşil gözleri bana odaklanırken parlıyor ve kendimi dünyadaki tek kadın gibi hissetmemi sağlıyordu. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldarken göğsümdeki yumuşak noktayı ovma dürtüsüyle mücadele ettim.

On Sekiz Yaşında

Babamdan bir haftadır kaçıyordum ama antrenman sonrası arenanın dışındaki merdivenlerden aşağı koşarken, kolları çapraz şekilde kamyonunun kapısına yaslanmış halini görünce, bunun artık bir seçenek olmadığını anladım.

Son bir aydır bozuk kamyonum yüzünden annem ve Brax'ten sürekli yardım almak zorunda kalmıştım. Tamirat için para biriktiriyordum. Babamın bu duruma el atacağını bilmem gerekirdi. Şimdi ise kendimi gözüne far tutulmuş bir tavşan gibi hissediyordum. Öfkem ve suçluluk duygum gittikçe artıyordu.

Yanıma geldiğinde, “Antrenman nasıldı?” diye sordu.

“Berbattı.” Kamyonetin arka kapağını indirip çantamı kasa-ya atarken omzum acıyla sızladı. “Birkaç kez sertçe çarpıştım. Buz banyosuna ihtiyacım var.”

Başını sallayarak arka kapağı kapattı ve sürücü tarafına yürüdü. Kamyonete sertçe binerken içimde kötü bir his belirdi.

Hızla yolcu koltuğuna geçtim, emniyet kemerimi taktım ve müziğin yumuşak sesi sessizliği boğdu. Her ne kadar hâlâ garip olsa da en azından sessiz değildi.

Babam motoru çalıştırdı ve otoparktan çıktı. Arabanın camına endişeyle tıklatırken, doğrudan söyleyip söylememeyi

düşünüyordum. Sessiz kalmak yerine dürüst olmayı tercih edecekti ama şu noktada, saygı gemisi çoktan kalkmıştı. Çok beklemiştim.

On dakika ikimiz de konuşmadan geçti, tam sabrım tükenmek üzereyken, evimize giden toprak yola saptı ve boğazını temizledi.

“İyi bir ilişkimiz olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Karşılıklı bir güvenimiz olduğunu? Sen ve kardeşlerin doğduğunda bu, annen ve benim için önemliydi. Büyürken annemle çok yakındım. Ölene kadar onu en iyi arkadaşlarımdan biri olarak gördüm. Annen ve ben, sizin de bizimle aynı türden bir ilişki kurmanızı istedik,” dedi.

Yutkundum. “Evet, öyle düşünüyorum. Sen ve annem harikası. Muhteşem ebeveynlersiniz.” *Harikadan da öte. En iyisi.*

Ellerini direksiyona ritmik bir şekilde vurdu. Dümdüz ileriye bakıyordu. Bana kaçamak bir bakış bile atmıyordu. Boğazının ağır bir şekilde hareketi ve çenesinin hızlıca kasılması olmasa, şu anda rahatsız olduğunu bile anlamazdım.

“Pekâlâ, yine de emin olmak istedim.”

Boynumun arkası ıslaktı ve bunun bugünkü antrenmanımınla alakası yoktu. Babamın, benden bir şey sakladığımı itiraf ettirmek için yaptığı bu sinsice girişim kirli bir oyundu. Belaltı vuruyordu ve başarılı da oluyordu.

“Lütfen doğrudan söyle, baba. Oyunu sürdürmene gerek yok,” diye patladım.

“Neden bahsediyorsun?”

“Masum numarası yapma.”

“Ah, anlıyorum,” diye mırıldandı.

Mümkün olduğunca emniyet kemerimin sınırladığı bedeni çevirdim ve homurdandım. “Neyi anlıyorsun? Kes şunu.”

“Ne demek istediğimi açıkça söylememi mi istiyorsun? Bilinmezliği sevmiyor musun?” diye sordu, hala sakın bir şekilde.

Pencereden dışarı bakarak, “Çok küçük hesaplar yapan bir insansın, biliyor musun?” diye homurdandım. Ardından arka lastiklerin yanından çıkan çakılları izlemeye başladım.

“Bu komik. Umarım mizah anlayışını asla kaybetmezsin. Bu, kişiliğinin en sevdiğim yönlerinden biri.”

“Baba.”

“Oğlum,” diye karşılık verdi.

“Nasıl öğrendin?” Çünkü bu kadarını tahmin etmiş olamazdı.

“Oğlumun, draft takımının teklifini reddettiğinde ve menajeri, serbest kaldığını açıkladığında bana haber verileceğini düşünmedin mi?”

İşte aradığım öfke. Her kelimesi ağzından daha fazla kızarak çıkıyordu, beyaz parmakları direksiyonu sertçe kavramıştı.

“Biliyorum, kızgınsın ama bu benim kararımdı,” dedim, sesimden çaresizlik akıyordu.

Ne için daha fazla çaresiz olduğumdan emin değildim. Anlayışı mı, yoksa affı mı?

“Elbette senin kararındı.”

“Öyleyse neden bu kadar kızgınsın? Bu tepki yüzünden ne yaptığımı sana söylemek istemedim.”

Tüm yol boyunca ilk kez bana baktı. Bu sadece kısa bir bakıştı ama yeterince duygu doluydu. Ayrıca fazlasıyla da zarar vericiydi.

“Belki senin kararındı, ama yanlış bir karardı. Bu yüzden kızgıyım. Ve bana söylemekten korkma sebebin kızacağımı düşünmen değildi. Bana söylemek istemedin çünkü sana tam olarak bunu söyleyeceğimi ve belki de Roy’un kafana soktuğu aptalca fikirleri yapmaktan vazgeçirebileceğimi biliyordun.”

“Anlamıyorsun. Bu sadece benimle ilgili değildi.”

“Ah, anlıyorum. Tam olarak ne düşündüğünü biliyorum ve hâlâ bunun yanlış olduğunu söylüyorum.” Hızlı bir el hareketiyle şapkasını çıkarıp arka koltuğa attı. Kaskatı görünen parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Sana ne vaat ettiyse, para hırsıyla hareket eden bir adamın hayal gücüydü. Vancouver seni bu sezon almayacak.”

“Bunu nereden biliyorsun?” diye hırıltıyla sordum, göğsüm sıkışıyordu. Kamyonetin kabini çok küçük hissediliyordu.

Çenesi kasıldı. “Bu sabah Alexander ile konuştum.”

Gözlerimi kapatıp başımı ellerimin arasına düşürdüm. Kariyerime rüya takımımnda başlama umudum, Roy’un ofisinde belirttiği kadar hızlı bir şekilde kayboldu. Kaşıntılı ve huzursuz hissediyordum. Eğer hemen bu kamyonetten çıkmazsam, aklımlı kaçıracaktım gibiydi.

Babam düşüncelerimi okuyarak, “Şimdi istediğim noktaya ulaşıyoruz,” dedi. Vizöre yerleştirilen küçük uzaktan kumandadaki bir düğmeye bastı ve ardından gelen bip sesi, bizim için giriş kapısının açıldığını haber verdi.

Saniyeler, saatler gibi geçti ve eve doğru yavaşça ilerledik, kamyonet durduğunda babam motoru kapatmaya fırsat bulmadan kapıdan dışarı fırladım.

Annem ön kapıdan hızla çıktı. Bizi oturma odasının penceresinden izliyor olmalıydı, kelimelerini duyamadım.

Bana sarılmak için yanıma geldiğinde başımı salladım. Şu anda en son istediğim şey bir kucaklaşmaydı ama sevgisini reddetmenin verdiği suçlulukla gözlerine bakmadan yanından geçtim.

“Maddox!” Babam kamyonet kapısını çarparak kapattı. “Bu konuşmadan kaçma. Bunu görmezden gelemeyiz.”

“Konuşacak bir şey kalmadı!”

Tanrım, bağırarak istiyordum. Dünyanın ne kadar sinirli olduğumu duymasını istiyordum. Ne kadar aptalca davrandığımı herkes bilsin istiyordum.

Adımlarım, Addie önümde belirip küçük bedeniyle kapıyı engellediğinde duraksadı. Onu yerinden alıp başka bir yere koymaya hazırlanarak gövdesine uzandım ama o beni karnımdan temiz bir şekilde yumrukladı. On yaşında biri için oldukça sert bir yumruğu vardı. Noah ona bazı şeyler öğretmiş olmalıydı.

Geriye sendeleyerek, “Ne halt ediyorsun?” diye öksürdüm. Elim karnıma uzanmıştı.

“Neden mağara adamı gibi davranıyorsun? Ve babama bağırma. Annemin ne kadar üzgün olduğunu görmüyor musun?” diye beni azarladı.

Dişlerimi sıktım, hatırlatmaya ihtiyacım yoktu. “Şu anda değil, Addie. Yolumdan çekil.”

“Hayır. Özür dileyene kadar hayır.”

“Sana fikrini sormadım.”

“Umurumda değil.” Çenesini öne çıkarıp kollarını çaprazladı.

“Addie, tatlım, içeri gir. Kardeşinle yalnız konuşmamız gerek,” dedi babam yumuşak bir sesle.

Omzumun üzerinden bir bakış atarken arkamda olduğunu biliyordum. Beni korkutmamak için yeterince uzakta durmuştu ama tekrar kaçmama engel olacak kadar yakındı.

Kız kardeşim kararsız görünüyordu ama birkaç saniye sonra kenara çekildi. İçeri girdiğimde annem ve babam da peşimden geldiler. Ev taze pişmiş kurabiye kokuyordu, birden midem guruldadı.

“Maddox, kanepeye otur,” dedi babam.

Çenemi sıkarak dediğini yaptım. Evde ilerlerken, biz çocukların okul çalışmaları için kullandığı iki ofisten ilkini ve oturma odasındaki açık ahşap kirişlerin altından geçtim.

Oturma odasındaki sehpanın üzerinde dağılmış bir şekilde duran boncuklar ve ipler vardı. Büyük ekranda Bu Nasıl Sarışın oynuyordu fakat sesi kapalıydı. TV'nin altındaki LED ışıklar pembe renkte yanıp sönüyordu, bu Addie'nin en sevdiği renkti.

Kanepeye oturup ellerimi kucağımda birleştirdim. Sessiz odada yutkunmam duyulabilir bir haldeydi.

Annem yanımda oturup elini benimkinin üzerine koydu ama eli o kadar küçüktü ki, tek elimi bile tamamen kaplamıyordu.

“Bize gelmeliydin. Babana gelmeliydin. Bunu tek başına yapmak zorunda değildin,” diye mırıldandı.

Odayı tarayarak babamı aradım ve onu birkaç adım ötede, kolları çaprazlanmış ve yüzünde acıyla buldum. Bu, midemi bulandırdı.

“Senin adına bu durumu düzeltmek için elimden geleni yapacağım ama yapabileceğim sadece bu kadar,” dedi.

“Bunu annem için yapmaz mıydın? Onu bırakmamak için elinden geleni yapmaz mıydın?” diye kısık bir sesle sordum. “Çok uzak kalacaktım. Sizden, Braxton'dan.”

Babam tavana bakarak gözlerini kırptı. “Neden yaptığını anlıyorum, Maddox. Gerçekten anlıyorum. Ama bu, konunun neden gündeme geldiğini değıştirmez. Manipüle edildin ve sana yalan söylendi. Yanında olmalıydım. Roy'un geleceğine erişimi olmamalıydı.”

“Florida'nın bana ihtiyacı bile yok. Ve sen kendin, onların koçluk ekibinin ne kadar kötü olduğunu söyledin. Doğru karar verdiğimi düşündüm. Vancouver'ın-”

Babamın soğuk kahkahası cümlemi böldü. “Ah, Vancouver'ın ne yapacağını söylediğini biliyorum. Hayal görüyordu. Roy Heights, NHL'in nasıl çalıştığını bilmiyor. Hiçbir fikri yok. O adamın menajerin olmasına izin vermemde ısrarcı

olmamalıydın. Bunun olacağını biliyordum. Dougie buna asla izin vermezdi.”

Kanepeden fırlayarak, “Ya senin menajerini kullanmak istemeseydim? Ya hayatımda ilk defa Maddox Hutton olmak ve Oakley Hutton’ın oğlu olarak anılmak istemeseydim?” diye bağırdım. Yumruklarımı yanlarımda sıkıyordum. “Roy beni alt etmiş olabilir ama en azından bu hata benim ve bunun babamı nasıl etkilediğini duymak zorunda değilim.”

Babam irkildi, yeşil gözlerinde incinmiş bir bakış vardı. Sözlerimi geri almak istesem de geri adım atmadım.

Annem, “Bebeğim,” diye fısıldadığında benimle mi, yoksa babamla mı konuştuğunu bilmiyordum. Sonra, sıcak avucunu yumruklarımdan birinin üzerine kapattı.

Babam nefesini tutarak, “Bizim için her zaman Maddox Hutton oldun,” dedi.

Başımı salladım. “Senin oğlun olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun ve sana layık olmanın getirdiği baskı hakkında hiçbir fikrin yok. Hata yaptığımı biliyorum. Ama bunu benim için düzeltmene gerek yok. Bunu sahiplenip bir sonraki adımı kendi başıma bulmam gerekiyor.”

“Bunu yapamam. İstesen de istemesen de benim oğlumsun. Ve bu yüzden çalıştığın her şeyi kaybetmene izin vermeyeceğim. Bana kızabilirsin ama bu benim işim. Seni seviyorum ve bunun seni mahvetmesine izin vermeyeceğim.”

Bununla beraber yüzünü elleriyle sıvazladı ve titrek bir nefes vererek odadan çıktı. Annem, arkamda bir heykel kadar sertti ama konuşmadı. O da ne diyeceğini benim kadar bilmiyordu.

Korkunç bir hata yapmıştım ve bu, bana sadece kariyerimden fazlasına mal olmuş olabilirdi.

34

BRAXTON

Elimdeki koyu kahverengi deri tasmaya tutturulmuş özel yapım, pati baskılı köpek künyesi, ben yürürken sallanıyor ve Hades'in kuduz künyesine çarparak tıngırdıyordu. Adımlarım neredeyse neşeyle zıplıyor gibiydi ve bu durum gülümsememin yanağımı sıkan bir sırtıtmaya dönüşmesine neden oluyordu.

Tedbirle barınağa girdim ve oğlumun kafesinde beni beklediğini fark ettiğimde omuzlarıma bir huzur yayıldı. Ona yaklaştıkça kuyruğu hızla sallanıyor, aramızdaki mesafe giderek azaldıkça hırlamaları artıyordu. Onu görmeye vakit ayıramadığımı düşündüğümde, birlikte geçirdiğimiz zamanı telafi etmeyi planlıyordum, sıcak akşam havasında uzun bir yürüyüşle.

“Merhaba, bebeğim,” diye mırıldanıp hızlıca kafes kapısını açtım. Bana doğru koştu ve arka ayaklarının üzerine kalkarak ön patilerini bacaklarıma koydu. “Konuşacak çok şeyimiz var. Seni inanılmaz özledim.”

Nefes alırken dilini çeneme ve yanaklarıma sürttü, ben de boynundaki kısa tüylere parmaklarımı gömerek onu kaşımaya başladım.

“Sana bir şey aldım. Güzel yeni bir şeye ihtiyacın olduğunu düşündüm. Bu tamamen senin.”

Boynuna tasma takıp bağladığımda sadece bana baktı. Kah-verengi ona mükemmel yakışıyordu ve burnuna bir öpücük kondurduğumda gözlerim yandı.

Artık yaralı dövüş köpeği değil, birinin evcil hayvanı gibi görünüyordu.

Parmaklarımla köpek rozetine dokundum ve dükkandaki adama ne yazdırdığımı tekrar okudum.

İsim: Hades

Alerjiler: Lütfen glutenli gıdalar vermeyin.

*Özel talimatlar: Küçük alanları sevmiyorum
ve lütfen kedileri yaklaştırmayın.*

*Sahibinin iletişim adresi: Heights Hayvan Kliniği,
Braxton Heights. 439-555-9099*

Bir anlığına durdum, belki kişisel telefon numaramı koymak yerine kliniğin numarasını koymalıyım ama sanırım içgüdüydü. Kendime güvendiğim kadar hiç kimseye güvenmiyordum. Özellikle de Hades konusunda.

Arkamda kapı açıldığında omzumun üzerinden baktım, Marco'ya bir gülümsemeyle selam verdim. "Merhaba."

"Tasma harika görünüyor. Karnında bulunan küçük yamalarla uyumlu," diye belirtti.

Hades, Marco'yu dikkatli gözlerle izlese de birkaç hafta öncesine göre çok daha sakindi. Korkusu hâlâ yerindeydi. Tehdit hissettiğinde veya şaşırdığında ortaya çıkıyordu ama burada kendini rahat hissetmeye başladığını düşünüyordum. Belki de güvende olduğunu bile düşünüyor olabilirdi.

"Onun yeterince hoşuna gittiğini düşünüyorum. Mahalleye göstermeye gitmek üzereydik." Yanıma baktığımda, elini çift ayçiçeği benekli ameliyat pantolonlarının ceplerine sokmuş

olan Marco'yu gördüm. "Gelir misin? Sapphire henüz bu akşam yürüyüşe çıkmadı ve Sadie'yi eve gitmeden önce dışarı çıkaracağıma söz verdim."

Kapının yanındaki uzun tasmalar hattından iki tasmayı da aldıktan sonra hızla bana Hades için kullandığım siyahı uzattı ve Sapphire'ın kafesi için mavi olanı aldı.

"Kulağa güzel bir plan gibi geliyor. Günlük adım hedefime henüz ulaşamadım." Sapphire kafesinden fırlayıp neredeyse onu devirirken güldü. "Bu bir gün bir ailenin harika bir eşlikçisi olacak. Umarım çok fazla küçük çocuğu olan bir aileye gider."

Hades vahşi çocuk arkadaşına bakıp enerjisine hayret ederken kafasını çevirdi.

"Evcil hayvan sahiplendirme gününden sonra hepsinin bir yuva bulmasını umuyorum ama umutları fazla yükseltmemeye çalışıyorum." Şu anda barınakta dokuz köpeğimiz vardı ve her gece onları burada bırakmak canımı acıtıyordu. Hatta hepsi bizi izlerken Hades ve Sapphire'ı gezdirmek göğüsümü sıkıştırıyordu. Yine de hepsinin bugün zaten şımartıldığını bilmek biraz rahatlamama yardımcı olmuştu.

Hades'i biraz daha sıkı sararak, "Hepsinin günlerini bir kafeste geçirmekten daha iyi bir şeyi hak ettiklerine inanıyorum. Onları burada evde hissettirmek için elimizden geleni yapıyoruz ama hâlâ kafeslerde kilitliler. Biz günün her saati kilitli kalmayı hayatta sürdüremeyiz," diye ekledim.

Marco büyük köpeği yanımıza getirip oturmasını söylediğinde, o da bunu mutlu bir şekilde yerine getirdi. Kulağının arkasını kaşıdı, dili ağzından dışarı çıktı.

"Anlıyorum. Eğer evsiz tüm köpekleri sahiplenebilseydim yapardım. Haklısın. Daha iyisini hak ediyorlar."

Barınağın arkasındaki kapıdan çıkıp sokağa adım attığımızda, “Hiçbir zaman bir barınak sahibi olmak istemedim,” dedim. Hades yanımda yavaş bir tempo ile koşuyordu. “Gençken böyle bir yerde kısa bir süre çalıştım ve neredeyse her gece hayvanları orada bırakmayı sevmediğim için eve ağlayarak gittim. Bu kadar tatlı yüzleri olmasaydı, bu yeri satın almazdım.”

Marco’nun gözleri bir an için genişledi. “Pişman mısın? Demek istediğim, burayı almakla ilgili?”

Bunu düşündüğüm sırada dudaklarım büzüldü. “Hayır ama aynı zamanda... belki biraz? Sevdiğim şeyi yapıyorum ve kendi kliniğimin daha başarılı olacağını düşündüm? Lanet olsun, bilmiyorum. Mezun olduktan sonra kendi yerimi işletme kararını aceleye getirdim. Babamın sorunları yüzünden onu gururlandırmaya çalışmak için imkânsız denemek istedim, ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Başını sallamasıyla yüzümden birkaç bukleyi geri ittirdim, iş arkadaşıma bu kadar saçma bir şeyi anlattığım için bariz şekilde utanmıştım.

“Bununla ilgili bir şey sormadın. Üzgünüm.” Yanaklarım yanıyordu.

Gülümsemesi sıcak ve içtendi. “Önemli değil. İşte arkadaşlar bunun için vardır, değil mi? Ve eklemem gerekirse, eğer baban seninle gurur duymuyorsa, aptal demektir. Başardıkların için övgüyü hak ediyorsun, hatta tüm bunlar beklediğin şeyler değilse bile.”

“Teşekkür ederim, Marco.” Hades bir direği koklamaya başladığında yanına yaklaşıp durdum. “Hiç kendi kliniğini işletmek istedin mi?”

Sapphire, Hades’in dibine gidip burnunu ona dayadığında ve aynı yeri kokladıklarını gördüğümde içim ısındı.

“Fırsat verilseydi? Sanırım evet. Burada çalışmak konusunda seninle iletişime geçmeden önce seçeneklerimi araştırıyordum ama tek başıma başlamak için doğru yeri bulamadım.”

Başımı sallayıp Hades’i nazikçe çektim. Yanıma hızla dönmesiyle yürümeye devam ettik.

“Bence bu işte gerçekten çok iyi olurdun.”

“Sen de çok iyisin. Bunu biliyorsun, değil mi? Her gün kliniğe gelmekten hoşlanıyorum çünkü klinik ve çalışanları gerçekten seviyorum.”

“Bazen sadece kendimi çok fazla yorgun hissediyorum. Özellikle son zamanlarda hayatımın ne kadar çılgınlaştığını göz önüne alırsak. Her zaman kendi programıma göre çalışan, ihtiyacı olan evcil hayvanlara yardım etmek için her yerde hareket edebilen o veterinerlerden biri olacağımı düşünmüştüm. Belki bu saçma olabilir.”

“Seyahat eden bir veteriner gibi mi?” diye sordu.

Kafamı salladım. “Sanırım bu alanda pek iş olmayabilir.”

Kahkahalarla güldü. “Şaka mı yapıyorsun? İstedğin her yerde, istediğin kadar uzun süre çalışman mümkün. Bu tür işleri arayan tonlarca klinik var.”

Bu sözlerin ardından gelen heyecanı biraz hafifletmeye çalıştım, henüz bu kadar çılgın fikirlerle uğraşmak istemiyordum.

“Sadece uzun süre ayrı kaldıktan sonra eve döner, buranın olması gereken yer olduğunu hissederdim. Öte yandan ayrıldıktan sonra artık eskisi gibi hissetmiyorum. Sanki evim artık Vancouver değil. O...” dedim.

“Maddox?” Şaşırmış bir şekilde bana baktığında kıkırdadı. “Evet, anlaması kolay oldu. Açık bir şey. Demek istediğim, belli oluyor. Bu konuda onunla konuştun mu?”

Henüz değil. “Konuşmalıyım. *Play-off*lar bitene kadar bekleyeceğim ama belki o zaman ne istediğimi daha iyi anlamış olurum. Şu anda her şey çok iyi gidiyor ve hiçbir şeyi mahvetmek istemiyorum.”

Omzuyla benimkini dürttü. “Eğer istediğin kariyerde seni destekleyecek bir partner seçecek olsaydın, kendi işi için seyahat eden bir adam seçmen gerekirdi. Eh, görünüşe göre oldukça mükemmel bir karar vermişsin.”

Sesli bir gülüşle, “Düşündüğümünden çok daha anlayışlısın,” dedim.

“Eh, son birkaç haftadır seni sürekli akşam yemeğine davet etmeme rağmen hiçbirini kabul etmedin. Sanırım ne kadar anlayışlı olduğumu o zaman anlamış olman gerekirdi.”

Onu reddettiğim tüm zamanlar için gerçekten üzgün olup olmadığından emin değildim ama yüzüne baktığımda Marco’yu gülümserken buldum. Tamamen rahattı.

“Doğru söylüyorsun,” dedim.

“Sana kızmam. Maddox Hutton gibi bir adamla rekabet etmek zor,” dedi.

Yanaklarım yanıyordu. “Onunla ilgili değildi. En azından en başta.”

“Bir açıklamaya ihtiyacım yok, Braxton. Sadece sana sataşıyorum. Sonuçta, meslektaşız. Teknik olarak, sen benim patronumsun. Doğru hareket oldu.”

“Teşekkür ederim.”

Karnıma rahatlatıcı bir his yerleşti. Her şeyi netleştirmek, gerçek bir arkadaş edinmek güzeldi. Yeni bir arkadaş edinmeden çok uzun zaman geçmişti.

“Maddox’tan bahsetmişken... Bu gece üçüncü turun birinci oyunu, değil mi? Warriors bu yıl harika iş çıkardı. Sence sonuna

kadar gidecekler mi?” diye sordu köşeyi dönerken. Bu sırada klinik tekrar göz önüne çıktı. Tabelayı görünce şaşırdım, bu kadar hızlı dönmeyi beklemiyordum.

Takımın üzerinde büyük bir baskı vardı ama hazırlardı. Maddox hazırды. Bu akşamki maça diğerlerinden daha çok sabırsızlanıyordum. Harika olacaktı.

“Dürüst olmamı mı istiyorsun? Evet. Takım buna aç.”

“Şimdi Minnesota ile oynuyorlar, değil mi?”

Boynumdaki sinirler sızlamaya başladı. “Evet.”

“Heyecanlıyım. Kupanın Vancouver’a geri dönmesini çok istiyorum.”

Klinik kapılarının önünde durup, “Sen, ben ve Vancouver’ın geri kalanı da aynı heyecanı paylaşıyor,” dedim. Marco bizim için kapıyı açtığı anda telefonu çalmaya başladı. Hades ile birlikte aceleyle içeri girdim.

Micaela gitmişti ve klinik boştu. Zeminler, ayrılmadan önce yapması için Micaela’dan istediğim, şu çok ihtiyaç duyulan temizlikle parlıyordu. Etrafa uzun bir bakış attım ve derin bir nefes aldım.

Hepsi benimdi ama herhangi bir çekim hissetmiyordum. Gerçekten bir şey başardığımı hissettirmiyor, oysa bunun en uzak noktadaki gerçek olduğunu biliyordum.

“Üzgünüm. Sana kapamanda yardımcı olmamı ister misin, yoksa tek başına mı halledeceksin? Annem akşam yemeği için bir saat erken geldi ve anahtarı unuttu,” dedi Marco telaşla, gözlerindeki endişeyle beraber yanakları da kızardı.

“Git. Ne yapacağımı bilecek kadar burayı tek başıma kapattım. Akşam yemeğinin tadını çıkar. Ayrıca arkadaşlığın için de teşekkür ederim.”

Sıcak bir şekilde gülümsedi ve kolumu sıkmak için uzandı.
“Her zaman.”

Sapphire’ın tasmaını ondan aldım. Ardından hızlıca çantasını ve ceketini ofisinden kapıp kapıdan dışarı koşuşunu izledim. Arabasının içinden bana el sallayarak park yerinden ayrıldı. Babam her şeyi kontrol etmeyi bırakıp sadece arkamda durursa, annem ve ben de böyle olabilirdik düşüncesine kapıldığımda, sinirle dolu bir kıskançlık beni etkisi altına aldı.

İki köpeğe, ön kapıyı kilitleyip onları barınağa geri götürürken, “Ben düşüncelerimde kaybolmadan önce her ikinizi de yatıralım,” dedim.

Eğer bu düşünce kuyusuna düşersem, maç başlamadan önce çıkamazdım.

Geç kalıyordum.

Saçlarım darmadağınktı ve çenemde hâlâ kurumuş salyalar vardı; Hades’e mi, yoksa bana mı aitlerdi emin değildim.

Hades’in kafesinin içinde uyuyakalmak planın bir parçası değildi ama Sapphire’ı yerine koyduktan sonra onunla bir süre oturmak için beni bir şekilde ikna etmeyi başarmıştı. Onu oraya koyduktan sonra yerleşmesine yardım etmeye başladığımda bana o lanet olası miskin gözleriyle baktığında, görünüşe göre düşündüğümünden daha yorgundum. Birkaç dakika önce tuhaf bir şekilde havlamasa, muhtemelen tüm geceyi onun kafesinde geçirecektim.

Şimdiyse, kendimi sersemlemiş ve biraz da bedenimin dışına çıkmış hissederek kapıdan dışarı koşuyordum. Şekerleme yapmamamın sebebi tam olarak bu duyguydu. Çoğu zaman, yardımcı olmaktan çok insanı mahvediyordu.

Kliniğin kapısından çıkıp kapıyı kilitlediğimde dışarısı karanlıktı. Elimdeki dağınık anahtarlıktan arabamın anahtarını alıp kapıların kilidini açmak için düğmeye basarken yavaşça otoparka ilerledim.

Ayakkabılarımın altındaki kırılmış cam sesini duyduğumda başımı kaldırdım. Sıcak havaya rağmen soğuk bir esinti sırtımdan aşağı indi.

Park yerindeki tek araba benimkiydi ve daha önce fark etmemiş olsam da sürücü kapısının yanındaki kaldırımda kırık camlardan oluşan bir birikinti vardı. Korkumu bir kenara bırakıp arabama doğru birkaç adım attığımda ön camın kırıldığını fark ettim.

Titreyen ellerimle telefonumu çıkarıp Maddox'un numarasını çevirirken bacaklarım donmuş, kaslarım kurşuna dönüşmüştü. Telefon çaldı, çaldı, çaldı ve sonra mesaj bırakmamı söyleyen sesi geceyi doldurdu.

Uyuyakaldığım için kendime lanet ederken muhtemelen pistte olduğu aklıma geldi. *Sakin ol*, dedim kendi kendime. Derin bir nefes vererek arabadan uzaklaşıp Cooper'ı aradım. Hemen cevap verdiğinde gözyaşlarımı bastırdım.

"Selam, tatlım." Sesi o kadar rahatlatıcıydı ki bedenim rahatlamayla sarsıldı.

"Kliniğe gelebilir misin lütfen? Her yerde cam var ve gelip beni... Gelip beni almana ihtiyacım var."

Arabamın alarmı neden çalmamıştı? Arabamda önemli bir şey var mıydı? Bunu yapan kişi neredeydi?

"Hemen geliyorum. Ayrıca her yerde cam var da ne demek?" Sesi sertleştiğinde anahtarları elimde sıktım.

Topuklarım binanın önündeki beton basamağa çarpana kadar geriye doğru ilerlemeye devam ettim. Arkamdan biri beni

ileri doğru ittiğinde geri geri gidiyordum. Telefonum ellerimden kayıp park alanına doğru uçarken aralık dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. Düşüşümü hafifletmek için avuçlarımı kaldırıma yasladım ve avuç içlerim sürtünmeden dolayı yırtılırken acıyla tısladım. Başımı kaldırıma çarptığımda ağlamamak için yanağımı ısırdım.

Kendimi tekrar ayağa kalkmaya zorlarken birinin, “Kahretsin,” diyen sesini duydum. Beni aşağı iten pisliği görmek için döndüğümde tamamen yalnız olduğumu fark ettim. Tıpkı en başta olduğumu sandığım gibi.

BRAXTON

Beklenmedik bir şekerlemeden daha uyandığımda Cooper'ı yanımda diz çökmüş halde buldum. Üstelik bu kez sırtım tuğla duvara dayalıydı. Yüzüne odaklanmaya çalışırken göz kapaklarım ağırlaşmıştı. Kulağımın üzerinde ıslak bir şey vardı. Başım ağrıyor, kafatasımın içinde bir nabız gibi atıyordu. Ellerimdeki yanma onları havaya kaldırmama neden oldu. *Sıyrılmış deri ve kan.*

Panikle, "İsa aşkına, Braxton. Ambulans çağırmam gerektiğini düşündüm. Ne kadar zamandır bu haldesin? Kanıyorsun," dedi. Elleri çılgınca üzerimde geziniyor, gözleri beni inceliyordu.

Başımı göğsüne yasladım, yorgunluk beni tekrar aşağıya çekmeye çalışıyordu. "İzin ver yatağıma döneyim," diye geveledim.

Bir çift kol koltuk altlarıma girip beni ayağa kaldırmadan önce saçlarımın etrafında bir hırıltı yükseldi. Kaşlarımı çatarak başımı salladım.

"Hastaneye gidiyoruz. Kesinlikle beyin sarsıntısı geçiriyorsun."

"Hayır. Arabam. Buraya geldiğinde kimseyi gördün mü?"

O bizi arabamın yanına park etmiş SUV'ye doğru götürürken, topuklarımı yere gömerek kelimelerimi birleştirmeyi başardım.

"Hayır. Artık kendi başına düşmediğini biliyorum. Hastanede işimiz biter bitmez polise rapor vermemiz gerekiyor."

“Şu anda bunu düşünmek istemiyorum.” Kulağıma uzanıp sıcak sıvıyı oradan uzaklaştırdım. Parmak uçlarımda kırmızıyı görünce yutkundum. “*Kanıyorum.*”

Cooper yolcu kapısını açıp içeri girmeme yardım edebilmek için hızla beni çevirdi. Ben oturduktan sonra aracın arkasına gitti ve bir saniye sonra elinde bir ilk yardım çantasıyla geri döndü.

“Kafanı kontrol edeyim. Kanayan görüntünden hoşlanmıyorum,” dedi huysuzca.

Reddedemeyeceğimi bildiğim için başımı salladım. “Bu akşamki maçı kaçıracağım.”

“Evet. Kaçıracaksın.”

Başımın yan tarafına dokunuşu nazikti ama yine de ürktüm. Cooper buna hiç aldırmış etmedi; yüzümün kenarındaki kanı silmeye devam etti ve sonra yarayı bulmak için buklelerimin arasından geçmeye başladı.

“Onu aramaya çalıştım ama cevap vermedi ve şimdi onu terk ettiğimi düşünecek,” diye fısıldadım.

“Hayır, düşünmeyecek. Şimdi bu bezi buraya tut ve ellerini temizlememe izin ver.”

Bir elimi ona doğru uzatıp diğeriyle bezi aldım ve peroksit batırılmış mendilin ilk dokunuşunda irkilmemeye çalışarak onun kafama yaptığı baskının aynısını uyguladım.

“En azından araban için polisi aramamız gerekiyor. En kısa sürede pencereni değiştirmemiz lazım. Birinin çalmak isteyebileceği değerli bir şeyin var mı?”

Her ürktüğümde ya da nefes verdiğimde gözleri öfkeyle parlıyordu. En derin kesiği temizlediğinde sızlandım ve çenesini o kadar sert bir şekilde gıcırdattı ki dişlerini kıracağından endişelendim.

“Hayır. Neden birinin ilk etapta bu işe girmek isteyeceğini bilmiyorum. Arabam eski. Çoğu zaman çalışmıyor bile.”

“Öbür elini ver,” diye mırıldandıktan sonra benim yeni temizlenmiş elimdeki bezi alıp kanlı olanı ona vermemi bekledi. “Arabayı umursadıklarını sanmıyorum. Hiç mantıklı değil. Eski olduğu konusunda da yanılmıyorsun.”

“Hey, ona hakaret edebilecek tek kişi benim.”

Gözlerini devirdi. “Buranın güvenlik kameraları var mı?”

“Evet. Biri otoparka bakıyor, diğeri ise arka girişte.”

Onları daha geçen hafta kurmuştum ve ekstra maliyete rağmen şimdi bunu yaptığım için minnettardım. Belki onu yakalardık.

“Tamam, güzel. Hastanedeki işimiz bittiğinde, birinin buraya zorla girdiğini rapor edeceksin ve güvenlik kasetlerini teslim edeceksin.”

Yorgunluğumun tüm ağırlığını hissederek iç çektim. “Onu yarın yapacağım. Bu akşam olmaz. Yorgunum.”

Cooper uzun bir nefes verdi. “Tamam, tatlım. Beni korkuttun. Sesini daha önce hiç böyle duymamıştım. Ve sonra cevap vermeyi bıraktığında...”

Dudaklarımı bükerek, “Özür dilerim,” diye fısıldadım.

“Özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yok. Beni aradığın için memnunum.”

Ellerimi temizlemeyi bitirdiğinde başka ne diyeceğimi bilemediğim için başımı salladım ve birkaç saniyede bir hâlâ iyi olup olmadığımdan emin olmak için bana baktı.

Birkaç dakika sonra ellerimi beyaz bandajlarla sardı. “Hastaneye giderken uyanık kal. Ciddiyim.”

Boğazımdaki endişeyi yutarak başımı salladım. Beni koltuğuma yerleştirip ilk yardım çantasını tekrar araca attı ve sürücü

koltuğuna oturdu. Durumun ağır gerçekliği ile yüzleşiyor olmasaydım beni uyanık tutmak için radyoyu patlatmasına ve klimayı sonuna kadar açmasına gülerdim.

O kadar endişeliydi ki müzik başımı daha çok zonklatsa da hiçbir şey söylemedim. Bu kadar çabuk geldiği için şanslıydım. Bana ulaşmak için acele etmeseydi başıma neler gelebileceğini düşünmekten çok korkuyordum.

“Yakında eve gidebilirsin ama bahsettiğim belirtilerden herhangi birini gözlemlemek için bu gecedan yarına kadar birinin seninle kalmasını istiyorum, tamam mı? Onunla kalabilir misin?”

Hastanenin acil servis doktorlarından biri -muhteşem turuncu saçları ve sıcak bir gülümsemesi olan, kıvrımlı bir kadınelini bileğime koyduktan sonra Cooper ile bana baktı.

Cooper doktora bakmadan önce gözlerini bana çevirdi. “Ben olmayacağım ama bu gece onun yanında biri olacak.”

Kaşlarım çatıldı. “Planın falan mı var?”

Gülüp başını salladı. “Hayır, tatlım. Ama bence-”

“Braxton?” Odanın dışında gür bir ses duyuldu. “Dokunma bana. Sadece onun hangi cehennemde olduğunu söyle yeter. Braxton?”

Doktorun dudakları sanki gülümsemesini engellemek istercesine gerildi. “Sanırım bu senin için?”

Kalbim bir anda hızlandı. *O buradaydı.* “Evet. Bu benim için. Kapıyı açabilir miyiz?”

“Çıkarken açık bırakacağım. Unutma, herhangi bir belirti hissetmeye başladığında tekrar gelmen gerekecek.”

“Geleceğim.”

“Pekâlâ. İyi geceler, çocuklar.”

Dikkatle kafamdaki bandaja dokundum. “Teşekkür ederim.”

Bakışlarım onu kapıdan dışarı doğru takip ettiğinde bana doğru koşan, hokey kıyafetlerine bürünmüş ve hastane personeli kalabalığının arasından geçen adama takıldı. Ona, gözlerindeki endişeye ve dudaklarının adımla aralanmasına bakarken ağzım şaşkınlıkla açıldı.

Doktorum gruba doğru bir şeyler mırıldandı ve anında ayrılarak Maddox’un geçebilmesi için yer açtılar.

Konuşmaya çalıştım ama yanımıza gelip beni muayene sedyesinden kaldırıp kollarına alması ve Cooper’dan uzaklaştırması tüm sözlerimi yuttu. Başıma dikkat ederek sırtımı duvara yasladı ve yüzünü boynuma gömerek titrek nefeslerini tenime yaydı. Eşyalarının bizi yakınlaştırmaktan alıkoymasından hoşlanmayarak kollarımı boynuna doladım.

“İyisin, bebeğim. İyisin. *Sikeyim.*” Kolları beni güzelce ve sıkı bir şekilde sarıyordu.

Kapı kapanmadan önce Cooper yumuşak bir sesle, “Ben dışarıda olacağım,” dedi. Maddox ile baş başa kaldık.

“Buraya nasıl geldin?” Gözlerimi kapattım, boynunu daha sıkı kavradım ve avuçlarıma baskı yapmamaya dikkat ettim.

“Bunun önemi yok. Kahretsin, nasıl hissediyorsun? Ne oldu?”

“Önemi var. Şu anda bir oyun oynaman gerekiyor,” dedim ısrarla.

Beni duvardan ayırıp sedyenin kenarına oturttu. Aramızda kalan mesafeyi protesto edecekken o mesafeyi hızla ortadan kaldırdı, bacaklarımın arasına adım attı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözleri yüzümü tararken gözyaşlarıyla nemli tenimi okşadı. Başparmağını yanağıma doğru götürüp saç derimdeki

dikişin etrafındaki saçıma dokunduğunda tüm yüzü panikle kasılmıştı. Ona gözlerimi kırıştıtararak ve gelmeyen sözleri bekleyerek baktım.

“Maddox,” diye fısıldadım.

“Bana bunu sana kimin yaptığını söyle, bebeğim.”

Sözleri sakın görünüyordu ama beni ürpermeye karşı koyan yoğun bir tehlike duygusuyla titriyordu.

“Bilmiyorum. Sadece birinin arabama girdiğini fark ettim ve sanırım henüz gitmemişlerdi. Tek hatırladığım ileri itildiğim, düştüğüm ve bayıldığım. Uyandığımda Cooper oradaydı.”

Boğazı titredi. Hava etrafımızda sıkıştıyordu sanki.

“Bununla ilgileneceğim, söz veriyorum. Bunu kim yaptıysa, bu yanına kalmayacak,” diye söz verdi.

Ellerimi incitmeden yüzünü kendime doğru çekebilmeyi dileyerek başımı salladım. Bir çeşit iç savaş veriyordu ve ben onun zihnine dalıp dahil olmak istiyordum.

“Cooper bu gece beni izleyebilirdi. Gelmene gerek yoktu. Başının belaya girmesini istemiyorum,” diye mırıldandım.

Alnını benimkine dayayıp başını iki yana salladı. “Hep seni seçerim. Benim için senden başka hiçbir şeyin önemi yok. Kahrolası hiçbir şeyin hem de.”

Dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp kokusunu içime çektim, eşyalarının pek de çekici olmayan kokusunu görmezden gelip teninin kokusuna odaklandım.

“Aradığında telefonuma cevap veremediğim için çok özür dilerim. Son bir antrenman için buzdaydım,” diye hırıldadı.

“Sorun değil. Beni nasıl buldun?”

“Cooper babamı aradı. Babam da koçu. Koç bana söyledi. Sözler ağzından çıkar çıkmaz oradan ayrıldım. Eğer Bentley

olmasaydı patenlerimi çıkarmadan gelirdim, aklımı kaçırmış durumdaydım.”

Hafifçe güldüm ve burunlarımızı birbirlerine sürttük. “Gel-diğin için teşekkür ederim.”

“Bana teşekkür etme, tatlım. Sadece lütfen, birinin bana bir daha incindiğini söylemesini istemiyorum.”

Şakayla karışık bir şekilde, “Elimden geleni yapacağım,” dedim.

Çenesindeki bir kas seğirdi. “Ciddiyim. Hiç bu kadar kork-tuğumu hatırlamıyorum. Seni tekrar kaybedemem, tamam mı? Seni burada böyle görmek... Dışarı çıkıp bu adamı bulmamak beni mahvediyor.”

Dudaklarımı çenesine, tenini kaplayan gür sakalına bastır-dım. Aslında sakalını sevmeye başlamıştım. “İyiyim, Dox. Ye-min ederim. Beni eve götürebilir misin, lütfen? Tek istediğim sana sarılmak ve televizyon izlemek.”

Beni yavaşça öpmeden önce parmak eklemiyle altdudağımı takip etti. Bu temkinli bir öpücüktü, sanki beni kıracağından korkuyordu. Bunun gerçekleşmesi mümkün olmasa da bu ha-reketi kollarımı açarak kabul ettim.

“Seni duşa sokmama ve önce saçındaki kanı yıkamama izin verirsen,” dedi. Bunu düşünüyormuş gibi yaptığım sırada alt-dudağımı ısırıldı. “Lütfen. Beni diz çöküp yalvartma.”

“Ah, bak, bu çok cazip bir fikir. Bunu bana teklif ederek hata yaptın.” Kaşlarımı oynattım.

Konuştığında sesi kulağa hırçın geliyordu. “Eve, güzel be-beğim. Cooper her an buraya girebilir ve sana bu kadar çabuk ulaştığı için ona hayatımı borçlu olsam da beni senin için dizle-rimin üzerinde görmesine izin vermeyeceğim.”

“Kulağa hoş geliyor ama eminim ki seni bu pozisyonda bulmak onu çok mutlu edecektir.”

Maddox sanki saçma bir şey söylemişim gibi gülümseyerek başını salladı. “Tüm hayatımız boyunca beni senin ayaklarının dibinde görmeyi bekledi, Braxton. Bunu görmek onu sadece mutlu etmekle kalmayacak. Şimdi, eve gidiyoruz.”

Ev.

Benim yerimi mi, yoksa kendisinininkini mi kastettiğini bilmiyordum ve bunun bir önemi yok gibi görünüyordu. O nerede olursa olsun ev orasıydı.

Bana gamzesini gösterip Cooper’ı içeri almak için harekete geçtiğinde aptal gibi sııttım.

Hayatımda sadece birkaç kez, sinirlenip öfkemin kamuya yansımalarına izin vermiştim. Buzda olmadığım sürece, bu duyguları olabildiği kadar bastırırdım. Fakat koç beni antrenmandan çekip Braxton'ın hastanede olduğu haberini verdiğinde sanki başka biri bedenimi ele geçirmişti.

Aniden, tek hissettiğim öfke oldu. İçimde yankılanan ve Braxton'ı tehlikeye atanları bulup evrene ne kadar az hoşlandığımı göstermemi emreden türden bir öfke. İçimde derin bir yerlerde tanımadığım bir çaresizlik titreşti ve bu beni altüst etti. Nerede olduğum önemli değildi, koç beni bir kenara çektiği andan itibaren oradan ayrılacağımı biliyordum. Görüşüm daraldı ve sonra sadece Braxton kaldı.

Bundan saatler sonra yatakta uzanırken, yanağı göğsüme yaslanmış, parmakları dikkatlice tişörtüme dolanmış haldeyken, bir sonraki maçta kenarda oturmanın buna değdiğini biliyordum. Hiç şüphesiz.

Yatağımın önündeki düz ekranda adını hatırlamadığım bir film oynuyordu. Braxton, bacaklarını kalçalarımın üzerine dolamış, beni bir koalanın ağaca sarıldığı gibi tutuyordu. Onun kollarımda ve yatağımda olmasıyla rahatlamıştım, kendimi huzurlu hissediyordum.

Dudaklarımı başının tepesine, tekrar tekrar sürttüm. Birkaç dakika önce odayı dolduran filminden gelen şarkıyı mırıldanıyordum. Braxton'ı uyanık tutmanın düşündüğümünden daha kolay olduğunu fark ettim. Galiba ona yemesini söylediğim ekşi jelibonlar onu oldukça uyanık tutmuştu.

Parmaklarını tişörtümden gevşetti ve buruşukluk bırakarak yanımdaki kâsedan bir tane almak için uzandı. İçinde dolanıp mavi-pembe bir tanesini çıkardı. Başını kaldırıp bana bakarken ve solucanı ağzımın önünde sallarken burnumu kırıştırdım.

“Bir tane istemediğine emin misin?” diye sordu, dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

“Bir avuç kum yemeyi tercih ederim, güzel bebeğim. Ama teşekkürler.”

Şekerlemeyi ağzına atarken kıkırdadı. Onu çiğnerken ve dudaklarındaki şeker tanelerini yalarak temizlerken gözlerinin nasıl parladığını izledim.

“Ekşi şekerlemeleri hiç sevmedin. Onları yemiyorsan, kilerinde bu şeyler için ayrılmış bir rafın olması garip,” dedi ağzını şapırdatarak.

“Hımm, ben sevmiyorum ama sen seviyorsun,” diye mırıldanıp onu öptüm ve şekerin kalıcı tadını zihnimin arkasına ittim. “Ve umarım buraya yeterince sık gelip onları yersin. Bu, pek gerçekçi olmayan bir hayal mi?”

“Hiç de değil.” Dudakları aralandı ve dilini ağzıma bastırdı. Dilini güçlü bir şekilde emerken, göğsümü ittiğinde gülmemek için kendimi zorlandım. Dilini serbest bıraktığımda, bana şakayla karışık bir şekilde gözlerini dikti. “Aslında, şimdi düşündüm de, belki de öyleydi.”

Kahkaha atıp başımı arkamdaki yastıklara bıraktım. “Braxton, bir şaplak için fazla hassassın. Ama böyle devam edersen, umursamayabilirim.”

Yanımda kıpırdandı. “Ahh, bu bir tehdit mi, yoksa bir söz mü?”

“İkisi de değil çünkü artık ikisinin de hoşuna gideceğini biliyorum.”

“Bu haksızlık.”

Elimi aşağı kaydırıp ipek pijamasının üzerinden kalçasını sıktım. Bu şortları gece yanına aldığı çantasında getirmişti.

“Üzgünüm, prenses.”

“Bunu telafi etmenin bir yolu var,” dedi neredeyse utangaç bir şekilde. Anında meraklandım.

“Söyle bakalım.”

Dirseğinin üzerine yükselip gözlerime bakarak, “Bağış toplama etkinlikleri ya da evlat edinme günü hakkında çok fazla konuşmadık ama sadece bir ay kaldı ve hâlâ çözülmesi gereken çok şey var. Sadie ile aklımıza gelen bir fikir, bu yıl daha az sponsorla yetinmemizi sağlayabilir. Bunun çok iyi satacağını düşünüyorum,” dedi.

“Fikir ne? Bu işler hakkında hiçbir şey bilmiyorum, tatlım. Bana her şeyi anlatman gerekecek ki iyi bir iş çıkarabileyim.”

Başıyla onayladı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Sadie, genellikle evcil hayvan sahiplendirme gününden önce birkaç bağış toplama etkinliği düzenleyip, bu etkinlikler ve sponsorlarla birlikte etkinliğin maliyetini karşıladıklarını söyledi. Evcil hayvan sahiplendirme günü, olabildiğince fazla potansiyel aile getirmeyi amaçlıyor ve önceden ne kadar iyi hazırlık yaparsak, genelde katılım o kadar iyi oluyor.”

“Tamam. Fikrin nedir?”

Boynunda bir kızarıklık belirdi ve gözlerini kaçırdı. Çenesi-
ni nazikçe tutup onu döndürdüm.

Onu cesaretlendirmeye çalışarak, “Bu kadar kötü olamaz,”
dedim.

“VW takımını, sahiplendirilecek köpeklerle birlikte bir tak-
vim çekimi yapmaya ikna edebilir misin?” diye tek nefeste söy-
ledi ve ardından derin bir nefes aldı.

Onun sinirini yatıştırmaya çalıştığımdan, gülmemek için
kendimi zor tuttum. Sinirli olması komik değildi ama onun
istediğı bir şeyi reddedebileceğimi düşündüğü bir an bile gü-
lünçtü.

“Bunun, Alexander’ın imajımı düzeltmek istemesini test et-
mek için mükemmel bir zaman olduğunu düşünüyorum. Hal-
ledeceğim.”

Onun ardından gelen gülümsemesi, ne yapmam gerekirse
gereksin, buna değıceğini anlamam için yeterliydi.

“Aman Tanrım. Seni çok seviyorum,” diyerek yüzümü öpü-
cüklerle kapladı. Kalçasını sıkıca tuttum ve diğeri elimi bacağı-
na koyup daha yukarı çektim. “Bu harika olacak. Teşekkürler,
Maddox.”

Dudaklarını tekrar uzun bir öpücükle yakaladım ve elimi
bacağına sürterek teninin elimin altında ürperdiğini hissettim.

“Seni seviyorum,” diye soludum dudaklarına karşı. “Artık
yeterince uzun süredir uyanıksın, istersen uyuyabilirsin.”

Mırıldandı, başını omzuma düşürdü ve burnunu boynuma
sürdü. “Ama artık uykum yok.”

Kalçasına bir şaplak attım ve gözlerini kocaman açarak bana
baktı. Onu reddetmek içimden gelmiyordu ama bu onun iyi-
liğı içindi.

“Uyu. Ellerin bana değdiğinde kanamaya başlamadan ve başın zonklamayı bırakmadan seni becermeyeceğim.”

“Kötüsün.” Kendini tekrar göğsüme attı ama yakın kaldı. Eğer bir kedi olsaydım, onun bana bu kadar yakın olmasından dolayı mırıldanırdım.

“Eğer acı çekmemen anlamına geliyorsa, evet kötüyüm,” dedim.

“Tamam. Seninle uyuyacağım.”

“Anlaştık.”

“Dişlerimizi fırçalamamız gerek. Jelibon dişlerim var.”

Güldüm. “Seni banyoya taşımamı ister misin?”

Tırnaklarını karnıma dokundurup şekiller çizdiğinde tüm vücudum ürperdi. “Taşır mısın? Başım ağrıyor.”

“Ah, şimdi mi ağrıyor? İlginç.” Gülümsedim, altından kayıp yere indiğimde onu kucağıma aldım ve banyoya taşıdım.

Bana hayranlıkla baktı. “Ah, kahramanım.”

“Evet, öyleyim. Bunu unutmasan iyi edersin.”

Ertesi sabah mutfaktan gelen seslerle uyandığımda Braxton, “Bunu nasıl kullanıyorsun?” diye bağıırıyordu. Ardından bir metal çınlaması duyuldu. “Neden her şey bu kadar yüksekte ki?”

Kapüşonlumu başımdan geçirip üzerime düzgünce oturtmak için omuzlarımı silkerek yatak odasından çıktım. Çıkarıldığı sesleri takip ettiğimde, onu kilerde, raflardan birine parmak uçlarında uzanırken ve ellerini başının üzerine savururken buldum. Kahve kapsüllerimi sakladığım plastik kap, uzanmaya çalıştığı raftaydı, bu yüzden arkasına yaklaşıp göğsüm sırtına degecek şekilde uzanarak kabı onun için aldım.

Bana dönüp baktığında ne kadar yakında olduğumu görünce şaşkınlıkla nefesini tuttu. Kabı aramızda tutarak gülümsedim.

“Bundan sonra buraya bir tabure mi koymalıyım?” diye sordum.

Gözlerini devirdi ama dudaklarının köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. “Belki de her şeyi bir raf aşağı indirirsin. Zaten bu kadar yüksek rafları kim yapar ki? Biraz abartılı görünüyor.”

Kabı aldı ve etrafımdan sıyrılarak mutfağa geri döndü. Bir kadının etrafımda bu kadar rahat hareket etmesi farklı bir deneyimdi. Bu durumu gerçekten sevdim.

Daha da çok sevebilirdim, eğer burası onun da evi gibi görünseydi ama onun bunu duymaya hazır olup olmadığından emin değildim.

Braxton bir kahve kapsülünü makineye yerleştirip, seçtiği siyah kupa kahverengi sıvıyla dolmaya başladığında zaferle çığlık attı.

Bu yüzden, “Mutfağında ne kadar iyi görüldüğünü sana söylemiş miydim?” demeyi tercih ettim.

Omzunun üzerinden bana baktı, gözleri sıcak ve inanılmaz derecede maviydi. “Birkaç kez söyledin. Güzel bir mutfak. Ama benim zevkime göre biraz sade.”

Gözlerimi mutfağın üzerinde gezdirip inkâr etme zahmetine girmedim. Büyük bir alandı, ama beyaz dolaplar ve beyaz mermer tezgâhlarla çok temiz -fazla temiz- görünüyordu.

Bu yeri satın aldığımda, nasıl görüldüğünü umursamamıştım. Sadece ihtiyacım olacağından çok daha fazla param olduğunu biliyordum ve bu çatı katı, o paranın bir kısmını harcamak için herhangi bir yer kadar iyi görünüyordu. Ancak dört yıl sonra, burasının birinin evi olmaktan çok kiralık bir alana

benzediğini fark etmiştim. Büyüdüğüm yerle kıyaslanamayacak kadar farklıydı.

Sırtımı tezgâha yaslayıp Braxton'ı izledim. VW kapüşonlusunun ipleri, bardağını dudaklarına götürdüğünde kahvesine girecek gibi oldu. Gri eşofmanları bacaklarından düşüyordu ve bileklerinde iki kez kıvrılmış durumdaydı. Dağınık bukleleri başının üzerine yığılmıştı ve bu sabah ondan çaldığım sayısız öpücükten dolayı dudakları hâlâ biraz şişti. Onunla yatağında uyanmanın verdiği his inanılmazdı.

“Haklısın. Bu yerin tamamı senin evindeki renklerden bir kısmını almalı,” dedim.

“Bu, seninle birlikte yaşamamı isteme girişimin mi, Maddox? Çünkü bu çatı katı benim tarzım değil.”

Gözlerim bir anlığına büyüyüp, şaşkınlıkla doldu ama hemen kendimi toparladım.

“Haklısın. Değil. O halde, senin tarzına uygun bir yer bulalım.”

Şimdi şaşıрма sırası ondaydı. “Ciddi misin?”

“Çok ama çok ciddiylim, güzel bebeğim.”

Tam bu sırada çatı katında aniden bir ses dalgası duyuldu. Bununla birlikte alarma geçtim, onu odadan çıkarmak üzereydim ki, sesin sahipleri mutfağa doluştular.

Addie, Braxton'a doğru koşarken, “Yaşıyorsun! Ah, Tanrım, bizi çok endişelendirdin!” diye bağırdı.

Braxton kahvesini tezgâha bırakmak için zar zor zaman bulabilmişti, ardından kız kardeşim ona sıkı sıkı sarıldı. Kızım, kız kardeşimin omzunun üzerinden gözlerime baktığında şaşkın bir şekilde omuz silktim.

Annem, babamla birlikte içeri girerken, “Adalyn, kızımıza zarar verme!” diye uyardı.

Gözlerimi kırıştıtırıp ellerimi havaya kaldırdım. “Burada ne yapıyorsunuz? Habersiz gelemezsiniz. Buraya nasıl girdiniz?”

“Bir anne, çocuklarına ulaşmak için hiçbir engeli tanımaz, Maddox. Elbette Braxton’ı görmeye geldik. Yemek yapamadığını bildiğim için tarçınlı rulolar getirdik,” diyerek beyaz bir kâğıt torbayı tezgâha bıraktı.

“Peki, o zaman. Evde gibi hissedin,” diye homurdandım.

“Teşekkür ederim, bebeğim,” dedi annem. Kız kardeşimi Braxton’dan kurtararak kendi kollarını onun etrafına doladı. “Korkarım Cooper dedikoducunun teki. Addie’yi aradı ve o da bize söyleyince gelip kendimiz görmek istedik. Çok endişelendik.”

Babam yanıma gelip anneme baktı. “Sana haber vermemem için bana yemin ettirdi. Sabahınızı böldüğüm için üzgünüm.”

Omuz silktim, annem ve kız kardeşimin Braxton’ı sevgiyle sarmalamasını izlerken gerçekten kızmak zordu. O, onların vermek istediği ilgiyi ve sevgiyi fazlasıyla hak ediyordu.

“Onlara yeniden alışması iyi olur. Bu sefer onu bırakmıyorum,” dedim.

Babam yumuşakça gülüp sırtıma vurdu. “Bırakmayacağını tahmin ediyordum ama bunu duymak güzel. Hepimiz onu aileden görüyoruz.”

“Ne kadar erken, fazla erken olur?” diye sordum aniden.

“Neyden bahsettiğine bağlı.”

Addie ve annemin arasından bana gülümseyen Braxton’a baktım; onu tekrar yanıma çekip yakınımnda tutmak istiyordum. O buraya ait gibiydi. Benim ve ailemin yanına. Aslında içten içe, bunun doğru olduğunu biliyordum.

Addie, Braxton'ın kahvesini taşıyarak mutfaktan oturma odasına doğru yönlendirdi. Annem, tarçınlı ruloları kaparak bana göz kırptı.

Babamla bakiştım, kalbim açık, duygularım çıplaktı.

“Her şeyden bahsediyorum, baba. Onunla her şeyi istiyorum ve daha fazla zaman kaybetme düşüncesi beni hasta ediyor.”

“Sen ve Braxton için çok erken diye bir şey yok, Maddox. Bu uzun zamandır beklenen bir şey. Eğer benim onayımı soruyorsan, onu on yıl önce verdim. Sen ve kızın için doğru hissettiren şeyi yap.”

“Teşekkür ederim, baba.” Kelimeler boğazımdan çıkarken duygular o kadar yoğunlu ki zorlukla konuşabildim.

“Neden teşekkür ediyorsun?”

“Ben bunu yapmaya korkarken onu geri getirdiğın için.”

BRAXTON

Ölmüş de cennete gitmiş gibi hissediyordum. Üstelik bu cennet, kaslı ve çıplak gövdelerle dolu, siyah *boxer* şortlar giymiş erkeklerle doluydu.

Bu fotoğraf çekimi için bir saat önceden gelen altı Vancouver Warriors oyuncusu, beni ter içinde bırakmıştı. Her bir oyuncu, bir öncekinden daha heyecanlıydı. Bu heyecanlarının, Minnesota'ya karşı kazandıkları üçüncü tur zaferi ve *play-off*ların dördüncü ve son turuna kalmış olmalarıyla ilgisi olabiliirdi ama benim için sorun yoktu.

Dördüncü turun başlamasına dört günlük bir ara vardı ve evcil hayvan sahiplendirme günü de yaklaşıyordu. İki hafta kalmıştı ve bu fotoğraf çekimi hazırlıklarımızı tamamlamak için mükemmel bir fırsattı.

Sadie'nin tuttuğu fotoğrafçı Diamond, "Colt Warner! Tanrı aşkına, Maddox ile itişmeyi bırak. Bernie'yi korkutuyorsun," diye homurdandı.

Colt, başının üstündeki minyatür kovboy şapkasının altından ona bakan küçük dachshund cinsi köpeğin dikkatini çekmeye çalışıyordu ama köpek kasabadan gelmiş bir çocuk kadar şaşkıındı.

Maddox kahkaha attı ve takım arkadaşını, eşleştirildiği köpeğin yanına geri itti. Bernie, Colt'un tekrar oturup onu

kollarına almasını sabırla bekliyordu. Diamond, pahalı görünümüne kamerasıyla birkaç fotoğraf çekmeye başlayarak, "Gülümse Colt. Yoksa kovboy şapkalarını alırım," diye tehdit etti.

Colt ve Bernie'nin arkasındaki beyaz fon, Diamond'ın stüdyosunun büyük bir kısmını kaplıyordu ancak devasa adamlara rağmen şaşırtıcı bir şekilde fazla kalabalık hissettirmiyordu.

"Burada bu kadar güçlü ve kontrol sahibi olman çok seksi görünüyor," diye fısıldadı Maddox aniden kulağımın dibinde.

Ona doğru eğildim ve sıcak, çıplak teninin koluma sürtünmesinden hoşlanarak mırıldandım. Onu zapt etmek zaten yeterince zordu ama yarı çıplak haline ne kadar uzun süre bakarsam, kendimi tutmam o kadar zorlaşıyordu. Kaslı ve dövmele bedeniyle adeta yürüyen bir rüya gibiydi.

Henüz fotoğrafı çekilmemişti. Bir köpekle poz verdiğinde işlerin daha da zorlaşacağını düşündüm. Bugün elbise giymeye karar verdiğim için kendime şükrettim çünkü pantolon giymiş olsaydım, arzumun görünür kanıtları olacaktı.

"Şimdiye kadar pek bir şey yapmam gerekmedi. Diamond, sizi hizaya sokmakta harika bir iş çıkarıyor," dedim.

Yumuşak bir kahkaha attı. "Ondan hoşlandım. Cesareti var. Bu adamları kontrol edebilmek için sinirlerinin çelikten olması gerekir. Yetişkin olacak kadar büyüdüler ama umursamayacak kadar çılgınlar."

Yanağımı kaslı koluna dayadım ve elimi göğsünden geçi-
rerek parmaklarımı kaslarının arasına soktum. Kendime engel olamamıştım. Göğsünden bir homurtu yükseldi, ardından elimi tuttu ve parmaklarımızı kenetleyerek ne yapmaya çalışıyorsa onu engelledi.

"Bebğim, bu güzel elbise içinde seni görmek zaten bir ereksiyonla mücadele etmeme sebep oluyor. Lütfen, durumu daha da kötüleştirme," dedi sertçe, neredeyse yalvarıyordu.

“Beğendin mi?” Bir yeşil elbiseye bakıp bir de ona baktım. “Sadece maç günlerinde senin formalarını giymeme izin verdiğin için bu şekilde temaya uygun olacağımı düşündüm.”

Geçen ay, hayatım boyunca aldığım yeşil renkli kıyafetlerden daha fazlasını almıştım ama sıcak havalarda ağır bir forma giymektense bu daha iyiydi.

“Harika görünüyorsun, Kıvırcık Patates.”

İltifat karşısında kızardım ve gözlerimi kaçırdım. “Teşekkür ederim.”

Bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyorum. “Bu kadar zaman sonra bile seni utandırabiliyor olmayı seviyorum.”

Başını eğdiğinde sıcak nefesi kulağıma çarptı. “Pembe renk sana çok yakışıyor, yanaklarında ve diğer yerlerinde.”

Başımı geriye atıp inlemek istedim ama bunun yerine bacaklarımı birbirine bastırıp, külotumun ıslak kumaşının tenime yapıştığını hissettim.

“Kes şunu. Seni sıradaki çekime göndermesi için Diamond’a söyleyeceğim. Böylece daha çabuk giyinebilirsin,” diye mırıldandım.

Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama güçlü kahkahasını duyduğumda elimde bir çekiş hissettim. Gözlerimdeki arzuyu uzaklaştırmak için birkaç kez kırptım ve ona baktım. O kadar geniş gülümsüyordu ki, her iki yanağındaki gamzeler ortaya çıkmıştı. *Pislik.*

“Özür dilerim. Beni affeder misin?”

Yüzümde düz bir ifadeyle ona baktım. “Hayır. Şimdi poz vermeye hazır ol.”

Bileğimi bırakıp başka bir kahkaha patlattı. Onu orada bırakırken, bacaklarımın arasındaki ıslaklık yüzünden kendime daha çok kıızıyordum. Diamond, gökkuşağı renkli saçlarını topuz yaparken alnında ışıkların ısısından kaynaklanan hafif bir

parlama vardı. Colt yan tarafında uzanmış, Bernie de karnına yaslanmıştı, ikisinin de kovboy şapkaları arkaya kaymış; neredeyse başlarından düşmek üzereydi.

“Bir kez daha, çocuklar. Colt, kameraya sırtır mısın? Harika. Şimdi, elini Bernie’nin sırtına koy ve onu kendine çek. Mükemmel.” Diamond, dizlerinin üzerine çökerek daha fazla fotoğraf çekti. “Tamam, kovboy. İşin bitti. Bernie’yi diğer odaya götür, o kadar testosterondan sonra biraz dinlenmesi gerekiyor.”

Colt önce kendini kaldırıp sonra da Bernie’yi tek eliyle tuttu. Gözleri Diamond’a dönerek, “Bundan sonra ne yapıyorsunuz? Biraz Bernie’nin yerini almak ister misin?” diye sordu.

“Hiç de istemem. Ama iyi iş çıkardığın için teşekkürler,” diye cevapladıktan sonra bana dönerek sıcak bir gülümseme sundu. “Tüm bunlardan memnun musun? Devam etmeden önce bazı çekimlere bakmak ister misin?”

Elimi havada salladım. “Ah, hayır. Sana güveniyorum. Her şey şu ana kadar harika. Aslında Maddox’u sıradaki çekime alabilir misin? Bentley’in gitmesi gerekiyordu ama-”

“Tabii! Kiminle olduğunu hatırlıyor musun? Daha önce baktığımda yanında bir isim görmemiştim.”

“Doğru. Aslında onu Hades ile denemek istiyordum ama Hades’in hazır olup olmadığını anlamamız için bazı çocukların çıkması gerekebilir. Bu uygun mu?”

Maddox’un Hades ile poz vermesi kararı kolay olmamıştı ama en mantıklı olanıydı. Hades çok daha iyi durumdaydı ama diğer çocuklarla nasıl olacağını bilmiyordum. Hatta Dox ile nasıl olacağını bile kestiremiyordum. Ancak bir şeyler ters giderse, Dox’un onunla birlikte olması fikri beni daha az endişelendiriyordu.

Hades'in bir aileye ihtiyacı vardı ve bu takvim, bunu garantilemesi için en iyi yol olabilirdi. Onun dışlanması istemiyordum.

"Kesinlikle. Herkesi kısa bir mola vermeleri için dışarı çıkarabilirim, sen de onları hazırlayabilirsin," dedi Diamond.

"Teşekkür ederim," dedim, onun kolay kabulü karşısında rahatlamıştım.

Bana başka bir gülümsemeyle baktı ve ardından adamları odadan çıkarmaya başladı. Talimatları net ve kesindi. Çocuklar da fazla direnmeyip onunla flört etmeyi tercih ettiler.

Uzun bir beden arkadan bana sarıldı ve Maddox'un koloniyasının baharatlı kokusu kim olduğunu ele verdi. Başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

"Benimle yalnız kalmak istiyorsan, bunu söyleyebilirdin," diye saçlarımın içine fısıldadı. Sessizce gülerken vücudu sarsıldı.

"Bugün Hades ile birlikte olacağını söylesem, kabul eder miydin?" diye sordum flörtünü görmezden gelerek. Endişeli sesimi duyunca kalçalarını tutarak beni çevirdi, kaşlarını çatmıştı. "Senin yargına güveniyorum, Braxton. Senin en iyisi olduğunu düşündüğün şey benim için de en iyisi olur."

"Tamam. Onu alıp buraya getireceğim. Sadece Colt'un oturduğu yere geç ve onun sana gelmesini bekle," diye hızlıca konuştum.

Başıyla onayladı, yüzü hala endişeliydi. "Tamam. Rahatla, tatlım. Her şey yolunda gidecek."

"Nefes al," diye tekrarlardım. "Peki. Tamam. Hemen döneceğim."

Topuklarımın üzerinde dönerek açık kapıdan çıktım ve normalde giyinme odası olarak kullanılan ama bugün köpekler için bir bakım odasına dönüştürülen küçük odaya yöneldim. Hades'i, Maddox'un evinden çaldığım ve yanımızda getirdiğim

VW battaniyesinin üzerinde yatarken buldum, erken koku tanıttımının yardımcı olacağını düşünmüştüm. Onun bu kadar rahat bir şekilde battaniyeye sarılmış olduğunu görmek, kokusundan rahatsız olmadığını gösteriyordu.

Akıllı köpek.

Oynamadığını görmek kalbimi kırsa da diğer köpeklerle kendi başına serbest bırakılmaya henüz hazır olmadığını biliyordum.

Yerdeki tasmayla künyesini alıp kafesin kapısını açtım, ikisini de hızlıca takarken Hades kalkıp gerindi.

“Kendini gösterme vakti, bebeğim. Burada gerçekten bana yardımcı olman gerekiyor, tamam mı? Maddox iyi bir adam. Bana güven.”

Yanaklarımı yaladıktan sonra ayağa kalktım ve kasanın kapısını kapatmadan önce dışarı yürümesi için onu teşvik ettim. Biraz gergindi ama korkmuş görünmüyordu, bu da iyiye işaretti.

Ana odaya geri döndüğümüzde, gerginliğim tekrar hızla geri döndü. Ancak Hades benden daha rahattı, hatta Maddox’un yerde oturduğunu, bacaklarını uzatmış ve kollarıyla kendini destekleyerek dik durduğunu gördüğünde bile bu durum değişmemişti.

“Hey, dostum,” dedi Dox yumuşak bir sesle. Hareketsiz kaldı, sıcak yeşil gözleri benimle Hades arasında gidip geliyordu. Hades yavaşça yürüyüşünü yavaşlattı ve ona yaklaştığımızda biraz daha yakınima doğru hareket etti. Maddox’un hemen önünde durup ona baktığında nefesimi tutuyordum.

“Elini önüne koy ama ona çok yakın olmasın. Gelip seni koklama seçeneği olsun,” dedim.

Maddox dediğim gibi yaptı ve Hades yavaşça yaklaşıp onun eline burnuyla dokundu. Nefesimi bıraktım ve Maddox’un yanında çömelerek, Hades’in sırtını okşadım.

“Aferin, oğlum,” diye övdüm. Bacaklarımı altına alarak Maddox’un yanına oturdum ve ona doğru yaslandım. “Artık onu sevebilirsin. Tam benim okşadığım yerden.”

Maddox’un parmakları, Hades’in sırtını okşarken benim parmaklarıma dokundu. “Bu, benden nefret etmediği anlamına mı geliyor?”

“Evet, sanırım senden hoşlanıyor. Bu iyiye işaret.”

“Bence bizim birlikte olmamızdan hoşlanıyor. İlk tanıştığımızda pek hayranım değildi.”

“O zamandan beri çok ilerleme kaydetti. Ayrıca, o gün hepimizin enerjisi pek de iyi sayılmazdı. Mutlu bir buluşma değildi,” dedim.

Maddox’un boğazından hafif bir inilti yükseldi. “Sence sahiplenilecek mi?”

“Umarım. Sevgi dolu bir evi hak ediyor. Birinin ona bir şans vermesi gerekiyor.”

Sanki onun hakkında konuştuğumuzu biliyormuş gibi, Hades daha da yaklaştı ve daha fazla ilgi talep etti. Maddox güldü, bense yaşlı gözlerle hafifçe gülümsedim. Bu köpekle ilgili olan şeylerde ağlamayı bir türlü bırakamıyordum.

“Kendin sahiplenmeyi düşündün mü?” diye sordu gözlerimin altındaki yaşları silerken.

“Evet, düşündüm ama onun için doğru insan ben miyim, emin değilim,” diye karşılık verdim.

“Ne? Sen onun için mükemmel kişisin. Kimse onu senin kadar sevmeyecek,” diye yanıtladı Maddox. Hades yüzünü göğsüme bastırduğunda ben de onun başını öptüm. Dünkü banyosundan kalma hindistancevizi kokusunu içime çektim. Birlikte olabileceğimiz zamanı bu kadar net görebilmem beni korkutuyordu. Hades ve ben... Tabii Maddox da... Geniş bir arka bahçede gün boyu oyun oynardık, Hades için Charlie Brown

çizgi filmlerinde Snoopy'nin sahip olduğu gibi büyük, kırmızı bir köpek kulübesi olan bir evimiz olurdu. Akşamları da tuğla bir şöminenin önünde vakit geçirirdik. Gerçekleştirmekten korktuğum bir hayaldi bu.

"Hayatım çok yoğun, ya ona hak ettiği gibi zaman ayıramazsam? Başka biri ayırabilir. Bu takvime sahip olmadan onun hakkında bilgi sahibi olmayan birisi olabilir. Her şey mükemmel olmalı."

Maddox belimden tutup yanaklarımdan birini öptü, ardından başını salladı. "Acelemiz yok. Diamond'ı geri çağıralım ve bu işi bitirelim. Sonrasına bakarız, değil mi?"

Açık kapıya vurulan bir tokmak tam zamanında geldi, üçümüz de sevimli fotoğrafçımızın bizi gözetlediği açıdan ona bakmaya döndük. Gülüşü bulaşıcıydı ve kendimi ona gülümseyerek içeri davet ederken buldum.

"Merhaba. Hazırız. Hades'in Maddox tarafından hareket ettirilmesine izin vermelisiniz ancak herkes biraz geriye çekilirse iyi olur," derken arkasında yer alan adamları fark ettim.

Bize doğru yürüdü, parlayan gözler ve kamerasının üstündeki parmakları hafifçe tıkırdadı. "Aslında, bu kareler için burada kalmanızı öneririm. Hades sizinle sakin, değil mi? Üçünüz birlikte gerçekten harika görünüyorsunuz. Bir aile gibi."

Midemde tuhaf bir karmaşa hissettim.

"Duydun mu, güzel bebeğim? Bir aile," diye fısıldadı Maddox kulağıma.

"Emin misin? Tüm atmosferi bozmak istemem. Maddox'un üzerinde hiç kıyafet yok," diyerek zorla kaçma isteğini geri tuttum.

"Biriniz lütfen bir şey yapın ve Maddox'a kıyafet getirin, lütfen." Diamond, adamlara doğru yüksek sesle bağırdı ve birkaç saniye sonra Bentley çıkarken göz kırıp kapıyı kapattı.

“İşte bu, evlat edinme gününde ortaya çıkmasını umduğum aile teması için mükemmel olacak.”

Haklıydı, bu yüzden onunla tartışmadım.

Bir dakika sonra Bentley geri döndü ve Maddox’a kıyafetlerini verdi. Giyinmek için kalktığı anda kendimi üşümüş hissettirdim ama tüm ihtişamıyla geri geldiğinde tekrar yanmaya başlamıştım. Bu adamın beni istemesi ve beni her şeyiyle onurlandırması hâlâ inanılmazdı.

Dünyadaki en şanslı kız gibi hissediyordum.

Bir süre sonra, açık mavi kot pantolon ve dizinin üstünde küçük bir yırtık olan siyah bir tişört giymiş halde geldi. Ayakları çıplaktı ve bu görünüme mükemmel uyuyordu.

Gözlerimden kalpler çıktığını bilerek ona bakıp gülümse dim. Hades benden uzaklaşmıştı ama vücudum yanıp tutuşuyor, Maddox’un yanımıza yeniden katılmasını bekliyordu. Yüzümde, fotoğraf çekilme fikrine ilişkin önceki gerilim ve kaygı kaybolmuş, yerini neredeyse heyecan verici bir şey almıştı.

“Bu fotoğrafları çalacağım ve evimin duvarlarını bunlarla kaplayacağım,” dedi Maddox kendinden emin bir şekilde.

O bir kolunu omzuma atarken yanına yaklaştım ve yanaklarımdan birini öperken, Hades’in tüylerine gömülmüş olan parmaklarımı birbirine geçirdim.

“Bu fikri sevdim,” diye fısıldadım.

“Tam olarak böyle kalın!” Diamond çığlık attı sonra etrafında dolaşp tekrar bize doğru diz çöktü, kamerayı kaldırıp doğrudan bize doğrulttu. “Söylediğim gibi! Bir aile.”

Evet. Biz bir aileyiz.

Sözcükler zihnimde tekrar tekrar can buldu ve her seferinde daha mükemmel hale geldi. Bu saf mutluluk hissini hayatımın geri kalan her gününde hatırlamak üzere bu anı içime çektim.

BRAXTON

Çekimden gece geç saatlerde dönmüştük, batan güneş çatı katının pencerelerinden güzel pembe bir ışıltı yansıtıyordu. Haziran sıcağına karşı mücadele eden klima sürekli çalışıyordu ama evin geri kalanı sessiz ve sakindi.

Çıplak ayaklarım, serin ahşap zeminde yankılanırken mutfağa doğru ilerledim. Işığı açtığımda, kahve fincanımı sabah Maddox'un antrenman öncesi içeceği için kullandığı bardağın yanında lavaboda gördüm ve adanın arkasındaki bir bar taburesine asılı duran gökkuşağı desenli bir cerrahi önlük dikkatimi çekti.

İlk gecemizden beri birkaç hafta geçmişti ve eşyalarım burayı doldurmaya başlamıştı. *Bir çift terlik, en sevdiğim ipek yastık kılıfı*. Bunun gerçekleştiğini gözlerim açık bir şekilde izliyordum ve bu durumu yavaşlatmak için hiçbir hamle yapmamıştım. Dox'un, benim evimde kaldığı gecelerde bazı eşyalarını çantasına gizlice koyup, ben isteyken buraya bıraktığından oldukça emindim ve bu beni içten içe mutlu ediyordu. Düşündüğüm gibi korkmuş ya da gergin hissetmiyordum. Her şey olması gerektiği gibi hissettiriyordu.

Hayatlarımız öylesine kolay bir şekilde iç içe geçmeye başlamıştı ki... Bu kesinlikle iyi bir işaretti, değil mi? Çünkü öyle hissettiriyordu.

“Aç mısın? Yoksa banyo yapmak mı istersin? Küvette sevdiğin o şık küvet bombaları var,” dedi Maddox, çantamı ön kapının yanındaki ince masaya bırakırken. Anahtarlar seramik kâseye çarparak ses çıkarırken ayakkabılarını çıkarıyordu.

Dirseğimi ada tezgâha dayayıp yanaklarımı avuçlarımın içine aldım ve bana doğru gelişini izledim. Dudaklarında rahat bir gülümseme vardı, son zamanlarda hep orada gibi görünen bir gülümsemeydi bu. O bana eğildiğinde midemde kelebekler uçuşuyordu, bir eli belimi, diğeri çenemi yumuşakça tuttu.

Saatlerce, erkeğimin sadece bir iç çamaşırıyla etrafta dolaşmasını ve dünyadaki en sevdiğim köpekle poz vermesini izlemek, beni her zamankinden daha fazla azdırmıştı. Masum bir öpücük bile vücudumu tamamen kontrolden çıkaracak kadar etkiliydi; tek istediğim bana dokunabileceği her şekilde dokunmasıydı. Buna karşı çaresiz bir istek duyuyordum.

“Peki ya acıkmadığımı söylersem?” Sırtımı adacığa yaslayarak ellerimi göğsünde gezdirip tişörtünün altındaki kaslarını hissettirdim.

“Kahvaltıdan beri bir şey yemedik. Bu yüzden yalan söylediğini söyledim,” dedi.

“Peki...” Burnumla onun başını eğip dudaklarımı çenesine bastırdım, altını öpmeden önce boğazındaki sabit ritme öpücükler kondurarak ilerledim. “Peki ya sadece tamamen farklı bir şey yapmak istesem? Saatlerdir ıslığım, Dox. *Çok* ıslak.”

Boğazından acı dolu bir inleme çıktı, elini belimden karnıma ve oradan da bacaklarımın arasına kaydırды. Parmağının ucuyla dokunduğu anda, vücudumun çoğu birden gerildi ve tek bir dokunuş her şeyin çok daha fazla olmasına yetti.

“Bütün gün ıslak mıydın, tatlım?” diye sordu.

Şimdi kontrol onun elindeydi, parmaklarıyla elbisemi yukarı iterken dokunuşu bacaklarıma ve ıslak iç çamaşıırıma kaydı. Gözleri yüzümü izliyor, elbise yukarı çıktıkça ifademi inceliyordu. Parmağının ucu kadınlığıma dokunduğunda öne eğildim, başımı omzuna düşürdüm ve tek bir dokunuş tüm vücudumda bir elektrik dalgası yarattı.

“Kahretsin. Özür dilerim.” İnledi, parmağını saten kumaşın üzerinden dairesel hareketlerle gezdirirken klitorisimden kaçındı.

Kalçalarımı ileri itip daha fazla dokunuş aradım. Gözlerindeki yeşil neredeyse kaybolmuştu.

“Ne için?” diye soludum.

Uzun parmağı iç çamaşıırımın kenarından içeri kayıp kadınlığımın dudaklarının arasına girdi. Parmağını yukarı ve aşağı hareket ettirirken her hareketiyle klitorisme biraz daha yaklaşıyordu. Ayakta dururken bacaklarımı mümkün olduğunca açtım ama hâlâ istediğimi alamamanın verdiği huzursuzluk içimi kemiriyordu.

“Bunu daha önce halletmem gerekirdi. Seni karanlık bir odaya götürüp bu güzel amını yaladıktan sonra seni evine götürmemi ve bacaklarının arasını doldurmamı istemen için yalvartmam gerekirdi. Ama bunu telafi edeceğim, bebeğim. Söz veriyorum.”

Edepsiz vaadiyle gözlerim arkaya kaydı. “Lütfen. Sana şimdi ihtiyacım var,” dedim.

Parmağını derinlemesine içime soktuğunda, onun bedenine tutunarak gömleğine sıkıca tutundum. İlk parmağa bir diğeri daha katıldı ve beni bu şekilde parmaklarıyla tatmin etmeye başladı, onları içimde makas gibi açıp kapatarak dizlerimin titremesine neden oldu. Ona sıkıca tutunmam ayakta durmamı sağlıyordu.

“Maddox,” diye yalvardım, artık ne istediğimi bile bilmiyordum. Damarlarımda dolaşan çaresizlik başımı döndürüyor, dudaklarımı aralamama neden oluyordu. “Sadece beni becer. Şimdi.”

“İşte bu, tatlım. Ne istediğini söyle bana.”

Diğer eliyle kotunun düğmesini açtı ve fermuarını aşağı çekti. Ağırlaşmış ucu, *boxer*ının beline baskı yapıyordu. Ucunda parlayan ıslaklığı görünce ağzım sulandı; onu dilimde hissetmek için sabırsızlanıyordum.

Kot pantolonunu ve iç çamaşırını aşağı indirirken., “Sikimi mi istiyorsun, Braxton?” diye sordu.

Başımı salladım, gözlerim onun sımsıkı kavradığı sert aletine kitlenmişti. İki yavaş okşama hareketinden sonra zevk suyu başparmağına düştü ve onu dudaklarıma uzattı. Dudaklarım anında açıldı ve başparmağını ağzımın içine soktu.

“Em,” diye emrettiğinde tereddüt etmeden dediğini yapmam, burun deliklerini genişletti. Tadı bacaklarımı birbirine sürtmeme neden oluyordu.

Sevdiğiniz adamın sizin için arzu dolu hale geldiğini görmek kadar tatmin edici bir şey yoktu ve Maddox’un kontrolünü kaybetmesini izlemek, daha başlamadan beni orgazmın eşiğine getirmişti.

Başparmağını dudaklarımdan çekti ve yüksek bir sesle bırakmama izin verdi. İkimiz de hareket etmeden önce kısa bir sessizlik oldu, sonra o beni kalçalarımdan tutup tezgâha oturttu.

“Benim olduğunu söyle, Braxton. Bir daha beni bırakmayacağını söyle. Söyle ki en derinlerine girebileyim. Söylersen seni yarın beni içinde hissetmene neden olacak kadar fena becereceğim,” dedi.

“Bir daha asla, Dox. Ben seninim,” diye solurken bakışlarına tutundum. Onun yoğunluğuyla kendi yoğunluğumu karıştırdım. Gözlerindeki ateş içime yayıldı. Titreyerek bacaklarımı kalçalarının etrafında sıkıp onu aralarına çektim.

Aletini kadınlığımın girişine hizalayıp ileri geri kaydırırken hareketlerini izledim, kendini benim ıslaklığımla kaplıyordu. Onun için damlıyordum, ilk darbenin getirdiği gerilimi ve yanmayı hissetmek için sabırsızlanıyordum.

Pürüzlü eli kalçamı kavradı ve sertçe yoğurdu. “Haftalardır senin kıcını tokatlamayı düşünüyordum. Aslında aylardır. Seni tekrar ilk gördüğüm andan beri.”

Kalbim hızlandı. “Öyleyse neden yapmadın?”

Ateşle oynuyordum ve ağzının köşesi karanlık bir gülümsemeyle kıvrıldığında, en iyi şekilde yanacağımı biliyordum.

“Kıcını kıpkırmızı mı yapmamı istiyorsun, tatlım?”

Başımı salladım. “Hayır. Sana yalvarıyorum.”

Beni tezgâhta çevirdi ve belimin altına bir elini koyarak vücudumu adacığın kenarına eğdiğinde ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı. Elbisemin arkasını kaldırdı ve memelerimi üstten çekerek dışarı çıkardı. Sol mememi avucunda nazikçe sıktı.

O hareket ederken sakalı boynumu tahriş ediyordu. Kulağımı ısırduğunda, “Daha mükemmel bir vücut görmedim. Sen bir başyapıtsın, Braxton,” dedi.

“Seni seviyorum,” dedim kısık sesle.

“Seni seviyorum, bebeğim. Bu sert meme uçlarını seviyorum.” Soğuk parmaklarıyla birini sıktı ve bükerek bacaklarımın arasına zevk dalgaları gönderdi. “Bu yuvarlak kalçayı ve ellerimdeyken verdiği hissi seviyorum.”

Sızlıyordum. Klitorisim zonkluyordu ve bacaklarımı birleştirmeye çalıştığımda, o aralarına girip daha da açtı.

Kıçımı geriye doğru itip aletine dokunmaya çalışırken, “Maddox,” diye inledim.

“Braxton,” diye mırıldandı, parmaklarıyla göğsümden karnıma ve ardından bacağımın iç kısmına, ıslaklığımın olduğu yere kadar bir çizgi çizdi. “Bu bacakları seviyorum... Vajinayı yalarken kulaklarımı çekiştirmene bayılıyorum. Ve aletimi derinlemesine içeri sokarken belime sıkıca sarılmaları çok hoşuma gidiyor.”

Boğazımdan boğuk bir ses yükseldi. “Lütfen.”

“Lütfen ne?”

Maddox meme ucumu çekerken yanağımı tezgâha yasladım. Alev alev yanan tenimde bir serinlik hissetmeyi umuyordum.

“Beni şaplaqla. Bana dokun. Beni becer. Sadece bir şeyler yap. Lütfen,” diye ağladım, omzumun üzerinden ona bakarak.

İlk şaplağın popoma inmesiyle şaşkınlıkla sıçradım, adadan uzaklaşıp arkamda birdenbire beliren bedene yaslandım. Bu hafif bir şaplaktı ve beni test etmek içindi. Fakat düşüncesine

Kalçalarımı oynatarak, “Daha sert,” diye mırıldandım. Heyecan dalgası, aletin ucunun vajinama dokunduğunu hissettiğimde patladı. Çok yakındı.

Bir sonraki darbe, kadınlığımdan sızıp bacaklarımdan aşağı akan bir ıslaklıkla beraberinde acı getirdi. Altdudağımı dişlerimin arasına gömüp inledim ve alnımı bileğime dayadım.

“Daha mı sert?” diye hırlarken arkamda çömelmiş; dudaklarını yanan kıçıma bastırmıştı. Hafifçe yer değiştirerek ağzını kıçımın diğer tarafına sürükledi ve deriyi dişleriyle yumuşakça ısırıldı.

“Biraz.” Nefesimi verdim.

Bacaklarımdan arasına ulaşip kıvrımlarımı ayırdıktan sonra bir parmağını derinlemesine sokup beni okşarken tekrar ısırıldı.

“Sadece bir kez daha. İçine girmem lazım.”

Hızla başımı salladım, nefesimi tutarak hazırlanmaya çalıştım. Son şaplak geldiğinde parmağını çıkarıp yerine aletini soktu. Hızla içime girerken adı dudaklarımdan boğuk bir çığlıkla döküldü.

“İşte bu, benim edepsiz kızım. Lanet olsun, mükemmel hissettiriyorsun.” Saçımı avuçlayıp başımı geriye ve yana çektiğinde gözlerimiz buluştu.

Adada, avuçlarıma tırnaklarımı bastırarak parmaklarımı sıktım. Kollarım uzatılmış, her bir kasım gergindi. Maddox’un her darbesi vücudumu öne savuruyor, benimle sertçe sikişiyordu. Tenlerimiz birbirine çarparken çıkan ses, çatı katını dolduruyordu.

Nefes almakta zorlanıyor, bedenimde patlayan zevk dalgaları arasında kayboluyordum, zirveye ulaşmaya çok yakındım. Maddox, kalçamı kavrayıp beni tezgâhın kenarından birkaç santim çekti ama sadece bacaklarımla arasına bir elini sokup klitorisyle oynamasına yetecek kadar. Hızlı daireler çizdiğinde inledim, onun darbelerine karşılık vermek için kendimi geri ittirdim.

“Çok yakınlım,” diye inledim.

“Ben de, bebeğim. Seninle birlikte boşalmak istiyorum. Amin beni boşaltırken içini doldurmak istiyorum.”

Etrafında kasıldığımda hızını artırdı, parmaklarını kalçama derinlemesine bastırıyordu.

“Bunu istiyor musun? Seni doldurup içine bir bebek koymamı ister misin?”

Sorunun şaşkınlığı kısa bir an sürdü ve sonra boşaldım. Bacaklarıma kramp girmiş, boğuk bir çığlık boğazımı doldurmuştu. Maddox, bedenini sırtıma yaslayıp boğazımı elleriyle kavradı, orgazmın kasılmaları arasında göğsüne yaslandım.

“*Siktir*. Çok iyi, bebeğim. Çok iyi. Hemen ardından geliyorum,” diye inledi ve kalçaları titreyip içimi bir sıcaklıkla doldurdu.

Gözlerim kapanırken tezgâha yaslandım, kaslarım yavaş yavaş gevşemeye başlıyordu. Boğazımdaki baskı kalktı. Bunun yerine boynumu nazikçe okşadı, ardından sırtımdan aşağı öpücükler kondurdu.

Klitorisimi bırakıp elini karnıma kaydırды, parmakları göbekteliğimi izliyordu.

Kendini dışarı çekerken, “Bir gün gerçekten seni hamile bırakmak istiyorum. Bu sadece seni tahrik eden bir şey değil, gerçekten isteyebileceğin bir şey mi?” diye mırıldandı ve sırtımı öpmeye devam etti.

Sıcaklığını kaybetmenin hüznü içimde yankılandı ama geri dönmesi için yalvarışımı yuttum. Onun kalıcı öpücükleri ve yumuşak dokunuşları, yaşananlardan sonra en iyi bakımdı.

Bedenimi çevirerek onunla yüz yüze geldim. “Seninle her şeyi istiyorum. Bebekler, beyaz çitler ve arka bahçede bir ağaç evi,” diye karşılık verdim. Gözleri yüzümde sıcak bir şekilde parlıyor, tembel bir gülümsemeyle bakıyordu. “Sen benimle her şeyi istiyor musun?”

Maddox ayağa kalkıp, pantolonunu çekti ve aramızdaki boşluğu kapatarak beni kollarına çekti.

“Bebekler, beyaz bir çit, arka bahçede bir ağaç ev ve sol elinde büyük bir pırlanta yüzük. Seninle hiçbir şey yeterli olmuyor.”

MADDOX

NHL'deki yedi yıllık kariyerimde, iki kez *play-off*ların final turuna çıkmıştım. İlk sefer, Warriors ile ikinci sezonumdaydı ve altıncı maçta Carolina'ya karşı kaybetmiştik. İkinci sefer ise iki yıl önceydi ve onu da kaybetmiştik. Fakat Florida'yı yedinci maça kadar zorlamıştık.

Bugün, yarın kupaya üçüncü kez ulaşma şansımı elde etmeden önceki son antrenmanımızı yapmıştık. Üçüncü sefer, şanslı olandı; değil mi?

İlk iki kez bu durumda olduğumda, kanıtlayacak bir şeyim olduğunu düşünmüştüm. Sanki takım başarısız olursa, ben de başarısız olmuş gibi hissediyordum. O zamanlar üzerimde neredeyse boğucu bir baskı vardı ve o baskıya neyin sebep olduğunu bilmekten dolayı rahatlamıştım.

Şimdi bunun açlığını çekiyordum. O güzelim gümüş kupayı ellerimde tutmak ve Braxton'a ıslak bir öpücük vermenin açlığını iliklerimde hissediyordum.

Güneş çoktan doğmuştu ve Braxton ile bu sabah ne kadar az zamanım kaldığını görmek için telefonuma bakmaya korkuyordum. Son birkaç gün bir filmde fırlamış gibiydi ve Braxton'ın yatağı çatı katımdakinden çok uzak olsa da, son iki gecedir burada kalıyordum. Sırtım ağrıyordu ama geri kalan her şey harikaydı.

Braxton bacaklarını benimkilerin üzerine uzatırken ağzından yumuşak bir ses çıkardı ve sonra sırtüstü döndü. Gözleri uykulu halde bana bakarken, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Esnedi ve ağır, kırmızımsı pembe battaniyeyi çenesine kadar çekti.

“Ne kadar süredir uyanıksın?” diye sordu uykulu bir sesle.

“Çok olmadı. Noel sabahına uyanan bir çocuk gibi hissediyorum. Uyuyacak kadar rahat değilim.”

“Yarın seni izlemek için çok heyecanlıyım. Ailenle birlikte mi uçuyorum? Sanırım annen dün telefonda böyle demişti.”

Yanına dönüp parmağımı yanağına sürttüm. “Doğru. Ben bu gece uçuyorum, senin uçuşun yarın sabah.”

“Bir gece tek başına dayanabilecek misin?” diye takıldı.

“Muhtemelen hayır.”

Kıkırdadı, başını çevirip parmağımı öptü. “Bir oyun, sonra eve geri dönüyoruz.”

“Umarım bir galibiyetle.”

Çenesini yukarı kaldırarak, “Kesinlikle bir galibiyetle. Warriors harika görünüyor,” dedi gururla.

Çenesini sıkıştırıp onu hızlı bir öpücük için kendime yaklaştırdım, dişlerini fırçalamadan önce çok fazla öpmekten hoşlanmadığını biliyordum. Uzaklaştığımda burnunu benimkine çarptım.

“Teşekkürler, güzel bebeğim.” Diğer tarafa dönüp telefonumu komodinden alırken o da aynı şeyi yaptı. Aynı anda yatağa geri düştük ama Braxton bir saniye öncesine göre çok daha gergindi.

“Bir şeyler yanlış,” dedi birden, parmakları hızla telefon ekranına dokunuyordu.

Telefonumun *rahatsız etme* modunu kapattım ve ekranı dolduran mesajlar ile kaçırılmış aramalarla kaşlarım çatıldı. Her mesajın parçalarını yakalamadan önce Dougie arıyordu.

Hemen cevaplayarak telefonu kulağıma koydum. “Ne oldu?” diye sordum selam vermeden.

“Hemen arenaya gelmelisin. Braxton’ı da yanına al,” diye emretti. Sesinde daha önce hiç duymadığım bir gerginlik vardı.

Gözlerim Braxton’a kaydı, yataktan fırlayıp hızla giyinirken ona bakmaya korkuyordum. Telefonu kulağındaydı ama kelimeleri sessizce fısıldıyordu.

“Beni dışlama, Dougie. Ne olduğunu söyle. Hemen oraya geleceğiz,” dedim.

“Braxton’ın arabasının kırılmasıyla ilgili tüm belgeleri ve polise başvurduğuna dair kanıtları getirmen gerekiyor. Arabanın camı tamir edildi, değil mi? Arabayı buraya getir.”

“Yavaş ol, dostum. Evet, tamir ettirdik ama onun arabasının arenaya gelmemizle ne ilgisi var? Şu an beni çok korkutuyorsun.”

Bir hışırtı ardından babamın sesi Dougie’nin yerini aldı. “Hey, Dox. Şu anda beni dinlemen ve konuşmam bitince soğukkanlılığını kaybetmemeni istiyorum.. Şimdi an Braxton ile birlikte misin? Annen onunla telefonda konuşuyor ama onu korkutma, tamam mı?”

Yutkundum, o beni göremese bile başımı salladım, “Tamam,” diye nefes aldım.

“Son zamanlarda sahte ilişki anlaşmasından bahsettiniz mi? Belki arabasının camının kırılmasından sonra?”

“Ah... belki? Bu konuda çok konuştuk, baba. Hem son zamanlarda hem de uzun zaman önce.”

“Tamam. Bu sabah Sports Weekly’de başka bir makale yazılmış ve Braxton’ın anlaşmayı doğrulayan ve dolayısıyla gizlilik

sözleşmesini ihlal eden bir konuşmasının kaydı var. Onunla röportaj yapmak istediğini belirttikten sonra yapılan bir konuşmayı kaydettiklerini iddia ediyorlar. Bu, yayınlandığı andan itibaren daha büyük platformlarda da paylaşıldı ve şimdi sosyal medyada dolaşıyor. VW çok kızgın, Dox. Gerçekten çok ama çok kızgın. Alexander sizi hemen ofisinde görmek istiyor.”

Başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissettim. Panik içgüdülerime işliyordu.

“Ne demek Braxton’ın bir ses kaydı var?”

Babam ağır bir nefes verdi. “Dougie ve ben onun arabasında bir dinleme cihazı olduğunu düşünüyoruz. Emin olmak için bakmamız gerekiyor.”

“Eminiz. Braxton bir haber ajansıyla buluşmaz,” dedim sertçe.

“Biliyoruz, oğlum.”

“O yaralandı. Dinleme cihazı yerleştirildiğinde biri onu ittiği için başını çarptı. O-”

“Maddox. Sakin ol.”

“Sakin mi olayım?” diye bağırdım. Yataktan fırlayıp ellerim yumruk olmuş halde odadan çıkarken, Braxton’a bakmaya korkuyordum. “Makaleyi kim yazdı? Bana o adamın adını söyle de aileme bulaşmaması gerektiğini öğreteyim.”

“Rose Carpenter.”

Donakaldım.

“Lanet olsun!” diye bağıırıp gözlerimi sıkıca kapattım. *O lanet yılan.* “Kızım hakkında ne diyorlar, baba? Annem neden onunla telefonda?”

“Tam olarak sana söylediğim şeyleri ona da söylüyor çünkü bunu yapamayacak kadar üzgün olacağını biliyorduk. Her şey yoluna girecek. Bunu halledeceğiz,” diye teselli etmeye çalıştı.

“Alexander’ın onun yanında ağzını tutması lazım. Onu suçlamaya kalkıştığında işim biter.”

“Bunun olmasını engellemek için seninle olacağız, daha sonra her şeyi birlikte hallederiz.”

“Polis sadece bir tür araba hırsızlığı girişimi olduğunu söyledi. Braxton adamı gördü ve adam da kaçabilmek için onu itti. Klinikten güvenlik kamerası görüntülerini aldılar ama adam maske takmıştı. Hiçbir şey çıkmadı. Alex için elimizde bir kanıt yok.”

“Denemeye değer. Bir gizlilik sözleşmesini ihlal etmek ciddi bir durum. Onun üzerindeki baskıyı hafifletecek herhangi bir şey lazım. Kontratın açısından...”

“Yenilenmeyeceğini düşünüyorsun. Evet, tahmin etmiştim.”

“Dox.” Braxton’ın sesi duyuldu. Hızla başımı kaldırdığımda birkaç adım ötemde, gözleri yaşlarla dolu bir şekilde bana baktığını gördüm.

“Orada olacağız,” diye mırıldandım ve kolumu kaldırarak onu kendime doğru yönlendirdim.

Yanıma koştu ve yüzünü çıplak göğsüme gömdü, ben de kolumu etrafına sararak sırtını ovaladım.

“Seni seviyorum, Maddox. Her şey yoluna girecek,” dedi babam.

Onun güvenini çekip kendimi bu güçle doldurdum. “Ben de seni seviyorum, baba. Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

Telefonu kapattık ve bir saniye sonra Braxton’ı daha da yakınımaya çekip çenemi başına yasladım. Benim kokumla karışmış şampuan kokusunu içime çekerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı.

“Bu senin suçun değil.”

“Sesi duyulan benim. Araba benimdi. Hatta bu işin arkasında babamın olması bile mümkün.”

“O adamın yaptıkları seninle ilgili değil. Ayrıca arabana girip sana zarar veren adi herifin yaptıkları da asla senin suçun olmadı. Seni bu konuda suçlamıyorum ve senin de kendini suçlamayı istemiyorum.”

“Ama bu hiçbir şeyi düzeltmiyor.”

Onu ne kadar derin sevdiğimi anlamamasına kızarak, ellerimi kollarına koyup onu göğsümden uzaklaştırdım ve kalbimle ona bakarak konuştum.

“Bu anlaşma kariyerimi düzeltmeyebilir ama benim için en önemli şeyi düzeltti. Buradasın, bebeğim. Kollarımda ve lanet olası hayatımda, her zaman olması gerektiği gibi yanımdasın. Hayattaki en büyük hatam senin benden kaçmana izin vermek oldu. Eğer kariyerimi kaybetmek; seni tekrar kaybetmemek anlamına geliyorsa, bir an bile tereddüt etmeden kariyerimden vazgeçerim. VW’yu ve bu Rose denen kadını siktir et. Sensiz yaşayamam. Tekrar yaşamayacağım.”

“Maddox, seninle geleceğin arasına girmem. Bir kere bunu yaptım ve sen beni affetmiş olsan da, kendimi affedip affedemeyeceğimi bilmiyorum. Geçmişte birçok şeyden pişmanım ama en büyük hatam, kendi bencil isteklerimin neredeyse geleceğini mahvetmesine izin vermem olmuştu. Seni terk etmek beni öldürdü. Yine de sonrasında ne olduğuna bir bak; dört kez Art Ross Kupası kazandın ve yedi yıl içinde üçüncü kez Stanley Kupası finallerinde oynayacaksın. Eğer kalsaydım bu şeylerin olup olmayacağını bilmiyorum ama geçmiş tekrarlamak üzere ve karşında duran bir engel olmak istemiyorum.”

Yanaklarını kavrayarak başımı salladım. “Hayır. Bunu tekrar yapmayacaksın. Geri adım atmama izin vermiyorum. Gözyaşlarını sileceğiz ve birlikte arenaya gidip bunu halledeceğiz. Bu sefer kimse bir şey feda etmeyecek. Beni anlıyor musun?”

Bakışlarını yere indirdi, gözyaşları kenarlardan akıyordu. Başparmaklarımla onları sildim.

“Bu, geçen seferle aynı değil. Vancouver olmadan eksik değilim. Vancouver dışında hiçbir yer olmaz demiyorum. Sadece bana güvenmeni istiyorum, Kıvrıcık. Lütfen, benimle kal.”

“Bundan dolayı bana kin beslemeyeceğini garanti edebilir misin?”

Cevabım gecikmedi. Zihnimde en ufak bir tereddüt ya da şüphe yoktu. Ona olan bağlılığımdan daha emin olduğum hiçbir şey yoktu.

“Evet, ederim.”

Gözleri uzun, sessiz bir süre boyunca benimkini aradı. Göğsüm gerginlikle kasılmıştı.

“Tamam.” Yavaşça nefes alıp verdi. “Peki. Gitmeden önce giyinmelisin.”

Kaşlarımı çattım ve yere bakmaya devam ettiğinde yüzünü yukarı kaldırdım. “Şşt. Seni seviyorum, Braxton. Bu sonsuza dek sürecektir bir şey. Anladın mı?”

Başıyla onayladı, gülümsemeye çalışsa da dudakları sadece zayıf bir gülümsemeyle kıvrıldı. Pek inandırıcı değildi.

“Biliyorum. Sadece... İçinde bulunduğumuz durumu anlamaya çalışıyorum. Babamın isteklerini elde etmek için bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim. Yaralandım, Dox. Bu yüzden fiziksel olarak incindim. Evet, adamın beni iteceğini düşünmemiş olabilir ama itti. Ne yapmam gerekiyor?”

“Konuşacağız ve bu noktadan sonra ne yapacağımıza karar vereceğiz. Tüm detaylara sahip olduğumuzda, bir plan yapabiliriz. Ne yapmayı seçersen seç, yanında olacağım; tamam mı?”

Omuzları çöktü ve tekrar kollarıma geri döndü. “Tamam, Dox. Sana güveniyorum.”

Onu sıkıca tutup bana olan güveninin zihnime yerleşmesine izin verdim. Güzel sözler ve vaatlerle bunu düzeltmeyi dilerdim ama bunun üstesinden gelebileceğimizi kanıtlamama ihtiyaç duyuyordu. Bu da, başka bir şey mahvolmadan önce bunu halletmekle başlıyordu. Sadece yapmam gereken seçimin sonuçlarına hazır olmayı umuyordum.

Buz gibi arenadan içeri girip doğruca Alexander'ın ofisine yürüdük. Braxton'ın parmakları benimkileri sımsıkı tutuyordu. Bu kadar korkmuş görünmesinden nefret ettim. Onu bu kadar korkarken görmek beni daha da sinirlendiriyordu ve bu halde patronumla konuşmak pek de mantıklı değildi.

Gerçi bu noktada onun artık benim patronum sayıldığından bile emin değildim. En azından bu konuşmayı bitirdikten sonra durum değişebilirdi.

Bunun farkına varmak ürkütücüydü. Bu, çatı katından ayrıldığıımızdan beri kafamın içinde dönüp duran bir farkındalıktı ama hâlâ tam olarak idrak edemiyordum. Bunun ne anlama geldiğini ya da ligde benim için bundan sonra ne olacağını da...

Köşeyi döndüğümüzde kapalı ofis kapısı görüş alanımıza girdi. Braxton derin bir nefes aldı ve durduğumuzda elini sıktıktan sonra başparmağımla elinin arkasını okşadım. Omuzlarını geriye itip dudaklarında tamamen sahte bir gülümsemeye bana baktığında boğazıma bir yumru oturdu.

Yumuşak bir sesle, "Benim için değil, tatlım," dedim. "Benim için maske takmana gerek yok."

Gözlerini kırptıştırırken dudakları kıvrıldı. "Biliyorum. Bu benim için. Oraya yaralı bir geyik gibi giremem, yoksa beni canlı canlı yerler."

“Seninle gurur duyuyorum.”

Yüzünde gerçekçi bir gülümsemenin izi belirdi. “Güzel.”

“Buradan birlikte, içeri girdiğimizden daha iyi bir şekilde çıkacağız,” diye hatırlattım.

“Peki,” diye soludu.

Bir parmağımla çenesinin altından tutup başını kaldırdım ve onu usulca öpmek için eğildim. O da parmak uçlarında yükselip bu hareketime karşılık verdi. Dudakları benimkilerden ayrılırken nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

“Tamam, hadi şu işi bitirelim,” diye fısıldadı.

Başparmağımlı altdudağının üzerinde gezdirerek başımı salladım ve bir adım geri çekildim.

Ofis kapısıyla aramızdaki son mesafeyi de kat ettiğimizde boğazımı temizledim. “Kimse sana bir şey olmasına izin vermeyecek.”

Kendinden emin bir tavırla, “Biliyorum,” diye karşılık verdi.

Ona bir kez daha baktıktan sonra parmaklarımı kapıya vurdum ve tam açılırken yüzüme kendi maskemi yerleştirdim. Kapıyı açan adamın çatık kaşlı ifadesi, içeriye ilk adım atan kişi olmamı sağladı. İçeri girerken Braxton’ı hafifçe arkama ittim.

Alex, “Maddox,” dedi cesur bir sesle. “Braxton.”

“Alexander.”

“Merhaba,” diye fısıldadı Braxton.

Kapıyı kapattığında Braxton’ı babamla Dougie’nin oturduğu uzun deri koltuğa yönlendirdim. Babam, Braxton yanına otururken ona hafifçe gülümsedi. Braxton kanepenin ucunda benim oturabilmem için yer bırakmıştı. Ona doğru baktığımda Dougie’nin bakışlarıyla karşılaştım ve içlerinde gördüğüm öfke, biz gelmeden önceki konuşmalarının ne kadar berbat geçtiğini anlamama yetti.

Braxton'ın yanına oturduktan sonra hem güven verici hem de koruyucu bir hareketle elimi bacağına yerleştirdim.

Dougie dişlerini sıktı. "Artık hepimiz burada olduğumuza göre neden söylediklerine devam etmiyorsun, Alex? Daha fazla bu kanepede azarlanan bir çocuk gibi oturmak istemiyorum."

Onun kimseye karşı bu ses tonunu kullanmasına alışık olmadığım için şaşkınlığımı gizlemem gerekti.

Ona bakan Alexander'ın gözleri kısıldı. "Sana şu anda nerede olduğunu yalnızca bir kez hatırlatacağım."

Babam dişlerini birbirine çarptıktan sonra, "Unutmadık," diye araya girdi.

"Harika." Alex yüzüme baktı, bana karşı beklenen bir soğukluğu vardı. "Ortalığı karıştırdın ve bizi boktan bir duruma sürükledin. Lafı dolandırmayacağım, burada bazı zor seçimler yapmanız gerekiyor."

"Peki bu seçimler ne?" diye sordum.

"Olanları zaten bildiğinizi varsayıyorum ama yine de özetlemek istiyorum. Sports Weekly, bu ilişkiyi kığımızı kurtarmak için uydurduğumuzu iddia eden bir makale yayınladı ve sadece bununla da kalmadı. Aynı zamanda ellerinde onları haklı çıkaran ses kayıtları da bulunuyor. Douglas ve baban bana bu ses kaydının yasadışı olarak toplandığını söylediler ama açık konuşmak gerekirse bu hiçbir şeyi değıştirmmez. Artık bizim hikâyemize inanan tek bir kişi bile yok ve bu, organizasyonu oldukça zor durumda bırakıyor. Tüm ana spor sayfaları bu durumla ilgili paylaşımlarda bulundu ve durum kontrol edilemeyen bir yangın gibi yayıldı. Hayranlar mutlu değil. Ne bizimkiler ne de seninkiler."

"Kanıtlarının yalan olduğu kanıtlanırsa bile bunun hiçbir şeyi değıştirmeyeceğini mi söylüyorsun? Birinin hepimizi

mahvetmek için aşırıya kaçması bizim hatamız değil. Sadece benim değil,” dedim sertçe.

Gözleri parladı. “Birinin bu kadar ileri gitmesi senin hatan olmasa da, bu hikâyeyi ilk etapta oluşturmak zorunda kalmamız senin hatandı. Bu karışıklığın sebebi sen ve senin o işe yaramaz kardeşindi. Ben sadece sizin yarattığınız karmaşayı düzeltmek için elimden geleni yaptım.”

Sessizlik. Gergin, gergin bir sessizlik. Ve sonra bir ses duyuldu. “Oğluma ne dedin?”

Babamın yüzüne tek bir bakışım, ayağa kalkıp Alex’i görmesini engellemek için önüne geçmeme yetti. “Baba,” diye mırıldanarak uyarıda bulundum.

“Tanrı aşkına, Oakley. Bütün bunların sebebi Noah olmasına rağmen hâlâ hiçbir şey yapmıyorsun. Arkadaşın olabilirim ama iş o çocuğa gelince dilimi tutmayacağım,” diye homurdandı Alex. Babamın onu lanet duvarın içine gömmek üzere olmasını umursamadığı belli oluyordu.

Kafam şu anda Alex’in neden Noah’yı ya da ailemi umursadığına dair sorularla dolu olsa da, babamın bu kavgaya katılmasına izin vermeyerek olduğum yerden kıpırdamadım.

“Noah şu anda bunun bir parçası değil. Bu, benimle ve kendi hatalarımla ilgili. Saçmaladığımı inkâr etmiyorum. Ama bu yaşadığımız olay? Bu benim hatam değil. Şimdi bana bunu düzeltmek için ne yapmamı istediğini söyle,” dedim.

Beni mahveden bir bakışla yerime sabitledi. “Sen asil bir adamsın, Maddox. Her zaman öyleydin. Hakkını vermem gerek.”

“Bu da ne demek?”

“Hedefi kardeşinden uzaklaştırmak istiyorsan o zaman arkandaki kadına yönelteceksin. Olayın büyük çoğunluğunda senin olayın kurbanı olduğunu hepimiz biliyoruz.”

“Olayın kurbanı mı?” diye bağırdım. “Bahsettiğin kadının bir adı var ve bunların nedeni o değil. Braxton’ı bu duruma sokan sensin. Onu kendi haline bırakabilirdin ama sen Roy Heights’a haddini bildirmek istedin ve bunu yapmanın en kolay yolu da oydu.”

Dilini ağzında şaklattı. “İleriye yönelik planlarımızın ne olduğunu sordun, ben de sana söylüyorum: *ya o ya da biz*. Ya tüm bu olup bitenlerin suçunu herkesin önünde onun üzerine atacaksın, ya da buradaki işin biter. Günün sonunda elimizde bozulmuş bir gizlilik sözleşmesinin de bulunduğunu unutma.”

“Ona şantaj mı yapıyorsun? Siktir git, Alex. Gizlilik sözleşmesi olayını açmayacağız. Eğer sözleşmeyi bozmadığına dair kanıt bulabilirsek bunun zorlama bir plan olacağını biliyorsun ki arabasını parçalamaya başladığımız anda o kanıtı bulacağımıza eminim,” diye araya girdi Dougie.

Alex acı bir kahkaha attı. “Eğer Maddox gelecek sezon Warriors ile sözleşme imzalamak istiyorsa tam olarak benim istediğimi yapacak. Bunu bizim için düzeltmenin başka yolu yok. İlk sırada Warriors organizasyonu gelir, hâlâ burada olduğu için bile şanslı olan bir kadının ya da oyuncunun duyguları değil.”

“Aylardır bu sözleşme için beni bekletiyorsun. Bu konuşmaya devam etmeden önce gerçeği bilmek istiyorum,” dedi babam.

“Gerçekten daha fazlasına ihtiyacım var. Hemen önümde bir sözleşme istiyorum,” diye ekledi Dougie.

Geri çekildim. “Benimle dalga mı geçiyorsunuz? Sözleşme falan görmeme gerek yok çünkü Braxton hakkında bir bok söylemeyeceğim. Bu olayı açmayacağım.”

Braxton, “Ne söylemesi gerekiyor?” diye sorduğunda dört çift göz ona döndü. Tüm bunların baskısı altında çekinmiyordu ve ben de onunla ne kadar gurur duyduğumu haykırırken aynı zamanda biraz olsun mantıklı davranmasını istiyordum.

Alex benden uzaklaşıp ona odaklandı. “Bu ilişkinin onun için gerçek olduğunu ama senin en başından beri onunla oynadığını söylemesi gerekiyor. Herkes senin sadece babana yardım ettiğini düşünmeli. Maddox’u kötü göstermek için Rose Carpenter’a sahte flört anlaşması konusunda yalan söyledin. Babasını tanıyoruz, kızının farkı olacağını mı düşündük?”

“Bu günah keçin olmamı istediğin anlamına geliyor, öyle mi?”

Onu başıyla onayladı. “Aynen öyle.”

Babam, “Braxton,” diye mırıldanırken başını ona doğru salladı. “Bırak da bununla biz ilgilenelim.”

Sevgilim bakışlarını üzerime çevirmeden önce ona yumuşak bir gülümsemeyle baktı. Gözlerindeki mavinin içinde parıltıyan bir özür ifadesi vardı. Sonra bakışları yeniden Alex’i buldu.

“Peki bunu yaparsa gelecek sezon hâlâ Warriors kadrosunda olacak mı?”

“Senden gelecek bir sözleşmeye ihtiyacım yok, Alex. Artık sana ihtiyacım olmadığını çok iyi biliyorsun. Bunu yapmıyorum,” diye araya girdim ve ileri doğru bir adım atmamla bu sefer beni geride tutmak için bileğimden yakalayan babam oldu.

Alex beni görmezden gelip masasına doğru yürüdü ve ince bir kâğıt yığını alıp Dougie’ye getirdi.

“Evet. Eğer bunu yaparsa önümüzdeki sekiz yıl boyunca Warriors kadrosunda olacak. Genel müdürün sözleşmeyi hazırlamasını sağlamıştım zaten. Sekiz sezon, yılda on iki milyon dolar.”

Braxton bu yüksek sayı karşısında nefesini tuttu ve ben daha da kasıldım. Tüm vücudum yanıyordu.

“Yani bir sözleşmem, dolu bir banka hesabım olacak ve bunun bana maliyeti yüzünden her gün perişan mı olacağım? Hayır, teşekkürler. Yoluma bir ajansım olmadan devam edeceğim,” dedim Braxton ile yüzleşmek için dönerken. Gözleri irileşmiş, yanakları kızarmıştı. “Biz gidiyoruz.”

Yavaşça, “Maddox,” diye başladı ama başımı iki yana salladım.

Bakışlarımı sevgilimden ayırmadan, “Bugün hâlâ antrenmanda olmamı istersiniz diye varsayıyorum. Yoksa, ben olmadan Stanley Kupası finallerini riske mi atacaksınız?” diye sordum Alex’e.

“Antrenmanda ol,” dedi sert bir şekilde, sözleri öfkeyle titriyordu.

Başımla onayladım. “O halde gidiyoruz. Artık benim adıma Dougie ile konuşabilirsin. Söylemem gereken başka bir şey yok.”

Braxton ayağa kalkıp bana doğru hareket ettiğinde rahatladım. Bir kol mesafesi yakınıma gelir gelmez onu kendime çektim ve sakinleşmeye çalışmak için nefes aldım.

Braxton’ın başının üzerinden babama baktığımda gözlerimde yoğun bir anlayış duygusuyla başını salladığını gördüm.

Alex, Braxton ile birlikte ofisten çıkmak için hareketlendiğinde, “Teklifim uzun sürmeyecek, Maddox. Ben olsam neyden vazgeçebileceğimi dikkatlice düşünürdüm,” dedi. Eğer bilmeseydim, sözlerinde bir miktar çaresizlik olduğunu düşünürdüm.

Odadan çıkmadan önce, “Düşündüm bile,” diye karşılık verdim. “Onu bir daha kaybetmeyeceğim.” Braxton’ı omzuma atıp buradan ve bütün bunlardan kaçmaktan başka bir şey istemiyordum.

Otoparka giden yolda ikimiz de konuşmadık ve sanırım bunun nedeni ne söyleyeceğimizi bilmememizdi. Ben bile hâlâ

orada söylenenlerin etkisi altındaysam şu anda onun aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyordum.

Bunun beni korkutmadığını söylesem yalan olurdu.

Arabası bıraktığımız yerde, babamın kamyoneti ile üzerinde *rezerve park yeri* tabelasının asılı olduğu beton duvarın arasındaydı.

Buraya gelirken yolculuk sessizlik içinde geçmişti. Sebebi, ikimizin de konuşamayacak kadar gergin olması değil, arabada dinleme cihazı olup olmadığından hâlâ emin olamamamızdı. Şimdi tekrar burada olduğumuza göre, aynı şeyi yeniden yaşamayacaktım.

O sikik dinleme cihazını bulacağım.

Bir elim sürücü kapısını tutarken, “Benim için kapıların kilidini aç, güzel bebeğim,” diye mırıldandım.

Kilidi açtığında ben de kapıyı açtım. Arabayı ararken adeta çılgına dönmüştüm, kulaklarıma kan pompalanıyordu. Var olan her bölmedeki, her delikteki ve her çukurdaki eşyaları karıştırdım ama yine de ellerim boştu. Elimi yolcu koltuğunun alt kısmına kaydırana kadar hiçbir şey bulamamıştım.

Onu olduğu yerden söküp arabadan dışarı çıkarırken, boğazımda küfürler birikiyordu. Bu kadar soruna neden olan küçük siyah cihaz elimde öyle kırılabilir görünüyordu ki... Babama ve Dougie’ye göndermek için fotoğrafını çektikten sonra onu kot cebime tıktım.

“Siktir,” diye mırıldandım.

Braxton, “Haklıydın,” diye fısıldadı. “Sanırım kızgın olmaktan çok ürkmüş hissediyorum.”

“Üzgünüm. Kahretsin, bunların hepsi benim suçum.” Parmaklarımı saçlarıma geçirip çektim.

Kollarımdan tuttuğunda saçlarımı bıraktım.

“Hayır değil. Sonuçta arabama girip içine dinleme cihazı koyması için birini tutan sen değilsin. Ben kimin yaptığını biliyorum ve gidip onunla konuşmam gerekiyor.”

Bakışlarım yukarı kaldırdım. “Ben de geleceğim.”

“Hayır. Bunu kendi başıma yapmam gerekiyor. Rezil biri olsa bile o benim babam.”

“Emin misin?”

Başını olumlu anlamda salladı. “Onunla bunu yapmaya devam edemem. Beni dinlemese bile onunla konuşmak zorundayım. Ve sen de babanla konuşmalısın. Burada tehlikede olan çok şey var, Maddox. Hemen öfkelenip hareket edemezsin.”

Ciğerlerim sıkıştı. “Ses tonunu beğenmedim, Kıvırcık. Bu boku temizleyeceğiz ve sonra bu sabah olduğumuz yere geri döneceğiz.”

Onu mu, yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımı bile bilmiyordum.

Gülümsedi. “Biliyorum. Ama biraz zaman alacak.”

“Çok değil.”

Beni kendine doğru çekerken ellerini başımın arkasında birleştirdi ve sanki bunun son öpüşmemiz olmasından korkuyormuş gibi beni şiddetle öptü. Kollarımı sırtına sarıp onu arabaya ittim ve aynı hevesle öptüm. Kendimi ona yaslayıp kalçalarını avuçlarımın arasına alıp sıktım.

“Gidip babanla konuş ve sonra hemen bana dön, tamam mı? Antrenman muhtemelen beşe kadar sürecektir ama sonra tamamen seninim,” diye mırıldandım dudaklarına doğru.

Yavaşça inleyerek yüzünü boynuma gömdü. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, Kıvırcık Patates. Ebediyen ve daima.”

BRAXTON

Annemle babamın garaj yolunda yürürken göğsümde bir boşluk hissi vardı. Sanki bu kaçınılmaz konuşmaya hazır olmak için kalbimi koruyucu bir kutuya koymuş gibiydim. Belki de bu sayede sözleri artık o kadar da acıtmazdı. Ya da belki onlar da aynı derecede acı çekerlerdi.

Zihnim ürkek düşünceler ve korkunç olasılıklardan oluşan karmakarışık bir çöplük gibiydi. İşler nasıl bu kadar çabuk ters gidebilmişti? Bir an mutluluğun zirvesindeyken, bir an sonra çelik burunlu çizmenin altında ezilen bir karınca olabiliyordunuz. Ya da benim durumumda, ailesinden çok kariyerine önem veren intikamcı bir babanın kurbanı...

Boğazımda biriken acıyı yutkundum. Kilitli olup olmadığını görmek için kapıyı açmayı denedim ve öyle olmadığını görünce şaşırdım. Ancak asıl şaşırtıcı şey bu değildi çünkü içeri girer girmez kapı eşiğinde düzinelerce kutuyla karşılaşmıştım. Her birinin yan tarafında, her kutunun hangi odaya gitmesi gerektiğini belirten zarif el yazıları vardı.

“Anne?” diye seslendim, kapıyı yavaşça kapatarak kutulardan oluşan labirentin arasından geçtim. Giriş masasındaki küçük kutunun kapaklarını açtığımda parmağım eski bir fotoğraf çerçevesi üzerinde donup kaldı.

Bunlar bebeklik fotoğraflarıydı. Anna’nın ve benim.

Üstteki, ikimizin arka bahçedeki kum havuzunda çekilmiş bir fotoğrafıydı. Farklı renk ve şekillerde satın alabileceğiniz plastiklerden biriydi. Bizimkisi yeşil bir kaplumbağaydı.

Anna'nın fotoğrafta üç yaşından fazla olmaması gerekiyordu, bu da beni yedi yaş civarı yapıyordu. Önümde oturmuş bir elinde küçük pembe bir kürekle, bir kovayı kumla doldururken ben de tam bir aptal gibi sırtarak saçlarına kum döküyordum.

O kutudan uzaklaşıp diğerlerini açmaya başladığımda göğsüm sıkışmaya başladı. Kapakları birbiri ardına yırtarken açılan her kutuyla kalp atışlarım da hızlanıyordu.

Annemin kıyafetleri, ayakkabıları, büyük büyükannemin sadece Noel yemeklerinde kullandığımız şık yemek takımları... Güçlü bir nefes alırken göğsümü ovuşturdum.

"Annen burada değil."

Arkamı döndüğümde babamın merdivenin dibinde parmaklarını tırabzanlara sıkı sıkıya sarmış halde durduğunu gördüm. Neredeyse bir yabancı gibi görünüyordu, yeniden ziyaret etmek istemediğim geçmişin bir hayaleti gibi. Donakalmış, kafası karışmış halde beni izlerken koyu renk gözlerindeki duygu varla yok arasıydı.

"Annem nerede?"

"Muhtemelen teyzenledir. Eğer onu beklemek istiyorsan, eşyalarını taşımak için kiraladığı nakliye kamyonu bir saat içinde burada olur."

Kaşlarımı çattım. "Taşınacağını bilmiyordum."

"Boşanma belgelerini bu sabah imzaladık."

Yaşadığım şok yüzünden neredeyse dilim tutuldu. "Siz ne?" diye fısıldadım.

“Şaşırmış gibi davranma. Şok edici bir durum değil. Aylardır başka biriyle görüşüyor. Burada şaşırtıcı olan tek şey bilmediğimi düşünmesiydi.”

“Ne?” Hırıltılı bir nefes aldım. Ciğerlerim sıkışıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu.

Onun bu konuda en ufak bir üzüntü duyup duymadığına karar veremedim babam gözlerini kaçırdı. Mutlu olmadıklarını biliyordum ama... Gerçekten hiçbir şey hissetmiyor muydu? Bu kadar soğukkanlı mıydı?

“Adamın adı Ritchie. Şehir merkezindeki büyük bir firmasının muhasebecisi. Çocuğu yok. Dul,” diye sıraladı sanki alışveriş listesindeki alınacaklar kadar sıradan şeylermiş gibi.

“Neden bana biriyle görüştüğünü söylemedi?”

Bakışları yeniden bana odaklandı ama kendimi orada gördüğüm hafif duygu kıvılcımına inanmamaya zorladım. “Yumuşak bir kalbin var, Braxton. Sırf senin ve kız kardeşinin iyiliği için benimle kaldığını bilmek seni mahvederdi.”

“Bunu zaten biliyordum. Benim ya da Anna’nın, annemin seni sevdiği için seninle birlikte olduğunu düşündüğümüz izlenimine mi kapıldın cidden? Yıllardır birbirinizi sevmediğiniz çok açık.”

“Ah.”

“Ah mı?” diye tekrar ettim şaşkınlıkla. “Birlikte mutlu olmadığınızı bildiğimiz için bunun bir şekilde durumu düzelteceğini mi sanıyorsunuz? Anna sizin yüzünüzden asla evlenmek istemiyor. Bu sizi hiç rahatsız etmiyor mu?”

“Bu onun seçimi. Evlilik herkese göre değildir.”

Acı bir kahkaha attım. “Onun seçimi falan değildi. Tam olarak değil. Bunu ona sen ve annem yaptınız. Huttonlar olmasaydı bana da aynısını yapacaktınız.”

Dudağını kıvrırken yüzü uğursuz bir ifadeye büründü. “Sen bir Hutton değilsin, Braxton. Sen bir Heights’sın. Artık bunu hatırlamanın zamanı geldi.”

“Henüz,” diye karşılık verdim omurgamı dikleştirerek.

“Henüz mü?” diye tekrarladı yavaşça.

“Benim bir Hutton olmadığımı söyledin. Haklısın. *Henüz* bir Hutton değilim. Ama olacağım.”

Korkulukları daha sıkı kavrarken dişlerini birbirine bastırdı. Korkuluğu saran parmak eklemleri kar beyazına dönerken dişlerinden de bir çatırtı duymayı bekledim ama öyle bir şey olmadı.

“Daha iyisini hak ediyorsun,” dedi tükürürcesine.

“Benim *neyi* hak ettiğim hakkında hiçbir fikrin yok! Sen kendinden başka kimseyi umursamıyorsun. Hiçbir zaman da umursamadın. Onca yıldır her şey seninle ilgiliydi!” diye bağırdım. Ellerim iki yanımda yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

“Ben ne yaptıysam ailemiz için yaptım!”

“Hangi aile? Sen burada aile görüyor musun? Çünkü ben görmüyorum. Bir ailen yok çünkü aramızda senin yanında olmaya katlanabilecek tek bir kişi bile yok. Arabama zorla girmesi için birini tuttun ve o kişi beni hastanelik ettiğinde aramadın bile!”

Yanağıma çarpan serin havayla birlikte tenimin ıslak ve göz yaşlarıyla lekelenmiş olduğunu fark ettim. Daha güçlü olamadığım için hem ona hem de kendime olan öfkem arttı.

“O adamı ben tutmadım. Ve yaralandığını da bilmiyordum. Kimse bana söylemedi,” diye mırıldandı. Gözleri hafifçe yumuşadığında neredeyse irkiliyordum. “İyi misin?”

Ona kanmayarak endişesini görmezden geldim. “Bütün bu olanlarla hiçbir ilgin olmadığına inanmamı mı bekliyorsun?”

Beni çaresiz, saf ve Maddox'u da paraya aç bir sahtekâr olarak nitelendiren makaleyle?"

Arabadan inecek cesareti toplamadan önce, dışarıdaki garaj yolunda otururken makaleye göz atmış olabilirdim. İsteyerek verdiğim bir röportaj olmasına rağmen kötü bir anlatıma sahipti ve beni pek de iyi göstermiyordu. Maddox'u ise benden çok daha kötü gösteriyordu. Bana ait olan sesin gerçek bir röportajdan olmadığı açıktı. Bir sırt çantasının içinden kaydedilmiş gibi duyuluyordu.

"Makalede parmağım olduğunu ve sadece o adamı tutma konusunda rol oynadığımı hiçbir zaman inkâr etmedim. Seni asla tehlikeye atmam. Rose'a gayet açık bir dille Maddox'un aracına dinleme cihazı takmasını söyledim. Senin değil. İsteddiği şeyi yapmaya karar vermesi benim suçum değil."

Yanaklarımdaki gözyaşlarını silerek, "Geceleri böyle mi uykuya dalıyorsun? Kendini doğru olmayan şeylere inandırarak mı? Suçluluk duygusu hiç ağır basmıyor mu? Fazla gelmiyor mu?" diye sordum.

"Ne söylememi istiyorsun, Braxton? Senden özür dilesem bile kabul etmeyeceksin, bu yüzden zahmet etmeyeceğim."

Başımı salladım, korku göğsüme ağır geliyordu. "Haklısın. Özür dilemeni istemiyorum çünkü üzgün olmadığını biliyorum. Yaptığın şeyin sorumluluğunu üstlenmeni istiyorum. Yanlış ve kötü olduğunu kabul etmeni. Bana duracağını ve bu işin peşini bırakacağını söylemeni istiyorum. Gerçek bir baba olmanı, benim mutluluğumu kendi mutluluğunun üstüne koymanı istiyorum çünkü Maddox Hutton beni mutlu ediyor. Onu yıkmak ve hatalarının bedelini ona ödetmek için ne yaparsan yap, asla kazanamayacaksın. Kazanmaya devam edeceğin tek şey yalnızlık ve perişanlık olacak."

Sessizlik boş, soğuk evde yankılanırken Roy yere bakıyordu. Çenesini kaşıdığı sırada korkuluktaki tutuşu gevşedi.

Hayatımın bir döneminde bu adam benim kahramanım, krallığımın koruyucusu olmuştu. Fakat o zamanlar geride kalmıştı ve her kahramanın sonsuza kadar mutlu olmayı hak etmediğini öğrenmiştim. Bazen kahraman olarak görünenler kılık değiştirmiş kötü adamdan başkası değildi.

“Bana, beni sevdiğini ve bunun, bu iğrenç döngüyü kırmak için yeterli olduğunu söylemeni istiyorum çünkü eğer sevdiğim insanları incitmeye devam edersen beni bir daha asla göremezsin,” diye bitirdim. Kalbim göğsümü sıkıştırıyordu.

Orada öylece durup bir cevap bekledim ama gelmeyince son bir kez gözlerimi silip arkama döndüm. Dışarı çıkarken sırtımı dikleştirmem ve çenemi kaldırmamda etkileyici hiçbir şey yoktu çünkü bunların hepsi birer gösteriden ibaretti. İçim acımıyormuş gibi davranmanın bir yoluydu. Çünkü beni ne olursa olsun, sonsuza kadar her gün sevmesi gereken bir adam, beni ne kadar çok inciteceğini bildiği halde bunun yerine intikamı seçmişti.

Karmaşık kutuların arasından geçip elimi kapı tokmağına koyduğumda burnum yanıyordu. Arkamda duyduğum ayak sesleriyle neredeyse yerimden sıçrayarak duraksadım.

Çatlak bir sesle, “Ne yapmamı istiyorsun, Braxton?” diye sordu.

Maddox’un bundan nefret edeceğini gayet iyi bildiğim halde başımı eğdiğimde omuzlarım düştü ve dudaklarımdan titrek bir nefes kaçtı.

“Bana Rose Carpenter ile bir röportaj ayarla.”

MADDOX

Koç engelin arkasından, “Hutton! Kafan hangi cehennemde?” diye bağırdı.

Bentley'den gelen bir pası daha kaçırmış ve sopamı buzun üzerine fırlatma dürtüsünden kıl payı kurtulmuşken, dik bakışlarının sırtımda delikler açtığını hissedebiliyordum.

Antrenman tam bir kâbusa dönüşmüştü. Burada olmak istemiyordum. Kafamı oyuna veremiyordum. Arabasıyla gidişini izlediğim andan beri Braxton'ı düşünmeyi bırakmamıştım ve içimdeki kötü his bir türlü dinmek bilmiyordu.

“Yeniden şut pozisyonu alın! Hutton lanet olası bir atış yapana kadar kimse buradan ayrılmayacak.”

Tekrar pozisyon alırken forvetlerim bana anlayışlı bir şekilde gülümsüyordu. Bentley kaleye kaymaya başladı ve kaydığı sırada pakı kaptı. Derin bir nefes alıp kendi bölgemde kayarak geçişe odaklandım. Boşluktan ilerleyerek pasa hazırlandım. Pakı alır almaz şut attım ve kaleyi tamamen ıskaladım. Üst diğe çarpıp titredi ve kaybettim.

Sopamı engellerin üzerine indirdiğimde çıkan ses bana onu kırdığını söylüyordu. Onu buzun üzerine atıp eldivenlerimi çıkardım. Onları kolumun altına sıkıştırırken kendimi engellerin üzerinden atıp koridorda koşmaya başladım.

Koç, “Maddox! Bu öfke nöbetlerine bir son ver! Bir sonraki maçta yedek olmak istemiyorsan hemen buraya gel,” diye tehdit etti ama ben yürümeye devam ettim.

Bu takımın artık benim için hiçbir anlamı yoktu. Bu sabah olanlardan sonra artık yoktu.

Bir hışımla soyunma odasına girdim ve üzerimdekileri adeta parçalayarak çıkarmaya başladım. Formamın arkasında yazan Hutton bana bir yıl önceki heyecanın aynısını vermiyordu. O zamanlar bu her şeyimdi. Peki ya şimdi? Artık sadece formanın üzerindeki bir isimden ibaretti.

Tekrar günlük kıyafetlerimi giymem sadece beş dakikamı aldı ama aynı beş dakika içinde büyük ihtimalle antrenmanımıza

gelmiş olan Alex gelip beni buldu. Daha doğrusu benim antrenmanıma gelmişti.

“Oraya geri dön, Maddox. Hemen. Sen yetişkin bir adamsın, çaylak gibi oynarken öfke nöbetleri geçiren bir çocuk değilsin,” diye çıkıştığında onu kollarını kavuşturmuş halde kapının girişini kapatırken buldum.

Çantamı omzuma attım. “Hayır.”

“Hayır mı? Eğer yarınki maçı görmek istiyorsan bal gibi oraya dönüp antrenmanı bitireceksin.”

“Yarın oynamak istemiyorum. Benden bu kadar, Alex. Şimdi yolumdan çekil.”

Kolunu indirip bana doğru bir adım attı. “İşin henüz bitmedi. Hâlâ sözleşmen var.”

“Öyleyse bana önümüzdeki yedi maç için ödeme yapmayın.”

Onun etrafından dolaşmaya çalıştım ama bana geçit vermedi. “Maddox, seni çocukluğundan beri tanıyorum. Bunu yapma. O kız için ikinci kez kariyerini bir kenara atma. Bu, bir daha asla telafi edemeyeceğin bir hata olacak.”

Bir kahkaha attım. “Bunu söyleyip duruyorsun ama Braxton’ı seçmek şu ana kadar verdiğim en kolay karardı. Bir daha NHL buzuna adım atmayacak olsam bile, şüphesiz yine bu kararı verirdim. Bu yüzden lütfen teklifini ve bahanelerini al ve onları kışına sok.”

Çenesi şaşkınlıkla açıldığında bunu fırsat bilip omzum onunkine çarpacak şekilde onu itip geçtim.

“Ah bu arada, eğer Braxton’a karşı herhangi bir şey planladığını öğrenirsem hayatını cehenneme çeviririm. Bunu varlığımın her zerresiyle söylüyorum.”

Bununla birlikte Vancouver Warriors soyunma odasından son kez ayrıldım.

OAKLEY

Kapı zili çaldığında Ava çoktan kapıya varmış, Alex'i içeriye davet etmişti bile. Bana yumuşak, cesaret verici bir gülümsemeyle baktı ve Adalyn'i bıraktığı verandaya geri döndü. Ava güçlü bir tavır sergiliyordu ama Maddox ve Braxton'ın her şeyi düzeltmeye yarayacak bir çözümleri olmadan bu şekilde mücadele etmesini izlemenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum.

Arka planda karımın en sevdiği filmlerden birinin sesi duyulurken salondaki kanepede gergince oturuyordum. Sinirlerim yıpranmış, ihanet damarlarımda yoğunlaşmış durumdaydı ve bu toplantıyı yok saymayı ne kadar istesem de yapamayacağımın farkındaydım. Bunun gerçekleşmesi gerekiyordu.

Huysuzca, "Oakley," dedi Alex. Buraya gelmesi, benim onu buraya çağırışım kadar etkileyiciydi.

Her zamanki tertemiz olan kıyafeti buruşmuştu, gömleğinin bir düğmesi gevşekti ve kolunda bir kol düğmesi eksikti. Kısa gri saçları sanki bir süredir onları çekiyormuş gibi başka yönlerde dağılmıştı.

Alexander'ı, babası Warriors'ın sahibi olduğu için tanıyordum ve ikimizi iyi arkadaşlar olarak adlandırırdım. Yirmi yılı aşkın bir süredir ailemin yanındaydı ve her hafta saat altıda cuma akşam yemeği yiyip, Noel hediyesi veren insanlar gibi

yakın olmasak da son birkaç ayda geçmişte gördüğümde daha iyi bir ilişkimiz olduğunu düşünmüştüm.

Son yaşadığım omuz sakatlığının ardından emekli olduğumda yanımda o vardı. Maddox'un ilk U6 hokey maçında oradaydı, hatta Ava'nın Adalyn'i doğururken yaptığı acil sezaryen sonrasında hastanedeki ziyaretçilerimizden biriydi.

İhaneti şimdi yıllar öncesine göre daha çok acıtıyordu. Belki de gerçekten geleceğini göremediğim içindi. Gözlerim kör olmuştu. Bütün ailemin gözleri kör olmuştu.

"Alex." Ayağa kalkıp onu selamlamadım ve onun bana doğru gelmesini bekledim.

"Bunun için bir toplantıyı iptal ettim." Yanıma otururken vücudu gergindi. Etrafından yayılan enerji *siktir git* diye bağırdı ve benimkinin de buna oldukça yakın şeyler söylediğine emindim.

"Yapman gereken tek şey bu olduğu için şanslısın, Alex. Ne oluyor?"

"Bir saat önce oğlun benim için oynamayı bıraktığını söyledi. Bunu yapacağını biliyor muydun?"

"Biliyor olsam bir önemi olur muydu? Birbirimize hâlâ açık olduğumuzu bilmiyordum."

Maddox bugün ayrılacağını bana söylememişti ama bunun için onu suçladığımı da söyleyemezdim. Eğer bana haber vermiş *olsaydı* ona doğru olanı yapmasını söylerdim. Açıkçası, onun yaptığı da tam olarak buydu.

Onunla gurur duyuyordum. *Hem de çok fena gurur duyuyordum.* Tek istediğim çocuklarımın mutlu olmasıydı. Oğlumun kendi mutluluğunun peşinde olduğunu bilmek bana ne kadar doğru bir şey yaptığımı hissettiriyordu.

Mutluluğun başarıdan veya popülerlikten gelmesi gerekmezdi. Benim mutluluğumun kaynağı eşim ve çocuklarımdı. Her zaman öyle olmuştu. Geriye kalan her şey ekstra bir avantajdı ve Maddox da olaylara tamamen aynı şekilde bakıyordu.

Bunda gurur duymayacak ne vardı?

“Beni uyarmalıydın. Bu konuyu benimle konuşmalıydın. Onu uçurumun kenarından almaya çalışırdım. Şimdi ne yapmam gerekiyor? Takım darmadağın durumda. Dördüncü oyunu geçmemize imkân yok,” dedi tükürürcesine.

“Sen ne olacağını sanıyordun? Çocuklarım büyürken onlara çok yakın değildin belki Alex ama yine de etrafımızdaydın. Oğluma Braxton yerine seni ve takımını seçmesini söylemekten daha iyisini yapman gerektiğini bilmemen mümkün değil. Eğer onun seni seçeceğini bir an bile düşündüysen, sandığımdan daha aptalsın demektir.”

“Ben bu takımı kurtaracağını düşündüğüm şeyi yaptım, Oakley. Oğullarının sebep olduğu karışıklığa olası bir çözüm gördüm ve onu uygulamaya çalıştım. Belli ki başka bir şey düşünmeliydim ama artık bunun için çok geç.”

Gözlerimi ona dikerek, “Bana karşı dürüst olmana ihtiyacım var, Alex,” diye mırıldandım. “Rose Carpenter ve Roy Heights ile olan ilişkini bilmek istiyorum. Birtakım cevaplara ihtiyacım var.”

Yavaşça nefes verirken yüzü solgunlaştı. Neye karar verdiyse ya bıkmıştı ya da artık umursamıyordu. Daha fazla kendini tutamazdı.

“Pekâlâ. Maddox ve Noah hakkında o makaleyi yazacağını da Braxton’ın arabasına dinleme cihazı taktırdığını da bilmiyordum. Onunla tanıştığımda, o paçavra magazin gazetesinin muhabiri olduğunu bile bilmiyordum.”

Uğradığım şok beni boğacak kadar güçlüydü. “Onunla birliktesin, değil mi?”

“Birlikteydim. İlk makaleyi yazdıktan sonra onunla ilişkiimi kestim. Bence bu yaptığı ve en son paylaştığı hikâye, ayrılığa misilleme ve kendine bir isim yapma çabasının bir karışımıydı. Son hikâyenin yayınlanmasından önce ve sonra aldığım mesajlar, parçaların bir araya gelmesine yardımcı oldu. Son birkaç haftadır onu izleyen bir dedektifim vardı,” diye itiraf etti yüzü utançtan parlayarak.

“Ne? Hangi mesajlar?” Parmaklarım yumruk yapmak için kaşınırken dişlerimi sıktım.

“Onu izleyen ve susturmak için kullanabileceğim bir şey bulmaya çalışan özel bir dedektifim vardı. Onun hakkında pek çok şey öğrendik, yardımcı olabilecek şeyler. Ve onun mesajları, çılgın bir kadından beklenebilecek türdendi. Onu terk ettiğim için pişman olacağımı ve olacakları hak ettiğimi söyleyen mesajlar. Ondan ayrılmamın ceza gerektiren bir suç olduğunu düşünüyor.”

“Yani bu hiçbir zaman oğlumla ya da Braxton ile ilgili değil miydi? Bunların hepsi seninle ve kişisel çıkarlarınla mı ilgiliydi?” diye sordum, öfkem her geçen saniye daha da artıyordu. “Oğlumu suçladın, ondan bir sözleşmeyi esirgedin ve ona şantaj yaptın. Hepsi yanlış kadınla birlikte olduğun için miydi?”

Omuzlarını geriye iterek savunmaya geçti. “Yavaş ol. Maddox, Noah’nın olayına karışmasaydı bu gerçekleşmezdi. Rose’un oynadığı bağımlı hikâyesi de. Bunların hepsi küçük oğlun yüzünden.”

“Biliyor musun, Noah’nın yaptıklarını sürekli yüzüme vurmandan gerçekten bıktım. Gerçekten yattığın kadının yazdığı bir makale yüzünden yirmi yaşındaki bir çocuğa karşı kin mi

besliyorsun?” İnanamayarak güldüm ve başımı iki yana salladım. “İnanılmaz.”

“VW benim mirasım! Şu anda ben olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayamazsın,” diye bağırdı.

“Haklısın. Ama sen de şu anda ben olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayamazsın; oğlunun, kendisinden iki kat daha yaşlı ve kendisini herkesten daha çok önemseyen bir adam yüzünden halk tarafından parçalanmasını izleyen bir baba olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun.”

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun.”

“Doğru değil mi? Peki. Bana Roy’un bununla nasıl bir bağlantısı olduğunu söyle. Rose’la dip dibe olması gerçekten tesadüf mü? Yoksa bu işte bana söylediğinden daha fazla ilgin mi var?”

İrkildi. “Gerçekten Roy’un Maddox hakkında böyle berbat şeyler söylemesine izin vereceğimi mi düşünüyorsun? Organizasyonum hakkında?”

“Yani bu bir hayır mı? Onunla alakan yok mu?”

“Hayır. İster inan ister inanma ama yattığım kadınla olan ilişkisi tamamen tesadüften ibaret. Sanırım çaresiz ve kanıtlayacak bir şeyi olan birini bulmak istiyordu ve onu buldu.”

Çenemi ovuştururken derin bir nefes aldım. “Sana inanmanın ne kadar zor olduğunu anlamalısın.”

“Evet. Ama senden denemeni rica ediyorum. Uzun zamandır senin arkadaşınım. Her şeyi babamın yürüttüğü zamanlardan beri böyleydi. Geri almak istediğim pek çok şey yapmış olabilirim ama aileni asla sabote etmem.” Dürüst görünüyordu ama korumacı doğam onun söylediği şeylere inanmayı zorlaştırıyordu. Kendime dost olduğumuzu hatırlatıp her şeyi sineye çekmek o kadar kolay değildi. Burada tehlikede olan benim ailemdi.

“Neden Maddox’un sözleşmesini bu kadar beklettin? Neden bunu ona daha önce, tüm bunlar olmadan önce teklif etmedin?”

Sert bir kahkaha attı. “Para bulmaya çalışıyordum. Yeni genel müdür tam bir hayal kırıklığı. Geçen sezon çok fazla adama çok fazla şey teklif etti ve benim de bunu yürütmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.”

Mideme hafif bir suçluluk duygusu yerleşti ama bunu görmezden gelip başımı sertçe salladım.

“Maddox’un kendi seçimlerini yapmasına izin vermelisin, Alex. Yargılamadan ya da senin küçük tehditlerin olmadan. Bu konuda üzerine düşeni yap ve başkalarını suçlamayı bırak. Bunları yapman bu konuda fikrini değiştirmeyecek ve onu daha da zorlamak sadece işleri iyice kötüleştirecek,” dedim kısaca.

Çenesinde bir kas atıyordu. Gözleri bir anlığına kapanıp tekrar açıldı. “Benden en iyi oyuncumun *play-off*ların son turunda elenmesine izin vermemi ve potansiyel olarak VW’ın kupa şansını kaybetmesine izin vermemi istiyorsun.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Senden ailemi rahat bırakmanı istiyorum. Bir arkadaş olarak. Ve Rose Carpenter’dan kurtulmama yardım etmeni...”

BRAXTON

Sports Weekly’nin ofisi küçüktü ve bir evcil hayvan dükkanıyla boş görünen küçük bir lokantanın arasında yer alıyordu. Ortak otoparka sadece bir avuç araba park edilmişti.

Bu öğleden sonraya bir röportaj ayarlamak için babamın kısa bir telefon görüşmesi yapması yeterliydi. Rose Carpenter yüksek otların arasında gezinen sinsi bir yıldı; çok geç olana

kadar geldiğini görmek imkânsızdı. Ama ben hazırdım ve bir kez daha bir sürprizle karşılaşmayı reddediyordum.

Eğer bir hikâye duymak istiyorsa, ona istediğini verecektim. Maddox için her şeyi yapardım ve eğer bu onun kariyerini kurtaracaksa geri çekilme riskini göze alacaktım. Bir daha asla benim yüzümden acı çekmesine izin vermeyecektim.

Kotumun cebindeki telefonum yine titrediğinde görmezden geldim. Tıpkı son üç sefer yaptığım gibi.

Ofise adımımı attığımda kahveyle karışmış çok sayıda sak-sı bitkisinin güçlü kokusunu içime çektim. Resepsiyonda genç bir kadın duruyordu. Masa sandalyesini daireler çizerek döndürüyor, parlak pembe sakızını şişiriyordu. Beni fark eder etmez sandalyede yalpaladı ve şişirdiği sakızını dudaklarının arasına alıp tekrar ağzına çekti.

“Merhaba! Aman Tanrım, bunun için çok üzgünüm,” dedi hızlıca.

Bir kahkahayı bastırdım. “Sorun değil. Rose’u görmeye geldim. Dört buçukta toplantımız var.”

Başını bilgisayara doğru eğerek salladı ve yazmaya başladı. Bir saniye sonra kablolu telefonu kulağına götürdü ve patronunu aradı.

“Hı-hım. Tamam. Yönlendiriyorum,” dedi telefonu yerine koymadan önce. Boğazını temizleyerek bana baktığında dudaklarında çekingen bir gülümseme belirdi. “Geldiğiniz tarafta sağdaki ilk kapı.”

Neden Rose’un aceleyle gelip beni ofisine götürmesini beklediğimden emin değildim ama bunu yapmamasına biraz şaşırmıştım. Onun kadar hikâyeye aç biri için biraz daha fazla heyecanlanmasını beklemiştim.

Masanın yanından geçmeden önce resepsiyon görevlisine, “Teşekkür ederim,” dedim.

Rose’un karşısında birinin kapısı açık, diğerinin kapalı iki ofis daha vardı ve koridorun sonunda da personel odası vardı. Duvarlarda birkaç çerçeve, küçük makale parçaları ve Warriors’ın geçen seneki retro formalarını giyerken çekilmiş imzalı bir fotoğrafları vardı.

Rose’un ofisinin kapısı aniden açıldı. Rose lacivert bir pantolon ve güvenlik uyarısı gerektirecek kadar yüksek topuklu ayakkabılar içinde dışarı çıktı. Kalın siyah saçları ensesinde güzel bir topuzla toplanmıştı ve makyajı kusursuzdu.

Eğer beni ve sevgilimi bitirmek için uğraşmasaydı ondan bazı ipuçları isteyebilirdim.

Parlak dudaklarında sinsî bir gülümseme belirterek beni, “Braxton Heights,” diye selamladı. “Gelmeye karar verdiğin için çok mutluyum. Bir süredir seninle konuşmak istiyordum.”

Geçmem için kapının girişinden çekildi ve ben de dilimi tutmaya çalışarak ama başarısız olarak yanından geçtim.

“Ah ama zaten bir röportaj yaptığımızı sanıyordum?”

Masasının önündeki toz pembe sandalyelerden birine oturdum ve göz ucuyla yanımdan geçip sandalyeye oturuşunu izledim.

“Baban bana hızlı geri dönüşlerinizden bahsetti. Daha iyi hazırlanmalıydım.”

Mırıldandım. “Ben de babamın sana arabama ses kayıt cihazı koymamanı söylediğini duydum. Ama yine de sen bunu yaptın.”

Boğazının ağır kıpırtısı olmasaydı rahatsızlığını saklayabilirdi. Ben ona bakarken yüzü ifadesiz kaldı ama benim gözlerimde ağır bir suçlama vardı.

“Neyden bahsettiğini bilmiyorum ama başından yaralandığını duydum. Umarım iyisindir.”

“Rol yapmayı bırakabilirsin, Rose. Konuşmak için burada olabilirim ama bana bazı cevaplar vermediğin sürece sana kullanabileceğin hiçbir şey vermeyeceğim. Burada birbirimize karşı dürüst olalım.”

Gözlerini kırptırdı. Sandalyesinde öne eğilirken dudakları büzüldü, ellerini masasının üzerinde birleştirdi.

“Ben de bunun medeni bir konuşma olmasını umuyordum,” dedi acı bir tavrıla.

“Ah, olabilir. Sorularıma cevap vermeye hazır mısınız?”

“Hangi soruların yanıtlanmasını istiyorsun?”

“Babamla olan ilişkinizle başlayalım. Nasıl tanıştınız?”

“Maddox barın dışında görüldükten sonra bana geldi. Bana önemli, daha büyük, daha iyi bir haber kaynağında yer almamı garanti altına alacak bir hikâyesi olduğunu söyledi.”

Bunların hiçbirisi benim için şaşırtıcı değildi.

“Sen de ona uyup dediğini mi yaptın? İddialardan herhangi birini doğrulamayı düşünmedin mi?” diye karşılık verdim.

Güldü ve sanki hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi bana baktı.

“Dalga mı geçiyorsun? Hayır. Hikâyeyi aldım ve dediğini yaptım. Ben gazete yazarı olan bir haberciyim, Braxton. Ne duyarsam yazıyorum ve hikâyenin patlamasını umuyorum. Olan da tam olarak buydu.”

“Peki gazeteciler genellikle araçlara girip insanları dinlemeleri için adam mı tutuyorlar? Bunun suç olduğunu biliyorsun değil mi?” diye sordum sıktığım dişlerimin arasından.

“Bu iddialara dair kanıtın olduğunu mu söylüyorsun?”

Dudaklarım aralandı, yutkunduğumda ve cevabımı vermek üzereyken ofisin dışında bir kargaşa dikkatimizi çekti.

“Oraya giremezsiniz, efendim. Kendisi bir toplantıda!” Güzel resepsiyonist yaklaşan ayak seslerinin üzerinden bağıırıyordu.

“Biliyorum. Ben de o toplantıya katılmak üzereyim,” diye çıkıştı Oakley.

Sandalyede döndüğümde Maddox’un babasının yüzünde yırtıcı bir bakışla ve kararlı adımlarla ofise geldiğini gördüm. Anında gözlerim irileşti. Sandalyemin arkasına geçip elini omzuma koydu ve omzumun üzerinden Rose’a baktı.

“Bugün Braxton’dan almayı düşündüğün şey her ne ise gerçekleşmiyor. Orada oturup söyleyeceklerimi dinleyeceksin, sonra da bir daha oğlumun ya da gelinimin adını ağzına almayacaksın.” Her kelimesinden güven akıyordu.

Rose iç gıcıklayıcı bir şekilde gülmeden önce bana hitap şeklini sindirecek zamanım bile yoktu.

“Bu oldukça güçlü bir iddia. Seninle tanıştığıma memnun oldum, Oakley Hutton.”

Bir kahkaha attı. “Eminim öyledir.”

Rose’un yüzü ekşidi. “Başkalarının röportajlarına öylece dalmayacağının farkındasın, değil mi?”

“Röportaj mı vardı? Yoksa kışından mı uyduruyordun?”

Gülmemek için yanağımın içini ısırdım ve Oakley sanki farkındaymış gibi yavaşça omzumu sıktı.

“Peki. Eğer buraya bana hakaret etmeye geldiysen, gidersen çok sevinirim,” dedi Rose.

“Son birkaç dakika içinde e-postanı kontrol ettin mi?” diye sordu Oakley ona gelişigüzel bir şekilde. Eğer onun yerinde olsaydım, buz gibi ses tonu korkudan altıma işememe neden olurdu.

Rose birkaç kez gözlerini kırptırdı. Sonrasında bakışları ekranına doğru adeta uçtu, parmakları klavyeye vuruyordu. Bu, bir korku filmindeki ana karakterin kapıdan dışarı bakıp çevresini taramasını ve birkaç metre uzakta bekleyen baltalı katili bulmasını izlemek gibi bir şeydi. Bütün yüzü korkuyla parladı.

Nefesi kesilirken, “Bunu nereden buldun? Bu fotoğrafları kim çekti?” diye sordu. İri gözlerle ekrana bakıyordu.

“Paranın gücünü asla küçümseme, Rose. Hiçbir şeyin yokken çok zengin iki adamı tehdit etmek şimdiye kadar yaptığın en büyük hata olabilir. Şimdi, bundan sonra ne olacağı hakkında konuşmaya hazır mısın? Çünkü ben kesinlikle hazırım.”

“Seni asla tehdit etmedim!” dedi tiz bir sesle.

“Ailemi tehdit ettin. Sevdiğim ve değer verdiğim insanları tehdit ettin. Paramı veya itibarımı tehdit etsen daha iyi olurdu,” diye homurdandı.

Güçlkle yutkundum. Oakley ile ben buradan çıkana kadar cevaplarını bulamayacağımı bildiğim sorular aklımdan geçiyordu. Neredeyse felç edici bir takdir duygusu beni boğuyordu ve beraberinde getirdiği duyguyu geri çevirmek zorunda kaldım.

Rose’un yüzünde aniden çekingen bir ifade belirdi. “Şimdi ne olacak?”

“Son hikâyeni geri çekeceksin ve oğlumu kendi uydurduğu şekliyle değil, olduğu gibi tasvir eden başka bir hikâyeye yaratacaksın. Braxton’ın evcil hayvan sahiplendirme gününün, ne zaman ve nerede olduğuyla ilgili bilgilerle birlikte vurgulanmasını istiyorum. Sonra da ailemin varlığını unutacaksın. Bir daha onlar hakkında yazmayacaksın. Lanet olsun, bir daha onları aklından bile geçirmeyeceksin.” Devam etmeden önce duraksadı. “Eğer bunu yapmazsan, herkes bilecek ki, en popüler ve gelecek vaat eden spor gazetecilerinden biri -Hutton ailesine saldırma

cesareti gösteren o kişi- aslında ciddi bir kumar sorunu yaşıyor. Söz konusu sorunu finanse etmek için de ondan ayrılmasının intikamı olarak Alexander Torrello'nun banka hesabından para alıyor. O adam zengin olabilir Rose ama neler döndüğünü anlamak için tek yapması gereken yakından bakmak. Kendi- ne güveniyorsun doğru. Fakat gecelerini yatağında geçiren bir adamın banka bilgilerini çalacak kadar alçalabilecek bir insan olduğunu düşünmemiştim. Hakkını vermem gerek."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. Alexander ile mı çıkıyordu? Ve kumar mı? Gerçekten mi? Kumarbaz biri gibi görünmüyordu ama sanırım bunun neye benzediğini pek de bilmiyordum.

"Aman Tanrım," dedi aniden. "Evet. Peki. Ya bu bilgi... bu fotoğraflar benim..."

"Alex'in dedektifinin senin kumar oynarken çektiği fotoğrafların mı? Hani haftalardır seni takip eden dedektifin?" diye sordu Oakley.

Rose'un gömleğinin yakasından boynuna doğru bir kırmızılık tırmandı.

"Evet. Ortadan kaybolacaklar mı?"

"Görünmeyecekler ama kaybolmayacaklar."

Yavaşça başını sallarken omuzları düştü. "Tamam o zaman anlaştık."

"Bir şey daha," diye ekledim sertçe. "Arabama zorla girmesi için tuttuğun adam. Kimdi?"

"Adını bilmiyorum. Sık sık gittiğim kumarhanelerden birinin dışında rastgele bir adama sordum. Sanırım yirmi yaşından pek de büyük değildi. Dinleme cihazını içeri koyması için ona iki yüz dolar teklif ettim. Ona adını söylemedim, sadece arabayı nerede bulacağını söyledim," diye yanıtlarken sesinde biraz olsun utanç vardı.

“Ona bana zarar vermesini söylemedin mi?”

Başını hızla iki yana salladı. “Hayır. Tahminimce onu korkuttun ve o da dürtüyle hareket etti. Bunun önceden tasarlandığını düşünmüyorum.”

Bunun üzerine ayağa kalktım. Oakley, “Eğer bu hikâyenin farklı bir yönünü bulursam, seni mahvetmemi hiçbir şey duramaz. Anlaşıldı mı?” diye sordu.

Yutkundu. “Gayet açık bir şekilde.”

MADDOX

Braxton'ın arabası garaj yoluna girip, hemen arkasından da babamın kamyonetinin geldiğini gördüğüm anda, ailemin evinin kapısından dışarı fırladım. Ona doğru adım attığımda, annem elini sırtıma koyup beni sakinleştirmeye çalıştı.

İki saat önce antrenmandan çıkmış ve Braxton'ı defalarca kez aramıştım ama her seferinde sesli mesaja yönlendirilmiştim. Sonunda kalkıp doğruca buraya geldim. Babama nerede olduğunu sorduğumda, annem bana dürüst davrandı. Zaten annemin yalan söylemeyi bildiğinden bile emin değildim. Braxton'ın Rose Carpenter'ın ofisinde olduğuna dair elimde somut bir kanıt yoktu ama içimden bir ses orada olduğunu söylüyordu.

Sevgilim benim için kendini feda ediyordu, bu kadar fedakârlık yapabilen biri olduğunu bilmek beni hem gururlandırmış hem de biraz endişelendirmişti. Vancouver sokaklarını aşarak ona ulaşmak ve hata yapmasını engellemek için tüm irademi kullanmak zorunda kalmıştım. İtibarını benim için ve hayatımızdaki bazı gereksiz insanlar için feda etmesini önlemek istemiştim.

İçten içe, Braxton ne yaparsa yapsın ya da Rose'a ne söylerse söylesin, hayranların olaylara bakışını hiçbir şeyin değiştirmeyeceğini biliyordum. Onlar için her şey siyah ve beyaz kadar netti; *yaptığım her şey ya mükemmeldi ya da tamamen berbatı.*

Ayrıntılara ya da mazeretlere pek de önem vermiyorlardı. Ama Braxton böyle düşünmüyordu, hiçbir zaman da böyle düşünmemiştir. Her şeyi güzel ve canlı renklerde görüyordu. Bir eylemin ya da kararın arkasında her zaman bir neden arıyordu ve başkaları bu nedeni anlamadığında, olayları tekrar sorguluyordu.

Hayata olan bu bakışı, onda en sevdiğim şeylerden biriydi. Braxton'ı Braxton yapan şey buydu. Ancak böyle zamanlarda onu olayları başkalarının gözünden görmeye ikna edebilmeyi diliyordum.

Ona biraz anlayış göstermek istesem de, aynı zamanda ona koşup sarılmak ve ikimizin de yüzü kızarana kadar dudaklarını öpmek istiyordum. İçimden sevgisi ve sarsılmaz desteği için ona ne kadar minnettar olduğumu söylemek geçiyordu. Bugün benim adıma riske attığı her şey için ona doğru dürüst teşekkür etmenin bir yolu asla olmayacaktı. Babamın onu durdurup bana geri getirmesini umuyordum. Onu, henüz telafi edilemez hatalar yapmamışken durdurmasını...

Braxton'ın arabası birkaç adım önümde ani bir frenle durduğunda, hemen sürücü kapısına doğru koştum. Kapıyı açmak için hamle yaptığımda, o çoktan anahtarları kontaktan çıkarıp kapıyı açmıştı bile. Bir elimi uzatıp emniyet kemerini çözdüm ve onu arabadan dışarı çıkardım.

"Maddox!" diye bağırdı, mavi gözlerinde şaşkınlık parlıyordu.

Anlaşılmaz bir şeyler homurdandım ve onu kalçalarının altından yakalayıp kaldırarak arabanın yan tarafına yasladım. Bacaklarını belime dolayarak beni kendine doğru çekti.

"Bunu yapamazsın," dedim nefesim dudaklarına çarparken. "Bir kez daha ortadan kaybolamazsın." Parmaklarım bacaklarının derinliklerine gömülüyordu. "Benim için itibarını bir kenara atamazsın."

Elleri boynumun arkasında birleştirdi. Dirsekleri omuzlarıma değiyordu. Bacaklarını daha sıkı dolayarak beni kendine biraz daha yaklaştırdı.

“Bana ne yapıp ne yapmayacağımı söyleyemezsin, Dox. Seni sevdiğimi söylediğimde ciddiydim ve benim senin için fedakârlık yapmış olmam, ister kabul et ister etme, bu sevgiyi göstermenin yollarından sadece biri. Sen de benim için aynı şeyi yapardın.”

Bakışlarım yüzünde geziniyor, adeta onu içine çekiyordu. Sikeyim, ona her baktığımda daha da güzelleşiyordu. Ömrümün sonuna dek nasıl dayanacaktım? Yalnızca düşüncesi bile sertleşmeme yetiyordu.

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirirken, “Sana kızmak için çabalıyorum,” diye mırıldandım. Her zaman kullandığı meyveli dudak parlaticısından geriye kalanların tadına baktım.

“Kızma. Bitti.”

Kalbim göğsümün içinde bir takla attı. “Bitti mi? Siktir, ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum, tatlım. Öğrenmek için ne kadar sabredebilirim bilmiyorum ama aynı zamanda seni eski yatak odama götürüp kendinden geçirmek istiyorum.”

Braxton kızardı, bakışları dudaklarımın dudaklarına sataştığı yere kaydı. “Yatak odanda senin tarafından kendimden geçirilmenin nasıl bir şey olacağını her zaman merak etmişimdir. Bunu hep hayal ederdim, biliyor musun?”

Kararımı verip dudaklarını ısırdım ve onu kendime doğru yaklaştırdım. “O zaman bazı hayalleri gerçekleştirelim, olur mu?”

“İyy! Kamuya açık alan diye bir şey duydun mu, Dox? Çünkü sanırım nasıl sakinleşeceğine dair bir derse ihtiyacın var,” diye bağırdı Adalyn arkadan bir yerden.

Dilimin ucuna gelen bir küfrü yuttum ve omzumun üzerinden ona baktım. Kapı aralığından bir parmağını açık ağzına doğrultarak bize baktığını gördüm. Annem ve babam onu içeri sokmaya çalışıyorlardı. Babamın yüzündeki küçük, ukala gülümsemeye bakılırsa böyle tepki vermemi bekliyor olmalıydı.

Ailem Braxton’a karşı ne kadar vahşi olduğumu duyduğu için belki daha çok utanmalıydım ama o gemi çoktan yola çıkmıştı. Kahretsin, on altı yaşımıdayken sarhoş olup anne-me Braxton için bakir kalmayı planladığımı bile söylemiştim. Cooper’ın babası konuşmamıza kulak misafiri olduğunda, herkesin benimle dalga geçmesini engellemek için lafı tamamen farklı bir şeye çevirmişti. Yirmi bir yıl önce, o anaokulunun otoparkında tanıştığımız andan beri olay sadece Kıvırcık Patates ve benden ibaretti.

Konu ona geldiğinde başkalarının yargısından korkmayacak kadar uzun süre beklemiştim.

“Kız kardeşin daha önce hiç kimseyle çıktı mı?” diye sordu Braxton usulca. Bana yaklaşmış, ben garaj yolunda ilerlerken yanağını göğsüme bastırmıştı.

“Hayır. Asla da çıkmayacak.”

Vücudu bir kahkahayla sarsıldı. “Onu sonsuza kadar küçük bir kız olarak tutamazsın.”

“Yapabilirim ve yapacağım. Tanrı eve getireceği ilk adama yardım etsin çünkü bir gün yeryüzünden kaybolabilir,” diye hırladım başımı saçlarının arasına gömüp içeri girmeden önce.

“Hımm. Belki ondan gerçekten hoşlanırsın.”

Dudaklarımı ona doğru hareket ettirerek, “Hiç şansı yok,” dedim. “Şimdi, aletim büzüşmeden kız kardeşimden ve onun potansiyel erkek arkadaşından bahsetmeyi bırak. Senin için kaya kadar sert olmamı içeren planlarım var.”

“Daha sonra. Önce bugün olanlar hakkında konuşmamız lazım, tamam mı? O zaman beni eve götürebilir ve o kötücül planlarını paylaşabilirsin.”

“Senin için her şeyi yaparım, bebeğim.”

Hadi şu işi bitirelim.

Babam her şeyi benim için açıklığa kavuştururken arka bahçedeki kanepede Braxton ile annemin arasında şaşkın bir halde oturuyordum. Her ne kadar bastırmaya çalışsam da hava öfkemle dalgalanıyordu. İnanamamak bir yana en çok vuran şey ihanetin acısıydı.

“Yani makaleyi mi değiştiriyor?” diye sordum yavaşça.

Babam başını salladı. “İlkini de geri çekiyor. Pazarlığın üzerine düşen kısmını yaptığı sürece kimse onun fotoğraflarını göremeyecek veya boş zamanlarında ne yaptığını öğrenemeyecek.”

“Peki Alex sana bu bilgiyi isteyerek mi verdi? Dedektifin çektiği fotoğrafları ve her şeyi? Karşılığında bir şey olmadan mı?”

Annem dizimi okşayarak, “Yapabileceği *en az şey* buydu,” dedi.

“Peki ya Braxton’ın arabasına dinleme cihazı takan adam? Hiçbir bedel ödemedi öylece çekip gidecek mi?” Braxton’ın kalçasındaki parmaklarımı kotumun sert kumaşına doğru kıvrıdım.

Babam kaşlarını çattı, benim kadar hoşnutsuz görünüyordu. “Rose, adamın ismini bilmediğini söyledi ve ona inanıyorum. Eğer bu adam Braxton’a zarar vermek isteseydi, onu öylece kenara iteceğini sanmıyorum.”

Arabasına giren kişinin gerçekten ona zarar vermek istemesi durumunda neler olabileceği düşüncesiyle göğsümde bir soğukluk hissettim. Braxton’ın elinin altındaki bacağım ısınırken ona dönüp varlığının beni sakinleştirmesine izin verdim.

“Bu durumun seni rahatsız etmemesi mümkün mü? Çünkü bu, Rose ya da başkasıyla ilgili değil; bu tamamen seninle ve benimle ilgili. Eğer bu adamı bulmak istiyorsan, ne gerekiyorsa yapacağım,” dedim yumuşak bir sesle.

Başını hafifçe sallayarak bana gülümsedi. “Bu konuyu kapatıp yoluma devam etmek istiyorum. Daha fazla uzatmak istemiyorum. Rose’a inanıyorum ve tehlikede olduğumu düşünmüyorum.”

“Tamam.” Hızlı bir öpücük verdim ve kolumu omzuna dolayarak onu neredeyse kucağıma çektim.

“Şimdi, ne yapmak istediğine karar vermelisin, oğlum. Top sende artık. Dougie’nin aramanı beklediğini biliyorsun,” dedi babam.

“Ona bu gece arayacağımı söyle. Bu konuyu öncelikle Braxton’la konuşmalıyım,” diye yanıtladım.

Babamın gözlerinde bir onay parıltısı belirdi. “O halde sizi yalnız bırakalım. İkiniz de akşam yemeğine kalabilirsiniz.”

Braxton, “Bu harika olur,” diye yanıtladı ve babam memnuniyetle gülümseyerek ayağa kalktı.

Annem titrek bir nefes alarak dizimi sıktı. Yanağımı öpmeden önce, “Seninle gurur duyuyorum,” diye fısıldadı ve Braxton’la beni yalnız bırakarak babamın yanına gitti.

“Benimle bir yere gelir misin?” diye sordum, ellerini avuçlarımın arasına alıp parmaklarını dudaklarıma yaklaştırdım.

“Her yere gelirim, Dox,” diye yanıtladı. Gözleri sıcaktı ve içtenlikle parlıyordu.

Onu çabucak ayağa kaldırdım ve elleri hâlâ ellerimdeyken verandadaki merdivenlerden aşağıya, ardından da avluya doğru çektim. Yeni biçilmiş çimlerin ve temiz havanın kokusu, burada Braxton’la geçirdiğimiz gün ve gecelerin hatıralarını canlandırdı.

Ağaç evimiz bahçenin kenarında, evin yan tarafı ile çocukluğumdan beri orada duran büyük bir meşe ağacının arasında yer alıyordu. Kalın dallarından bir lastik salıncak sallanıyordu ve eminim yıllardır bir insan ağırlığı taşımamıştı. Adalyn buraya sığamayacak kadar büyüdüğünden beri yani.

Ağaç ev, en son geldiğim zamana göre biraz yıpranmış olsa da hâlâ tanıdık görünüyordu. Altı kırmızı boyalı kanca, evin altındaki makaraya bağlıydı ve eskiden burayı kendilerine ait kılmaya çalışan hayvanları dışarıda tutardı.

Braxton sessiz kaldı, ben ise bizi merdiven olarak kullandığımız basamaklara doğru yönlendirdim. Gözlerim ağacın kabuğundaki, göğsüme dövme yaptırdığım desene takıldı. Göğsümün arkasında bir sıcaklık hissettim ve ayağımı alttaki çiviye basarak ağırlığımı hâlâ taşıyıp taşıyamayacağını test ettim. Çivi sağlam çıkınca, kapıyı çekip yüksek bir gıcırtyla açılmasına izin verdim. Tozlar havada uçuşurken diğer basamaklara geçtim.

Makaralı kapıdan içeri girdim ve içeride herhangi bir sürpriz olup olmadığını kontrol ettim. Ardından Braxton’a seslenerek içeri girmesinin güvenli olduğunu söyledim.

“İkimiz de içerideyken yıkılmayacağından emin misin?” diye sordu, başını içeri uzatıp ağaç evi hayranlıkla incelemeye başladı.

“Küçükken buraya altı kişi sığardık, güzel bebeğim. Bunun üstesinden gelebileceğini düşünüyorum.”

Braxton, “Tamam,” diye mırıldandı ve avuçlarını tahtaya yaslayıp içeri tırmandı.

Parmaklarımı pencereyi örten, her köşesi birer çiviyle tutturulmuş Warriors logosunun üzerinde gezdirirken, “Her şey aynen bıraktığımız gibi,” dedim.

Pencerenin altında, biri mavi diğeri mor olan iki armut sandalye duruyordu. Karşı duvarda eski gitar penalarıyla dolu seramik bir kâse, yontulmuş hokey pakları, kirli bir boya paleti ve birkaç eski vinil ile süslenmiş kitap rafı bulunuyordu.

“Bu eşyaların hiçbiri nasıl zarar görmedi?” diye mırıldandı Braxton.

“Babam her kış kepenkleri kapatmış olmalı.”

Yıllarca buradan kaçınmıştım. Pencerenin dışındaki panjurların açık mı, yoksa kapalı mı olduğunu asla fark etmemiştim.

“Burayı bir daha göreceğimi sanmıyordum,” dedi Braxton.

“Bir gün buraya dönmeyi isteyebileceğimi hiç düşünmemiştim,” diye yanıtladım.

Ona döndüğümde düşündüğümde daha yakınımdaydı. Hiçbir şey söylemeden bana doğru ilerledi ve kollarını etrafıma doladı. Bir eli saçımın üzerinde gezinirken, “Yanıma otur,” diye fısıldadı.

Başını salladım, kığım tahtaya değdiği anda onu kucağıma çektim ve merkezinin aletime sürtünmesiyle kıvılcımlanan zevkle birlikte dilimi ısırdım. Avuçları memelerimi buldu ve

başparmakları orada yavaş, rahatlatıcı daireler çizmeye başladı. Çok güzel kokuyordu, en sevdiğim şeylerin karışımı gibiydi.

Sanki bakışlarımı başka yöne çevirmeye cesaret edecekmişim gibi gözlerini benimkilerden ayırmadan, "Ajansın olmadan mı çalışacaksın?" diye sordu.

Elimi sırtında yukarı aşağı dolaştırdım. "Öyle düşünüyorum. Artık VW'dan ayrılmamın zamanı geldi."

Sözlerimi duyduğunda dudaklarının içini ısırdı ve biraz düşündükten sonra, "On yedi yaşımızdayken sana seni kovalamayacağımı söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu.

İyi ve kötü anıların karışımıyla birlikte ezici bir nostalji duygusu üzerime çöktü. "Evet."

"Şey, bazı şeylerin değiştiğini düşünüyorum. Ve bu terimden gerçekten nefret ettiğim için seni kovalamak değil, seni takip etmek istiyorum. Nereye gidersen git, yanında olmak istiyorum."

"Ne?" Boğazımdaki duygu yumrusunu yutmaya çalıştım.

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi ve elini yüzüme kaldırıp çene hattımı okşadı. Ondan alabildiğim kadarını alarak onu sıkıca tutuyordum.

"Yeni bir şey denemek istiyorum. Tek bir yere tıkılıp kalmak yerine seyahat veterineri olarak kariyer yapmayı düşünüyordum. Kendi işimi yürütmek düşündüğüm gibi değildi. Farkındayım, senin tekrar gitmenden korkuyormuşum gibi görünebilir ama mesele bu değil. Tabii ki payı var ama bunu bir süredir düşünüyorum. Biliyorum ki gittiğin her yerde seni takip edemem ama yine de her yeri birlikte gezeceğiz ve..."

"Bebğim, neden bana daha önce söylemedin? Kahretsin, cevabım evet, bana sormak ya da söylemek istediğin her ne

varsa cevabım evet. Hadi yapalım,” diye konuşmasını kestim. Nabzım deli gibi atıyordu.

Kırpikleri iri gözlerinin üzerinde kırpıştı. “Gerçekten mi? Bu isteyeceğin bir şey mi? Bunun çok fazla olduğunu düşünmüyor musun?”

“Sikeyim, hayır. Eğer bu seni mutlu edecekse ve bunu istiyorsan, o zaman kesinlikle kabul ediyorum çünkü hiçbir şey beni daha mutlu edemez.”

“Hiçbir şey mi?” Gömleğimin alt kısmıyla oynarken parmaklarını pantolonumun bel kısmının altına kaydırды. Gülümsemesi çekingен ve son derece seksiydi. Dudaklarımı derhal öpme dürtüsüne direndim.

Ellerimi beline koydum ve onu kucığımdan yukarı kaydırдыm, altında sertleşen aletimin tam üstüne oturttum. O inlerken sırtarak başımı ağaç evin duvarına yasladım. “Hiçbir şey. Geriye kalan her şey sadece pastanın üzerindeki krema.”

Alınlarımızı birbirine yasladığımızda burnunu benim yanağıma sürttü. “Biliyor musun, burada en son birlikte oturduğumuzda seni öpmekten başka bir şey istemiyordum.”

“Bu doğru mu?”

Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirerek mırıldandı. “Öpüşmekten daha fazlasını yapmamıza ne dersin?”

“Lanet olsun, evet derim.” Sonrasında onu öptüm ve bu ağaç evde asla unutmayı planlamadığım bir anıyı daha hayata geçirdim.

BRAXTON

Sapphire'ın kafesinin yanındaki genç aileyi yalnız bırakırken içimde yakıcı bir umudun oluştuğunu hissettim. Sırtışımanın çok belirgin olmadığını umuyordum. İstedğim son şey onları korkutmaktı. Ancak daha yeni yürümeye başlayan çocuklarının ona doğru koştuğunu gördüğümde, ısıltılı bir gülümsemeyle, tatlı kızımıza bir yuva bulmuş olabileceğimiz hissine kapıldım.

Evcil hayvan sahiplendirme gününde idik ve başlayalı birkaç saat olmuştu fakat katılım şaşırtıcıydı. Sadie, daha önce hiç bu kadar büyük bir katılım görmediklerini defalarca kez dile getirmişti. Yine de herkesin önünde gözyaşlarına boğulmadan önce kendimi toplamak için birkaç kez gizlice dışarı çıkmak zorunda kalmış olduğumu inkar edemezdim.

Warriors'ın yardımları ve takvimleri, kendi tanıtım çalışmalarımız, Rose'un yeni, geliştirilmiş makalesi sayesinde kliniğin önündeki otopark tıklım tıklım doluydu. Elimizdeki takvimlerin tamamını satmıştık ve yeni baskı için ön sipariş alıyorduk.

Marco yanıma geldi. "Bu muhteşem, Braxton. Gerçekten harika gidiyorsun."

Omzuna vurdum. "Burayı emin ellere bırakacağımı bildiğim için mutluyum. Bu işimizi kolaylaştırıyor."

“Güzel. Burayı bana teklif ettiğin için sana hâlâ ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Mükemmel.”

“Kesinlikle öyle. Sadece bana söz ver, birkaç haftalığına döndüğümde benim için açık bir yerin olacak.”

Bir kahkaha atıp omzumu itti. “İstedığın zaman. Söz veriyorum.”

Başımı sallarken aramıza rahat bir sessizlik yerleşti. İkimiz de otoparktaki mutlu yüzlere bakıp gülümsüyorduk. Kliniğin satışıyla ilgili belgeleri daha dün tamamlamış olsak da, Marco’nun görevi devralacağı için ne kadar heyecanlı olduğunu görmek rahatlatıcıydı. Gerçi hiç de şaşırtıcı değildi. Tıpkı, burayı benden satın almak isteyip istemediğini sorduğumda hemen *evet* dediğinde şaşırmadığım gibi. Kolay ve hızlı bir süreç olmuş ve hayatımdaki yaklaşan değişikliklerin tamamını kavramamı kolaylaştırmıştı.

Tüm bu planların merkezindeki adamı düşündükçe midemde kelebekler uçuşuyordu. Maddox ağaç evde yaşadığımız büyümlü andan kısa bir süre sonra, aslında Marco’ya kliniği sorduğum gün, serbest oyuncu dönemine girme kararını açıklamıştı ve o zamandan beri her şey çok hızlı ilerliyordu.

Dougie, son zamanlarda Dox’un sunduğu tüm olasılıkları değerlendirmekle meşgul bir adamdı. Sevgilim Kanada’da kalmak istediğini açıkça belirtmiş olsa da, diğer takımlar onu kadrolarına katmak için hâlâ mücadele ediyordu. Bu durum biraz bunaltıcıydı ama Dougie, nereye gitmeyi seçerse seçsin, benim de yanında olacağımı biliyordu.

Eski takımının Stanley Kupası yarışında tutunmaya çalışmasını izlerken neredeyse deliriyordu. Üç maç gerideydiler ve durum pek de umut verici değildi. Yaklaşan yenilgiden kendini sorumlu tutsa da, kalbini oyuna veremediğinde sahada bulunmanın takıma zarar verebileceğinin farkındaydı.

Maddox'u düşündüğüm sırada, kız kardeşi otoparkın karşısından bana seslendi. Kalabalığın arasından ebeveynlerinin yanında, eli havada bir şekilde ona doğru ilerledim. Ancak Maddox'u onların yanında göremeyince kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum.

Neredeydi?

Marco bakışlarımı takip ederek kıkırdadı. "Görünüşe bakılırsa sana sesleniyorlar. Seni sonra bulurum, tamam mı?"

Aceleyle, "Elbette. Gitmeden önce beni bul. İyi eğlenceler," dedim ve Huttonlara doğru yürümeden önce ona bir gülümseme gönderdim.

Kalabalık arasında ilerlemeye çalışmak benim için zorlu bir görevdi ama buranın kalabalığını hiçbir şeye değişmezdim. Değiştirmek istediğim tek şey Hades'in diğer köpeklerle birlikte burada olmamasıydı.

Bunun onu sadece bunaltacağını ve muhtemelen korkutacağını biliyordum. Bu yüzden içeride, klinik resepsiyonundaki özel yerinde, hâlâ onu sahiplenecek aileyi bekliyordu.

Sonunda onlara ulaştığımda Ava, "Benim güzel Braxton'ım," diyerek beni kendine çekip sımsıkı sarıldı. Hades'i düşündükçe gözlerimde biriken yaşları kırpıştırıp Ava'nın sıcaklığını içime çektim.

"Muhteşem bir katılım var. Her şey harika görünüyor," dedi Oakley, karısının kolları arasında kalan sırtımı nazikçe sıvazladı.

Ava beni bıraktığında geri çekilip, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Addie şaşkınlıkla, "İnternette o takvimlerden on tane satın aldım ve kahretsin, bu kadar ateşli vücutların etrafında olmayı nasıl başardığın hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. Bir yandan de eliyle kendisini serinletiyordu.

Oakley ona kaşlarını çattığında kahkahamı bastırdım. Ava ise sadece onun elini tuttu ve sonra benimkine uzandı.

“Takvimin en sevdiğim kısmı eylül ayı için kullandıkları fotoğraf. Maddox’tan o fotoğrafı çerçeveletebilmem için bana onu tek başına göndermesini istedim. İkiniz birlikte çok güzelsiniz,” dedi Ava usulca.

Parmak uçlarıma kadar kızardım. “Ben de aynı şeyi yapmış olabilirim. Çok güzel.”

Takvim için seçtikleri fotoğrafımızı ilk gördüğümde ağlamıştım. Maddox’un bedeni yanımda, mümkün olduğu kadar bana doğru dönüktü -bu, o sırada fark etmediğim bir ayrıntıydı- ve aramızda güzelce oturan Hades’in üzerinden gözlerimiz buluştuğunda, bir aile gibi görünüyorduk. Aramızda yaşanan hayranlığı ve sevgiyi kâğıt üzerinden olsa bile hissetmemek mümkün değildi.

Oakley, “Maddox bize aranızdaki köpeğin favoriniz olduğunu söyledi,” dedi.

Hades hakkında konuştukları gerçeğiyle kalbim sıkıştı.

“Evet öyle. Hades özeldir. O kadar çok şey yaşadı ki...” Ava’nın elini sıktım. Parmaklarını tutuşumu ve alyanslarının serin hissini kullanarak, düşüncelerimin bugün sahiplenilmezse ne olacağına odaklanmasına izin vermedim. “Bu arada Maddox nerede? Sizinle geleceğini söylemişti.”

“Geldi! Sanırım önce Hades’e merhaba demek istedi,” dedi Addie.

“Ah.” Endişem buharlaşırken anında yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Ava gülümseyerek, “Sence Hades ile de tanışabilir miyiz? Hiçbir zaman evcil hayvanları çok seven biri olmadım ama eğer

senin için önemliyse onunla tanışmak isterim,” dedi. Cevabımı beklerken gözleri parlıyordu.

“Elbette. Kliniğin hemen içinde. Geçmişi trajiktir ve yeni insanlara karşı pek de iyi değildir. Baştan uyarayım.”

Addie ben daha konuşmayı bitirmeden Ava’yı kliniğe doğru çekmeye başlamıştı. Beni de arkalarından çekiyordu. Oakley takip ederken duyulmayacak bir ses tonuyla, *sakin ol, şampiyon* gibi bir şeyler mırıldandığında ağzımdan bir kahkaha kaçtı.

Otoparktaki hayvan barınaklarından uzaklaştıkça ve kliniğin girişine yaklaştıkça kalabalık azalmaya başladı. Aslında girişe yakın duran tek bir kişi bile yoktu.

Addie kapıyı hızla açarken kaşlarım çatıldı. Diğer tarafta Cooper yanaklarını parçalayan bir sırtışıla belirdi.

“Cooper?” diye mırıldanırken, şüphe tek kelimemde yoğunlaşmıştı.

“Merhaba, tatlım.” Bana göz kırptı ve ardından arkamdaki diğer üç kişiye odaklandı. “Hutton ailesi.”

Addie başını yana eğdi. “Braxton sevimli bir evcil hayvan ismi alıyor ve ben de grup selamlaması mı alıyorum? Beni yaladın, Cooper.”

Ava kıkırdarken Cooper, Addie’yi alaycı bir gülümsemeyle baştan aşağı süzdü. “Sana ne dememi tercih ederdin?”

“Adalyn ya da Addie. Adımı hâlâ hatırlıyorsun, değil mi? Yoksa yaşlılık sonunda seni de mahvetti mi?”

Kirpiklerini kırıştırmadan önce, gözlerinde eğlenceye benzer bir parıltı belirdi. İçeri girmemiz için yol açmak üzere yana çekildi.

Addie yanından geçerken, “Özür dilerim, Adalyn,” dedi yaramaz bir ifadeyle.

İçerideki iki kadını takip ederken Cooper'ın yanında durup gözlerimi kısarak ona baktım. "Klinikte ne yapıyordun?"

"Ben mi? Hiçbir şey."

"Sana inanmıyorum."

"O zaman bunun bir önemi olmaması iyi bir şey," diye karşılık verdi ve bakışlarını arkamdaki yaşlı adama çevirdi. "Lütfen ona beni rahatsız etmeyi bırakmasını söyle."

Oakley kahkaha attı ve Cooper'ın gevezeliklerine gözlerimi devirdim. "Senin yüzünden içeriye böcek girecek, Braxton. Hadi, geç içeri."

Yanımdan geçip kliniğe girmeden önce, "Bir yetişkinden yardım istemek için çok yaşlısın, Cooperoni," diye mırıldandım.

Gülmeye başladı ama sesi karşımdaki görüntüyle arka planda kayboldu.

Gözlerimi Maddox'a odakladığımda midem kasıldı. Hades'in kafesinin önünde duruyordu. Bana bakarken yüz hatlarındaki sevgi ağırlaştı ve bakışlarımız kilitlendi. Birkaç dakika boyunca ikimiz de bir şey söylemediğimiz için etrafımızdaki hava gerildi, sırf bana bakış şeklinden dolayı dilim tutulmuştu. Sanki beni buradan götürüp saatlerce ofisime kapatmak istiyor ama aynı zamanda burada, önümde diz çöküp, herkesin duyması için sevgisini itiraf etmek istiyormuş gibiydi.

Elindeki bir şeyi hareket ettirdiğini fark edene kadar bakışlarımı kaçırıp elindeki tasmaya bakmadım. Tasmayı, sadece birkaç hafta önce Hades'e satın aldığım tanıdık künyeye bağlı olduğu yere kadar takip ettim.

Tatlı oğlum bana bakıyordu; beden dili sakın, heyecanlı ve biraz da gergindi. Ona gülümsedim, koşup ona birkaç oyuncak vermek için sabırsızlanıyordum ama neden tasmalı olduğunu da çok merak ediyordum.

Bakışlarımı Hades'ten ayırdığımda odadaki diğer insanları fark ederek nefesim kesildi. Annem ve kız kardeşim kenarda duruyorlardı. İkisinin de yüzünde öyle cesaret verici, yumuşak ifadeler vardı ki... Anna parmaklarını oynatarak bana el sallayınca ona gülümsedim.

Noah'nın yanında karamel-kahverengi gözlü, uzun boylu bir esmer duruyordu. Addie, Oakley ve Ava'nın yanındaydılar. Noah, bir yandan bana bakıyor bir yandan da Tinsley'nin hareketlerini dikkatlice takip ediyordu. Yüzündeki soğuk ifadeye rağmen Vancouver'a döndüğü için mutluydum.

Maddox, "Şaşırdığında bile muhteşemsin," diye mırıldanarak dikkatimi tekrar ona çekti.

"Sen de kafamı karıştırırken bile yakışıklısın," diye yanıtladım ve odayı kısık bir kahkaha doldurdu.

Bana bakıp kendinden emin birkaç adım attıktan sonra durup dizlerinin üzerine çöktü, Hades'in başına bir öpücük kondu ve tasmanın yere düşmesine izin verdi.

"Git ona, dostum," diye mırıldandı.

Hades bana koştu ve ben onun seviyesine inmeden önce başını dizlerime sürttü. Sonunda onu oyuncaklara boğma dürtüsüne kapılmıştım. Yakasının altını kaşığımda soğuk bir şey parmaklarıma sürtündü ve künyesini kenara iterken yanında başka bir şeyin sallandığını hissettim. Oraya koymadığım bir şey.

Orijinalinin yanında yeni bir gümüş künye bulduğumda bir elimle ağzımı kapattım. Üzerinde, *benimle evlenir misin* yazıyordu.

"Dox," diye fısıldadım ve başımı kaldırıp baktığımda onu tam önümde, tek dizinin üzerinde, elinde küçük siyah bir kutuyla buldum.

Berrak gözlerle, kalbi ve ruhu bana dönük bir şekilde gözlerime bakıyordu. Titrek bir nefes verdim ve o gümüş etiketi parmaklarımın arasına alarak çömeldim. Yere kapaklanma korkusuyla ayakta kalabileceğimden pek emin değildim.

“Güzel bebeğim, gözlerimizin buluştuğu andan beri seni seviyorum ve o andan birkaç dakika sonra da seninle evlenmek istediğimi biliyordum. O zamandan bu yana yirmi yıl geçti ve ben sensiz sekiz yıl geçirmiş olsam da, seni tamamen kaybettiğimi hiç düşünmedim.” Elini göğsüne bastırdı ve boğazı ağır bir şekilde hareket etti. “Bunca zamandır buradaydın çünkü gitmene izin vermeyi reddettim.”

“Sen benim ruh eşimsin, Braxton. Ben buna tüm kalbimle inanıyorum ve senin de inandığını biliyorum. O gün ve sonrasında tekrar bir araya gelmemiz gerekiyordu. Kader bizi tekrar bir araya getirdi çünkü henüz işimiz bitmemiştir. Kahretsin, işimizin asla biteceğini sanmıyorum. Bu hayatta ya da sonraki hayatta. Bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim, ne şimdi ne de hiçbir zaman. Eh, Kıvrıcık Patates, ne dersin? Benimle evlenir misin?”

Boğuk bir hıçkırık dudaklarımdan kaçtı. Kendimi Hades’in üzerinden atarak kollarımı Maddox’un boynuna doladım ve çılgınca başımı salladım.

Yüzümü omzunun kıvrımına gömüp gözyaşlarımı tenine bulaştırırken, “Seninle beş yaşımıdayken de evlenirdim, Dox. Evet. Şüphesiz evet,” diye ağladım.

Arkadaşlarımız ve ailemiz tezahüratlarla tebrik etmeye başlamıştı ama benim odaklandığım tek şey Hades’i aramızdan dürten ve beni yakınına çekip kollarının arasına alan adamdı.

“Eğer kabul edersen Hades bizim, güzel bebeğim.”

Gözleriyle buluşmama yetecek kadar geri çekildim ve göz yaşlarını görmek beni yeniden hıçkırıklara sürükledi. Yanaklarımı avuçlayıp alınlarımızı birbirine bastırdı.

“O bizim mi? Onu sahiplendin mi?”

“Sahiplendik. Onun için bizimkinden daha iyi bir aile yok. Sen ve ben.”

Burnumu çektim. Aklım başımdan gitmiş durumdaydı ama çok mutluydum. “Teşekkür etmekten başka ne diyeceğimi bile bilmiyorum.”

“Bana teşekkür etme. Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, Dox. Ebediyen.”

Sonunda mesafeyi kapatıp beni öpmeden önce, “Ve daima,” diye bitirdi.

EPİLOG 1

MADDOX

İki ay sonra...

Hayatınızda asla unutamayacağınız anlar vardı. Ben bu anlardan birçoğuna sahiptim ve neredeyse hepsine en yakın arkadaşım eşlik ediyordu.

Kalabalık anaokulu bahçesindeki tanışmamızdan, bir tenefüste onu bahçede sağ elinin tırnaklarına oje sürerken zorlandığını görüp de on bir yaş karizmama ne kadar zarar vereceğini düşünmeden yardım edişime kadar. Braxton zihnimde yaşıyordu. O benim geçmişim, bugünüm ve kesinlikle geleceğimdi. Bugün olduğum kişinin şekillenmesinde onun rolü vardı.

Anılarımda kısa, kıvrıkcık saçlı ve elektrik mavisi gözlü o küçük kızın on beş yıl sonra eşim olacağını izlerken, tam da olmam gereken yerde olduğumu biliyordum. Yaptığım her yanlış seçim, attığım her hatalı adım beni buraya, ona geri getirmişti.

Diğer yarıma.

Ruh eşime.

Onu gelinlikle görmeyi hayal etmiştim ama Braxton hayallerin ötesindeydi. O, adeta bir tanrıçaydı ve ona *benim* diyebilecek kadar şanslıydım.

Karım.

Beyaz ipek gelinliği, kıvrımlarını mükemmel bir şekilde sararak ayaklarının dibine dökölüyordu. Ailemin arka bahçesindeki sandalyelerin dizili olduğu mihrapta, koyu mavi halının üzerinde zarifçe sürükleniyordu. Işıltılı, transparan kolları olan gelinliğin yakası, göğüslerinin şişliğini nazikçe gizlemişti. Bel kısmı korseliydi ve tek istediğim, ellerimi kalçalarına koyup onu yolun geri kalanından çekip almaktı.

Karmaşık görünümlü kabarıklığın arkasına bir duvak takılmıştı. Kolları ve göğsü gibi parlıyordu. Saçında, misafir sandalyelerinin arkasına bağlanan, koridorlara ve arkamdaki ağaç eve asılan buketlerle uyumlu papatyalar vardı. Bakışlarım nihayet onunkilerle buluştuğunda yutkundum, onları çok sıcak ve tanıdık bir şekilde bana bakarken bulmuştum.

Uzun ve kalın kirpikleri gözlerindeki maviyi daha keskin, daha belirgin hale getiriyordu. Attığı her adımda, üzerlerindeki parlaklık daha da netleşiyordu. Onun da benimki için aynı şeyi söyleyebileceğini biliyordum çünkü gözyaşlarımı yanaklarımda hissedebiliyordum ve henüz onları silmek istemiyordum.

O kadar güzeldi ki canımı acıtıyordu ve bana gülümsediğinde kalbim atmayı unutuyordu. Ciğerlerim sanki içeri çöküyordu. Nefesimi dışarı vererek ona gülümsedim ve onu babamdan çalıp yakınıma çekme dürtüsüne karşı koymaya çalıştım.

Yaşlı adamdan bahsettiğim sırada elini karısının kendisinin-kine geçirdiği kolunun üzerine koyup sıkmasını izledim. Bu milyonlarca kelimeye bedel bir dokunuştı ve bana bakıp çenesini eğdiğinde ne söylemeye çalıştığını anlamıştım.

İkinizi de seviyorum. Seninle gurur duyuyorum.

Başımı sallayıp ellerimi yanaklarımda gezdirdiğimde boğazımda bir yumru belirdi. Braxton bana ulaştığında, papazın farkına varmadığım birkaç kelime söylediğini duydum. Babam, annemin yanındaki koltuğa geçmeden önce Braxton

elime koyup omzumu okşadı. Birleşen ellerimizi dudaklarıma götürdüm, diğer elimi de tutup göğsüme, içimde gürleyen kalp atışına doğru hareket ettirdim. Nefesim titredi. Şimdiden onu öpmek ve buradan alıp götürmek istiyordum ama ellerimizin birleştiği noktaya odaklanıp kendime onun hiçbir yere gitmediğini hatırlattım.. Acele etmeye gerek yoktu.

Başparmaklarımı parmak eklemlerinin üzerinde kaydırarak, “Nefes kesicisin,” diye fısıldadım. Ardından ellerimizi aramıza indirdim.

“Sen de öyle,” diye karşılık verdi.

Ona inandım çünkü gözlerini yüzümde ve takım elbisemin ön kısmında gezdirdiğinde, ona baktığımda muhtemelen benim yüzümde de oluşan aynı ifadeyle benden etkilenmiş görünüyordu.

Rahip herkesi selamlamaya başladı ama ben Braxton’a bakarken sesi kulağa sadece bir fısıltı gibi geliyordu. Gözlerim titreyen çenesine, yüzünü çerçevelemek için kabarık saçlarından dökülen gevşek buklelere ve ağlamamaya çalışırken kirpiklerinin çılgınca çırpınmasına odaklanmıştı. Kalabalık yavaş yavaş azaldı ve her zaman olduğu gibi tüm dikkatimi ona verdim.

Zaman çabuk geçti. Tören hızla biterken gözlerimi gelinimden bir kez bile ayırmadım. Ne kendi yeminim esnasında ne de onun yemini esnasında. Noah bana yüzüklerimizi verirken ve ben yüzüğü parmağına takarken bile gözlerim ondan ayrılmamıştı. Gümüş yüzüğü parmağıma ve eklemlerime doğru itene kadar bakışlarımı ellerimize indirmemiştim.

Kahretsin, bu yüzüğü takmaya şimdiden bayılmışım. Şimdi burada kendime bir söz vermişim, onu asla çıkarmayacaktım. Benim bir parçam olacaktı.

HANNAH COWAN

Rahibin ağzından *gelini öpebilirsiniz* sözü çıkar çıkmaz karıma doğru hamle yaptım. Yanakları ellerimin arasındayken başparmaklarımla çenesine dokunup dudaklarımızı birbirine bastırdım. Öpücüğümü aynı aciliyetle karşıladı ve onaylayarak inlememek için elimden geleni yaptım.

Kalabalık uğuldarken biri sırtıma vurdu. Ancak elim Braxton'ın belinde, onu kendime çekerken etrafta kimin olduğu umurumda değildi. Karım, gözlerinde vahşi bir sevgiyle beni itene kadar onu öpmeye devam ettim.

“Kalanını akşama sakla, kocacığım,” diye dalga geçti.

Kalçasını sıktım ve kendi burnumla burnuna vurdum. “Ne istediğine dikkat et, karıcığım.”

Kahretsin ki, nihayet ona karım diyebilmek bu dünyadaki en güzel şeydi.

BRAXTON

“Sana farklı bir şekilde hitap etmeye asla alışabileceğimi sanmıyorum!” dedi Addie cıyaklayarak. Yüzüme düşen birkaç tel saç dikkatlice itti.

Geride bıraktığımız birkaç saat içinde yaşanan çılgın düğünden sonra kısa süreliğine kaçıp Oakley ve Ava'nın evindeki banyolardan birinde saklanmıştık. Addie gelinliğimi çıkarıp ince askılı ve mütevazı yakalı, daha bol, diz boyu beyaz bir elbise giymeme yardım etmişti. Bu sabahtan beri ilk defa korse ciğerlerimi sıkıştırmadan derin bir nefes alabilmişim.

“Biliyorum. Daha ben de tam olarak idrak edebildiğimi sanmıyorum,” diye soluyarak sol elimdeki alyansa baktım. Yüzüğü parmağımda döndürürken midemde kelebekler kanat çırpıyordu.

“Bayan Braxton Hutton olmak nasıl bir duygu?”

Yanaklarım ısındı. “Nihâyet olması gereken şey gibi.”

“Tanrım, siz ikiniz çok tatlısınız,” diye iç çekti.

Ellerimi elbisemin üzerinden kaydırıp tezgâha döndüm ve banyo aynasında kırmızı yanaklarımla hafif şişmiş dudaklarımı inceledim. Boğazımın yanında kırmızı bir iz vardı ve bu izin oraya nasıl geldiğini hatırlamak, yanaklarımın daha da koyu bir kırmızıya bürünmesine neden oldu.

“Kendimi gerçekten şanslı hissediyorum, biliyor musun?”

“Anlayabiliyorum. Ama onun da şanslı olduğunu unutma. Dox kardeşim olabilir ama sen de harikası. Sen sevginin en güzelini hak ediyorsun ve bu sevgiyi abimde bulduğun için çok mutluyum.”

Addie’ye bakıp gülümsedikten sonra onu kollarıma çektim. “Bu kadar genç birine göre inanılmaz derecede bilgesin.”

Bir kahkaha attı. “Sanırım bunun nedeni büyürken hepinizi izlemiş olmam. Her zaman sizden biri olmak istedim ve sanırım bu benim biraz daha hızlı büyümemi sağladı.”

“Sen her zaman olduğun halinle mükemmeldin, Addie. Ve şimdi de mükemmelsin.”

“Teşekkür ederim,” dedi usulca, beni bırakmadan önce bir kez daha sıkıca sarıldı. “Şimdi nasıl hissediyorsun? Oraya geri dönmeye hazır mısınız? Biliyorum, biraz çılgın ve bunaltıcı olabiliriz.”

“Ailemde çılgınca olan her şeyi kabul ederim,” dedim. Ancak bu sözler ağzımda acı bir tat bıraktı.

Addie’nin kaşlarını çatması ona hiç yakışmıyordu. Yumuşak yapısı ve sakız pembesi dudakları böyle bükülmek için yaratılmamıştı.

“Bugün babanla hiç konuştun mu? Onu törendeki kalabalığın arasında görünce şaşırdım,” dedi.

Aynaya sırtımı döndüm ve bileğimdeki zarif pırlanta bilekliğiyle oynadım. Düğün günüm için Hutton ailesinden bir hediyeydi.

“Tören bittikten hemen sonra Dox ile beni yakaladı. Bizi aceleyle tebrik etti ve sonra ayrıldı. Geldiği için minnettar mı olmalıyım, yoksa ailenizle yaşadığı sorunları aşamadığı için tüm bu süre boyunca burada kalmasından rahatsız mı olmalıyım bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

Babamla olan ilişkim son birkaç ayda pek fazla değişmemişti, kocamın peşinde olmaması dışında. Ona Maddox’la olan geçmişinin peşini bırakmasını söylediğim gün tehditimi ciddiye almış gibiydi ve zayıf ilişki temelimizi pek geliştirmek için çaba sarf etmese de, daha fazla bozmamıştı.

Belli sınırlarda da olsa, ailemi rahat bıraktığı sürece, onunla bir ilişki kurmaya çalışmaya devam edecektim. Günün sonunda en iyisi olmasa bile o hâlâ benim babamdı.

Öte yandan, annem de değişiyordu. Bugün erkek arkadaşı da buradaydı ve ilk tanışmamız oldukça garip olsa da, hoş bir adam gibi görünüyordu. Anneme iyi davranıyordu ve benim için önemli olan tek şey buydu. Nasıl ya da ne zaman tanıştıkları benim gözümde hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Aylar öncesine göre annemle daha yakındık. Maddox ile Ottawa’ya, yeni takımında geçireceği ilk sezon öncesi kampı için taşınmadan önce evlenmeye karar verdiğimizde, annem organizasyona dahil olduğu için çok heyecanlanmıştı. Onun tekrar gülümsediğini görmek beni çok mutlu ediyordu.

“Sanırım her ikisi de olmana izin var. Geldiği için mutluyum ama sana öncelik verip törende kalmadığı için de sinirliyim,” dedi Addie.

“Her iki durumda da bunun günümü etkilemesine izin vermeyi reddediyorum. Bugün mükemmeldi.”

Aslında bundan daha fazlasıydı ama hepsini kelimelere nasıl dökeceğimi bilmiyordum.

Kapının çalındığını duyunca sıçradım ve Addie kapıya doğru koşup diğer tarafta kimin olduğuna bakmak için yavaşça kapıyı açtı.

Maddox sert ve emredici bir ses tonuyla, “Adalyn, karımı oyalamayı bırak,” dedi.

Onu tekrar görme beklentisiyle ürpermemek için kendimi zorlayarak Addie’nin arkasına geçtim. Abisine gözlerini devirip dışarı çıkmadan önce bana hızlıca sarıldı. O gider gitmez, Maddox beni de kendisiyle birlikte içeri çeken gözleri neredeyse parlıyordu. Ardından kapıyı kilitledi.

“Lanet olsun, güzel bebeğim. Bu gece sen böyle görünürken ellerimi kendime saklamamı mı bekliyorsun?”

Hareketleri sözleriyle çelişiyordu çünkü bir sonraki nefeste belimi avuçlayıp beni kaldırdı ve tezgâha oturttu. Bacaklarımı önünde açtım ve aralarına adım atıp parmaklarını saçlarımın arasına daldırırken derin bir inilti çıkardı. Addie’den saçımı toplamasını isteyerek doğru seçimi yaptığımı düşünürken dudajımı ısırdım.

Yüzünü boynuma gömdü, derin bir nefes alırken tenimin her yerine çılgınca öpücükler kondurdu. “Burada zar zor dayanabiliyorum. Tek istediğim seni eve götürüp seninle sevişmek, tekrar ve tekrar...” Kulakmememi ısırdı. “Ve tekrar.”

“Maddox,” diye iç geçirirken boynuma tam olarak ulaşabilmesi için başımı arkaya eğdim. Sakallı çenesi hassas tenimi sanki yeterince kırmızı değilmiş gibi tahriş ediyordu ama ben bu duyguyu sevmeye başlamıştım. “Annenlerin banyosundayız.”

“Sessiz olamaz mısın, tatlım? Üstelik bu banyoyu kimse kullanmıyor.”

Ellerinden biri belimden uyluğuma doğru ilerledi, ardından jartiyerimin üzerinden kayarak amımı kavradı. Takım elbisesinin ceketini kavradım ve anında dokunuşunun verdiği hazzın içimi kaplamasına izin verdim.

Külotumu kenara itip tek parmağıyla ıslak girişimi araladığında, “Yeterli zaman yok,” diye soludum.

“Çok ıslaksın, seni edepsiz kız. Hemen içine girebilirim. Hımm, ne dersin?”

Parmağını içime kaydırıp başparmağını klitorisimin üzerinde döndürdüğünde ayağa kalktım. Ağzımı sert bir öpücükle esir alıp altdudağımı dişlerinin arasına çekti ve ısırmadan önce kesik bir çığlık dudaklarımdan fırladı.

“Benim için kemerimi çöz. Islak ve muhtaç amınla ilgilendiğime emin olmadan seni buradan çıkarmayacağım,” diye homurdandı. İlk parmağına ikincisini de ekleyip içeri ve dışarı kaydırmaya başladı. Ardından gelen ıslak ses banyoyu doldurdu ve artık onu geri çeviremeyecek kadar ileri gittiğinde başımla onayladım.

Kemerin ağır siyah tokasını kayışından çekerken parmaklarım hızla hareket ediyordu. Neredeyse pantolonunun düğmesini yırtmak üzereydim. Aletinin sert olduğunu, iç çamaşırına doğru gerildiğini, *boxer*ının üzerinden dışarı çıktığını ve zevk suyuyla parıldadığını gördüğümde nefesim titredi.

Tek hamlede pantolonunu kalçalarına kadar indirdim ve elimi ereksiyonunun etrafına sararak sert sıcaklığını avucumda hissettim. Yukarıya doğru okşayıp, başparmağımla ucundaki parlak meni damlasını etrafına bulaştırdım ve elimi aşağı kaydırırken uzunluğu boyunca ıslaklığı yaydım.

Nefesini tıslayarak verdi ve elini uyluğumun yanındaki tezgâha vurdu. “Beni içine al, Braxton.”

Tezgâhın kenarına doğru kayarken başımı salladım. “Bu şekilde değil.”

Kaşlarını çattığında gözleri hafifçe büyümüştü. “Sorun ne?”

Önerimden bir an olsun utanmadan, “Hiçbir şey,” dedim. “Sadece seni arkadan almak istiyorum. Aynadan izlemek istiyorum.”

Maddox beni özgüvenli bir hale getiriyordu. Onunlayken ve o yanımda olamadığında olduğum kişiyi seviyordum. Kendimi seviyordum, işte bu kadar.

Ben ayağa kalkıp dönmeden önce gözlerinde arzu parladı, elbisemi yukarı kaldırıp kıcımı açığa çıkarırken tezgâhın kenarı kalçalarımı ürpertiyordu. Ellerimi lavabonun yuvarlak kenarına koydum ve omzumun üzerinden arkamdaki adama baktım, ona tamamen âşıktım.

“Sen bir tanrıçasın. Lanet olası bir hayalsin. Şimdi ve ebediyen. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum,” diye mırıldandı. Sanki burada olduğuma ve bunun gerçek hayat olduğuna inanamıyormuş gibi bana bakarken başını sallıyordu. Çoğu zaman ben de aynı şeyi merak ediyordum.

Kendimi geriye, ona doğru bastırdım, aletin kıcımın girişine baskı yaptığını hissediyordum. Zevk içimi kaplarken göz kapaklarım titremeye başladı, beklenti beni öldürüyordu.

“Bu gerçek, Maddox. Bugün sonsuzluğumuzun başlangıcı.”

Sırtımın kıvrımına doğru eğilip önce başımı, sonra boynumu ve sırtımı öptü. Tepeden başlayıp yavaş yavaş omurgam boyunca aşağıya doğru iniyordu. Dudaklarının tenime her dokunuşu sessiz bir vaatti ve boğazımda biriken duygu yumağını yuttum.

Aletini girişime sürterken, “Seni seviyorum, Kıvırcık,” diye fısıldadı.

Tek hamlede tamamını içime ittiğinde sözlerim bir haykırış gibi çıktı. “Seni seviyorum, Dox.”

Şehvetli bir ses çıkardığında başımın öne düşmesine izin verdim, kollarım zaten titriyordu. İçimde hareket etmeye başladığında elleri, hızlı ve çaresiz dokunuşları her yerdeydi. Meme uçlarımı çekiştiriyordu ve ben de bunun ne kadar iyi bir his olduğunu haykırmamak için dudağımı ısırıyordum.

Aniden parmakları saçlarımın arasına girdi ve saçımı yakalayıp başımı geriye çekmek için kullandı. Aynada gözlerimiz buluştu ve onun vahşi bakışı karnımdaki ateşin büyümesine neden oldu. Saf sahiplenme ve koruma içgüdüğü gözlerini yeşilin koyu, karanlık bir tonuna, neredeyse kahverengiye dönüştürmüştü.

“İzlemek istediğini söylemiştin, Braxton. Öyleyse izle.”

Gözlerimin tekrar arkaya yuvarlanmaması için direnerek izlemeye başladım. Çenesi her itişte titriyor ve yanakları benimkine benzer bir pembe tonuna bürünüyordu ama asla gözlerini kaçırmıyordu. Zirveye ulaşırken onu derinlerimde tutmak için kaslarımı sıktım. Yüzünü boğazıma gömüp tenime karşı zevkle karışık küfrederken de içimi sıcaklığıyla doldurduğunda da bakışlarını benimkilerden ayırmadı.

Yüzümün her tarafına sevgi dolu öpücükler kondurduktan sonra geri çekilip tenime yumuşak dokunuşlar bıraktı. Boğazım bir mırıltıyla titreşti, bacaklarımın arasına yumuşak bir havlu koymasına ve ayağa kalkmadan önce dudaklarını kıcıma bastırmasına izin verdim.

Alaycı bir tavırla, “Şimdi tatmin oldun mu, kocacığım?” diye sorduktan sonra ona dönüp tembel bir gülümsemeyle baktım.

Şeytani bir şekilde sırtıttı. “Tatmin olmak ne kelime. Peki ya sen, karıcığım?”

“Mükemmel bir şekilde. Resepsiyonun geri kalanına yetecek kadar.”

“Benim edepsiz kadınıym.” Göz kırptı. “Dışarı çıkmaya hazır mısın, yoksa birkaç dakika daha yalnız kalmak mı istersin?”

Başımı iki yana salladım. “Ben hazırım. Hâlâ çiçek buketimi atmam gerekiyor. Onu kimin yakalayacağına dair bir tahminin var mı?”

Başını indirip alnımdan öptü. “Adalyn olmadığı sürece onu kimin yakaladığı umurumda değil.”

Kıkırdayarak ona doğru bir adım attım ve pahalı gömleğinin üzerinde fondöten lekesi bırakmayı umursamadan yanağımı göğsüne bastırdım. Kollarını sırtıma dolayıp beni kendine çektiğinde onun da umursamadığını biliyordum.

Birbirimizin kollarındayken hiçbir şeyin önemli olmadığını öğrenmiştim ve bu yüzden kendimi dünyanın en şanslı kadını gibi hissediyordum.

Adalyn, bir saat sonra ebeveynlerinin arka bahçesinde benim buketimi yakalayarak Maddox’un kâbusunu gerçeğe dönüştürdüğünde, onun da bizimki gibi varlığını tüketen bir aşkı deneyimleme şansı yakalamaya bir adım daha yaklaştığını biliyordum.

EPİLOG 2

BRAXTON

Bundan on ay sonra...

Ottawa Beavertails'in attığı gol sayılmadığında kulaklarım çınlamaya başlamıştı. Ev sahibi taraftarlar ayağa kalktı. Hakem onları görmezden geliyordu ama Maddox ona doğru yaklaşıp elini öfkeyle havaya kaldırdığında onu dinlemekten başka seçeneği kalmadı.

Oakley, tribünlerdeki sıramızın sonunda Ava'nın yanında duruyor, sanki kalabalığın arasından hakem onu duyabiliyor-muş gibi bağıyordu. Benzer bir öfke onun da yüz hatlarına hâkim olmuştu. Buza bu kadar yakın oturmamıza rağmen boy-num terden kayganlaşmıştı ve kalbim boğazımda atıyordu.

Kalecinin müdahalesi buz üzerindeki hakemin kararına bağlıydı. Ancak golün tekrarı JumboTron'da* gösterildiğinde, Dallas'ın kalecisinin oyuncularımızdan biri tarafından yere se-rildikten sonra kendisini toplamak ve kurtarış yapmak için faz-lasıyla yeterli zamanı olduğu açıktı. Normal sürenin bitimine sadece beş dakika kalmışken ve Stanley Kupası final maçındaki skor ikiye iki eşitken, bu Ottawa için mümkün olan en kötü senaryoydu.

* JumboTron, Sony tarafından patenti alınan geniş ekran televizyondur. Ürün, stadyum ve meydanlar gibi geniş alanlar için tasarlanmıştır.

Hakemlerin lazer odaklı saha kenarına doğru ilerlemesini izlerken Oakley, “Toronto’yu arıyorlar,” diye homurdandı.

Addie’nin sesi sağımdan yükseldi. “Bu da ne demek?”

Onun diğer tarafında oturan Cooper cevap verdi. “Toronto’daki inceleme ekibinden ikinci bir görüş alıyorlar.”

“Bunu söylemek ne kadar zormuş, baba,” dedi azarlar gibi. Oakley ona dönüp bakmadan önce babasına hızlı, özür dileyen bir gülümseme gönderdi.

Atmosfer bu kadar gergin olmasaydı, onun hayal kırıklığına karşı kıkırdayabilirdim. Bunca yıl boyunca önce babasını, sonra da en büyük ağabeyini ligde izlemiş olmasına rağmen hâlâ oyunun en ince detaylarını çözebilmiş değildi ve çok sevimliydi.

Toronto’daki adamlardan oyunun bir kez daha gözden geçirilmesini isteyeceklerini düşündüm, özellikle de bu oyun ölüm kalım meselesiyken. Ancak bunu yüksek sesle duymak midemin dev bir endişe düğümüne dönüşmesine neden oluyordu.

Gözlerim Maddox’a takıldı. Arkasında yeni takımıyla birlikte yan engellerin yanında duruyordu. Koçları öfkeden deliye dönmüş, yüzü domates rengine bürünmüştü. Kocamın kırmızı-siyah formasındaki “C” harfi yeniydi, oraya sadece birkaç ay önce yerleştirilmişti ama hep oraya ait gibi görünüyordu. Onu yeşil formayla görmeyeceğim bir zaman olacağını asla hayal edemezdim ama kırmızı ona çok yakışmıştı.

Serbest oyuncu dönemi bunaltıcı bir süreçti ancak sadece birkaç gün içinde bir düzine teklifi eledikten sonra Maddox, Ottawa ile yedi yıllık bir sözleşme imzalamıştı. Ağustos ayında evlendikten sonra Ottawa’ya taşınmıştık.

Yeni evimize yerleştiğimizden bu yana gezici veteriner olarak çalışıyordum ve bu harika bir deneyim olmuştu. Hayatımın amacını bulduğumu hissediyor, aynı zamanda kocamla birlikte seyahat edebiliyordum. Bu, pastanın üzerindeki çilekti.

Dürüst olmak gerekirse, hayat hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Ailelerimiz Vancouver'da olsa da onları neredeyse eskisi kadar sık görüyorduk. Sevdiğiniz insanlar için zaman ayırmak kolaydı ve onların da aynı şekilde düşündüğünü bilmek harika bir duyguydu.

Ava derin bir nefes alarak parmaklarını benimkilerle kenetledi. "Bu galibiyeti hak ediyor."

"Başaracak. Bunu Maddox'tan başka başarabilecek kimse yok. Gol sayılsın ya da sayılmasın," diye karşılık verdim.

Addie sempatik bir şekilde dizime vurdu. "Eğer başaramazsa, eve birlikte gideceğin huysuz adam için üzgünüm, Brax."

Bu sefer, yüz kaslarımın gerginliği arasında bir gülümseme belirdi. Bu gece için planladıklarım, kaybetseler bile onun yüzüne bir gülümseme yerleştirecekti.

Ava, "Hades'ten birkaç öpücük kesinlikle yardımcı olur. O tatlı oğlan tüm yaraları iyileştirebilir," dedi.

Huttonlar, Hades'i çok seviyorlardı ve onu neredeyse ailelerine dahil etmiş durumdaydılar. Artık hayal edebileceğinden daha büyük bir ailesi vardı ve çok daha iyi durumdaydı. Ömür boyu süren yaraları olan bir köpek, mutluluğu yeniden bulmuştu ve onun yolculuğunda bir payım olduğu için onur duyuyordum.

"Bir karar verdiler," dedi Oakley ve hepimiz hakemlerin tabletlerini ve kulaklıklarını tahtaların arkasına bırakıp merkez sahaya doğru kaymalarını izledik.

Golün iptal edildiği kararını veren hakem, küçük mikrofonuna konuşmaya başlarken kalabalığa baktı. "İnceleme sonrası, sahadaki karar geçerli. Gol yok."

Hakem kollarını yanlarına doğru açarak bedeninin üzerinden düz bir çizgi oluştururken kalabalık protesto etmeye başladı.

Bakışlarım yeniden Maddox'u buldu. Bu sefer, omuzları hafifçe düşmüş olsa da, dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmış bir şekilde bana bakıyordu. Bu, binlerce kelimeye bedel bir gülümsemeydi. Kazansın ya da kaybetsin, bu arenadan mutlu ayrılacağını gösteren türden bir gülümseydi. Başarı hissiyle...

Gurur ve sevgi dolu gözyaşlarıyla eldivenini çıkarıp avucunu göğsüne dokundurdu ve ardından bana doğrulttuğunda gözlerim yanıyordu. Hiç tereddüt etmeden parmaklarımı öpüp ona işaret ettim.

Dudaklarını oynatarak, "Seni seviyorum," dedi.

"Ben seni daha çok seviyorum," diye karşılık verdim.

Göz alıcı bir gülümsemenin ardından yeniden oyuna odaklandı ve Dallas mavi çizgisinde karşılaşma için hazırlandı.

İki dakika sonra, bir takım arkadaşından hızlı bir pas aldı, bir açıklık buldu ve hiçbir hakemin iptal edemeyeceği bir gol attı.

Ve sonra... İlk Stanley Kupası'nı kazandı.

Yeni evimiz mutlu yüzlerle doluydu ve havada, sonsuza kadar saklamak isteyeceğim bir canlılık vardı. Evlenip dahil olduğum bu harika aile, oturma odamızda kendi aralarında sohbet ediyor, şarap kadehleri ve bira şişelerini tokuştururken kocama bir kez daha tebrik için kadeh kaldırıyorlardı. Ben de alkolsüz içeceğimle onlara eşlik ediyordum. Sırtımdaki göğüs sıcak ve davetkârdı. En sevdiğim rahat koltukta Maddox'un kucağına daha fazla sokulurken, memnuniyet duygusunun beni sarmasına izin verdim.

Bateman ailesi de buradaydı. Jamieson ile Oliver, ben yanında olmadığımda Maddox'un beni gittiğim her yerde takip

ediyormuş gibi görünmesi hakkında onunla dalga geçmeyi bırakmamışlardı.

Görünüşe göre Maddox bunu seviyordu çünkü her seferinde kocaman bir gülümsemeyle karşılık veriyordu.

Rose'un Maddox ve benim ilişkimizi sahteymiş gibi göstermemizle ilgili ilk hikâyesinden sonra, ailesinden kimse çok fazla soru sormamışlardı. İlk başta, onun imajına yardım etmek için bir anlaşma olduğunu kabul etmiştik. Daha sonra gerçekten bir ilişki yaşadığımızı anlatırken fazla ikna etmeye gerek kalmamıştı. Teyzesi Gracie'ye göre, anlaşma olsun ya da olmasın, bunun başından beri gerçek olduğu açıktı.

Her zaman zeki bir kadındı. Ondan pek bir şey kaçmazdı.

"Bu kadar huysuz olmayı bırak," diye azarladı Tinsley. Dox ve benim karşımdaki koltuktan konuşmuştu ve sözleri Noah'ya yönelikti.

Onun yanağını çimdikleyip kaşlarını çatarken, hareketlerindeki rahatlığı görünce, şaşkınlığımı gizlemek için mücadele ettim. Ancak Noah'nın karanlık gözlerini ona dikmesi ve açıkça özür dilemesiyle bu yeteneğimi kaybettim. Şaşkınlığım artık daha netti.

Maddox'un göğsü sessiz bir kahkahayla sarsıldıktan sonra eğilip kulağıma dudaklarını yerleştirdi.

"Biliyorum. Onu böyle görmeye alışmak için kendine biraz zaman vermelisin."

"Sanırım onu hiç kimseden özür dilerken duymadım," diye mırıldandım.

Noah kolunu Tinsley'in arkasındaki kanepenin üstüne yerleştirdi ama ona hiç dokunmadı. Boğazındaki kafatası dövmesi yutkunurken gerildi ve gözleri, Tinsley etrafındaki konuşmalara döndüğünde bile yüzünün yanında kaldı.

“Gerçekten Toronto’ya mı taşınıyor?” diye fısıldadım. Birkaç hafta önce duyduğum haberi düşündüğümde aklımda dönen soru buydu.

“Evet. Hepimizin düşündüğünden daha uzun sürdü. Kira sözleşmesi ağustos sonunda bitiyor ve birlikte bir yer kiralyorlar. Zavallı kız, neye imza attığını bilmiyor.”

“Belki biliyordur. Çok yakın görünüyorlar.”

“Bence bizim kadar yakınlar. Sonsuza dek en iyi arkadaşlar.”

Sanki moleküler bir şekilde ona bağımlıymış gibi Tinsley’in her hareketinde Noah’nın bedeninin onunkine uyum sağlama-sını izledim.

“Sadece en iyi arkadaşlar mı?” diye sordum ama Noah beni yakalayıp kaşlarını kaldırıncaya gözlerimi kaçırdım.

“En azından onun zihninde en iyi arkadaşlar. Bence Tinsley ona diz çökmesini söylese, hemen yere düşerdi,” dedi Dox, dudaklarını kulağımın üzerinden geçirerek.

Aniden, Maddox’un önümde diz çöktüğü görüntüler zihni-mi doldurdu ve kendimi durduramadan sordum. “Peki ya sen? Sana diz çökmeni söylesem, yapar mıydın?”

Beni saran kolları hafifçe sıkıldı. Başımı göğsüne yasladım ve çenesini omzuma dayadı.

“Her zaman, güzel bebeğim,” diye mırıldandı.

İçkimi dudaklarıma kaldırıp yavaşça bir yudum alırken gül-lümsedim. Maçtan eve dönerken beni vuran mide bulantısı git-mişti ama hızla içmekten hâlâ endişeliydim. *Geri gelmesinden endişeleniyordum.*

“Bu gece neden alkolsüz bir içecek seçtiğini sorsam, bana doğruyu söyler misin?” diye sordu Maddox bir süre sonra.

Donakalmamaya çalıştım. “Belki bu gece içmek istemedim. Sonuçta senin kutlama yapman gerekiyor, biliyorsun, Bay Di-yet Kola.”

“Maçtan önce banyo çekmecesinde testleri buldum, tatlım,” diye fısıldayıp parmaklarını karnımda dolaştırarak yatıştırıcı daireler çizdi. “Hamile olabileceğini bilmek, o hakemi buzun üzerine atmaktan beni alıkoydu. Kazansam da kazanmasam da tek istediğim maçı bitirip sana gelmekti. O kupayı tuttuğum süre boyunca aklımda sadece sen vardın.”

Kalbim göğsümde çırpındı. Kollarında döndüm, etrafımızda olan kimseyi umursamadan ellerimi boynunun arkasına doladım. Elleri belimi kavradı, başparmakları kalçalarımı okşuyordu.

Yumuşak bir sesle, “Gerçek olduğunu söyle,” diye yalvardı. “Gerçek.”

Yüzü şaşkınlıkla doldu, sonra beni kollarında tutarak odanın etrafında döndü, bu sırada başım boğazına yaslanmış; bacaklarım beline dolanmıştı.

“Baba oluyorum!” diye bağırmasıyla ailesinden gelen şaşkınlık çığlıkları duyurusunu takip etti. Beni döndürmeye devam ederken sıkı sıkı sarıldım, sanki bir anda havaya karışıp kaybolabilirmiş gibi korkuyordum.

“Şaka mı yapıyorsun?” diye çığlık attı Adalyn ve sonra Maddox beni ayaklarımın üzerine indirdi, hâlâ bedenine sarılmışken kız kardeşi beni çekip sıkıştırdı.

Ona sarılırken bir kahkaha attım. “Şaka değil.”

Addie beni bıraktığında Cooper tanıdık kollarını etrafıma doladı. “Vaftiz babası ben olacağım, değil mi?”

“Göreceğiz,” diye araya girdi Maddox.

“Ve tabii ki ben vaftiz annesi olacağım,” dedi Addie.

Cooper başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve beni bıraktı. Addie’nin kolunu çimdikledi ve o çığlık atıp ona vurduğunda alçak sesle güldü.

“Vaftiz annesi olmak için biraz gençsin, Adalyn.”

Ona gözlerini kısarak baktı. “Ve sen de vaftiz babası olmak için biraz yaşlısın. Kulakların nasıl? İşitme cihazına ihtiyacın var mı?”

Cooper gülümsedi, gözleri parlıyordu. “Ne dedin?”

“Komik.”

Kulakmemesini çekerek, “Ne?” dedi.

Addie bakışlarını kardeşine ve bana çevirdi. Yüzünde bıkkın bir ifade vardı. “Bu yüzden Jamieson’un vaftiz babası olmasını istiyorum.”

“Jamieson mu?” diye bağırdı Cooper. “O daha hiç bebek tutmadı! Benim küçük bir kız kardeşim var!”

“Hey, aptal! Bebek tutmuşluğum var, hem de birçok kez,” diye bağırdı Jamieson oturma odasından bir yerden.

Cooper alçak sesle güldü. “Oyuncak bebek sayılmaz.”

Sevdiğimiz insanların bulunduğu kalabalığı geçip bana yumuşakça gülümserken, “Bu hızla, hiçbiriniz vaftiz ebeveyni olmayacaksınız,” dedi Oakley,. Kollarını açtı ve gözlerinde yaşlar olduğunu gördüğümde ona doğru koştum, göğsüme bir hıçkırık sıkışmıştı. Kolları beni sıkıca sardı, dizlerimin bükülmesine neden olan duygusal patlamada yıkılmamı engelledi.

Beni sıkıca sararak, “Senin adına çok mutluyum,” dedi.

Yanağımı göğsüne dayadım ve Ava’nın bizi izlediğini gördüm. Çenesi titriyordu, elini göğsüne koymuştu. Bana yumuşakça gülümsediğinde ben de gözyaşlarımın arasından ona gülümsedim.

Oakley birkaç adım atıp aramızdaki mefeseyi kapattı ve Maddox’u da alarak bizi kucakladı. Bu, kocaman bir aile sarılmasıydı.

SON

TEŞEKKÜRLER

Son kelimesini yazmak hiç bu kadar buruk hissettirmemişti. Maddox ve Braxton kendi hikâyeleriyle beni konfor alanımın dışına ittiler ama çıkan sonuçtan oldukça memnunum.

Maddox, Ava'nın olduğu kadar Oakley'nin de oğlu. Buradan Lucky Hit'i okuyan herkese sesleniyorum, umarım onun hakkını verebilmişimdir. Yan karakterlerin kendi kitaplarını yazmak, 2020'de Lucky Hit'i ilk yazdığımdan beri yapmak istediğim bir şeydi ve bunu yapma şansını yakalamış olmak da bana verilen en güzel hediye.

Her bir kitapta edilecek teşekkürlerim biraz daha uzuyor. Bu yüzden, hadi başlayalım.

Alfa okur ekibim, hayatımı çok daha iyi hale getiriyorsunuz. Size olan minnetim kelimelerle anlatılamaz. Geri bildirimleriniz ve fikirleriniz olmasaydı, bu kitap bugünkü durumunun ancak yarısı olurdu. Hayley, Becci, Megan, sizi seviyor ve tapıyorum.

Beta ve ARC ekibime de çok teşekkür ederim. Bana sadece en ihtiyacım olan geribildirimleri vermekle kalmıyorsunuz, aynı zamanda bana ihtiyacım olan desteği de veriyorsunuz. Teşekkür ederim.

Editörüm Sandra, buradan sana öpücük gönderiyorum. Yaptığın her şey için teşekkür ederim.

Güzel grafik tasarım uzmanım Jordan, bu kitaptaki muhteşem görseller için teşekkür ederim. Aklımdakileri gerçeğe dönüştürmekte asla başarısız olmuyorsun.

Ayrıca Booksandmoods ekibi, hayalimdeki kitap kapaklarının üstesinden geldiniz. Öpüyorum!

